

γιος, λογισμός· λογιστὴς, ὁ λογαριαστής· λόγιμος· λογὰς, ὀκλίνεται, λογάδος· λογεῖον, τὸ διδασκαλεῖον· λοπὰς, ἡ χύτρα· λογγῖνος ὄνομα κύριον· λόγχη τὸ κοντάριον· λόχμη ὁ σύνδενδρος τόπος· λοχῶ, τὸ ἐνεδρεύω, ἐξ οὗ καὶ λόχος, ἡ ἐνέδρα· λόφος, ὁ ὑψηλὸς τόπος· λοξίας, ὁ ἀπόλλων· λοκρὸς, τοπικόν· λοβὸς, τὸ μέρος, τοῦ ἥπατος, καὶ τοῦ ὠτός· λοχεία, ἡ γέννα, τῆς γυναικός· λογισμὸς, ὁ λογαριασμὸς, καὶ τὰ ὅμοια· πλὴν τοῦ λοβῶ, τὸ βλάπτω, καὶ λώβη· νόσος· καὶ λωβός· λωφῶ, τὸ παύω· λώπη, τὸ ἱμάτιον, ἐξ οὗ καὶ λωποδύτης, ὁ κλέπτης· λῶρος· λωτὸς, τὸ γλυκοκάλαμον· λωτοφάγοι, ἔθνος· λῶον, τὸ βέλτιον· λῷστος, ὁ φίλος· λῶτ ὄνομα κύριον· λῶμα· τὸ κράσπεδον· λῶ τὸ θέλω, καὶ τὰ ὅμοια· Τὸ γῆ ἡ διατί ἐκ τοῦ εὐλογῶ· εὐλογήσω, μέλλοντος· Τὸ σὸν, μικρὸν διατί· καθόλου τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν προστακτικῶν, βραχυκαταληκτοῦσι· Σχέδις· ἡ εὐθεῖα, τὸ σχέδος· τοῦ σχέδεος, καὶ σχέδις· ὡς τὸ τεῖχος τοῦ τείχεος, καὶ τείχοις·

Impressum est hoc opus grammatices Apollonij alexandrei, magniq; Basilij sane acri calamo castigatum Florentiae. in Aedibus Philippi Iuntae Florentini bibliopolae. Pontificatus sanctissimi Leonis. X. Papae nostri anno tertio. Anno dominicae incarnationis. M. D. XV.

a b c d e f g h i k l m n o p q r ſ t u x.
Omnes sunt quaterni, praeter a. & x. duerni.

ρια· χαιρώνεια· ἑξῆς, καὶ χαιρωνεύς· χαίνω, τὸ χάσκω· χαιός, ἡ ῥάβδος· χαίτη, ἡ θρὶξ τῆς κεφαλῆς· χαιρήσεις, ἀπὸ μέλλοντος· ἀντὶ τοῦ χαρῆς· καὶ τὰ ὅμοια· Τὸ φεῖν, δίφθογγον διατί· πᾶν ἀπαρέμφατον, δίφθογγον ἔχει κατὰ τὴν παραλήγουσαν, πλὴν τοῦ ζῆν· πεινῆν· διψῆν, καὶ ὁρῆν ἀντὶ τοῦ βλέπειν· ἀλλὰ παρὰ γεγόνασιν, ἀπὸ τοῦ ζάειν πεινάειν· διψάειν, καὶ ὁράειν ἀντὶ τοῦ βλέπειν· κατὰ τροπὴν τοῦ α, εἰς η· ζεῖν δὲ ἀντὶ τοῦ βράζειν, δίφθογγον. Καὶ τὴν καταρχὴν εὐλόγησον τοῦ σχέδους, πόσα μέρη λόγου εἰσὶ, τέσσαρα· καὶ σύνδεσμος· τὴν τοῦ, ἄρθρον καταρχὴν σχέδους, ὄνομα· εὐλόγησον ῥῆμα· Καταρχὴν, ποίου μέρους λόγου ἐστὶν, ὀνόματος· ποίου γένους θηλυκοῦ· ἢ ἐνθεῖα, ἡ καταρχή· Πόθεν γίνεται, ἐκ τῆς κατὰ προθέσεως, καὶ τοῦ ἀρχή. Πόσα μέρη λόγου εἰσὶν, ἐν· διότι αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ἀπτώτων ἤτοι τοῦ ῥήματος καὶ τῶν ἐπιρρημάτων τοῦ ὀνόματος, ἐν συνθέσει εἰσὶν, μετὰ δὲ τῶν πτωτικῶν, ἐν παραθέσει· Εὐλόγεισον, ποίου μέρους λόγου ἐστί· ῥήματος, ποίας συζυγίας, πρώτης τῶν περισπωμένων· χρόνου ἀορίστου, πρώτου· τὸ θέμα εὐλογέω εὐλογῶ· ὁ μέλλων, εὐλογήσω· ὁ ἀόριστος, εὐλόγησα, εὐλόγησας, εὐλόγησε, καὶ τὸ προστακτικὸν, εὐλόγησον· Πόθεν γίνεται, παρὰ τὸ εὖ ὃ σημαίνει, τὸ καλὸν, καὶ τοῦ λόγος· τὸ δὲ εὖ παρὰ τὸ ἐὸν ὃ σημαίνει, τὸ ἀγαθόν· Τὸ λο, μικρὸν διατί· πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς λο συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται· οἷον, λόγος· καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ, λό-

δίφθογγον, καὶ νοίδιον ὑποκοριστικῶς, τὸ διανόη-
μα, καὶ αὐτὸ διὰ διφθόγγου· Ἀρξαμένου, ποίου μέ-
ρους λόγου ἐστὶ μετοχῆς· συζυγίας δευτέρας· τῶν
βαρυτόνων· χρόνου ἀορίστου πρώτου, τὸ θέμα· ἄρ-
χω· ὁ μέλλων, ἄρξω· ὁ ἀόριστος ἦρξα· ὁ μέσος, ἠρξά-
μην· ἡ μετοχὴ, ὁ ἀρξάμενος· τοῦ ἀρξαμένου. Εἰς
τὸ αρ, ψιλὴν διατί· τὸ α, πρὸ τοῦ ρ· ἐπιφερομένου
τοῦ χ, ψιλοῦται. Τοῦ σχεδογραφεῖν, πόσα μέ-
ρη λόγου εἰσί· δύο· τὸ, ἄρθρον, σχεδογραφεῖν ῥῆμα·
τρίας συζυγίας, πρώτης τῶν περισπωμένων· πόθεν
γίνεται, ἐκ τοῦ σχέδος, καὶ τοῦ γράφω· τὸ δὲ σχέδος,
παρὰ τὸ χέω, χέδος, καὶ σχέδος· οἱονεὶ, τὸ διαχέ-
ον καὶ διαχωρίζον, τὰς λέξεις, ἀπ' ἀλλήλων· ἢ παρὰ
τὸ σκεδάζω, σκεδάσω· σκεδαζόμεναι γὰρ αἱ λέξεις,
καὶ οἱονεὶ μεριζόμεναι, εἰς γνῶσιν παραλαμβά-
νονται· ἢ παρὰ τὸ σχῶ, τὸ κρατῶ, σχέδος· τὸ τῶν πολ-
λῶν συνεκτικόν. Τὸ σχε, ψιλὸν διατί· τὰ διὰ τοῦ εω
ῥήματα καὶ ἔμαθες. Καὶ ἄλλως πᾶσα λέξις ἀπὸ
τῆς χε συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γρά-
φεται· οἷον χέω· ἐξ οὗ, καὶ σχέδος· χερουβίμ· χε-
ρόνησος· χερείων, ὁ χειρότερος, χερμὰς, ὁ λίθος·
χέλις, ἡ κιθάρα, καὶ κλίνεται, χέλυος· χετοῦρα, πό-
λις· χέρης ὄνομα, στρατηγοῦ, χέρσος, ἡ ξηρὰ, ὅ-
θεν, καὶ χερσαῖος· χέρε δ' οἶκον τὰς χεῖρας· χερνῆ-
τις γυνὴ, ἡ διὰ τῆς τῶν χειρῶν ἐργασίας, καὶ ἕτε-
ρα πλὴν, τοῦ χαίρω· καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ· χαιρετίζω·
χαιρέκακος· χαῖρις ὄνομα, φιλοσόφου, καὶ κλίνε-
ται, χαίριδος· χαιρέας καὶ χαιρεφῶν, ὀνόματα, κύ-

κις ὁ νεκρός. νεφβαλεῖμ. νέφος. νεφέλη. νέμω, τὸ παρέχω. νέμεσις, ἡ μέμψις. νεμεσῶ, τὸ μέμφομαι. νεογιλὸς, ὁ νέος. νέκταρ τὸ θεῖον πόμα, καθὼς, ἡ θεία τροφὴ, ἀμβροσία. νεοσσὸς, ὁ νεοθός. νεομηνία, ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός. νεόπιον, τὸ πωλίον. νέπος, ὁ ἰχθὺς νεὼς, ὁ ναός. νεωκόρος, ὁ τοῦ ναοῦ ἐπιμελούμενος. νεωτερίζω, νεωτερισμός. νεώριον, καὶ νεώσοικος, ὁ λιμήν. νέω, τὸ κολυμβῶ. νεογγὸς, νεάτη ἡ ἐσχάτη. νέωμα, ἡ σκάψις, τῆς γῆς. νενεία ἡ ἐξ ἐπάρσεως μωρία, καὶ τὰ ὅμοια. Γλὴν τοῦ ναὶ, ναίχι, ἐπίρρημα, καὶ ναίω, τὸ οἰκῶ, ὡς τὸ ναίων ἰωνᾶσ, ἐν μυχοῖς θαλαττίοις. Τοῦ νῦν ἀρξαμένου τοῦ σχεδὸν γραφεῖν, πόσα μέρη λόγου ἐστί; τέσσαρα. τὸ, ἄρθρον νῦν, ἐπίρρημα, ἀρξαμένου μετοχὴ, σχεδὸν γραφεῖν, ῥῆμα. Νῦν, ποίου τοῦ ἐπιρρήματος, χρόνου δηλωτικοῦ. τὰ δὲ χρόνου δηλωτικὰ, οἷον χθές. σήμερον. αὔριον. νῦν. πάλαι. ἔκπαλαι. πρόπαλαι. Τὸ νῦν, ψιλὸν διατί. οὕτως ὀφείλει γράφειν αὐτὸ ἡ παράδοσις. Καὶ ἄλλως. πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς νυ συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται. οἷον, νύξ. νυκτικόραξ, ὄρνεον ἐρημικόν. νυκτερίς. νύσσω, τὸ διεγείρω. νῦν ἐπίρρημα. νυὸς, ἡ νύμφη. νυμφίος, ὁ γαμβρός. νυμφεῖος, ὁ παστός. νυμφοστόλος νύκτωρ. νύ. ἀντὶ τοῦ δή. νυκτιπόλος, ὁ κλέπτης. νύσσα, ὁ καμπτὸς, καὶ νύσσα, πόλις. νύκτερος, ὁ σκοτεινός. νυκτιλόχος, ὁ λῃστὴς, νυκτάλωψ, ἡ νυκτερὶς, ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ νυκτὶ ἀλᾶσθαι, ἤγουν πλανᾶσθαι, καὶ νυμφὼν νυμφῶνος, νοῖν δὲ τοῖς λογισμοῖς

ζω· λακτίζω· μυρίζω· νομίζω· ξενίζω· ὀπωρίζω· προπηλακίζω· ῥαπίζω· συνετίζω· τραυματίζω· ὑβρίζω, φωτίζω· χατίζω· ψελλίζω· ὡραΐζω· ἀκοντίζω· αἰκίζω· ἀθανατίζω· ἀκροβολίζω· ἀληθίζω· ἐνασμενίζω· διαπτωΐζω· ἐναερίζω· καταρτίζω. Πλὴν τοῦ δανείζω, καὶ χρήζω· ὧν τὸ μὲν δανείζω, δίφθογγον· καὶ κλίνεται, ἀπὸ τοῦ δάνος δάνδον, δανδάζω, καὶ ἐν συγκοπῇ δανείζω· τὸ δὲ χρήζω, η̄· καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ χρέος χρείζω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, χρήζω· μένοντος καὶ τοῦ ι, προσγεγραμμένου. Τὸ τί, βραχὺ διὰ τί· τὰ διὰ τοῦ ίζω ῥήματα, ἐν συστολῇ τὸ ῑ ἔχουσι, καὶ οὐδέποτε ἐκτείνουσιν αὐτὸ, εἰ μὴ κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν. Τὸν νοῦν· ἡ εὐθεῖα, ὁ νοῦς, καὶ κλίνεται, τοῦ νοός, ἡ αἰτιατικὴ, τὸν νόα τὸν νοῦν. πόθεν γίνεται, ἀπὸ τοῦ νέω τὸ πορεύομαι. οὐδὲν γὰρ ταχύτερον, τοῦ νοός. Τοῦ νέου πτώσεως, γενικῆς τοῦ ἑνικοῦ· γένους, ἀρσενικοῦ· εἴδους, παραγώγου· πόθεν γίνεται· παρὰ τὸ νέω, τὸ πορεύομαι, ὁ εἰς ἀνδρῶν ἡλικίαν, πορευόμενος. Τὸ νέ, ψιλὸν διὰ τί· ἐκ τοῦ νέω τὸ πορεύομαι· τὰ διὰ τοῦ εω ῥήματα, καὶ ἔμαθες, εἰς τὸ θεός. Καὶ ἄλλως πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς νε συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται. οἷον, νέω τὸ πορεύομαι, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ νέος· νεωστὶ, ἐπίρρημα· νεανίς, νεανίας· νεολαία, νένιλις, ὁ νεωστὶ ἐλθών· νεβρός, τὸ τῆς ἐλάφου γέννημα· νεφρός· νέστωρ, καὶ νεστόριος, κύριον· νεστόρειος δὲ οἶκος, δίφθογγον· νεώνητος, ὁ νεωστὶ ἠγορασμένος· νέωτα, ἐπίρρημα· ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἀπὸ μελοῦντος· νέ-

ὄνομα τόπου. ἐξ οὗ, καὶ φωκεῦς. φώσσων, τὸ ἄρμενον, καὶ κλίνεται φώσσωνος. φωλεὸς, ἡ κατάδυσις, τοῦ ὄφεως. φωριαμὸς, τὸ κιβώτιον. φώρ. ὁ κλέπτης. ἐξ οὗ, καὶ φώριον, τὸ κλέμμα. φωρῶ, τὸ ὑπονοῶ. φῶς, τὸ λάμπον, ἐξ οὗ, καὶ φωτίζω. φὼς, ὁ ἀνήρ, ἐξ οὗ καὶ φωνῶ τὸ λαλῶ. φώσκω, τὸ λάμπω. φωτεινός. φωσφόρος, ὁ ἥλιος. φωλὰς, εἶδος, νόσου, καὶ κλίνεται, φωλάδος. φῶκος ὄνομα κύριον. φωνὴ, ἡ λαλιά. φωνασκῶ, ῥῆμα τὸ μεγάλως βοῶ. φωταύγεια. φωνῆεν τὸ φωνητικόν. φῶσαι ἀντὶ τοῦ λάμψαι. καὶ τὰ ὅμοια. Πλὴν τοῦ φωνὴ ἡ φώνευσις. φογῶ, τὸ φωνικῶς, πνέω, ἐξ οὗ καὶ φόνιον, ὄμμα. φόνος. φονεύω, φονεία, ἡ φόνευσις. φόβη ἡ θρὶξ τῆς κεφαλῆς. φόβος. φορυτὸς, τὸ πλῆθος, φορητὸς, ὁ ὑπομονητός. φόρος, τὸ τέλος ἐξ οὗ καὶ φορολόγος. ὁ τοὺς φόρους, συνάγων. φορῶ, τὸ ἐνδύομαι. φορμὸς, ὁ καλαθίσκος. φόρτιον. φορβειὰ, ὁ χαλινὸς. φολὶς, καὶ κλίνεται, φολίδος, ἐξ οὗ καὶ φολιδωτὸς χιτών. φοξὸς, ὁ ὀξυκέφαλος. φολκὸς, ὁ στραβός. φορβὴ, ἡ τροφὴ, ἐξ οὗ καὶ συφορβὸς, ὁ χοιροβοσκός. φορὰ, ἡ ὁρμή. φορύνω, τὸ μολύνω. φόλις, ὁ ὀβολός. φόρμιγξ, ἡ κιθάρα, ἐξ οὗ καὶ φορμίζω τὸ κιθαρίζω. φορὸς, ὁ ἐπιτήδειος, ἄνεμος. φορβὰς, τὸ φορβάδιον. φοράδην ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ βαστακτικῶς, φοσσάτον ὁ στρατὸς, καὶ τὰ ὅμοια. Τὸ τί, ι διά τι. τὰ διὰ τοῦ ι ζω ῥήματα ἅπαντα, διὰ τοῦ ι γράφονται. οἷον, ἀγωνίζω. βαδίζω. δογματίζω. γεμίζω. ἐρίζω. τὸ φιλονεικῶ, ἡρωίζω. θερίζω. ἰαμβίζω. κλεί

ω μεγάλου γράφονται· οἷον, θέων θέωνος· ἱέρων
ἱέρωνος· γίνεται δὲ, παρὰ τὸ ἱερός· πλάτων, πλάτω
νος· δίων, δίωνος· πανδίονος δὲ, μικρόν· πύθων,
πύθωνος· λάκων, λάκωνος· φίλωνος· κώδωνος· τὰ
δὲ ῥηματικὰ καὶ τὰ κοινὰ τῷ γένει, διὰ τοῦ ο μικροῦ
γράφονται· οἷον, φιλήμων, φιλήμονος· νοήμων, νο
ήμονος· οἰκτίρμονος· ἐλεήμονος· χρυσορήμονος· κοι
νὰ δὲ τῷ γένει, οἷον σώφρονος· γείτονος· ἔστι γὰρ
ἡ εὐθεῖα ὁ σώφρων· ἡ σώφρων, καὶ τὸ σῶφρον· ὁ γεί
των, ἡ γείτων, καὶ τὸ γεῖτον· Ὡσαύτως καὶ τὰ
συγκριτικά· οἷον, ἀρείονος· κρείττονος· ἀρίωνος δὲ
κύριον, ῑ, καὶ μέγα· χείρονος, τοῦ χειροτέρου· χεί
ρωνος δὲ τοῦ ἱπποκενταύρου μέγα· ἀμείνονος·
μείονος, καὶ χερείονος, ἃ τῇ ει διφθόγγῳ, παρα
λήγονται· βελτίονος δὲ, ἀσχίονος· ἡδίονος· καλλί
ονος· ἐχθίονος, τοῦ ἐχθροῦ, καὶ κακίονος τοῦ κακοῦ, ῑ
καὶ μικρόν. Φώτισον τὸν νοῦν τοῦ νέου· πόσα μόρια
λόγου ἐστί, τρία· φώτισον ῥῆμα· τοῦ, ἄρθρον· νοῦν
νέου, ὄνομα· φώτισον, ποίας συζυγίας, τετάρτης
τῶν βαρυτόνων· ἐγκλίσεως προστακτικῆς· τὸ θέμα·
φωτίζω· ὁ μέλλων, φωτίσω· ὁ ἀόριστος, ἐφώτισα, ἐ
φώτισας, ἐφώτισε· καὶ τὸ προστακτικὸν, φώτισον·
πόθεν γίνεται, ἐκ τοῦ φῶ· τοῦτο δὲ, παρὰ τὸ φῶ τὸ
φαίνω· Τὸ φῶ μέγα διατί· φάος· καὶ κράσει, τοῦ α
ο, εἰς ω μέγα, φῶς· Καὶ ἄλλως· πᾶσα λέξις ἀπὸ
τῆς φω συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ω μεγάλου
γράφεται, οἷον, φωκᾶς, φωκίων· φωκυλίδης· φώ
κη, ζῶον, θαλάσσιον· φώτιος, ὄνομα κύριον· φωκὶς

τεία· πενιτεία δὲ καὶ ξενία, ῖ· νήστις, νηστεύω, νηστεία· πρέσβις, πρεσβεύω, πρεσβεία· ἱκέτης, ἱκετεύω, ἱκετεία· ἱκεσία δὲ ἰῶτα, προφήτης, προφητεύω, προφητεία· ὑποφήτης, ὑποφητεύω, ὑποφητεία· δεσπότης, δεσποτεύω, δεσποτεία· αὐθεντία δὲ, ἰῶτα· καὶ λιτὴ, ἡ παράκλησις, λιτανεύω, λιτανεία· καὶ τὰ ὅμοια·

Α ὐτῆς, ποίου μέρους λόγου ἐστὶν, ἀντωνυμίας·

Κ αὶ τοῦ χρυσορρήμονος ἰωάννου· πόσα μέρη λόγου; ἔστι· τρία· καὶ, σύνδεσμος· τοῦ, ἄρθρον· χρυσορρήμονος· ἰωάννου, ὄνομα χρυσορρήμονος, πῶς ἐστὶν ἡ εὐθεῖα· ὁ χρυσορρήμων· καὶ κλίνεται, τοῦ χρυσορρήμονος· καὶ πόθεν γίνεται, ἀπὸ τοῦ χρυσὸς, καὶ τοῦ ῥῆμα· τὸ δὲ ῥῆμα, ἐκ τοῦ ῥῶ ῥήσω, μέλλοντος· καὶ τὰ μονοσύλλαβα, διὰ τοῦ η ἔχουσι τοὺς μέλλοντας·

Τ ὸ χρῦ, ψιλὸν διατί· καὶ ἔμαθες εἰς τὸν χρύσην·

Κ αὶ ἄλλως· πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χρῦ συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ῦ ψιλοῦ γράφεται· οἷον, χρυσός· χρυσοῦν, καὶ χρύσεον, ἔκπωμα· χρυσόροφος, οἶκος· χρυσόσημον, ὕφασμα· χρύσειος· σταυρός· χρυσίον, ὁ χρυσός· χρυσῖτις, γῆ· χρυσόγεως· χρυσεία, εὐθής· χρύσης ὄνομα κύριον· χρυσηΐς, ἡ τοῦ χρύσου, θυγάτηρ· χρυσόθεμις, ὄνομα κύριον· χρυσορύχος· χρυσορύκτης· χρυσόφρυς, ἰχθύς· χρυσάορειος, κύριον· χρυσορρόας, ποταμός· χρύσα πόλις, καὶ ἕτερα· χροιὰ δὲ μόνον, δίφθογγον· Τὸ μο, μικρὸν διατί· τῶν εἰς ων ἀρσενικῶν βαρυτόνων· τὰ μὲν παρώνυμα, διὰ τοῦ ω μεγάλου

εδρος, προεδρεύω, προεδρία· προσεδρεία δὲ, δίφθογγος· ἄσωτος, ἀσωτεύω, ἀσωτία, ἀσωτεία δὲ· τὰ καπηλεία, δίφθογγος· ἔμπορος· ἐμπορεύω, ἐμπορία· παρθένος, παρθενεύω, παρθενία· παρθενεῖα δὲ τὰ μοναστήρια δίφθογγος· σύμβουλος, συμβουλεύω, συμβουλία· χωρὶς τοῦ ἐφέσπερος, ἐφεσπερεύω, ἐφεσπορία, μέθοδος· μεθοδεύω, μεθοδεία· ἐπίτροπος, ἐπιτροπεύω, ἐπιτροπεία· οἰνοχοὸς, οἰνοχοεύω, οἰνοχοεία· ἔφηβος, ἐφηβεύω, ἐφηβεία· μαστροπὸς μαστροπεύω, μαστροπεῖα· προαγωγὸς, προαγωγεύω, προαγωγεία· πιστὸς πιστεύω, πιστεία· παῖς παιδὸς, παιδεύω, παιδεία, ἡ παίδευσις· παιδιὰ δὲ ὀξυτόνως τὸ παίγνιον, ἰῶτα· λωβὸς· λωβεύω, λωβεία· ἁγνὸς, ἁγνεύω, ἁγνεία· ἔφορος, ἐφορεύω, ἐφορεία· εὐφορία δὲ ἡ εὐκαρπία, ἰ· μάγος· μαγεύω, μαγεία· ἵππος· ἱππεύω, ἱππεία· πῶλος πωλεύω, πωλεία· ὕπατος, ὑπατεύω, ὑπατεία, καὶ τὰ ὅμοια. Ὁμοίως καὶ τὰ ἀπὸ ἄλλης οἱασοῦν καταλήξεως· διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· οἷον, εἴρων εἰρωνεύω, εἰρωνεία· κόλαξ, κολακεύω, κολακεία· θὼψ, ὁ κόλαξ· θωπεύω θωπεία ἡ κολακεία· βασιλεὺς, βασιλεύω βασιλεία· ἀριστεὺς, ἀριστεύω, ἀριστεία· ὕδωρ, ὑδρεύω· ὑδρεία, ἡ ὕδρευσις· ὑδρία δὲ τὸ ἀγγεῖον, ἰῶτα· ῥήτωρ, ῥητορεύω, ῥητορεία· ληστὴς· ληστεύω, ληστεία· πτωχὸς πτωχεύω, πτωχεία· φιλοπτωχία δὲ ἰῶτα· ξένος· ξενιτεύω, ξενιτεία· πένης, πενητεύω, πενη

πρέπων· πρεπώδης· πρέσβις, ὁ παρακλήτωρ·
πρεσβεύω, πρεσβεία· πρέσβις, ὁ γηραιός· πρέσ-
βειρα, ἡ γηραιά· πρέμνος, ὁ κλάδος, καὶ τὰ ὅμοια·
Γ λὴν τοῦ πραίνετος, ὄνομα τόπου· πραιδεύω· πραι-
δα, ἡ λῃστεία· πραίτωρ, πραίτωρος· πραιτώριον·
πραιτοῦρα, τόπος· πραιπόσιτος, τὸ ἀξίωμα· πραι-
σίδος, κύριον, καὶ τὰ ὅμοια. Τω βεί, δίφθογγον·
διατί· τὰ διὰ τοῦ εια θηλυκὰ ὅσα ἔχουσι ῥήματα
ἀντιπαρακείμενα διὰ τοῦ ευω· χωρὶς τῶν εἰς μων
ὀξυτόνων, διὰ τὸ κηδεμὼν κηδεμονεύω, κηδεμονία·
καὶ ἡγεμὼν ἡγεμονεύω, ἡγεμονία· ἡγουμενεία δὲ,
δίφθογγον· τὰ δὲ ἀπὸ ἄλλης οἱασοῦν παραγω-
γῆς γινόμενα· ἔχοντα ῥήματα ἀντιπαρακείμενα·
γινόμενα ἀπὸ τῶν εἰς ος ὀνομάτων, πάλιν διαι-
ροῦνται· τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος ἁπλῶν κατὰ πρα-
γμάτων τιθέμενα· καὶ μὴ κατ' οὐσίαν, διὰ τῆς ει
διφθόγγου γράφεται· οἷον, μοιχός· μοιχεύω, μοι-
χεία· δοῦλος· δουλεύω, δουλεία· πόρνος, πορνεύω,
πορνεία· κομψὸς κομψεύω, κομψεία· πόρος· πο-
ρεύω, πορεία· λίχνος ὁ λαίμαργος λιχνεύω, λι-
χνεία· παρὰ τὸ λίαν, χαίνειν· ἤγουν, χάσκειν· λιμ-
βὸς, λιμβεύω· λιμβεία, παρὰ τὸ λίαν βαίνειν·
χωλὸς, χωλεύω χωλεία· χωρὶς τοῦ πονηρὸς
πονηρεύω, πονηρία, καὶ τοῦ φιλάνθρωπος, φιλανθρω-
πία· σωματοποιοῦσι γὰρ αὐτά, καὶ οἱονεὶ κατ' οὐσί-
αν, τιθέασι· τὰ δὲ ἀπὸ ἄλλης οἱασοῦν παραγωγῆς
γινόμενα ἅπαντα, διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον, πρα-

αἴδηλος, ὁ ἀφανής. Παρθένος, πόθεν ἐτυμολογεῖται. παρὰ τὸ παρὰ θέειν, ἤγουν παρατρέχουσαν τὴν παιδικὴν ἡλικίαν, ἢ παρὰ τὸ θανατοῦν τὸ πῦρ τῶν παθῶν. Τὸ θε ψιλὸν διατί. ἐκ τοῦ θέω τὸ τρέχω τὰ διὰ τοῦ εω ῥήματα δυνάμενα ἀπὸ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου συναίρεσιν ἀποδέξασθαι, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται. καὶ ἄλλως τὰ διὰ τοῦ ενος ὀνόματα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται. οἷον παρθένος ξένος. γένος. μένος. τέμενος. βλένος. εἶδος ἰχθύος. ἔβενος, ξύλον. ἔνος ὁ χρόνος. ἄφενος ὁ πλοῦτος, καὶ τὰ ὅμοια. Πλὴν τοῦ αἶνος ὁ ἔπαινος, καὶ πολύαινος, καὶ ἐπαινετὸς, καὶ τὰ ὅμοια.

Ε ἰς τὸ α, ψιλὴν διατί. τὸ α ἢ ι ο. πρὸ φωνήεντος ὄντα, κατὰ διάστασιν, ψιλοῦνται. Μαρίας ἐστὶν ὄνομα θηλυκόν. Τὸ ρι, ἰῶτα. διατί. τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ, διὰ τοῦ ι γράφεται.

Τ αῖς πρεσβείαις αὐτῆς, πόσα μέρη λόγου εἰσὶ, τρία. ταῖς ἄρθρον. πρεσβείαις, ὄνομα αὐτῆς, ἀντωνυμία. πρεσβείαις, ποίου μέρους λόγου ἐστὶν, ὀνόματος. ποίου γένους, θηλυκοῦ πτώσεως δοτικῆς τῶν πληθυντικῶν. ἡ εὐθεῖα, ἡ πρεσβεία, πόθεν γίνεται, ἐκ τοῦ πρέσβυς ὁ γηραιός. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ προβεβηκέναι τῶν ἄλλων τοῖς χρόνοις. ἢ παρὰ τὸ προϊέναι, εἰς τέλος βίου. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παλαιὸν, πρεσβύτας εἰς πρεσβείαν ἔστελλον.

Τ ὸ πρε ψιλὸν διατί. πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς πρε συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται. οἷον

ον·κέρκος, ἡ οὐρά·κερδὼ ἡ ἀλώπηξ·κερδῷος, ὁ ἑρμῆς·κεστὸς, ὁ κεντητὸς λῶρος·κελεὼν, κελεῶνος, τὸ βάθος τῆς γῆς·κεκρύφαλα κόσμος, γυναικεῖος·κερώκωπον ξίφος, τὸ ἀπὸ κέρατος ἔχον τὴν κώπην ἤτοι τὴν λαβήν·κελαινὸν τὸ σκοτεινόν·κέλυφος τὸ τοῦ ὠοῦ λέπος·κεφάλαιον·κεραΐζω τὸ κόπτω·κενώσιμον φάρμακον, καὶ τὰ ὅμοια. Πλὴν τοῦ καὶ σύνδεσμου·καιρὸς καιρίου καίριον·καῖσαρ καίσαρος, καισάρεια·καινὸν τὸ νεωστὶ κατεσκευασμένον·καικίας·ὁ ἄνεμος·καινοτομῶ, καινοτόμημα·καίνω, τὸ κόπτω·ἐξ οὗ καὶ καινὶς ἡ μάχαιρα·ἐγκαίνιον·ἐγκαινίζω, ἐγκαινισμὸς·καινουργῶ·καίω, τὸ φλογίζω·καὶ φωτίζω, καὶ φλέγω·καινεὺς κύριον·καιρία ἡ θανατηφόρος, πληγὴ·καὶ τὰ ὅμοια. Ἀειπαρθένου·ποίου μέρους λόγου ἐστὶν·ὀνόματος·ποίου γένους, θηλυκοῦ·ποίου σχήματος, συνθέτου·καὶ πόθεν σύντίθεται, ἐκ τοῦ ἀεὶ καὶ τοῦ παρθένος·ἤγουν, ἡ διὰ παντὸς μείνασα, παρθένος·καὶ πῶς ἐστιν ἡ εὐθεῖα, ἀειπάρθενος·καὶ κλίνεται, τῆς ἀειπαρθένου. Τὸ ει, δίφθογγον διατί·τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ συγκείμενα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται·οἷον, ἀείμνηστος·ἀειμακάριστος·ἀείζωος·ἀειθαλὴς·ἀεισέβαστος·ἀείρυτος·ὁ ἀεὶ ῥέων·ἀείρεις, ὃ σημαίνει τὸ αὐτό·ἀείτιτος, ὁ διὰ παντὸς τετιμωρημένος·ἀειδίνητος, ὁ ἀεὶ συστρεφόμενος·ἀειπάρθενος·καὶ τὰ ὅμοια. Πλὴν τοῦ ἀΐδιος, ἀΐδρυτος, καὶ

δή, ἐπειδή, ἐπείπερ· ἀπολογικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι ἐπ' ἀποδό-
σει αἰτίας· ἕνεκεν παραλαμβάνονται· εἰσὶ δὲ οἵδε·
ἵνα· ὄφρα· ὅπως· ἐάν· ἄν· ἕνεκα· οὕνεκα· διό, διότι·
καθό· καθότι· καθόσον· συλλογιστικοὶ δέ εἰσιν, ὅσοι
πρὸς τὰς ἐπιφοράς τε καὶ συλλήψεις τῶν ἀποδεί-
ξεων εὖ διάκεινται· εἰσὶ δέ, οἵδε· ἄρα· ἀλλά· ἀλλα-
μήν· τοίνυν· τοιγάρτοι· τοιγαροῦν· παραπληρωματι-
κοὶ δέ εἰσιν, ὅσοι μέτρου ἢ κόσμου ἕνεκεν παρα-
λαμβάνονται· εἰσὶ δὲ οὗτοι· δή· ῥα· νῦν· πού· τοί· θήν·
ἄρ· δῆτα· πέρ· πώ· μήν· ἄν· αὖ· οὖν· κέν· γε· ἀπορρη-
ματικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι ἐπαπορροῦντες εἰώθασι, συν-
δεῖν· εἰσὶ δὲ οἵδε· ἆρα· κᾆτα· μῶν· τινὲς δὲ καὶ ἐναν-
τιωματικοὺς προστιθέασιν· οἷον ἔμπης· ὅμως· εἰς
τὸ καί, ὀξεῖαν διατί· πᾶς σύνδεσμος· συμπλεκτι-
κὸς μέν, ὀξύνεται· συνεπόμενος δέ, καὶ βαρύνεται.
T ὁ καί, δίφθογγον· διατί· πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κε
συλλαβῆς ἀρχομένη διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται·
οἷον κέραμος· κεφαλή· κενόν· τὸ μάταιον, καὶ κοῦ-
φον· ὃ καὶ κενεὸν γράφεται· κελεύω· κενῶ, τὸ χέω·
κεμάς, ἡ ἔλαφος· κενήριον, τὸ κενοτάφιον· κελα-
δεινός, ὁ ἠχητικός· κεδνός, ὁ συνετός· κέρας· κε-
ρῶ, τὸ κιρνῶ· κέλαδος ὁ ἦχος· κενοδοξία· κεκρά-
κτης, ὁ λάλος· κεραία, τὸ κεράτιον· κεφρὴν ὄ-
νομα, κύριον· κένης ὄνομα κύριον· κελαρίζω τὸ ἠ-
χῶ· κέλλης, ὁ καβαλλάριος, καὶ κλίνεται, κέλ-
λητος· ἐξ οὗ καὶ κελλητίζω ῥῆμα· κέαρ ἡ ψυχή,
καὶ κατὰ συναίρεσιν, κῆρ· καροίαξ, τὸ καρατάρι-

συνθέτου· καὶ πόθεν συντίθεται, ἐκ τοῦ θεός, καὶ τοῦ τόκος· καὶ ὤφειλεν εἶναι, θεοστόκος· ἀλλὰ τὰ εἰς ος ὀνόματα· ἐν τῇ συνθέσει τῆς ἑπομένης λέξεως, τῆς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένης, ἀποβάλλουσι τὸ σ, καὶ φυλάττουσι τὸ ο· οἷον θεός, θεόδωρος· λόγος λογοποιός, καὶ δῆμος, δημοσθένης οὕτως οὖν καὶ τὸ θεός, θεοτόκος· Τὸ τό, μικρόν· διατί· ἐκ τοῦ τίκω, τόκος· τὰ ἔχοντα τὸ ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν, ἔχουσι τὸ ο αὐτῷ παρακείμενον, ἐν τοῖς ὀνόμασι· Καὶ ἀειπαρθένου· πόσα μέρη λόγου ἐστί· δύο· καί, σύνδεσμος συμπλεκτικός, ἀεὶ παρθένου ὄνομα, θηλυκόν· Τὸ καί, ποίου εἴδους συνδέσμων· συμπλεκτικοῦ· τῶν γὰρ συνδέσμων, οἱ μέν, εἰσι διαζευκτικοί· οἱ δὲ συναπτικοί· οἱ δὲ παρασυναπτικοί· οἱ δὲ αἰτιολογικοί, οἱ δὲ ἀπορρηματικοί· οἱ δὲ συλλογιστικοί· οἱ δὲ παραπληρωματικοί· οἱ δὲ συμπλεκτικοί· οἱ δὲ ἐναντιωματικοί· συμπλεκτικοὶ μὲν οὖν εἰσιν, ὅσοι τὴν ἑρμηνείαν ἐπ' ἄπειρον, ἐκφερομένην συνδέουσιν· εἰσὶ δὲ οἵδε· μέν· δέ, τέ· καί· ἀλλά· ἠμέν· ἠδέ· ἀτάρ· αὐτάρ· ἤτοι· κέν· ἄν· διαζευκτικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι τὴν μὲν φράσιν ἐπισυνδέουσιν· ἀπὸ δὲ πράγματος, εἰς πρᾶγμα διϊστᾶσιν· εἰσὶ δὲ οὗτοι· ἤ· ἤ, ἤτοι· συναπτικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι ὕπαρξιν μὲν οὐ δηλοῦσι· σημαίνουσι δὲ ἀκολουθίαν, καὶ τάξιν· εἰσὶ δὲ οὗτοι· εἰ, εἴπερ· εἰδή, εἰδήπερ παρασυναπτικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι μεθ' ὑπάρξεως καὶ τάξιν δηλοῦσιν· εἰσὶ δὲ οὗτοι· ἐπεί, ἐπείπερ· ἐπει-

κλίνεται, τῆς ἁγίας. ἁγίας ποίου μέρους λόγου ἐστίν· ὀνόματος· ποίου γένους, θηλυκοῦ· ποίου εἴδους· παραγώγου· ποίου εἴδους τῶν παραγώγων, ῥηματικοῦ· καὶ πόθεν γίνεται παρὰ τὸ ἅζω τὸ σέβομαι· τὸ γὰρ ἁγνὸν καὶ ἅγιον, πάντες σεβόμεθα· Εἰς τὸ ᾱ, δασεῖαν· διατί· τὸ μέν τοι ἁγνὸς καὶ ἅγιος, ἐκ τοῦ ἅζω ῥήματος· τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε· τὸ γὰρ ἄζω, ὃ μὲν σημαίνει τὸ ξηραίνω, ψιλοῦται· ἀπὸ γὰρ τοῦ ζῶ γίνεται· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, ἄζω· οἱονεὶ, οὐ ζῶ· τὰ γὰρ ξηρὰ, οὐ ζῆ· ὃ δὲ σημαίνει τὸ σέβομαι, δασύνεται· Τὸ ῑ, ῑ διατί· τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ, διὰ τοῦ ῑ γράφεται· οἷον, κοιλία· καρδία· σωτηρία· εὐλογία· εὐδοκία· πλαγία· Μαρία· ὑμνῳδία· τραγῳδία· προσῳδία, καὶ τὰ ὅμοια· Πλὴν τοῦ θεία· χρεία· μνεία· ὑγεία· σιτοδεία· σιτοδεῖα δὲ, ῑ· Τὸ γῑ μακρὸν ἐστὶν ἢ βραχύ· βραχὺ διατί· τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ, βραχὺ ἔχουσι τὸ παραληγόμενον ἰῶτα· τὸ δὲ λῆγον ᾱ, μακρόν· πλὴν τοῦ ῑα, καὶ μία· καὶ ἄλλως τὰ διὰ τοῦ ια παροξύτονα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικοῖς, ὁμόχρονον· ἔχουσι τὸ ᾱ, τῷ τέλει τῆς γενικῆς· τοῦ ἀρσενικοῦ· οἷον θεῖος θείου θεία· θεὸς θεοῦ θεά· ῥάθυμος ῥαθύμου ῥαθυμία· ὀξὺς ὀξέος ὀξεία· ὠκὺς ὠκέος ὠκεία· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἅγιος ἁγίου ἁγία, καὶ τὰ ὅμοια· Θεοτόκου ποίου μέρους λόγου ἐστὶν, ὀνόματος· ποίου γένους θηλυκοῦ· ποίου σχήματος,

γίνονται. Ἡ ἀπὸ, ἀεὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται. οἷον ἀπὸ καρποῦ σίτου. οἴνου καὶ ἐλαίου. Ἡ ὑπὸ ὅταν σημαίνῃ δύναμιν τινὰ ἢ βίαν, μετὰ γενικῆς συντάσσεται. ὡς τὸ ἡττήθησαν οἱ ἄραβες ὑπὸ τῶν μήδων, καὶ ὑπὸ τῶν ῥωμαίων, οἱ σκύθαι. καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πόνων, κέκμηκεν ὁ ἀνήρ. μετὰ αἰτιατικῆς δὲ συντάσσεται, ὅταν δηλοῖ τὴν ὑποκάτω σχέσιν. ὡς τὸ στρατιώτης ὢν, ὑπὸ τὸν στρατηγὸν ἴσθι. καὶ μαθητὴς ὢν, ὑπὸ τὸν μυσταγωγὸν ταττόμενος, εὐπειθὴς ἔσο. καὶ ὑπὸ τὴν γῆν ὁ ἥλιος, δίεισι. καὶ τὸ ἄγε ὕμνει τὸν θεὸν πᾶσα ἡ ὑφήλιον κτίσις. καὶ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τουτέστιν ὑποκάτω, τοῦ οὐρανοῦ. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ὑπὸ δένδρον κάθημαι. τὴν γὰρ ὑποκάτω σχέσιν δηλοῖ. ὅτε δὲ κεῖται ἀντὶ τῆς ἐν προθέσεως, μετὰ δοτικῆς. οἷον ὑπὸ τῷ μεγάλῳ πατρὶ παραγανοῦται. καὶ διαπλάττεται. ὑπὸ δὴ τούτῳ, καὶ βίον καὶ λόγον ὁ μακάριος; ἐκπαιδεύεται. Ἡ ὑπὲρ πρόθεσις, ὅταν τὴν ἐν συγκρίσει ὑπεροχὴν δηλοῖ, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται. οἷον ὑπὲρ τὸν οὐρανὸν ἡ δόξα κυρίου. καὶ ὑπὲρ σὲ εἰμί. τουτέστι, κρείττων σου. εἰ δὲ σημαίνει βοήθειαν καὶ αἰτίαν, μετὰ γενικῆς συντάσσεται. οἷον ὑπὲρ ἡμῶν ὁ χριστὸς ἀπέθανεν. ἀντὶ τοῦ δι' ἡμᾶς. καὶ ὅτε τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῖ. οἷον ὑπὲρ καπνοῦ τίθησι, τὸ πηδάλιον. Τῆς ἁγίας τὸ τῆς, ἄρθρον προτακτικὸν κλίσεως γενικῆς τῶν ἑνικῶν. γένους θηλυκοῦ. Ἁγίας πῶς ἐστιν ἡ εὐθεῖα. ἡ ἁγία. καὶ

παλειφθέντων μοι κλήρων· ὁμοίως καὶ τὸ ἐρίζω περὶ χώρων· καὶ φιλονεικῶ, περὶ πρωτείων· καὶ διαγγελίζομαί σοι, περὶ τῶν μετέπειτα εὐδαιμονισμῶν· καὶ φιλοτιμοῦμαι, περὶ ἀριστείων. καὶ ἀλγῶ. καὶ κατηφιῶ· καὶ μεριμνῶ· καὶ φροντίζω περὶ τῶνδε, μεγάλα· ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐπὶ τούτοις πᾶσιν, ἀντὶ τῆς ἕνεκε νοεῖται. ὅτε δὲ τὴν κύκλῳ σχέσιν δηλοῖ, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται οἷον περὶ τὸν βωμόν. καὶ ἐκ τῶν περὶ αὐτόν· καὶ ὅταν ἔχῃ ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν, τὸ πονῶ· κάμνω· μοχθῶ· ἀσχολοῦμαι· σχολάζω· καὶ ὅτε κεῖται τὸ μαίνομαι. ὡς τὸ πλεονέκτης ἀεὶ μέμηνε περὶ τὸν πλοῦτον. καὶ ὅτε κεῖται ἀντὶ τῆς εἰς· οἷον, τί τὸ περὶ ἐμὲ τοῦτο γέγονε μυστήριον· καὶ ὅτε τὴν κάτω σχέσιν δηλοῖ. οἷον, ἕνα τῶν περὶ αὐτὸν σωματοφυλάκων· καὶ ἕνα τῶν περὶ ἀντίγονον· καὶ ὅτε τὴν ἐπὶ τόπου διαγωγὴν δηλοῖ· οἷον περὶ τὸν τοῦ σεμνείου τόπον διῆγε. καὶ περὶ τὸν οἰκεῖον ἀνεστρέφετο. ὅτε δὲ πρόσκειται, τὸ δειλιῶ καὶ δειλαίνω· καὶ δέδοικα τὸ φοβοῦμαι, μετὰ δοτικῆς συντάσσεται. ὡς τὸ δέδοικα, περὶ ξανθῷ μενελάῳ· καὶ δειλιῶ· καὶ δειλαίνομαι. περὶ τῆς δε.

Η ἀμφὶ ἰσοδύναμος ἐστὶ ταύτῃ, τῇ περὶ, μηδὲν τι διαλάττουσα. πλὴν ὅτι ἡ περὶ μὲν, συντάσσεται ταῖς τρισὶ πτώσεσι· γενικῇ τε λέγω δοτικῇ, καὶ αἰτιατικῇ. ἡ δὲ ἀμφὶ, αἰτιατικῇ, καὶ μόνῃ· οἷον ἀμφὶ τὸν τόπον τῆς κρήτης, κύνες δυσόσφραντοι γίνονται· καὶ ἀμφὶ τὸν τόπον τῆς νήσου, ταχεῖς ἵπποι.

καιρὸν ἐμίσησέ με· μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται. καὶ ὅτε ἔχει ῥῆμα· δηλοῦν κίνησιν καὶ ἐξέλευσιν, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται. οἷον ἐστράτευσεν ὁ βασιλεὺς, ἐπὶ τὸν χῶρον τῶν περσῶν. καὶ ἐστράτευσεν ἐπὶ τὴν χώραν τῶν ἀσυρίων. καὶ ἀπήντων οἱ πολῖται, ἐπὶ τὸν τῆς ἀγορᾶς τόπον. καὶ ὁ μαθητὴς ἐπὶ τὴν οἰκείαν σχολὴν παρεγένετο. καὶ θαμίζει ἐπὶ τὰ θεωρεῖα πᾶς μισομαθής. καὶ ταχύνει ἐπὶ τὴν ἀγορὰν πᾶς κοιλιόδουλος. καὶ βραδύνει ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν πᾶς ὑπνώδης. καὶ ἀπαντᾷ ἐπὶ τὸν πόλεμον, εἴ τις εὔτολμος. συντάσσεται δὲ ὁμοίως μετὰ αἰτιατικῆς. καὶ ὅτε ἀντὶ τῆς κατὰ προθέσεως κεῖται. καὶ ὑπεμφαίνει τινὰ δόλον, ἢ ὀργὴν, ἢ ἐπίθεσιν, ἢ ἐπιβουλήν. ὡς τὸ, ὁ βασιλεὺς ὀργίζεται ἐπὶ τὸν στρατὸν αὐτοῦ. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν στρατὸν αὐτοῦ. καὶ καταπανουργεύεται ἐπὶ τὸν οἰκεῖον στρατηγὸν ὁ λαός: ἀντὶ τοῦ πανουργίας, καὶ δόλους τίθεται, κατὰ τοῦ οἰκείου στρατηγοῦ. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἤνοιξαν ἐπ' ἐμὲ τὸ στόμα, αὐτῶν. μετὰ δοτικῆς συντάσσεται, ὅταν σημαίνῃ τὴν δευτέραν σχέσιν. οἷον ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν ᾠκοδόμησαν οἱ μάρτυρες καὶ οἱ διδάσκαλοι. καὶ ὅταν σημαίνῃ αἰτίαν. οἷον, ἀπῄειν ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, ἐπὶ τῷ σῖτον, ὠνήσασθαι. καὶ τῷ ἑταῖρε ἐφ' ᾧ πάρει.

Η περὶ ὅταν σημαίνει τὸ ἕνεκεν, συντάσσεται μετὰ γενικῆς. ὡς τὸ μάχομαι περὶ τῶν καταλελειμμένων μοι κλήρων. ἀντὶ τοῦ ἕνεκε τῶν κα-

μὴ τύπτεσθαι· τουτέστιν, ἐν σοί, καὶ παρά σοι, πᾶσα ἡ ἐλπίς μου, ἀντὶ τοῦ ἐν σοί καὶ ὅτε πλησιότητα δηλοῖ, οἷον παρὰ τῷ βασιλεῖ κάθημαι· τουτέστι, πλησίον τοῦ βασιλέως· καὶ ἡ ναῦς, ἔπλει, παρὰ τῷ χείλει τῆς θαλάσσης. Η ἀντί, ἀεὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται· οἷον ἀντὶ ἀγαθῶν ὧν ἐποίησας, χριστὲ τῷ γένει τῶν ἑβραίων, σταυρωθῆναί σε κατεδίκασαν· καὶ ὡς τὸ δὸς ἀντ' ἐμοῦ καὶ σοῦ· καὶ ἀντὶ τῶν πατέρων σου, ἐγεννήθησαν οἱ υἱοί σου.

Η δὲ ἐπὶ ὅταν ἔχῃ ῥῆμα· δηλοῦν στάσιν, μετὰ γενικῆς συντάσσεται· ὡς τὸ ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμεν καὶ ἐκλαύσαμεν. καὶ ἐστρατοπέδευσεν ὁ βασιλεὺς, ἐπὶ τῶν τόπων τῆς συρίας· τὸ γὰρ στρατοπεδεύω, τὸ κατασκηνῶ δηλοῖ· καὶ ἔστη ὁ ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὅταν τὴν ἐπάνω σχέσιν δηλοῖ ὡς τὸ ἐπὶ πάντων ὁ θεός. ὅ ἐστιν ἐπάνω πάντων· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ἐλαύνω ἐφ' ἵππων· καὶ τὸ πλέω ἐπὶ πλοίων· καὶ τὸ φέρομαι ἐπὶ τῶν νώτων τῆς θαλάσσης· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ὁ λαγωὸς μαλθακοὺς ἔχων τοὺς πόδας, θεῖ ἐπὶ τῶν πάγων ἀσφαλῶς· καὶ ἐπήρθη ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἀράμενος τὸν σταυρόν. καὶ ὅτε δηλοῖ τὸ ἐνώπιον καὶ ἔμπροσθεν τοσούτων· καὶ ὅτε δὲ σημασίαν χρόνου δηλοῖ, μετὰ γενικῆς συντάσσεται· οἷον ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ σολομῶντος, εἰρήνη ἦν καὶ ἐπὶ τὸν ἡμερῶν μου ἐπράχθη τόδε· ἐπὶ χρόνον δὲ ὀλίγον διήρκεσε· καὶ ἐπὶ πλεῖστον

κῆς συντάσσεται· ἀντὶ τῆς σὺν κειμένη· οἷον,
μετὰ τοῖσιν ἔβη· ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις, ἐπορεύθη·

Η παρὰ ὅτε μὲν τίθεται ἀντὶ τῆς ἀπὸ, ἢ ὑπὸ, μετὰ
γενικῆς συντάσσεται· ἀντὶ τῆς ἀπὸ μὲν, οἷον ἡ βοή-
θειά μου, παρὰ κυρίου τουτέστιν, ἀπὸ κυρίου· καὶ παρὰ τοῦ
νόμου κελεύεται· τουτέστιν, ἀπὸ τοῦ νόμου· καὶ ὡς
παρὰ τῷ θεολόγῳ εὕρηται λέγοντι· οἷον· οὐδὲ θρα-
κῶν ὄργια ταῦτα· παρ᾽ ὧν καὶ τὸ θρησκεύειν· ὡς λό-
γος, ἀντὶ τοῦ ἀφ᾽ ὧν· συντάσσεται δὲ αἰτιατικῇ ὅ-
τε κεῖται ἀντὶ τοῦ ἔξω, ὡς παρὰ τὸν τοῦ δικαίου
λόγον· καὶ παρὰ τὸν νόμον πράττεις, ἀντὶ τοῦ ἔξω
τοῦ νόμου· καὶ ὡς τὸ, ὁ ἐν χειμῶνι σπείρων, παρὰ
τὸν τοῦ σπόρου νόμον, τοῦτο ποιεῖ· καὶ ὅτε ἐπὶ συγ-
κρίσεως ἐστὶν, ὡς τὸ ἠλάττωσας αὐτὸν βραχύ τι,
παρ᾽ ἀγγέλους· καὶ ὅτε κεῖται ἀντὶ τῆς εἰς προθέ-
σεως, ὡς τὸ παρὰ σὲ ἦλθον, ἀντὶ τοῦ εἰς σέ· καὶ ὅτε
δὲ τόπον δηλοῖ· οἷον παρὰ τὸν ποταμὸν ηὐλίσθη ὁ
λαός· καὶ ὅτε ἀντὶ τῆς διὰ λαμβάνεται· οἷον, πα-
ρὰ τὸ μὴ εἶναι μνήματα ἐν αἰγύπτῳ, ἐξήγαγες ἡ-
μᾶς θανατῶσαι εἰς τὴν ἔρημον, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μὴ εἶ-
ναι μνήματα, ἐν αἰγύπτῳ καὶ τύπτει τὸν μαθητὴν
ὁ διδάσκαλος, παρὰ τὸν ὄκνον, αὐτοῦ· τουτέστι
διὰ τὸν ὄκνον, αὐτοῦ καὶ ὅταν ἔχῃ ἐξέλευσιν, ὡς
τὸ οἱ πολέμιοι παρὰ τὰ τείχη ἔβλεπον, τῆς πόλε-
ως· διότι ἐξέλευσιν ἔχει τὸ βλέπειν συντάσσεται
δὲ, καὶ μετὰ δοτικῆς ὅτε κεῖται, ἀντὶ τῆς ἐν προθέ-
σεως, ὡς τὸ παρὰ σοί ἐστι, τὸ τύπτεσθαι, καὶ τὸ

οἷον, κατὰ τὸν τῆς ἀρμενίας τόπον, εἰσὶν ὄρη ὑψηλά· καὶ κατὰ τὸν ἀγοραῖον τόπον, οὐδέποτε λείπει θόρυβος· καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς βασιλείας, γέγονεν, ἀνάκλησις τῶν ῥωμαίων, καὶ κατάπτωσις, τῶν λατίνων· καὶ ὅτε τὸ εὐθὲς δηλοῖ· οἷον, κατὰ σκοπὸν διώκω· καὶ κατὰ σκοπὸν τρέχω. Ἡ διὰ, ταῖς δυσὶ πτώσεσι, συντάσσεται· γενικῇ τε λέγω, καὶ αἰτιατικῇ· καὶ μετὰ αἰτιατικῆς μὲν, ὅταν δηλοῖ αἰτίαν· ὡς τὸ, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι, διὰ τὸν φόβον τῶν ἰουδαίων· καὶ διὰ τὸν ὄκνον· καὶ διὰ τὴν ἀταξίαν, ὑπεβάλλοντο, πληγαῖς, οἱ παῖδες· καὶ οἷον, ἐτελεύτησέ τις διὰ λιμὸν, καὶ οὐδεὶς δίκαιος, διὰ πλοῦτον· ὅταν δὲ δύναμιν, καὶ ἀντίληψιν, καὶ ἐνέργειαν, μετὰ γενικῆς· οἷον, διὰ τῶν ἀποστόλων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν· καὶ δι' αὐτῶν, τὴν εἰρήνην σου, παράσχου, τῇ οἰκουμένῃ· καὶ διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων, ἐγένοντο σημεῖα καὶ τέρατα, ἐν τῷ ναῷ, μεγάλα. Ἡ μετὰ ὅτε ἀντὶ ἑνώσεως τίθεται, μετὰ γενικῆς συντάσσεται· οἷον, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ, ἐν τῷ παραδείσῳ· καὶ ὅτε σημαίνει τὸ ὁμοῦ, οἷον μετὰ τῶν ἁγίων ἀνάπαυσον χριστὲ, τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· καὶ μετὰ τῶν σίτων, τὰ ζηζάνια, ἐβλάστησαν· καὶ ὁ βασιλεὺς, ὥδευε, μετὰ τῶν περὶ αὐτόν· ὅτε δὲ ὑστεροχρονίαν δηλοῖ, μετὰ αἰτιατικῆς, συντάσσεται· οἷον, μετὰ τὸν κατακλυσμὸν, ὁ οἶνος· καὶ μετὰ τὸν θάνατον, ἡ ζωή· παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ καὶ μετὰ δοτι-

ταῖον, ὥσπερ μηστευ. Ἡ πρὸ, ἀεὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται· ὡς τὸ, πρὸ τοῦ τιμίου σου σταυροῦ χριστέ· καὶ πρὸ ἓξ ἡμερῶν, τοῦ πάσχα. Ἡ ἀνὰ, ἀεὶ μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται· ὡς τὸ, ἀνὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνὰ ὅλον τὸν χρόνον· καὶ ἀνὰ οὐλαμὸν, ἀνδρῶν· καὶ ὅτε δὲ πρόσκειται τὸ μέσον, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· οἷον, ἀνὰ μέσην τὴν πόλιν· καὶ ἀνὰ μέσον τὸν στρατόν· σπανιάκις δὲ καὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται· ὡς τὸ, ἀνὰ μέσων τῶν ὀρέων, διελεύσονται ὕδατα. Ἡ κατὰ· ἡ μὲν ἐπὶ κατηγορίας τίθεται, μετὰ γενικῆς συντάσσεται· οἷον, κατὰ τοῦ κυρίου· καὶ κατὰ τοῦ χριστοῦ αὐτοῦ· ὁμοίως, καὶ ὅτε καταφορὰν δηλοῖ· οἷον, ὁ ἵππος, κροαίνει, κατὰ πεδίων· καὶ φέρεται κατὰ κρημνῶν· καὶ κατὰ σπλάγχνων, ὠθεῖ τις τὸ ξίφος· τοιοῦτόν ἐστι· καὶ τὸ καθ' ὑγρῶν, γράφω· καὶ κατὰ βωμῶν, θύω· καὶ κατὰ πετρῶν, σπείρω· καὶ ὅτε τὴν ἐπάνω φορὰν δηλοῖ καὶ σχέσιν· οἷον, τὸ, πέτρον ὅταν εἴπω, τίνα λέγω, τὸν κατὰ κυμάτων πεζεύσαντα· καὶ τὸ, κατὰ τοίχων ἔγραφε· καὶ κατὰ λίθων ἐκολάπτοντο τὰ γράμματα· ὅτι ἰσότητα δηλοῖ, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται ὡς τὸ, δι' ἐμὲ, κατ' ἐμὲ γεγονὼς, ἀντὶ τοῦ ἴσος ἐμοὶ γεγονώς· καὶ τὸ, ποιήσεις πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι, ἐν τῷ ὄρει· καὶ τὸ, ἀφορῶν εἰς ἐμὲ, γενήσεται κατ' ἐμὲ, ἀντὶ τοῦ ἴσος ἐμοί· καὶ ὅτε κεῖται οὕτως, ἁπλῶς καὶ μηδὲν σημαῖνον·

χεῖ ὁ υἱὸς, καὶ λόγος, πρὸς τὸν θεὸν, καὶ πατέρα· τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ᾄδω, πρὸς αὐλόν· ἡ γὰρ ᾠδὴ τοῦ ᾄδοντος, τὸν αὐλὸν μιμεῖται· κἀκείνου μὲν ἐπιταμένως καὶ ὀξέως αὐλοῦντος, ἔστι δὲ καὶ ἡ φωνὴ ὀξεῖα τοῦ κιθαρῳδοῦ· βαρέως δὲ καὶ μέσως· πάλιν βαρύνεται, ἡ φωνὴ συντάσσεται δὲ, καὶ μετὰ γενικῆς· καὶ ὅτε κεῖται ἀντὶ τῆς παρὰ οἷον, πεμφθεὶς πρὸς πατρὸς παμφαέστατος λόγος· ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ πρὸς θεοῦ, ἔλαβον τὸ χάρισμα· ἀντὶ τοῦ παρὰ τοῦ θεοῦ· καὶ ὅτε ἐπὶ ὅρκου τεθῇ, οἷον, εἶξον ὦ θεμιστόκλεις, πρὸς θεοῦ ἐμοὶ τῷ πατρί σου· καὶ πρὸς θεῶν ἄνδρες δικασταὶ, δότε μοι, κώνειον· καὶ οἷον, παρὰ τῷ θεολόγῳ· δύρηται ναιόν· πρὸς αὐτῆς τῆς τριάδος· καὶ ὅτε λαμβάνεται ἀντὶ τῆς ἐκ· οἷον, ἔπεσε πῦρ πρὸς οὐρανῶν· ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ ὅτε ἀντὶ τοῦ ἐνώπιον λαμβάνεται· ὡς παρὰ τῷ ὁμήρῳ· τῷ δ᾽ αὐτῷ, μάρτυροι ἔστων· πρός τε θεῶν μακάρων· πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων· ἀντὶ τοῦ μάρτυρες ὑπαρχέτωσαν, ἐνώπιόν τε θεῶν μακάρων, ἐνώπιόν τε, θνητῶν ἀνθρώπων. Ὅτε δὲ ἡ πατρὸς τὰ ἑαυτῆς σημαίνῃ· καὶ οὐ λαμβάνεται ἀντὶ ἑτέρας, μετὰ αἰτιατικῆς συντάσσεται· οἷον, ἀπῆλθον πρὸς τὴν ἀγοράν· ἀφικόμην, πρὸς τὸ σχολεῖον, ὅπερ δηλοῖ τὴν ἔνωσιν· οὐ γὰρ πλησίον, ἀλλ᾽ εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον ἀπῆλθον· ἔστι δὲ, ἀντὶ τῆς εἰς· καὶ δηλοῖ, ὁρμήν· οἷον, πρὸς ῥὰ παταίνισον ὤρουσεν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν πα-

ἐκ τῶν ἐπανισταμένων ἐπ' ἐμὲ, λύτρωσαί με, κέ.
Η σὺν πρόθεσις, ἀεὶ μετὰ δοτικῆς συντάσσεται. ὡς τὸ σὺν σοὶ θανοῦμαι. καὶ σὺν τῷ ἰωνᾷ, βοῶμεν σοὶ κέ. καὶ σὺν τῷ, ἔβη κατὰ νῆας ἀχαιῶν. Η πρὸς μετὰ γενικῆς, καὶ δοτικῆς, καὶ αἰτιατικῆς, σύντασσεται. καὶ ὅτε μὲν, νοεῖται, ἀντὶ τῆς σὺν. σύντασσεται, μετὰ δοτικῆς. ὡς τὸ πρὸς τῷ προσεύχεσθαι καὶ τῷ νηστεύειν, ἀπασχολοῦ. ἀντὶ τοῦ σὺν τῷ προσεύχεσθαι. καὶ ὅτε πλησιότητα δηλοῖ, μετὰ δοτικῆς συντάσσεται. ὡς τὸ δύο ἀγγέλους βλέψασα καθεζομένους, ἕνα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἕνα πρὸς τοῖς ποσί. καὶ οἷον, τὸ εἰμὶ πρὸς τῷδε. καὶ γίνομαι πρὸς τῷδε. ταῦτα γὰρ, πλησιότητα δηλοῖ. τὸ δὲ εἰμὶ πρὸς τόδε ἱκανὸς, καὶ σύντομος καὶ ὀξὺς, ταῦτα γὰρ κίνησιν καὶ ταχύτητα, ἐμφαίνουσι. διὸ καὶ συντάσσεται ἡ πρὸς τῶν τοιούτων ὀνομάτων τιθεμένων, μετὰ αἰτιατικῆς. Η γὰρ πρὸς ὅταν τεθῇ ῥῆμα, πρὸς αὐτὴν ἀποδιδόμενον, δηλοῦν κίνησιν καὶ ἔξέλευσιν, μετὰ αἰτιατικῆς σύντασσεται. ὡς τὸ ἐστράτευσεν ὁ βασιλεὺς, πρὸς τὰ γένη, τῶν περσῶν. καὶ παρεγένετο, πρὸς τὸν ἀστικὸν τόπον. οἷον, ἔτι καὶ τὸ κινῶ τὰς χεῖρας, πρὸς τὸ γράφειν. καὶ πρὸς τὸ πλέειν, ἑτοιμάζω τὸ πλοῖον. σύντασσεται δὲ ὁμοίως μετὰ αἰτιατικῆς. καὶ ὅτε μίμησιν καὶ ὁμοίωσίν τινα δηλοῖ, ὡς τὸ ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν. ἀντὶ τοῦ κατὰ θεόν. μίμησιν γὰρ ἀπαράλλακτον καὶ ὁμοίωσιν ἐ/

ἀμφὶ· ἀπὸ· ὑπὸ· ὑπὲρ· μονοσύλλαβοι δέ εἰσιν, ἐξ
ἐν· εἰς· ἐξ· σὺν· πρὸς· πρὸ· εἰς γὰρ ἐκ ψιλὴν διατί·
πᾶσα πρόθεσις, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη, ψιλοῦ-
ται, πλὴν τῆς ὑπὸ, καὶ ὑπὲρ· ἰστέον δὲ, ὅτι· ἡ ἐξ· καὶ
ἡ ἐκ, καὶ ἡ ἀπὸ, καὶ ἡ πρὸ· καὶ ἡ ἀντὶ· ἀεὶ, μετὰ γε-
νικῆς συντάσσεται· σημείωσαι δὲ, καὶ περὶ τῶν λοι-
πῶν ἁπασῶν, προθέσεων. Ἡ ἐν πρόθεσις, ἀεὶ
μετὰ δοτικῆς συντάσσεται· ὡς γὰρ ὁ θεὸς ἐν τῷ ὀνό-
ματί σου, σῶσόν με καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου, κρι-
νεῖς με, καὶ ἐν τῷ ναῷ ἑστῶτες, τῆς δόξης σου ἐν
οὐρανῷ ἑστάναι νομίζομεν· συντάσσεται δὲ παρὰ
ἀττικοῖς, μετὰ γενικῆς, ὡς γὰρ ἐν ἅδου· καὶ ἐν γείτό-
νων· καὶ παρὰ τῷ πλουτάρχῳ, ἐν τοῖς ἠθικοῖς· τῷ
μὲν χεὶρ ἐν αἰπόλοις, ὁ δὲ νοῦς, ἐν κλωπινδῶν.
Ἡ εἰς, μετὰ αἰτιατικῆς, συντάσσεται· ὡς γὰρ ὀφθαλ-
μοὶ παιδίσκης, εἰς χεῖρας τῆς κυρίας, αὐτῆς· καὶ
ἀτενίσαι γὰρ ὄμμα εἰς οὐρανοὺς, οὐ τολμῶ, ὁ τάλας
ἐγώ· συντάσσεται δὲ μετὰ γενικῆς ἐλλειπτικῶς· ὡς γὰρ
εἰς ἅδου, καὶ εἰς μυσταγωγῶν. Ἡ ἐξ· καὶ ἡ ἐκ,
ἀεὶ μετὰ γενικῆς συντάσσεται· καὶ ἡ μὲν ἐξ τίθεται,
ὅταν ἡ ἐπαγομένη λέξις, ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται·
οἷον, ἐξ οὐρανοῦ, ἐπέβλεψεν ὁ κύριος· καὶ ἐξ ὀρ-
γῶν ἐν ἐμοὶ, οὐχ ὑπάρχει σωτηρία· καὶ ὁ ἐξ ἁλιέ-
ων, ἐθαυματούργει, καὶ ὁ ἐξ ἰουδαίων, ἐθεολόγει,
τῆς χάριτος, τὰ δόγματα. Ἡ δὲ ἐκ τίθεται, ὅ-
ταν ἡ ἐπαγομένη λέξις, ἀπὸ συμφώνου ἄρχηται·
οἷον, ἐκ τῶν οὐρανῶν ἐδέξω, τὴν θείαν χάριν, καὶ

τοῦ ἵημι, καὶ τῆς πέμπτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων οἱ ἐνεργητικοὶ ἀόριστοι, τὴν παραλήγουσαν ἔχουσι, τοῦ ἐνεστῶτος, διὰ διφθόγγου· κρῖναι δὲ καὶ κλῖναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἐνεστῶτος ἔχουσι τὸ ῑ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀορίστου φυλάττουσι. φῆναι δὲ ἀντὶ τοῦ δεῖξαι, καὶ εἰπεῖν, καὶ κῆναι, ἀντὶ τοῦ κόψαι· καὶ ὑφῆναι, ἀντὶ τοῦ ὑφᾶναι· καὶ δῖναι, ἀντὶ τοῦ βρέξαι· καὶ παρῆναι ἀντὶ τοῦ σουβλισθῆναι, ἢ γράφεται. τὸ δὲ ὀνίναι, κατὰ συγκοπήν· ὡς ἀπὸ τοῦ ὀνινῆναι γινόμενα, διὰ τοῦ ῑ γράφεται. Ἐκ τῆς ἁγίας θεοτόκου· καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· πόσα μέρη λόγου ἐστί; τέσσαρα· ἐκ, πρόθεσις· τῆς, ἄρθρον· καί, σύνδεσμος· ἁγίας θεοτόκου, ἀειπαρθένου Μαρίας, ὄνομα ἕν. τὸ ἐκ, ποίου μέρους λόγου ἐστί; προθέσεως. τί ἐστι πρόθεσις; λέξις προτιθεμένη, πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν, ἔν τε συνθέσει, καὶ συντάξει· ἐν μὲν τῇ συνθέσει, οἷον ἀναφορά, ἀποφορά· ἐν δὲ τῇ συντάξει, οἷον ἀπὸ τῆς χώρας, κατὰ τῆς χώρας.

T ὁ ἐκ ψιλὸν διατί· πᾶσα πρόθεσις, βραχυκαταληκτεῖ· πλὴν τῆς εἰς, καὶ ἐξ· αἵτινες, ἀναλογώτεραί εἰσιν· ἐς, καὶ ἐκ λεγόμεναι. Καὶ πόσαι προθέσεις; τῇ μὲν φωνῇ, ὀκτωκαίδεκα· τῷ δὲ σημαινομένῳ, ἑπτακαίδεκα· ἡ γὰρ ἀμφὶ καὶ ἡ περί, τὸ αὐτὸ σημαίνουσι, καὶ ἐν τῷ ἅμα ὀφείλουσι λέγεσθαι· ὡς τὸ ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα, καλλίτριχας, ἵππους. Δισύλλαβοι μὲν οὖν εἰσιν, αὗται· αἱ δυοκαίδεκα· ἀνά· κατά· διά· μετά· παρά· ἀντί· ἀπό· περί·

διά τι· ἐκ τοῦ τέκω· τὰ διὰ τοῦ εκω ῥήματα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται· οἷον, τέκω· πέκω, τὸ πλέκω· ῥέκω, καὶ τὰ ὅμοια. Καὶ ἄλλως πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς τε συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον, τέγος τὸ στέγος· τέθριππον, τὸ ἐκ τεσσάρων ἵππων, ἅρμα· τελαμὼν, ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ξίφους καὶ τῆς ἀσπίδος· τεκταίνω, τὸ κατασκευάζω· τελχὶν, ὁ βάσκανος· καὶ κλίνεται, τελχῖνος· τέλος, τέλειος· καὶ τελειῶ, ῥῆμα· τελώνης, ὁ φορολόγος· τεμμάχιον, τὸ κόμμα· ἐξ οὗ, καὶ τεμμαχίζω, τὸ κατακόπτω· καὶ τεμμαχισμὸς, ἡ κατακοπὴ τῶν κρεῶν· τέμπες, τὸ τοῦ ὄρους κοίλωμα· τένεδος, νῆσος· τεὸν τὸ ἴδιον· τεθρία, ἡ μαγεία· τέρας· τέρετρον τὸ τρυπάνιον· τέρεν τὸ ἁπαλὸν, καὶ τρυφερόν· τέτρωρον, τὸ ἅρμα· τέχνη, τεχνίτης, ὁ ἐπιστήμων· τεχνητὸν, τὸ μετὰ τέχνης κατεσκευασμένον· τεχνηέντως, ἐπίρρημα· τέτρομαι, ἀντὶ τοῦ τρέμω, μακρόν· τέτρωμαι δὲ ἀντὶ τοῦ ἐτρώθη, μέγα· τετρεμαίνω, τὸ δειλιῶ· τεράστιον, τὸ σημεῖον· τένδω, τὸ ἐσθίω· τέμενος, ὁ ναὸς, καὶ τὰ ὅμοια.

P λὴν τοῦ ταίναρ ὃ σημαίνει, τὸ ἀκρωτήριον, τῆς λακωνικῆς, καὶ ταινία, ὁ στέφανος· ἀφ' οὗ, καὶ ταινιῶ ῥῆμα, τὸ στεφανῶ. Τὸ χῆ, ἦτα διά τι· τὰ εἰς τι προστακτικὰ, καὶ τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα· ἀορίστου ὄντα, φύσει μακρᾷ παραλήγεται, καὶ διὰ τοῦ η γράφεται· ἡμάρτηται· τὸ θεῖναι· μεῖναι· παρεῖναι· εἶναι· ἀφεῖναι· καθεῖναι· ἐφεῖναι· καὶ ὅσα ἀπὸ

ροφόρος δὲ, μέγα. δορυάλωτος. δόκιμος. δόλος, δολερός. δορά, τὸ δέρμα. δόμος, ὁ οἶκος. δορυμέδων, κύριον. δόναξ, ὁ κάλαμος. δόλοψ κύριον, ὁ κατάσκοπος. δόρπος, ὁ δεῖπνος. δολιχὸν, τὸ μακρὸν· ἐξ οὗ καὶ δολιχόσκιον ἔγχος, τὸ μακρὰν σκιὰν ἀποτελοῦν. καὶ δολιχόδειρος γέρανος, ἡ μακροτράχηλος. δοσίθεος. δόμα, τὸ δῶρον. δόνος ἡ ταραχή. δόγμα. δοτήρ. δότης. δοκὸς, τὸ μέγα ξύλον, τοῦ οἰκήματος. δονῶ, τὸ ταράσσω. δοκεύω, τὸ παρατηρῶ. δόκημα, τὸ κτίσμα. δόσις, ὅθεν καὶ δοσίθεος, κύριον. δομετιανός. δορατίζω, τὸ πλήττω. δορκὰς, ἡ ἔλαφος· ἡ γενική, δορκάδος, καὶ τὰ λοιπά. Πλὴν τοῦ δῶμα, τὸ οἴκημα. δωμάτιον. δῶρον. δωροῦμαι. δωρόθεος. δωδώνη πόλις· ἐξ ἧς, καὶ δωδωναῖον, χαλκεῖον. δωριεύς. δωροδοκῶ. δὼς, ἡ δωρεά. καὶ δωτίνη, τὸ αὐτό. δωδεκάτη. δώριον μέλος. καὶ δῴη εὐκτικὸν, ἀντὶ τοῦ παράσχοι, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ κῆ, ἦτα διατί· ἐκ τοῦ εὐδοκῶ, εὐδοκήσω, μέλλοντος.

Τεχθῆναι· κανόνισον· τέκω· ὁ μέλλων, τέξω· ὁ παρακείμενος, τέτεχα ἄχρηστος· ὁ παθητικὸς, τέτεγμαι· ἄχρηστος, καὶ αὐτὸς, ὁ ἀόριστος, ἐτέχθην· ἐτέχθης· ἐτέχθη, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, τεχθῆναι. Τὸ χθῆ, ἦτα διατί· τὰ εἰς χθη προστακτικά· καὶ τὰ εἰς ναι, ἀπαρέμφατα ἀορίστου ὄντα, φύσει μακρᾷ παραλήγεται. τεχθῆναι ὁ κανών· πᾶς παθητικὸς, ἀόριστος· κατὰ τὸ τρίτον ἑαυτοῦ πρόσωπον, τὴν ναι προσλαβὼν· τὸ ἀπαρέμφατον, ποιεῖ. Τὸ τε, ψιλὸν

λάβω μέλλοντι, τὸ ε εὑρεθῆ, ἢ μόνον, ἢ μετὰ τ ἰῶ/
τα. Εἰς τὸ ασο, ὀξεῖαν διατὶ ἐπαίνω βραχείας,
παρῳχημένη, οὐ τίθεται. Τὸ ρῶς, μέγα διατὶ
πάντες ὡς ἐπιρρήματα, διὰ τοῦ ω μεγάλου γρά/
φονται οἷον, καλῶς. δικαίως. εὐσεβῶς. ὁσίως, ἀ/
πορέως. Πλὴν τοῦ πάρος ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.
ἦμος, ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα. τῆμος, ἀντὶ τοῦ τηνικαῦ/
τα. τημοῦτος, τὸ αὐτό. ἐναγχος, ἀντὶ τοῦ χθές. ἐν/
τὸς, ἀντὶ τοῦ ἔσωθεν. ἐκτὸς, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν. κῆχος
ἀντὶ τοῦ ὅπου. ἀνακράτος, ἀντὶ τ λίαν. καταχρά/
τος. διαβραχέος. διαταχέος, καὶ διὰ παντός. εἰ/
κός. ἀπεικός, καὶ παρεικός. καὶ ἐτὸς, ἀντὶ τ μά/
την. ἐτώσιον δὲ τὸ μάταιον μέγα. Εὐδοκήσας,
ποίου μορίου λόγου ἐστὶ, μετοχῆς. πόθεν γίνεται,
ἐκ τοῦ εὖ μορίου, καὶ τοῦ δοκῶ. ποίου χρόνου, ἀορί/
στου πρώτου. ποίας συζυγίας πρώτης, τῶν περισπω
μένων. τὸ θέμα, πῶς ἐστίν. εὐδοκέω, εὐδοκῶ. ὁ μέλ
λων, εὐδοκήσω. συζυγίας πρώτης, τῶν περισπω/
μένων. ὁ ἀόριστος, εὐδόκησα. ἡ μετοχὴ, ὁ εὐδοκή/
σας. Εἰς τὸ εὖ, ψιλὴν διατὶ. ἡ εὖ δίφθογ
γος, ψιλοῦται. εὔμηλος. εὔληρα. εὔβδα. σεση/
μείωται, τὸ εὕρω. εὔω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω,
καὶ εὕδω, ἐξ οὗ καὶ καθεύδω. Τὸ δο μικρόν.
διατὶ πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς δο συλλαβῆς ἀρχο/
μένη, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται. οἷον, δοκῶ. ἐξ
οὗ, καὶ δόκησις, καὶ εὐδοκῶ, εὐδοκία. δόξα. δόρυ,
τὸ κοντάριον. δορυφορῶ, ἐξ οὗ, καὶ δορυφόρος. δω

τὸ ἀνά, ἄνω· κάτα, κάτω· ἀπὸ συνδέσμου, ὡς τὸ καθά, καθώς. Ἐκ πόσων θέσεων, γίνονται τὰ ἐπιρρήματα, ἐκ πασῶν· ἀπὸ εὐθείας, ὡς τὸ πρόφρων, δαναοῖσι προσφδάων, ἐπάμυνον· ἀπὸ γενικῆς· ὡς τὸ προίξ, προικός· ἀργαλέον ἕνα προικὸς, χαρίσασθαι· ἀπὸ δοτικῆς, ὡς τὸ ἡ ἰδία τῆς ἰδίας· τῇ ἰδίᾳ· ἰδίᾳ· ἦλθον· δημοσίᾳ, ἐλάλησα ἐγώ· παρρησίᾳ ἐλάλησα, τῷ κόσμῳ· ἀπὸ αἰτιατικῆς· ὡς τὸ ἡ ἀπριάτη· τῆς ἀπριάτης· τῇ ἀπριάτῃ· τὴν ἀπριάτην· ἀπριάτην, ἀνάποινον, καὶ ἡ ὥρα· τῆς ὥρας· τῇ ὥρᾳ· τὴν ὥραν· ὥραν τοῦ χειμάρου, τῶν κένδρων· ἀπὸ κλητικῆς· ὡς τὸ ὦ ἡράκλεις· παρὰ λουκιανῷ· ἀντὶ τοῦ ὢ τοῦ θαύματος.

A πόρως, ποίου μέρους λόγου ἐστὶν, ἐπιρρήματος· πόθεν γίνεται, ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ πῶ, τὸ καταπῶ· πωμένη γὰρ ἡ γῆ, δέχεται τὸν πόρον. Εἰς τὸ α, ψιλὴν διατί· τὸ στερητικὸν α, ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἄλυσις, καὶ ἅδης· βραχὺ διατί· τὸ, τῆς στερήσεως α, ἀεὶ ἐν συστολῇ παραλαμβάνεται. Τὸ πο, μακρὸν διατί· ἐκ τοῦ ἔπορα μέσου, παρακειμένου. Καὶ ἄλλως· τὰ ἔχοντα τὸ ε ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν, ἔχουσι τὸ ο, ἀντὶ παρακειμένου, ἐν τοῖς ὀνόμασιν· οἷον φέρω, φόρος· μένω, μόνος· πένω, πόνος· οὕτως οὖν, καὶ τὸ πέρω, πόρως. Καὶ ἄλλως· ἐκ τοῦ ἔπορα μέσου παρακειμένου. παραλήγουσαν δὲ τὴν αὐτὴν ἔχει ὁ παρακείμενος, τῷ μέλλοντι· ἢ μὴ πω ἐν δισυλ-

ὸς, ὁ φωλεὸς, καὶ τὰ ὅμοια. Πλὴν τοῦ ἀχαιὸς, ὁ ἕλλην· παλαιός· γηραιός· δηναιὸς, ὁ πολυχρόνιος· φαιὸς, ὁ μέσον λευκοῦ, καὶ μέλανος· σκαιὸς, ὁ κακὸς· ἀραιός· κραταιός· χαιὸς, ἡ ῥάβδος· βαιὸς, ὁ μικρός· ὃ, καὶ ἡ βαιὸς, γράφεται· κελαιὸς, ὁ ἀριστερός· λεὼς δὲ ὁ λαὸς, ψιλὸν καὶ μέγα.

Ἡμῶν ποίου μέρους λόγου ἐστὶν, ἀντωνυμίας· ποίας πτώσεως, γενικῆς τῶν πληθυντικῶν. Τὸ η, ἡ διὰ τί ἅμες λέγουσιν οἱ δωριεῖς, καὶ ἡμεῖς τὰ τῶν δωριέων ᾱ, εἰς η τρέπομεν. ἔθος γάρ ἐστι, τῇ τῶν δωριέων διαλέκτῳ· τὸ σήμερον, σάμερον λέγειν· τὴν πηγὴν, παγάν· τὴν ἡμέραν, ἁμέραν· καὶ τὴν γῆν γᾶν· οὕτως οὖν, καὶ τὸ ἡμῶν, ἁμῶν. Ὁ ἀπόρως εὐδοκήσας τεχθῆναι. Πόσα μέρη λόγου εἰσί; τέσσαρα· ὁ, ἄρθρον· ἀπόρως, ἐπίρρημα· εὐδοκήσας, μετοχή· τεχθῆναι, ῥῆμα. ἀπόρως, ποίου μέρους λόγου ἐστίν· ἐπιρρήματος· ποίου τῶν ἐπιρρημάτων, μεσότητος. καὶ πόθεν γίνονται τὰ τῆς μεσότητος ἐπιρρήματα, ἐκ τῶν γενικῶν πληθυντικῶν ὀνομάτων. οἷον, καλῶν, καλῶς· φίλων, φίλως· ἀπόρων, ἀπόρως. Ἐκ πόσων μερῶν τοῦ λόγου γίνονται τὰ τῆς μεσότητος ἐπιρρήματα. ἐκ πάντων· ἀπὸ ὀνόματος, ὡς τὸ φρόνιμος, φρονίμως· ἀπὸ ῥήματος, ὡς τὸ κρύβδω κρύβδην· ἀπὸ μετοχῆς, ὡς τὸ ἐπιστάμενος, ἐπισταμένως· ἀπὸ ἄρθρου· ὡς τὸ, ὅς· ὥς· ἀπὸ ἀντωνυμίας, ὡς τὸ οὗτος, οὕτως· ἀπὸ ἐπιρρήματος, ὡς τὸ ἐγγὺς, ἐγγυτέρως· ἀπὸ προθέσεως, ὡς

λύω, καὶ μαστίζω διὰ διφθόγγου. Καὶ ἄλλως, πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς θε συλλαβῆς ἀρχομένη· διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον, θεός· θέα ἡ θεωρία θέατρον· θέκλη ὄνομα κύριον· θέμις ἡ δικαιοσύνη, καὶ κλίνεται θέμιδος· θεσσαλία χώρα· θέρος, θερίζω· θεμέλιον· θεμίστιος ὄνομα κύριον· θέμαι θεράπων· θεράπαινα· καὶ θεραπαινὶς, ἡ δούλη· θέναρ, τὸ κοῖλον τῆς χειρός· θεαίτητον τὸ ἐκ θεοῦ ζητούμενον· θεήλατος, ὀργή· θέαινα ἡ θεά· θεωρήμων ἡλίας καὶ μωσῆς· θεορήμων γρηγόριος· θεμιστοκλῆς, καὶ θεογένης κύριον· θέμεθλον, τὸ θεμέλιον· θεμαστεύω, τὸ δικάζω· θέρμα, τὰ λυπηνάρια· θερίγανον εἶδος, βοτανῆς· θερσίτης, κύριον· θερσίτειον, εἴδωλον· θέσβη πόλις, ὅθεν καὶ θεσβίτης ἀνήρ· θέσπις, ἡ θεία φωνὴ, καὶ θεσπιῳδῶ τὸ τὰ θεῖα λέγω· θεσμὸς, τὸ δίκαιον, ὅθεν καὶ θεσμοφύλαξ, θεσπέσιος ὁ θεῖος θεομηνία, ἡ ὀργὴ τοῦ θεοῦ· θεωρίον, τὸ ἱπποδρόμιον· θεοπτία ἡ τοῦ θεοῦ· ὅρασις· καὶ τὰ λοιπά·

F λὴν τοῦ θαιρὸς ὃ σημαίνει, τὴν στρόφιγγα τῆς θύρας· καὶ θαιμαὶ ὃ σημαίνει τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου· ἐξ οὗ, καὶ θαιμανίτης ἀνὴρ, ὁ ἀνατολικός.

Καὶ ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ εος ὀξύτονα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· οἷον, συφεὸς τὸ χοιρομάνδριον· θυρεός, τὸ ὅπλον· ἐρινεὸς, ἡ ἀγρία συκῆ· φωλεὸς, ἡ κατάδυσις, τοῦ ὄφεως· ἐννεὸς, ὁ ἄφωνος, καὶ ἐκπεπληγμένος· κουλεὸς, ἡ ξιφοθήκη· κενεὸς, ὁ μάταιος· στερεός· κηλεός· ὁ καυστικός· γαλεὸς, ἰχθὺς· ἰλε

κρὸν διατί· πᾶν ἄρθρον· ποίου μέρους λόγου ἐστὶν, ἄρθρου· ποίου τῶν ἄρθρων· προτακτικοῦ, ἢ ὑποτακτικοῦ, προτακτικοῦ· διόρισον· καὶ ἔστι, προτακτικὸν μὲν, ὁ· ὑποτακτικὸν δὲ, ὅς· τί διαφέρει τὰ προτακτικὰ τῶν ὑποτακτικῶν, διαφορά· ὅτι τὰ μὲν προτακτικὰ, ἢ πνεύματα, ἢ τόνους, ἀποδέχονται· τὰ δὲ ὑποτακτικὰ, καὶ πνεύματα, καὶ τόνους. Θεὸς, πόθεν ἐτυμολογεῖται, παρὰ τὸ θῶ τὸ κατασκευάζω, καὶ ποιῶ· ὁ πάντων ποιητὴς, καὶ τῆς τῶν πάντων κατασκευῆς, αἴτιος· ἢ παρὰ τὸ θέω, τὸ βλέπω, ὁ πάντων, ἔφορος· ἢ παρὰ τὸ θέω, τὸ τρέχω· ὁ πανταχοῦ παρὼν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν· καὶ τρέχει ὁ θεὸς, οὐχί· ἀλλὰ παντὶ καὶ πανταχοῦ, πάρεστι· καὶ τὸ πᾶν πληροῖ· καὶ ὑπὲρ τὸ πᾶν ἐστί·

Τὸ θε̄, ψιλὸν διατί· τὰ διὰ τοῦ εω ῥήματα, δυνάμενα ἀπὸ δευτέρου, καὶ τρίτου προσώπου συναίρεσιν ἀποδέξασθαι, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται· θέω θέεις θεῖς· χέω χέεις χεῖς· ῥέω ῥέεις ῥεῖς· ζέω τὸ βράζω, ζέεις ζεῖς· ποιέω ποιέεις, ποιεῖς· νέω τὸ κολυμβῶ, νέεις νεῖς, καὶ τὰ ὅμοια. Τὰ δὲ μὴ δυνάμενα ἀπὸ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου συναίρεσιν ἀποδέξασθαι, διὰ τῆς αι διφθόγγου γράφονται· οἷον, παλαίω· λιλαίω, τὸ ἐπιθυμῶ· πταίω· παίω τὸ τύπτω· κλαίω· κναίω· ἀποκναίω, τὸ λυπῶ· γαίω, τὸ γαυριῶ· δαίω, τὸ καίω· ναίω, τὸ οἰκῶ· ὡς τὸ ναίων ἰωνᾶς, ἐν μυχοῖς θαλαττίοις· πλὴν τοῦ ξέω ὅπερ γράφεται, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ· ξαίνω δὲ, τὸ διά-

ἐμοῦ τὸ βαρὺν καὶ ἄλλως· τὰ διὰ τοῦ ιστὸς, ὀξύτονα εἴτε προπαροξύτονα διὰ τοῦ ι γράφεται· ὀξύτονα μὲν, οἷον πιστὸς· χριστὸς, ὁ θεός· καὶ χριστὸς ὁ ἠλειμμένος· ἱστὸς ὁ ὑφαινόμενος, καὶ ἱστὸς τὸ τῆς νηὸς, κατάρτιον πλὴν τοῦ χρηστὸς ὁ ἀγαθός· καὶ ἡστὸς ὁ εὐφραντός· καὶ σηστὸς πόλις ἀβύδου· σειστὸς δὲ κόσμος γυναικεῖος· ὁ σειόμενος, δίφθογγον· παροξύτονα δὲ, οἷον, κάλλιστος βέλτιστος· ὕψιστος· χείριστος· ἐπονείδιστος· ἔχθιστος· αἴσχιστος· ἄπιστος· κάκιστος, καὶ τὰ ὅμοια· πλὴν τοῦ εὔχρηστος ὁ χρησιμεύων· καὶ ἄχρηστος ὁ μὴ χρησιμεύων, ἅτινα διὰ τοῦ η γράφονται· εὔπειστος δὲ ὁ εὐκόλως πειθόμενος, καὶ δύσπειστος ὁ δυσκόλως πειθόμενος, δίφθογγον· καὶ ἄλλως πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς χρι συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ ι γράφεται· οἷον χριστὸς ὁ θεός· χρίμπτω τὸ πλησιάζω· χρίω τὸ ἀλείφω, ἐξ οὗ καὶ χρίσμα· χριστὸς ὁ ἠλειμμένος, ἤτοι ὁ βασιλεύς· ὡς τὸ χριστὸς κυρίου· χριστοφόρος· χριστίνα κύριον, καὶ εἴ τι ὅμοιον πλὴν τοῦ χρηστὸς ὁ ἀγαθός· χρηστὴρ, καὶ χρήστης, ὁ δανειστής· χρησμῳδῶ, χρησμῳδία· χρησμῳδητῷ· χρησμῳδότημα· χρῆναι ἀντὶ τοῦ πρέπειν χρῆμα· χρῆσμα, τὸ μάντευμα· χρηστήριον τὸ μαντεῖον· χρησμολόγος, ὁ μάντις, καὶ χρηστηριάζω, τὸ μαντεύομαι, καὶ τὰ λοιπά· χρειῶ δὲ ἡ χρεία· καὶ χρείω, τὸ μαντεύομαι, ἐπὶ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ, δίφθογγον, ἐπὶ δὲ ἄλλων χρόνων· διὰ τοῦ η· Ο θεὸς, πόσα μέρη λόγου ἐστί; δύο· ὁ ἄρθρον θεὸς ὄνομα· τὸ σ, μα-

τι. τὸ ᾱ ἢ ῑ ὁ προφωνήεντος ὄντα κατὰ διάστα-
σιν ψιλοῦνται. χωρὶς τῶν ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ πέμπω
γινομένων. τὸ ῑ, ἢ διατί. ἰασοῦς καὶ τροπὴ τοῦ ᾱ
εἰς η̄, ἰησοῦς. ὡς τὸ σοῦς, περισπωμένην διατί. πᾶ-
σα δίφθογγος τελικὴ, ὡς ῡ λήγουσα. καὶ ἐφ᾽ ἑαυ-
τῆς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται, καὶ ἄλλως πᾶν
ὄνομα μακροκατάληκτον ἐπὶ τῆς μακρᾶς ἔχον
τὸν τόνον περισπᾶται. χριστέ. ποίου μέρους λό-
γου ἐστὶν, ὀνόματος. ποίου γένους ἀρσενικοῦ. ποίου
εἴδους παραγώγου. ποίου εἴδους τῶν παραγώγων,
ῥηματικοῦ. πόθεν γίνεται, παρὰ τὸ χρίω τὸ ἀ-
λείφω. τὸ χρῖ, ἰῶτα διατί. ἐκ τοῦ χρίω. τὰ διὰ
τοῦ ιω ῥήματα μὴ παρεγεστῶτα, ἢ μέλλοντα πα-
ρηγμένα. μὴ δὲ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ῑ. μὴ
δὲ ἀντιπαρακείμενον τὸ ō, διὰ τοῦ ῑ γράφεται.
οἷον, ἰδίω. κυλίω. κονίω. μηνίω. τὸ ὀργίζομαι. ἐ-
σθίω. τὸ τρώγω. τίω, τὸ τιμῶ. ἐξ οὗ καὶ τιμή. τίω
τὸ τιμωρῶ, ἐξ οὗ καὶ τιμωρία. τίω τὸ ἀποδίδω-
μι, ἐξ οὗ καὶ τὸ δανείζεται ὁ ἁμαρτωλὸς, καὶ οὐκ
ἀποτίσει. καὶ χρίω, τὸ ἀλείφω. χρείω δὲ τὸ μαν-
τεύομαι, δίφθογγον. μὴ παρεγεστῶτα ἢ μέλ-
λοντα εἶπε. διὰ τὸ θῶ θείω ὀκνῶ ὀκνείω. χρῶ χρείω
ὄψω, ὀψείω. βρώσω, βρωσείω. πολεμήσω, πολεμη-
σείω. ὀπτήσω, ὀπτησείω. θαυμάσω, θαυμασείω.
μὴ δὲ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ῑ, διὰ τὸ σέω
σείω. ἐξ οὗ καὶ σεισμός. μὴ δὲ ἀντιπαρακείμενον
τὸ ō, διὰ τὸ κλείω κλοιός. ὡς ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ᾽

ἀπὸ τῆς ῥόδου· ῥόδειος δὲ στέφανος, δίφθογγον. δημήτριος· ἀκάκιος· ἀλέξιος· γεώργιος, καὶ ἕτερα πλείονα. Πλὴν τοῦ ἄρειος· βασίλειος· ἡρακλεῖος· καὶ τῶν παρὰ τὸ γέα συγκειμένων, οἷον, ἄγειος· περίγειος· ἐπίγειος· πρόσγηος· καὶ ἔγγειος ὁ πρὸς τὴν γῆν νεύων· ἔγγιον δὲ τὸ πλησίον, ἰῶτα.

Ἰησοῦ ποίου μέρους λόγου ἐστίν; ὀνόματος. ποίου γένους; ἀρσενικοῦ. ποίου εἴδους; παραγώγου. ποίου εἴδους τῶν παραγώγων; ὑπερθετικοῦ. καὶ πόθεν γίνεται; παρὰ τὸ ἰάω· ὃ δηλοῖ τὴν σωτηρίαν· ὅπερ ἐστὶν ἑβραϊκόν. κρεῖττον δὲ οἶμαι λέγεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἰάω ἰῶ, τὸ θεραπεύω· ὁ μέλλων, ἰάσω· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἰασοῦς· καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἰησοῦς. Τὸ ι, ἰῶτα διατί· τὰ ἀπὸ τῆς ια, καὶ ιου, καὶ ιε, καὶ ιο τοῦ μικροῦ· καὶ ιω τοῦ μεγάλου, ἅπαντα διὰ τοῦ ι γράφεται. Τὰ ἀπὸ τῆς ια, οἷον, ἰάκωβος· ἰατρός· ἰάειρος· ἰάλεμος, ὁ θρῆνος· ἴαμβος, μέτρον στιχηρόν· ἰάσων κύριον· ἴασπις, ὄνομα λίθου· ἰαταιάξ, ἐπίρρημα· ἰαχὴ, ἡ κραυγή· ἰαύω ῥῆμα, τὸ κοιμῶμαι. Τὰ ἀπὸ τῆς ιου, οἷον ἰούλιος· ἰούνιος· ἰουλιανός· ἰουστινιανός· ἰουστῖνος· ἰούδας.

Τὰ ἀπὸ τῆς ιε, οἷον, ἱερεμίας· ἰεζεκιήλ· ἰερουσαλήμ. Τὰ ἀπὸ τῆς ιο τοῦ μικροῦ· οἷον, ἰοκάστη· ἰοβάτη· ἰοβιανός· ἰόλαος. Τὰ ἀπὸ τῆς ιω τοῦ μεγάλου οἷον, ἰωάννης· ἰωσήφ· ἰώβ· ἰώσηπος· ἰωνᾶς· ἰωακείμ· ἰὼ ἡ κραυγή· καὶ ἡ δίωξις· ἰὼ ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ φεῦ· καὶ τὰ ὅμοια εἰς τὸ ι. Πλὴν δια

ζω. κυδοιμὸς, ὁ θόρυβος. κύκονες, ἔθνος. κυβιστῶ τὸ κολυμβῶ. κυδώνιον, ἡ ὀπώρα. κυνῆ ἡ περικεφαλαία. κύων, ὁ σκύλος. καὶ κλίνεται, κυνὸς. κυνηδὸν ἐπίῤῥημα. κυναίγειρος, κύριον. κύαθος τὸ ἀντλητήριον. κύλιξ, τὸ ποτήριον. κυανοχαίτης ποσειδῶν ὁ μελανόθριξ. κύζικος, χώρα. κυψελλὶς ὁ ῥύπος, τοῦ ὠτίου. κυνηγός. κυφὸς ὁ κυρτός. κυρίττω τὸ κερατίζω. κυκεὼν εἶδος ποτοῦ. κυλλοιδιῶ, τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκοῦμαι. κύστις τὸ ὑπογάστριον μόριον τοῦ σώματος. κύφων ὁ ζυγὸς τῶν βοῶν, καὶ κλίνεται, κύφωνος. κυθήρια ἡ ἀφροδίτη. κυΐσκω, τὸ γεννῶ. κύμη πόλις. κυμαῖος, ἀνήρ. κύμινον, τὸ τρωγόμενον. κυνόμυια ζῶον. κυπάριττος δένδρον. κύψελλα τόπος, καὶ τὰ ὅμοια.

Π λὴν τοῦ κοῖλον ὃ σημαίνει τὸ βαθὺ ἐξ οὗ, καὶ κοιλία. καὶ κοιλαίνω. κοινὸν πρᾶγμα, κοίρανος, ὁ ἡγεμών, κοινεῖον, τὸ καπηλεῖον. κοιαίστωρ, τὸ ἀξίωμα. κοίας, ὁ στρογγύλος λίθος. κοιλὰς, τὸ βάθος. κοιμῶμαι ῥῆμα, κοίτη ἡ στρωμνή. κοιτάζω. καὶ κοιτὼν, καὶ κλίνεται, κοιτῶνος. κοινῶ ῥῆμα τὸ μολύνω, ὡς τὸ ἃ ὁ θεὸς ἐκάθηρε, σὺ μὴ κοίνου. κοιρανῶ τὸ βασιλεύω, καὶ τὰ λοιπά.

Τ ὸ ρι, ῑ διατί. τὰ διὰ τοῦ ιος ἐπίθετα εἴτε κύρια. εἴτε προσηγορικὰ. εἴτε ἀπὸ τόπου λαμβανόμενα διὰ τοῦ ῑ γράφεται. οἷον, ἅγιος. κύριος. ὅσιος. οὐράνιος. τίμιος. θαλάσσιος. λόγιος. μάρτιος. ἀπρίλιος. σαλαμίνιος. αἰγύπτιος. κύπριος. ῥόδιος. ὁ

πόσα σημαίνει κῦρος; δύο· τὸ ἀντὶ τῆς ἐξουσίας, καὶ τὸ κύριον ὄνομα· ὡς τὸ κῦρος κατὰ τῆς μάγνης εἴληφας κῦρε μακάριε· καὶ εἰ μὲν σημαίνει τὸ κύριον ὄνομα ποίου γένους, ἀρσενικοῦ· καὶ πῶς κλίνεται· τοῦ κύρου· εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἀντὶ τῆς ἐξουσίας, ποίου γένους οὐδετέρου· καὶ πῶς κλίνεται τοῦ κύρεος, καὶ κύρους· καὶ πόθεν γίνεται· παρὰ τὸ κυρῶ, τὸ ἀντιτυγχάνω· Κύριε ποίας πτώσεως, κλητικῆς. τῶν ἑνικῶν· ἡ εὐθεῖα ὁ κύριος καὶ κλίνεται, τοῦ κυρίου, ἡ κλητικὴ ὦ κύριε· ὁ κανών· τὰ εἰς ος ἀρσενικὰ καὶ θηλυκά, εἰς ου ἔχοντα τὴν γενικήν, εἰς ε ποιεῖ τὴν κλητικήν· Τὸ κυ ψιλόν· διατί· πᾶσα λέξις ἀπὸ τῆς κυ συλλαβῆς ἀρχομένη, διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἷον κύριος· κῦμα· κυμαίνω, τὸ ταράσσω· κυλίω ἀφ' οὗ· καὶ κύλινδρος· κῦτος, τὸ πλάτος· κῦρος, ἡ ἐξουσία, καὶ τὸ κύριον ὄνομα· κῦβος, τὸ ταβλίον· κυβεύω· κυβεία· κυλλήνη ὄρος ἀρκαδίας, κυλλήνιος, ἑρμῆς· κυλίνη ἡ ἄκαρπος κράμβη· κυλλός, ὁ βεβλαμμένος τὸν πόδα· ἀφ' οὗ καὶ κυλλοποδίων, ὁ ἥφαιστος· κύπρος νῆσος· κύπρις ἡ ἀφροδίτη· κυόπορις τις οὖσα, ὡς τὸ κύνειν παρέχουσα· κύκνος εἶδος ὀρνέου. κύκλος· ἀφ' οὗ καὶ ἐγκύκλιος παίδευσις· ἡ διὰ πάντων κατὰ κύκλον χωροῦσα· κύαμος, τὸ ὄσπριον· κύω, τὸ γεννῶ· κυνῶ, τὸ προσκυνῶ· κυρήνη, πόλις, ἀφ' ἧς καὶ κυρηναῖος ἀνήρ· κυάνεον, τὸ μέλαν· κυνικὸς φιλόσοφος· κῦδος ἡ δόξα· κυδαίνω τὸ δοξά-

τῶν ἄλλων ἓξ λειπόντων, ἀπαρτίζεται καὶ τελειοῦται ὁ λόγος. οἷον, αἴας τρέχει, πλάτων, διαλέγεται. ἀριστοτέλης, τεχνολογεῖ. ἰδοὺ γάρ, τὸ μὲν αἴας, πλάτων, ἀριστοτέλης, ὀνόματά εἰσι. τὸ δὲ τρέχει. τεχνολογεῖ. διαλέγεται, ῥήματα. ταῦτα δὲ συντεθέντα, λόγον ἀπαρτίζουσι τέλειον. ὁμοίως καὶ ἡ μετοχὴ, καὶ ἡ ἀντωνυμία, μετὰ ῥήματος συντεθεῖσαι, λόγον ἀπαρτίζουσι τέλειον. οἷον, ὁ ἀναγινώσκων, προκόπτει. καὶ ὁ μανθάνων, κλείζεται. καὶ ἐγὼ διδάσκω, σὺ μανθάνεις. ἰδοὺ γὰρ τὸ μὲν ἀναγινώσκων, καὶ τὸ μανθάνων, μετοχαί εἰσι. Τὸ δὲ ἐγὼ καὶ τὸ σὺ ἀντωνυμία. τὸ δὲ προκόπτει. καὶ τὸ κλείζεται, καὶ τὸ διδάσκω, καὶ τὸ μανθάνεις, ῥήματα. καὶ περὶ μὲν τῶν τοῦ λόγου μερῶν, ἀρκεῖ σοι τοσαῦτα, παιδίον. ἤδη δὲ καὶ τῆς κατὰ λέξιν τεχνολογίας καὶ σαφηνείας, ἀρκτέον.

Κύριε ἰησοῦ χριστέ. ὁ θεὸς ἡμῶν, πόσα μέρη λόγου εἰσί; τρία. κύριε. ἰησοῦ. χριστέ. θεὸς ὄνομα. ἓν, τὰ γὰρ δύο καὶ τρία καὶ πολλὰ ὀνόματα, ἀντὶ ἑνὸς μέρους λόγου παραλαμβάνονται, ὡσαύτως καὶ αἱ πολλαὶ ἀντωνυμίαι, καὶ τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ λόγου. ὁ, ἄρθρον. ἡμῶν ἀντωνυμία. Κύριε ποίου μέρους λόγου ἐστὶν, ὀνόματος. ποίου γένους ἀρσενικοῦ. ποίου εἴδους, παραγώγου. ποίου εἴδους τῶν παραγώγων, παρωνύμου. τί ἐστι παρώνυμον; τὸ παρ' ὄνομα ποιηθέν. οἷον θέων. τρύφων. καὶ πόθεν γίνεται. παρὰ τὸ κῦρος ὃ σημαίνει τὴν ἐξουσίαν. καὶ

ξις ἄκλιτος, κατὰ ῥήματος λεγομένη, ἢ συλλεγομένη ῥήματι· οἱονεὶ γὰρ ὑποτέτακται τῷ ῥήματι, καὶ οὐχ εὑρίσκεταί ποτε ἄνευ αὐτοῦ, εἴτε προτερεῦον, εἴτε ὑποτασσόμενον· οἷον, ἀπήγγειλέ τις καλῶς· δικαίως ἐποίησεν· ἀπαύστως ἔγραφε. Σύνδεσμος μὲν, οἷον, μὲν· δὲ· τέ· σύνδεσμος δέ ἐστι λέξις συνδέουσα πάντα τὰ πρὸ αὐτῆς λεχθέντα μέρη τοῦ λόγου· οἷον, ἐκάθισε μὲν ὁ τύραννος, μετὰ σοβαροῦ, τοῦ φρονήματος· καὶ πλησίον αὐτοῦ, αἱ δορυφόροι τάξεις, παρίσταντο, καὶ τὰ βασανιστήρια ὄργανα, τῇ αὐτοῦ κελεύσει, ἡτοίμαστο. Καὶ οἱ δήμιοι ἑτοιμότατοι, πρός τε τὸ κολάζειν, καὶ αἵματα ἐκχέειν μαρτυρικά. Ἤχθησαν δὲ, καὶ οἱ ἅγιοι τοῖς δεσμοῖς, χεῖρας καὶ πόδας δεσμούμενοι. Ἐνταῦθα γὰρ ὁ μὲν σύνδεσμος, πρὸς τὸν δὲ ἀποδίδοται, καὶ τὸν ὅλον λόγον τὸν μεταξὺ, συνδέει, καὶ οἷον, ἑνοῖ. Πολλάκις δὲ καὶ αὐταπόδοτος, ὁ μὲν ἐστὶ σύνδεσμος ὡς παρὰ τῷ εὐαγγελιστῇ Λουκᾷ, εὕρηται λέγοντι. Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ πάντων ὦ θεόφιλε, ὧν ἤρξατο, ὁ ἰησοῦς, ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν. Καὶ ὡς παρὰ τῷ ὁμήρῳ εὕρηται λέγοντι, βοιωτῶν μὲν πηνέλεως καὶ λήϊτος ἦρχον. ἐνταῦθα γὰρ ὁ μὲν σύνδεσμος, οὐ πρὸς τὸν δὲ ἀποδίδοται, οὔτε πρὸς ἕτερόν τινα· πάντων οὖν τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου, τὰ ἀναγκαιότερα, δύο εἰσὶ τὸ ὄνομα φημὶ, καὶ τὸ ῥῆμα· τούτων γὰρ τῶν δύο παρόντων, καὶ

τῶν ἄλλων

ἐστιν ἴδια, καὶ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος παριστῶσι. Χρόνοι δέ εἰσι τρεῖς· ἐνεστώς· παρεληλυθώς, μέλλων. Ἐνεστὼς μὲν ἐστὶ χρόνος, τὸ γράφω· φέρω· τρέχω· παρεληλυθὼς δὲ, τὸ ἔγραφον· ἔφερον· ἔτρεχον. Μέλλων δὲ, τὸ γράψω· ἐλεύσω· λούσω. Συζυγίας δὲ λέγονται τὰ ῥήματα ἀπὸ τοῦ συνέχεσθαι· ἐπεὶ, ἄλλη ἐστὶ συζυγία τὸ τύπτω, καὶ ἑτέρα τὸ πλέκω. Ἄρθρον· οἷον, ὁ Αἴας· ἡ μοῦσα· τὸ βῆμα· ἐνταῦθα γὰρ, τὸ ὁ· τὸ ἡ· τὸ τὸ· ἄρθρα εἰσὶν ἃ συναρτώμενα τοῖς ὀνόμασι, συνεκφωνεῖται αὐτοῖς· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἄρθρα λέγονται, διὰ τὸ συναρτᾶσθαι τοῖς ὀνόμασιν· οἷον, αὐτὸς, ἐκεῖνος· οὗτος· ἔστι δὲ ἀντωνυμία λέξις· ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη, προσώπων ὡρισμένων, δηλωτική· οἷον, φέρε εἰπεῖν· ἐρωτῶμαι παρά τινος· τίς μοι δέδωκε τυχὸν τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον· καὶ εἰ μὲν ἐπίσταμαι τὸ ὄνομα τοῦ δεδωκότος μοι, τοῦτο λέγω· ὅτι ὁ δεῖνα· εἰ δὲ ἀγνοῶ, χρῶμαι τῇ ἀντωνυμίᾳ, καὶ λέγω, οὗτος ἢ ἐκεῖνος· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἀντωνυμία λέγεται, ὅτι ἀντὶ ὀνόματος, παραλαμβάνεται. Πρόθεσις· οἷον, ἀνά· κατά· διά· μετά· παρά· πρόθεσις δὲ λέγεται ἡ τοιαύτη λέξις· διότι προτίθεται, πάντων τῶν τοῦ λόγου μερῶν, ἔν τε συνθέσει, καὶ συντάξει· ἐν μὲν τῇ συνθέσει, οἷον, ἀναφορὰ ἀποφορά· ἐν δὲ τῇ συντάξει, οἷον ἀπὸ τῆς χώρας, κατὰ τῆς χώρας. Ἐπίρρημα οἷον, καλῶς, δικαίως· ἀσεβῶς· ὁσίως· ἀπόρως· ἐπίρρημα δὲ ἐστὶ λέ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΙΟΥ ΠΕΡΙ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΓΥΜΝΑΣΙΑΣ.

κ Υριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ θεὸς ἡμῶν ὁ ἀσπόρως εὐδοκήσας τεχθῆναι ἐκ τῆς ἁγίας θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, ταῖς πρεσβείαις αὐτῆς καὶ τοῦ χρυσορρήμονος Ἰωάννου φώτισον τὸν νοῦν τοῦ νέου, τοῦ νῦν ἀρξαμένου τοῦ σχεδογραφεῖν, καὶ τὴν κατ᾽ ἀρχὴν εὐλόγησον τῆς σχέδους. Δεῖ σε γιγνώσκειν ὦ παιδίον· ὅτι ὀκτώ εἰσι πάντα τὰ μέρη τοῦ λόγου· ὄνομα· ῥῆμα· μετοχή· ἄρθρον· ἀντωνυμία· πρόθεσις· ἐπίρρημα· σύνδεσμος. Ονομα μὲν οἷον, Αἴας· λάχης· χρύσης· Ρῆμα δὲ, οἷον· λέγω· γράφω· φέρω· τύπτω· Μετοχὴ δὲ, οἷον λεγόμενος· γραφόμενος· τυπτόμενος. Μετοχὴ δὲ λέγεται ἡ τοιαύτη, λέξις· διότι μετέχει ὀνόματος, καὶ ῥήματος· ὀνόματος μὲν, καθὸ ἐπιδέχεται γένη, καὶ πτώσεις· οἷον ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος· ἡ τύπτουσα, τῆς τυπτούσης· καὶ τὸ τύπτον, τοῦ τύπτοντος. Ρήματος δὲ, καθὸ ἐπιδέχεται, διαθέσεις· χρόνους, καὶ συζυγίας. Καὶ διαθέσεις μὲν εἰσὶ τρεῖς· ἐνέργεια· πάθος· μεσότης· ὧν τῆς μὲν ἐνεργείας, παραστατικόν ἐστι τὸ τύπτω· τοῦ δέ γε πάθους, τὸ τύπτομαι· τὸ δὲ ἐτυψάμην· ἐλεψάμην, καὶ τὰ τοιαῦτα, μεσότητος.

μετὰ ταῦτα τοῖς γε μὴν ἄρθροις οὐ ῥητοῖς οὖσι κατ' ἰδίαν· ἀλλ' οὐδὲ συντιθεμένοις· ἀεὶ δὲ ἐν παραθέσει οὖσι τῶν πτωτικῶν κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν, τούτων αἱ προθέσεις παράκεινται· τοῦ τοιούτου ἐν τοῖς προειρημένοις ἀκριβωσαμένου· ἐν αὐταῖς γε μὴν αἱ προθέσεις καὶ σύντίθενται καὶ συμπαρατίθενται. διδομένου γὰρ τοῦ ὡς ἐν εὐθείᾳ σύντίθενται αἱ προθέσεις· δοθήσεται καὶ ἓν εἶναι τὸ παρακαταθήκη· καὶ διδομένου ὅτι ἐν συνθέσει παντοτε μετὰ τῶν ῥημάτων αἱ προθέσεις· δοθείη ὅτι καὶ ἐν συνθέσει λόγου· τὸ ἐξυπανέστη· καὶ τὸ ἐν ἀναγινώσκειν, καὶ τὸ ἀναγινώσκοντα· καὶ δῆλον ὅτι τὸ προσγένοιτο ἑτέρα πρόθεσις τῷ τοιούτῳ σχήματι οὐ συνούσης τῆς συντάξεως τῆς κατὰ τὰ ῥήματα· ἡ μὲν πρὸς γεγονυῖα, ἐν παραθέσει εἰρήσεται· ἡ δὲ συνοῦσα τῷ ῥήματι ἐν συνθέσει, ἀναγινώσκω, ἀναγινώσκοντα καὶ ἔτι μετὰ τοῦ ἄρθρου παρὰ τὸν ἀναγινώσκοντα· τὸ δὲ οὕτω τις φαίη παραγινώσκοντα καὶ ὡς ἔξωθεν τὸ ἄρθρον προσγενήσεται· τὸν παραγινώσκοντα·

ρασύνθετα, μιᾶς ἕξεται ἀναλογίας, ὡς δείκνυται ἐν τῷ περὶ σχημάτων. σύνθετον οὖν φαμὲν τὸ ἐξ ὀξυτόνου εἰς βαρεῖαν τάσιν μετεληλυθός, ἐπὶ τῶν εἰς ος. παλαίσοφος. παρασύνθετον δὲ τὸ μὴ ἀναβιβάσαν τὸν τόνον. καθ' ὃ οὐδὲ συνετέθη. τῷ συνθέτῳ δὲ ῥήματι παρέκειτο, τῷ ἐπακούω, τὸ ἀγρεῖς ἐπακουὸν ἐόντα.

θ' Περὶ τοῦ ἐξὸν, καὶ παρόν.

Ὁμόλογον δ' ὅτι καὶ τὸ ἐξὸν καὶ τὸ παρὸν σχέσιν τῶν προειρημένων μετοχῶν ἀναδέδεκται. καὶ παρακείμενα ἔξεστι καὶ πάρεστιν, ἅπερ ἐστὶν ἐν οὐδετέρᾳ καταλήξει δεόντως. ἐπεὶ καὶ ἡ ἐξ αὐτῶν σύνταξις ἐπὶ τὰ ἀπαρέμφατα φέρεται ἐκ συντάξεως ῥηματικῆς τῶν πρὸς τὰ ἀπαρέμφατα. πάρεστι τὸ φιλολογεῖν. παρὸν τὸ φιλολογεῖν. ταῖς ἀντωνυμίαις οὐδέποτε αἱ προθέσεις ἐν συνθέσει σύνεισι. κατὰ μέντοι τάσιν τὴν ἐν ὀρθῇ, ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσι, κατὰ σοῦ. περὶ σοῦ. διὰ τί δὲ μετὰ ὀρθῆς τάσεως ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν εἴρηται. ὁμολογῶ δὴ οὖν ταῖς κατὰ τὴν εὐθεῖαν οὐδ' ὅλως συντετάξεται ἡ πρόθεσις. οὔτε κατὰ παράθεσιν διὰ τὸ ἀνέφικτον τῆς συνθέσεως. ἤδη μέντοι οὖν ἐν ἀντωνυμικῇ συντάξει τετόλμηται τὸ ἐπέκεινα. καὶ ἔτι ἐν ἐπιρρηματικῇ τὸ ἔπειτα κατὰ χρονικὴν ἔννοιαν. ἐφ' οὗ καὶ τὰ τῆς μεταλήψεως εἰς τὸ μεταλαμβανόμενον τῆς ἀντωνυμίας μεταφράζεται.

θετα, πῶς οὐκ ἂν δέοι καὶ τὰ τῆς ὁριστικῆς ἐγ-
κλίσεως σύνθετα. μία γὰρ ἔγκλισις. καὶ μία συν-
δρομὴ τῆς προθέσεως καὶ μία σχέσις ἡ κατὰ τοῦ
ῥήματος. ἰδοὺ δὴ καὶ ἡ ὑποτακτικὴ ἔκλισις ἀποδέ-
χεται τοὺς ἀπολυτικοὺς συνδέσμους περὶ τῶν προ-
θέσεων, ἐὰν καταλάβω. ἐὰν καταγράφω. ὅπερ
οὐκ ἂν παρείπετο, τῶν προθέσεων ἀεὶ τὸν ἀρ-
κτικὸν τόπον ἐπεχουσῶν. σαφὲς κἀκ τῶν λοι-
πῶν ἐγκλίσεων αἳ πρὸ τῶν προθέσεων τὰ προς-
γενόμενα αὐταῖς ἐπιρρήματα, ἔξωθεν προσλαμ-
βάνουσιν. εἴθε καταλάβοιμι. ἄγε κατάλαβε.
καὶ τοσαῦτα ἂν εἴη περὶ τοῦ ἡνῶσθαι τὰς προθέσεις
τοῖς ῥήμασι. πρόδηλον ὡς συνοῦσαι μετοχαὶ μετα-
λαμβανόμεναι ἀπὸ τῶν ῥημάτων, σχέσιν τὴν αὐ-
τὴν ἀναδέχονται. ὡς ἔχει ἡ παραστὰς πρὸς τὸ
παρέστη, οὕτω γὰρ καὶ τὸ παραφέροντος πάλιν
συνυπάρχοντος τοῦ παραφέρω, καταστήσεται
εἰς ἓν μέρος λόγου. εἰ μέντοι εἴη παρὰ τὸ φέρω.
ὥστε καθὼς προείπομεν. δύο μέρη λόγου γενήσε-
ται τὸ παραφέροντος τοῦ ἄρθρου τιθεμένου μεταξὺ
τῆς προθέσεως, καὶ ἔστιν ἀληθὲς μᾶλλον κα-
λεῖν τὰ τοιαῦτα σχήματα παρασύνθετα ἢ σύνθε-
τα. καθ᾽ ὃ πᾶν μέρος λόγου συντεθὲν, καὶ εἰς ἕ-
τερον σχῆμα μεταπεσὸν, ἔχει τὸ μεταπτωτικὸν οὐκ
ἔτι σύνθετον. παρασύνθετον δέ. ἔνθεν οὖν αἱ τά-
σεις τῶν τε ἁπλῶν καὶ δοκούντων συνθέτων εἶναι,
τὸν αὐτὸν ἐπέχουσι τόνον. ἐπεὶ τὰ ἄτιμα καὶ πα-

αἴτιον τοῦ συνεῖναι τὴν παράθεσιν τῶν προθέσεων. τὸ αὐτὸ μὴ ἀποδέξασθαι τὴν παράθεσιν, πάλιν γὰρ οὐδ᾽ ἡ κλητικὴ παράθεσις ἀποδέχεται κατὰ τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον. ἐδείξαμεν γὰρ ἐν τοῖς προκειμένοις ὡς ἐν διαφόροις προσώποις τὰ ῥήματα νοεῖται. ἡνίκα φαμὲν κατὰ ἀρίσταρχου λέγω. ἔτι καὶ ὁ ἀπὸ τόνου λόγος συνάγων τὴν ἐγκλινομένην σύνθεσιν. τὸ μὲν γὰρ τὰς αὐτὰς τάσεις φυλάττεσθαι, ἴδιόν ἐστι καὶ παραθέσεως καὶ οὐ συνθέσεως. παρὰ τοῦ σοφοῦ ἦλθε. παρὰ τὸν σοφὸν ἐγένετο. ἅμα μὴν καὶ ἐν συνθέσει μόνη τῆς ἑνὸς τόνου γίνεται. περίκλυτος. παναχαιός. ἀντιπέρας τῇ. τό γε μὴν ἀναβιβάζειν τὸν τόνον, ἴδιόν ἐστι συνθέσεως· οὐχὶ ὅσον ἐν τῷ καθῆσθαι. ἐν τῷ προεῖχον μᾶλλον σύνθεσιν. ἢ παρασύνθεσιν καὶ γὰρ ἀμφότερα δύναται εἶναι. ἔν γε μὴν τοῖς ἀναβιβαζομένοις τὸ ἐξαίρετον τῆς συνθέσεώς ἐστιν. ἀνεβιβάσθη. τὸ κάθηται. τὸ ἀνάκειται. τὸ σύνειμι. τὸ σύμφημι. καὶ τὸ σύνοιδα. κατ᾽ οὐρανὸν καὶ ἄλλα πλεῖστα, ὑπὲρ ὧν τὰς αἰτίας ἐκθησόμεθα ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων φαμὲν τινα συντιθέμενα ἀναβιβάζει τὸν τόνον. κἄτινα τὴν ταυτότητα τοῦ λόγου συντηρεῖ. τὸ δὲ μεῖζον, ὅτι ὅλη ἡ προστακτικὴ ἔγκλισις κατὰ τὴν τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων προφορὰν οὖσαν δισύλλαβον ἀναβιβάζει τὸν τόνον. κάτελθε κατάλαβε. περίγραφε. καὶ οὐδὲ κατ᾽ ὀλίγον διστάξαι ἐστὶ περὶ τῆς συνθέσεως. καὶ ὁμολόγως τὰ τοιαῦτα σύν

δὲ ὑπολαμβάνω ὅτι ἐν παρολκῇ αἱ συνθέσεις οὖσαι κατὰ πλέον, καὶ ὡς συλλαβαὶ προκείμεναι τοῖς ῥήμασι τὴν τούτου ἀπηνέγκαντο κλίσιν. οὐ γὰρ ὡς τὸ γράφω καὶ τὸ καταγράφω διάφορα οὕτω καὶ τὸ ἵζω καὶ τὸ καθίζω εὕδω καὶ καθεύδω. ἔπω ἐνέπω. οὔπωτε τὶς ἐγάμουν παραλαμβάνεται. τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν τοιούτων, αὐτάρκως ἐν ἑτέροις ἡμῖν εἴρηται.

ι. ὅτι οὐ μᾶλλον συνθετοί εἰσιν αἱ μετοχαὶ παρακείμεναι τοῖς ῥήμασιν, ἤπερ παρασύνθετοι.

Ἔστι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν μετοχῶν ὁ λόγος πάνυ ἀκριβέστατος. ἃ δέδοται ὅτι καταγράφων ἕν ἐστι κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν. καθὸ ἡ παράθεσις τοῦ ἄρθρου πρὸ τῆς προθέσεως δίδοται. ὅτι καὶ τὸ καταγράφω ἕν ἐστιν. ἐν γὰρ τῷ αὐτῷ σχήματι καταγίνεται μετοχὴ καὶ ῥῆμα. διὰ τοῦτο τὸ ἀνατλὰς μετοχὴ, συνυπάρχοντος τοῦ ἀνέτλην οὐ μὲν πολύτλας. ἰδίαν γὰρ σχέσιν ἀναδεξαμένη ἡ μετοχὴ καὶ μετέχουσα τῆς τοῦ ῥήματος σχέσεως, ἀπένδυσε τοῦ καὶ εἶναι μετοχή. τὸν τοιοῦτον λόγον ἐντελέστερον ἐξεθέμεθα ἐν τῷ περὶ τῶν μετοχῶν. ἔστι καὶ τοῦτο προσθεῖναι. εἰ ὑπὸ εὐθεῖαι συμπεριφερόμεναι τοῖς ῥήμασι κατὰ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. οὐ παραδέχονται καὶ προθέσεως παράθεσιν. σύνθεσιν δὲ διὰ τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον πῶς οὐ βίαιον τὸ

ἰδίαν ἀπηνέγκατο, οὐκ ἀναμεῖναι τὴν ἐξ ἐνεστῶτος γενομένην σύνθεσιν. ἔστι καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον πάμπολλα παραθέσθαι. Ἐκείνοις μέντοι συγκατατιθέμενοι τοῖς ῥήμασι. Λέγω τοῖς κατὰ τὰς προθέσεις κλιθεῖσι. Τὴν γὰρ ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος γενομένην διαφορὰν κατὰ τοὺς παρῳχημένους παρεδέξαντο αἱ προθέσεις. Ὡς ἔχει παρὰ τὸ ἐνεστὼ ἠνέτουν· ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ ἤλαυνον. Καμμύω, ἐκάμμυον· ὅμοιον τῷ ἔκαμπτον. χρὴ νοεῖν ὅτι παρὰ τὸ ἐνοχλῶ ἐγένετο ἠνώχλουν· καὶ κατὰ τὴν κλίσιν, ἐπηνέχθη σύνθεσις ἡ τοῦ παρηνώχλουν. Καὶ φαίνεται ὅτι μὴ πολλῶν τοιαύτη παράθεσις ἐστὶ τῶν κεκλιμένων ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ καθ' ἕκαστον χρόνον συντεθειμένων προθέσεων, τὰ τοιαῦτα ἔδοξε ἄλογα καθίστασθαι· πρὸς οὕς γε ἔστι φάναι. Ὡς δὲ τὸ αὐτὸ ἀπαιτεῖ ὁ λόγος ταῖς οὕτω συντεθειμέναις προθέσεσιν· ὅτι οὐχὶ παραιτούμενον τὴν ἔξωθεν κλίσιν ἐγγινομένην ἀποδιδοῦσιν ὥστε φάναι καθιζομένην καθῖσαι λέγω μετὰ μακροῦ τοῦ ι· ὅπου γε καὶ μεταξὺ πεσόντος τοῦ συνδέσμου ἐγένετο· καδ δ' ἷσεν ἐν θαλάμῳ, ὁμολόγως οὖν γενομένης ἔξωθεν τῆς κλίσεως, τὸ ι γενέσθαι ἔξωθεν. ἀδύνατον γὰρ ἐκστῆναι τὸν παρῳχημένον χρόνον τῆς ἔξωθεν προγινομένης κλίσεως. Ὡς οὖν προείπομεν τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐνεστῶτος σύνθεσιν ἀναδεξάμενα, μετήει καὶ ἐπὶ τοὺς παρῳχημένους οὐκ ἰδίᾳ συντεθειμένοις· μεταληφθέντα δὲ ἐξ ἐνεστῶτος. ἐγὼ

στοιχῶν δόξει μετὰ πάσης ἀκριβείας ποιοῦσθαι· ὡς
μᾶλλον ἐν παραθέσει εἰσὶν αἱ προθέσεις, ἤπερ ἐν
συνθέσει· ἀλλ' ἔτι πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἀπαν-
τῆσαι οὕτως οὐκ οἰητέον κεκλῖνθαι τὰ ἀπὸ προθέ-
σεως ἀρχόμενα κατὰ τοὺς παρῳχημένους χρόνους
συντεθεῖσθαί γε μὴν κατὰ τὴν ἑκάστου διαφοράν·
ᾧ γὰρ λόγῳ παρὰ τὸ γράφω ἐγένετο καταγρά-
φω, τούτῳ παρὰ τὸ ἔγραψα τὸ κατέγραψα·
Ὁ αὐτὸς γὰρ τῶν προειρημένων χρόνων ἐπαγγε-
λόμενος κατὰ τὴν τοῦ πράγματος διάθεσιν, τὴν
αὐτὴν ἐκ τῶν προθέσεων θέσιν, παρεδέχετο ἐν
τοῖς ἰδίοις μετασχηματισμοῖς. Ὅτι καὶ τὸ αὐτὸ
πρᾶγμα ἐνέκειτο· τούτου δὲ ἀπόδειξις ἱκανωτά-
τη γένοιτο καὶ τοὺς παρῳχημένους ἰδίᾳ ποτὲ συν-
τεθεῖσθαι, μὴ ὄντων ἐνεστώτων· καὶ ἔτι μέλλοντας
καὶ ἐνεστῶτας οὐκ ὄντων παρῳχημένων· ὅπερ εἰ
παρείπετο ἐξ ἐνεστῶτος ἄρχεσθαι τὰς συνθέσεις
καὶ μετιέναι ἐπὶ τοὺς παρῳχημένους, παρείπετο αὐ-
τὸ μὴ ἰδίᾳ συντεθεῖσθαι παρῳχημένον, χωρὶς τῆς
κατὰ τὸν ἐνεστῶτα συνθέσεως· κατέφαγον· ἔφα-
γον· οὐδεμιᾶς οὔσης ὑπομνήσεως τοῦ ἐνεστῶτος· Καὶ
ἔτι κατοίσω οὐκ οὔσης χρήσεως τῆς κατὰ τὸν ἐνε-
στῶτα. Οὐ δὲ μὴν τῆς κατὰ τὸν παρῳχημένον·
καὶ ἔτι κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἄπειμι φαμέν· οὐκ ὄντων
προδήλων τῶν παρῳχημένων· ἰδίᾳ ἄρα εἴη τὸ ἕκα-
στον χρόνου τὴν σύνθεσιν ἀναδεδέχθαι· καθὸ ἕκαστος
ἕτερος ὤν, οὐκ ἐν ἅπαντι διαφόρῳ χρόνῳ σύνθεσιν

πως κεκλιμένα ἃ δὴ καὶ μάλιστα φυσικῶν εἴχετο ἀκολουθίας· ὡς ἐν ἑτέροις ἐδιδάξαμεν· ἐκεῖνό γε μὴν ἔτι ἀναμνηστέον, ὡς τότε ἡ πρόθεσις τῆς δεούσης συντάξεως τυγχάνει· ἡνίκα καὶ τὸ ὄνομα συνέστιν αὐτῇ τὸ καλεῖσθαι πρόθεσις· ὁπηνίκα μέν τοι συντεθεῖσα μετά τινος μέρους λόγου, οὐκ ἔτι οὐδὲ πρόθεσις καλεῖται, μέρος γινομένη τοῦ ὅλου ὀνόματος· πάρον ἐπισώσασθαι ἐκ τῶν προκατειλεγμένων· ὅταν γὰρ ἐν τῷ ἀνοίκτης μέρος ὀνόματος ἐγένετο· ἔχει καὶ δευτερεύουσαν τὴν σύνθεσιν ἐν τῷ θυρανοίκτης· καί τοι κατ' ἀρχὰς ἀεὶ συντιθεμένη ὅτε συνετέθη ἐν τῷ καταδρομὸς εἰς ὄνομα χωρήσασα ἔξωθεν, προκείμενον ἔχει τὸ ἄρθρον· οὐκέτι δὲ τῷ λόγῳ τῆς προθέσεως ἀρκτικὴ γινομένη· δευτέρα δέ ἐστι τοῦ ἄρθρου· ἐδείκνυτο γοῦν ἐν παραθέσει μὴ παραχωροῦσα τὸν τόπον τῷ ἄρθρῳ· ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος· καὶ ἔτι κατὰ τοῦ Κτησιφῶντος· ἐκ Λέσβου καὶ ἐκ τῆς Λέσβου· εἴπερ οὖν ἤγωτο καὶ ἐν τῷ καταγράφω· ἀδιάφορον εἶχε τὸ ἔξωθεν προσκλιθῆναι· ὡς γὰρ ἔφαμεν, οὐκέτι πρόθεσις, μέρος δὲ ῥήματος· ὃ δὲ οὐ προσδίδωσι τῇ κλίσει τὸ ἔξωθεν ἐγγενέσθαι, ὁμόλογον ὅτι καὶ τὸ ἰδίωμα οὐκ ἄλλο τι σημαίνει ἢ τὴν πρόθεσιν· ἀλλὰ τοῦ τόνου ἀποφαίνοντα ἐστίν· ἰδοὺ γὰρ ἔχει τὸ ἰδίωμα τῆς παραθέσεως· τὸ συντηρεῖν τοὺς τόνους· κατεῖχον· καθῆκαν· προῆλθον· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὁ αὐτὸς λόγος· τούτοις οὖν τοῖς λόγοις προ

ἡ μὲν οὖν εἶναι τὰ τῆς προθέσεως, πάντως καὶ ἀμετάβλητα κατὰ τὸν προειρημένον λόγον. ἡ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, κλίσιν δὲ τὴν δέουσαν ἀναδέχεται. Ὡς ἡ καὶ ἀντὶ τὰ καθειστήκει, σαφὲς ὅτι καὶ παράκειται μᾶλλον ἡ πρόθεσις ἤπερ σύγκειται. καὶ ὥσπερ παραδεξαμένη τὸ ἄρθρον ἐν τοῖς Ἰωνικοῖς ἐδίδαξε τὴν παράθεσιν, οὕτω παραδεξαμένη τὴν γενομένην κλίσιν ἔσωθεν, ταυτὸ ἀποδέξεται. ὅπερ γε καὶ τοὺς ἀναγιασμοὺς ἀποδέχεται. καταγράφω. κατέγραφον. καταλαλῶ κατελάλουν.

ζ'. Τίς ἡ αἰτία τῶν κεκλιμένων κατὰ τὰς προθέσεις, ἤνεττον, ἐκάμμυον.

Οὐδ᾽ ἐκεῖνο πιθανὸν καθὸ φησὶν ὁ Τρύφων, ἐν τῷ περὶ προθέσεων ὡς ἡνωμέναι μέν εἰσιν αἱ προθέσεις μετὰ τῶν ῥημάτων. οὐ μὴν τὴν προσγινομένην κλίσιν ἔξωθεν ἀποδέχονται. καθὸ προθέσεις οὖσαι οὐκ ὀφείλουσι πρὸ ἑαυτῶν τι ἔχειν. πρῶτον μὲν ὅτι ἄτοπον, τὰ ὅπως δή ποτε συντεθέντα ἔτι μετακινεῖσθαι, ὅπερ καὶ ἀπεδείχθη. τί γὰρ μᾶλλον ὡς ἔφαμεν παρακειμέναις αὐταῖς τὸ τοιοῦτον παρακολουθεῖ. ἢ περ συντεθειμέναις δεύτερον. Εἴπερ καθὸ προθέσεις εἰσὶ, διὰ τοῦτο οὐδὲ ἔξωθέν τι προσγίνεται αὐταῖς; τί δή ποτε ἔσω ἐνίων προσεγένετο. ἤνεττε. παρηνωχλῆσθαι. ἠναντιωμένην. ἵνα μὴ λέγω καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν κεκάμμυκα. μεμάθηκα. ἀλλ᾽ εἰ καὶ τὰ τοιαῦτά τις παραμέμψαιτο ὡς οὐδέν-

ἐξ ὑπανέστη καὶ τῷ παρακατατίθεμαι καὶ εἴ τινα
ἄλλα τοιαῦτά ἐστι. καὶ ἴσως τὸ τοιοῦτον δόξει οὐκ
ἀληθεύειν, δεόμενον λόγου τοῦ ἀποδεικνύντος τὴν
ἐν αὐτοῖς θέσιν. φέρε γὰρ φαίναι ὡς μᾶλλον πα-
ράκειται τοῖς ῥήμασιν ἤπερ σύγκειται. συνηγορί-
ας οὔσης τοιαύτης; τὰ ὁπωσδή ποτε συντιθέντα τῶν
μερῶν τοῦ λόγου καθ' ὃ μόριος ἥνωται ἀμετάθετά
ἐστι. Τά γε μὴν παρακείμενα ἀδιάφορον ἔσθ' ὅ-
τε τὴν παράθεσιν ποιεῖται. Καὶ πρόδηλα μὲν
τὰ ἀπολειπούσης φωνῆς συντεθειμένα. Ὡς ἔχει
τὸ λεοντόφωνος. μηνόδωρος κακόδικτος. χειρο-
γραφῶ. παιδαγωγῶ. οὐ γὰρ δή γε ἐπὶ τούτων κα-
τὰ τὰς διαλύκτους διαφόρους κλίσεις τὰ τῆς σα-
φείας τῶν λέξεων ποτὲ μετατίθεται. ἀλλὰ καὶ ἔτι τὰ
ἐκ τῶν τελείων φωνῶν συντεθειμένα μετὰ τῆς συ-
νούσης τάσεως καὶ μὴν μεταπιπτούσης λέξεως.
πρόδηλον ἔχει τὴν θέσιν. Ὡς ἔχει τὸ κερασφό-
ρος. ἑωσφόρος: ἀστυάναξ. περατοσκόπος. διόσκο-
ρος. τά γε μὴν ἐν παραθέσει ὄντα ἔχει τὸ, καὶ μετα-
τίθεσθαι. Ὡς τὸ, νέα πόλις. νέας πόλεως. ἀγα-
θοῦ δαίμονος. ἀρείου πάγου. Συνεπισχύοντος
καὶ τοῦ δὶς παραλαμβανομένου τόνου. ἀλλ' ἔτι καὶ
ἐπ' αὐτῶν τῶν προθέσεων ἡνίκα ἐδιδάχθημεν τὸ
παραινούμενον. τὸ περίκλυτον. τῇ τοῦ ἄρθρου προσό-
δῳ. παράθεσιν μὲν ὁμολογεῖ ἀφισταμένης τῆς προ-
θέσεως. οὕτως ἔχει τὰ τῆς συντάξεως τοῦ παρα-
νόμου τοῦ περίκλυτος καὶ δὴ ἐν τῷ καταγράφω

τοῦ τε ἀρσενικοῦ καὶ τοῦ θηλυκοῦ. Α δὴ οὐ μὴ κατ' αἰτιατικὴν συνεμπίπτει, οὐδέποτε τὰ τῆς διαστολῆς ἔκδηλα ἐγένετο. ἧς γὰρ πτώσεως ἔτυχε τὸ δι' ὅν τινα λόγον καὶ δι' ἥν τινα αἰτίαν. Καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ, δι' οὕς τινας καὶ δι' ἅς τινας, καὶ τὸ δι' ὅτι προφανὲς γενήσεται. Ὡς εἴη ἐν τρισὶ μέρεσι λόγου, προθέσεως τῆς διὰ κατὰ συνδεσμικὴν σύνταξιν φερομένης ἐπ' αἰτιατικήν. Καὶ ἐπ' ἀλλήλων δύο πτωτικῶν, τοῦ ὃ, καὶ τοῦ τὶ, πτώσεως ὄντων οὐκ ἄλλως ἢ αἰτιατικῶς, ἡ αὐτὴ ἀπόδειξις σύνεστι καὶ ἐπὶ τοῦ καθ' ὅτι, ὁμολόγως δεῖσθαι καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει διὰ τὸ ἡμέραν εἶναι. διὰ τὸ φῶς εἶναι. διὰ τὸ μὴ ἔχεσθαι ἄλλης πτώσεως ἢ τῆς προειρημένης αἰτιατικῆς. ἔστι καὶ ἐκ τῶν αὐθυπαγομένων λόγων, προσαποδεῖξαι τὸν λόγον. ἰδοὺ γὰρ προσαποδίδοται. τὸ δι' ὅν τινα λόγον ταῦτα ἐγένετο. διὰ τοῦτον ταῦτα συμβήσεται. καὶ ἐπὶ δι' ἥν τινα αἰτίαν τὸ διὰ ταύτην παρακολουθήσει. καὶ ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου. διότι ἡμέρα ἐστὶ, διὰ τοῦτο φῶς ἐστι. πάλιν τοῦ αὐτὰ ἀποδιδομένου κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν.

ϛʹ. Τίνι λόγῳ χρηστέον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ παρακεῖσθαι τὰς προθέσεις τοῖς ῥήμασι.

Καὶ τοσαῦτα μὲν, περὶ προτιθεμένων προθέσεων κατὰ τὰς ὀνομαστικὰς συντάξεις καὶ τῶν συντιθεμένων. τοῖς γε μὴν ῥήμασι συντάξεις πάντοτε κατὰ τὴν σύνθεσιν. ἐν γὰρ τῷ καταγράφω. καὶ τῷ

ἐν ἴσῳ ἐστί. καὶ τὸ ἐκ τῆς ῥαθυμίας ἐν ἴσῳ ἐστί, τῷ ἕνεκα τῆς ῥαθυμίας. οὐ δὴ οὖν ἀπεμφαίνει, ἃ καὶ τὰ προκείμενα μόρια λέγω τὸ διότι καθότι, παραδεξάμενα τὰς προθέσεις συνδεσμικὴν ἐπέχει σύνταξιν. πρόδηλον γὰρ κἀκ τῆς συνούσης δασείας, ὡς οὐχ ἓν ἁπλοῦν ἐστι τὸ διότι. καθὸ οὐ παρεμπίπτει ἡ ἐν τοῖς φωνήεσι δασεῖα ἐν μέσαις ταῖς λέξεσιν. ἕνεκα τοῦ τοιούτου σεσημειωμένων ὡς ἀλόγων ὄντων. ἢ ἀπὸ λακωνικῆς διαλέκτου παρεισδυκὸς εἰς τὰς ἄλλας διαλέκτους. ὑπὲρ ὧν ἐν τῷ περὶ πνευμάτων ἠκριβώσαμεν. ἀλλ' οὐ τοῦτό φημι. αὔταρκες διότι συνέσταλται ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου. πρῶτον αὗται αἱ φωναὶ ἥ τε διὰ καὶ ὅτι. καὶ τῷ τὴν διὰ μηδέποτε ἐν συνθέσει αἰτιολογικῶς παραλαμβάνεσθαι. ὡς ἐν τῷ διάδρομος. ἢ διατρέχω. ἐν δὲ παραθέσει πτώσεως αἰτιατικῆς. διὰ τρύφωνα. διὰ τὴν ἡμέραν. ἐντεῦθεν ὁμολογεῖται, ὡς οὐδὲ τὸ ὅτι σύνδεσμός ἐστιν. ἀλλὰ πτωτικὸν μόριον τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως. εἴγε ἐδείχθη ὅτι οὐδὲ ἐν παραθέσει ἐστὶν ἡ εὐθεῖα τῶν προθέσεων. καὶ ὡς ἐν εὐθείᾳ ἡ διὰ συνδεσμικὴν οὐκ ἔχει σύνταξιν.

Λειπόμενον οὖν ἐστιν ἐκεῖνο παραστῆσαι, ἢ ἑνὸς ὄντος τοῦ ὅτι κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν ἡ διὰ πρόκειται, ἢ δύο ὄντοιν κατὰ παράθεσιν τοῦ ὅ καὶ τί. ὃ δὴ ἐκ συντάξεως ἀρσενικῆς τῆς ὅστις μετείληπται εἰς οὐδέτερον. ὃ καὶ μᾶλλον τὰ τοῦ λόγου ὑπάγεται. ἰδοὺ γὰρ καὶ ἐπὶ τῶν ἑτέρων γενῶν, λέγω

ε. Εἰ τὸ διότι καθότι ἐν παραθέσει ἔχει τὰς προθέσεις, πότερον ἓν μέρος λόγου, ἢ δύο, ἢ τρία.

Τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως ἔχεται καὶ τὸ διότι καὶ καθότι. Πότερον ἐν παραθέσει τὰ τῆς συντάξεως καθέστηκεν, ἢ συνθέσει. καὶ πότερον ὑπὸ ἄπλωτον τὸ, ὅτι, λόγῳ τῷ συνδεσμικῷ, ἢ ὑπὸ πλωτικόν. ᾧ δὴ παράκειται οὐδέτερον ὄν. τὸ ὅτι ἓν μέρος λόγου καθέστηκεν. ὅμοιον τῷ ὁποῖον. ὁπόσον. Καὶ τὸ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου νοούμενον. ὃ δὴ ἀπὸ ἀρσενικῆς πέπτωκε συντάξεως κατὰ παραλληλότητα λέγω τῆς ὅστις. ᾧ καὶ θηλυκὸν παράκειται ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου. Τὸ, ὅτι οὐκ ἀγνοοῦντός μου, ὅτι καὶ ἐν συνδέσμῳ τῷ ὅτι, ἔστιν ἐγκειμένη ἑτέρα σημασία ἣν νοοῦμεν διαβεβαιωτικῶς, ὅτε οὕτω φαμέν. ὅτι νικῶσι. ὅτι πλείονά σου ἀναγινώσκω. Συνετώτερός σου καθέστηκα. ὑπὲρ ἧς διαφορᾶς ἠκριβώσαμεν ἐν τῷ περὶ συνδέσμων. Ἀλλὰ τὰ νῦν γε τῆς προθέσεων συντάξεως τὸ τοιοῦτον ἀπαιτούσης αὐτὸ μόνον, τὸ κατὰ τὰς προθέσεις ἀπορούμενον παραστησόμεθα. Ὡς μὲν οὖν καὶ κατὰ τὰς ἄλλας παραθέσεις, αἱ προθέσεις συνδεσμικῆς συντάξεως γίνονται παρεμφατικαὶ, λέλεκται ἡμῖν. ἐξ ὧν καὶ ἀφορμὴ εἴρηται παρὰ τοῖς στωϊκοῖς τοῦ καλεῖσθαι αὐτὰς προθετικοὺς συνδέσμους. τὸ γὰρ ἕνεκα τίνος λυπῇ, καὶ διὰ τί λυπῇ,

καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐν εὐθείᾳ σύνταξιν φαμὲν
τὸ παρά τι. κατὰ δὲ αἰτιατικὴν τὸ παρά τινα. οὕ-
τω χρὴ νοεῖν ὡς καὶ τὸ τὶ καθεστώς. τῆς μὲν εὐθεί-
ας οὐ παραδέξεται τὴν πρόθεσιν. αἰτιατικῆς γε
μήν. ὅτι φαμὲν παρά τι. ἀλλ᾽ ἐκεῖνο πάλιν ἀντικεῖ-
σθαι ἔφαμεν ἐν τοῖς προειρημένοις τὰς τῶν ἄρθρων
συντάξεις. ἐν μὲν παραθέσει τῆς προθέσεως μετ᾽
αὐτὰς τίθεσθαι. ἐν δὲ συνθέσει πρὸ αὐτῶν τίθεσθαι.
φαμὲν δ᾽ ἔτι τῷ παρά τι τοῦ τοιούτου οὐ προσγενο-
μένου, εἰ μὴ πολὺ πρότερον ἡ πρόθεσις. ἥν ὥς το-
πρός ὅ ἐστι πάλιν ἀπαιτῆσαι. Τὸ πρῶτον, οὐδ᾽ ὅ-
λως τὸ τὶ δύναται παραδέξασθαι ἄρθρον. ἀπρος-
δεεῖς γὰρ τῶν ἄρθρων αἱ πεύσεις. καθὼς ἀπεδεί-
χθη. Τὸ δεύτερον, ἡ προκειμένη σύνταξις, οὐκ
ὡς ἐγκειμένου τοῦ πτώματος τὰ τῆς συντάξε-
ως τοῦ ἄρθρου ἐποιήσατο. λέγω ἐν τῷ παρά τι. ἀλλ᾽ ἔ-
στιν ὅλης τῆς συντάξεως καὶ τοῦ νοουμένου ἔξω-
θεν πράγματος ἄρθρον, ὥστε ἔστιν ἐπινοῆσαι καὶ ἐπὶ
τῆς τῶν ἀπαρεμφάτων συντάξεως. ὅτε φαμὲν
τὸ γράφειν. τὸ περιπατεῖν οὐ γὰρ τῶν διαθέσεων
τὸ ἄρθρον ἐστὶν ἢ τῶν χρόνων. τοῦ δὲ παρυφισταμέ-
νου πράγματος. παρὸν τὸν λόγον πιστώσασθαι,
καὶ διὰ τῆς τοῦ λόγου συντάξεως. ἔστω γάρ τι τοι-
οῦτον τὸ μὴ παρὰ τοῦτο ποιησόμεθα ὡς δή οὖν τὸ
παρά τι ἐν συνθέσει τὰ τῆς προθέσεως ἀνεδέξα-
το. διὰ προγεγενημένον ἔξωθεν ἄρθρον.

Εἰ τὸ

προδηλότατα δείκνυται, ὡς οἴδασιν αἱ προθέσεις σύνταξιν τὴν πρὸς τὰς πλαγίας. οὐ δυνάμεναι ἔτι ἄλλο τι συνενεχθῆναι, εἰ μὴ πρότερον συμπαραλάβοιεν τὴν πλαγίαν πτῶσιν. ὑπὲρ ὧν τῆς διαφορᾶς κατὰ τὸ ἑξῆς ἐροῦμεν.

δ' Εἰ τὸ παρά τι, ἕν ἐστι. παρ' ὀλίγον. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.

Ἔτι τῇ παρακειμένῃ συντάξει οἰήσεταί τις τὰ τοιαῦτα ἀντικεῖσθαι. παρ' ὀλίγον Τρύφων ὤλισθε. μετ' ὀλίγον Δίων πάρεσται. παρά τι ἥμαρτε Θέων. τὸ γάρ τι καὶ τὸ ὀλίγον, καὶ ἔτι τὰ προκείμενα δόξει ἐν οὐδεμιᾷ συντάξει παράθεσιν τῶν προθέσεων ἀναδέχεσθαι. Καὶ ἔτι κατὰ πλαγίαν πτῶσιν τῆς τάξεως γένηται. παρ' ὀλίγον Τρύφωνα συνέβη τιμηθῆναι. κατά τι Θέωνα ὑβρίζεις. ἅπερ ἔστιν οὕτως ἀπολύσασθαι. ὡς ἐν ὑπακουομέναις αἰτιατικαῖς τοῦ λόγου κατέστη τὸ γὰρ παρά τι Τρύφων ἥμαρτεν, ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ἔξωθεν ὑπακουομένῳ κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν. ὡσεὶ καὶ οὕτω τις λέγει. παρὰ τοίαν αἰτίαν ἥμαρτε Τρύφων. οὕτως ἔχει τὸ μετὰ μικρὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύσεται Τρύφων. ὑπακούεται γὰρ μετὰ μικρὸν διάστημα τοῦ χρόνου. ὁ αὐτὸς λόγος αὖ ἁπάντων τῶν τοιούτων. ὥστε πάλιν κατὰ παράθεσιν αἰτιατικῆς πτώσεως νοεῖν τὰς προθέσεις. τὸ γὰρ παρά τι λείπει ὁ λόγος, ἐν ἴσῳ ἐστὶ, τῷ παρά τινα λέξιν λείπει ὁ λόγος παρά τινα φράσιν.

θέσιν συνοεῖν. βόλου. περιβόλου. δρόμου. κατα-
δρόμου. καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις. ὃ λύεται ὡς οὐκ ἔστιν
αὐτόθεν σύνθεσις. εὐθείας δὲ συντεθείσης κλίσις
μεταπεποιημένη. ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δεδείξεται. εἰκὸς
ἐστὶ κἀκεῖνο ὑπονοήσειν. ὡς κατὰ τὰς πλαγίας αἱ
προθέσεις παρατίθενται. ἐν δὲ ὑπερβιβασμῷ,
πρὸς τὰ ῥήματα ἀνατεινόμενα φαίνονται. κατὰ
Απολλωνίου ἐλάλησα κατελάλησα Απολλωνίου.
σὺν ἀπολλωνίῳ ἤμην. συνήμην ἀπολλωνίῳ. περὶ
τὸν καμπτῆρα ἔδραμον. περιέδραμον τὸν καμπτῆ-
ρα. πρὸς τρύφωνα εἶπεν, προσεῖπεν τρύφωνα.
ἀπὸ ἀλεξανδρείας ἔδραμον, ἀπέδραμον ἀλεξαν-
δρείας. καὶ διαφορὴ κατὰ τὸ δηλούμενον τὰ τῆς
συντάξεως, καθ' ὑπερβιβασμοὺς γίνεταί πως ἡ δια-
φορά. ὁ νῦν ἄνθρωπος. νῦν ὁ ἄνθρωπος. τότε ὁ πτολε-
μαῖος. ὁ τότε πτολεμαῖος. ἐμὸς ὁ δοῦλος. ὁ ἐμὸς
δοῦλος. ἔστι δὲ καὶ πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι ὡς τὰ
τοιαῦτα μὲν, τῷ ὑπερβιβασμῷ, τὴν αὐτὴν ἔχει κα-
ταλληλότητα. καὶ ὁπόσην ἔχῃ διαφορὰν τοῦ ση-
μαινομένου. τὰ δὲ τῶν προθέσεων καὶ ἐν ὑπερβιβα-
σμῷ διάφορον θέσιν ἔχει. καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα
οὐχ ὑπερβιβάζεται. πρὸς ἀπολλώνιον ἔρχομαι.
προσέρχομαι δὲ ἀπολλωνίῳ. καὶ προσλαλῶ τρύ-
φωνι. πρὸς τρύφωνα λαλῶ καὶ ἔστι μέν που κατα-
φορῶ οἶνον. οὐ μὴν κατ' οἶνον φορῶ. καὶ περὶ τοῦ
φίλου λέγω. οὐ μὴν περιλέγω τοῦ φίλου. πλείστην
ἐστὶν εἰς τὸ τοιοῦτον παράθεσιν κτήσασθαι. διὸ

τῷ τηνικαῦτά ἐστιν ἀπαγορεῦσαι συνεννουμένην τῷ ὀνόματι τὴν πρόθεσιν. ὁ γὰρ περίεργος, οὐ πόρρωθέν ἐστι τοῦ περιεργάζεσθαι. οὐδὲ ὁ μέτοικος τοῦ μετοικεῖν. οὐδὲ ὁ περίοπτος τοῦ περιόπτεσθαι. οὐδὲ ὁ ἐπίκουρος τοῦ ἐπικουρεῖν. οὐ γὰρ ἀντίκειται καὶ συμβολικῶς κεῖται. ἡ γὰρ τῆς συνθέσεως πρώτη σύνοδος ἐστὶ κατὰ τὴν συνθετικὴν προφοράν. συμβολικώτερόν πως μετατιθεμένη. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ἀντίθεος. ἀντίπατρος. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, δυνάμει τὴν ἐκ γενικῆς παράθεσιν ὁμολογεῖ. ἀντὶ γὰρ θεοῦ ἢ πατρὸς παραλαμβάνεται. Σαφὲς ὅτι καὶ τὰ σύνθετα συνέχει πάλιν τὸ ἰδίωμα. Τῶν δὴ οὖν ῥημάτων κατὰ τὸν προειρημένον λόγον συντιθεμένων μετὰ τῶν προθέσεων. οὐ μὴν παρατιθεμένων ὡς δεδείξεται, ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὰς ὀνοματικὰς πτώσεις ἔννοιαν ῥηματικὴν ὁμολογούσας, τὸ αὐτὸ τοῖς ῥήμασιν ἀναδέχεσθαι. αἱ γοῦν πλάγιαι πτώσεις ἀποστᾶσαι τῆς συνόδου τῶν ῥημάτων, τουτέστι αὐτὸ πρόσωπον οὐ δηλοῦσαι, καὶ τοῦ σχήματος ἀπηλλοτριώθησαν. τὸ γὰρ ἐναντίον ἀναδέχονται παράθεσιν ἀντὶ συνθέσεως. καὶ πρὸς τὸ ἡνωμένον μὲν πρόσωπον ὡς προείπομεν, καὶ τὰ τῆς συνθέσεως ὁμοίως συνήνωται. πρὸς δὲ τὸ ἀφιστάμενον τῆς πλαγίας, μερικωτέρας λοιπὸν παραθέσεως γινομένης, ἧς περιδιηκούσης καθ' ἕνα σχηματισμόν, περὶ Ἀπολλωνίου, ἐν Ἀπολλωνίῳ, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, εἰκός τινα φῆσαι καὶ ἐν πλαγίαις συν-

τῶν μὲν οὐ γενήσεται· τὸ δὲ ἐμβαίνει· οὐδὲ τὸ σύμ-
πτα τῶν· τὸ δὲ συμβαίνει· διαβαίνει· περιβαίνει· ἕνε-
κά γε τοῦ τοιούτου ἑνὸς ὄντος προσώπου τοῦ ὅλου·
λέγω τοῦ Πλάτων βαίνει· τὸ προσγενόμενον ἔξω-
θεν προσθετικὸν, αὐτὸ τὸ ῥῆμα νοήσει· καὶ ὡς παρεὶ
προτακτικὸν στοιχεῖον πρὸ ὑποτακτικοῦ κείμε-
νον· ἔφαμεν γὰρ καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐκδόσε-
ως, ὡς τὰ στοιχεῖα τοῦ λόγου, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐ-
πέχει τοῖς στοιχείοις τῆς λέξεως, καὶ ὡς ἔστι προ-
τακτικὰ στοιχεῖα στοιχείων, καὶ οὐ πάντα ἁπάν-
των, οὕτω καὶ λέξεις προτακτικαὶ οὖσαι, οὐχ ἁ-
πάντων προτετάξονται, τῶν γε μὴ δυναμένων
τὴν ἐξ αὐτῶν σύνταξιν ἀναδέξασθαι· φέρε γάρ που
συλλαβὴν εἶναι τοιαύτην τὴν πρα. τὴν κλα. καὶ
ἐπεὶ τὸ σ οὐ προσχωρεῖ πρὸ τοῦ ρ ἢ πρὸ τοῦ λ, οὐ
γὰρ δὴ τούτων προτακτικὸν τὸ σ, τοῦ γε μὴν κ καὶ
τ· καὶ οὕτω τὸ σκλα στρα συντετάξεται· φέρε
δὴ καὶ εἶναι πευ· καὶ τούτῳ προστίθεται τὸ ν· λέ-
γω κατὰ τὸ τέλος· οὐ δὴ προσκείσεται μετὰ τοῦ
σ· καίτοι τελεστικὸν ὂν πολλῶν λέξεων· ἀνάπα-
λιν μέντοι· ὥστε παρ' Ἀργείοις πάμπολλός ἐστιν
ἡ τοιαύτη σύνταξις· οὐ δὴ οὖν προσγενομένης προ-
θέσεως ἐν τῷ αὐτῷ προσώπῳ· λέγω οὖν τοῦ Πλάτων
διαλέγεται· μεθ' ἧς ἡ ῥηματικὴ σύνταξις τὸ προ-
τακτικὸν αὐτοῦ στοιχεῖον κατὰ σύνθεσιν, λέγω τὸ
προσδιαλέγεται· ἤγουν καὶ ἡ ὀνοματικὴ θέσις σχέ-
σιν δύναιτο ἀναδέξασθαι τὴν ἐκ τῆς προθέσεως·

τῇ εὐθείᾳ κατὰ τὸν λόγον τὸν τῆς προθέσεως·
ἀπὸ ῥήματος δὲ τῷ περὶ ξ· ἢ καθ' ὑπερβατόν ἐστι πρὸς
τὴν τοῦ ῥήματος σύνοδον· ἢ ἴυγη περιεγέλασε· περισ-
σῶς ἐλαμπρύνθη· τὴν γὰρ σύνθετον σχέσιν ἀπείρ-
γει καὶ ἡ τάσις ὅπου οὐκ ἀνεβίβασε τὸν τόνον· ὡς
τὸ αὐτόχθων· καὶ ἡ τοῦ σημαινομένου ἔννοια· μένει
γὰρ ἔτι τὸ θηλυκὸν ὄνομα τῆς συνθέσεως μεταβα-
τικὸν ἐχούσης τὸν λόγον· οὐ γὰρ δήπου ἐν τῷ αὐτό-
χθων· καὶ ἐνοσίχθων ἡ γῆ νοεῖται· ὁ δ' ἐκ τῆς γῆς γε-
νόμενος· ἢ τῆς γῆς ἐπικρατῶν· καὶ ἡ μὲν τοιαύτη
παράθεσις ἀπῆς ἔχεται τηρήσεως· τό γε μὴν ἐξ-
εργαστικὸν τοῦ λόγου φυσικωτέραν ἐνδείκνυται
τήρησιν· αἱ εὐθεῖαι καὶ αἱ κλητικαί· ἐν προσώποις δη-
λοῦσι μετὰ τῶν συνόντων ῥημάτων τρύφων ἀναγι-
νώσκει· τρύφων ἀναγίνωσκε· τρύφων παραλαμ-
βάνει· τρύφων παραλάμβανε· τῶν ἄλλων πτώσε-
ων ἐν δυσὶ προσώποις νοουμένων· τρύφωνα λέγει·
τρύφωνα φιλεῖ· τρύφωνος ἀκούει· ὁμολόγως εὐθεί-
ων ἔξωθεν προσγενομένων· τούτων δὴ δεδειγμένον
κατὰ τὴν σύνταξιν τὴν προσήκουσαν, οὐκ ἂν δύ-
ναιτο ἐν παραθέσει ἡ πρόθεσις τῆς εὐθείας ποτὲ εἶ-
ναι· πρῶτον ὅτι τὸ ἐκ τῶν προθέσεων δηλούμενον ἀπο-
δέχεται τὴν ἐκ τοῦ ῥήματος παρυφισταμένην σχέ-
σιν· ἔστω γάρ τι Πλάτων· ἔστω δ' ἔτι καὶ βαίνει· καὶ πρό-
θεσις ἡ ἐν· ἢ σύν· ἢ ἀνά· ἢ ἄλλη τις τῶν τοιούτων· ἢ
οὐκ ἔτι ἄλλο γένοιτο μέρος λόγου, ἢ τὸ δυνάμενον
τὴν ἐξ αὐτῶν χρῆσιν ἀναδέξασθαι· καὶ δὴ ἐμπα-

λα πλεῖστα. ἀλλὰ καὶ τοῦ συνυπάρχειν κατὰ πάντα σχηματισμὸν τὴν πρόθεσιν. ὅπερ οὐ παρεπόμενόν ἐστι ταῖς ἐκ παραθέσεως· τὸ κατὰ Κτησιφῶντος ὑπὲρ Ἀριστάρχου. οὐ συμφερόμενα κατὰ πᾶσαν κλίσιν, διὰ τῆς αὐτῆς συντάξεως. τά γε μὴν προεγκείμενα κατὰ τὴν εὐθεῖαν, κατὰ πᾶσαν κλίσιν σύνεστιν. ἀλλὰ μὴν ἔτι κἀκ τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως. πρωτευούσης γὰρ τῇ προθέσει κατὰ παράθεσιν, παραχωρεῖ τῆς προθέσεως. μετιὸν ἐφ' ὃ συνήρτηται. οὐ μὴν ἡ σύνθεσις. ἥ εἴγε μέρος ὀνόματος γενομένη, ἕξει προκείμενον τὸ καλούμενον προτακτικὸν ἄρθρον τῶν ὀνομάτων. καὶ τοῦ μὲν προτέρου παραδείγματα κατὰ Κτησιφῶντος. κατὰ τοῦ Κτησιφῶντος. περὶ στεφάνου. περὶ τοῦ στεφάνου. τοῦ δὲ δευτέρου, ὁ περίκλυτος ὁ σύνδουλος. ὁ μέτοικος. ἕνεκα τοῦ τοιούτου καὶ τὰ ὑπ' ἀμφιβολίαν πίπτοντα. ἐκλύετε τοῦ ἀμφιβόλου, προσλαβόντα τὰ ἄρθρα· διοίσει γὰρ τὸ παρὰ τοῦ νόμου παρὰ τοῦ φέροντος. τῶν τοιούτων τοῦ παραφέροντος τοῦ παρανόμου. ὑπὲρ ὧν καὶ ἀλλαχόθεν ἡμῖν ἠκρίβωται. ἔνθεν ἓν μέρος λόγου ποιήσει τὸ προκυλινδούμενος ὑποπεπληῶτες. μέρος τῆς λέξεως εἴη ἡ κατά. ἐν τῷ λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. εἴπερ λόγον.

Εἴγε τὰ μέρη τοῦ λόγου ἐκ παραθέσεως νοεῖται οὐκ ἐκ συνθέσεως διϊστάμενα. καθὼς καὶ ἐν ἄλλοις δεδείξεται τὸ τοιοῦτον. ἀλλ' οὐδὲ τὸ γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθών. παράκειται ἡ περὶ

ματος συντάξεως ἢ τοῦ ὀνόματος, ἐζήτησαν τὸ ἀμείψαι τὸν τόνον, καθ᾽ ἃς εἴρημεν αἰτίας. διὰ τοῦ/το καὶ κατ᾽ ἀρχὴν καὶ κατὰ τέλος βραχεῖαι. ὁ γὰρ βραχὺς χρόνος ἀμετάθετος κατὰ τάξιν. ὅπου γε καὶ ἡ αἰολὶς μετατιθεῖσα τοὺς τόνους τοὺς κατὰ τὸ τέλος, εἰς βραχείας συλλαβὰς μετατίθησι κατὰ τὸ πλέον. πλεονάσασαν οὖν χρόνῳ, ἐλλείπουσι καὶ τῇ ἀναστροφῇ. ὡς ἡ καταί. ὕπαι. καὶ αἱ τοιαῦ/ται. ἀλλ᾽ οὐ πᾶσαι ἀναστρέφονται. οὐδὲ γὰρ πᾶσα αὐ/τωνυμία καὶ ἐγκλίνεται καὶ ὀρθοτονεῖται. ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸ πλέον ταύταις παρέπεται. οὐδὲ πάντα τὰ πτώ/σματα βαρείᾳ συντάσει. ἀλλ᾽ οὐδὲ ἄλλα πλεῖστα ἐξωμάλισται. προστιθέμεναι δὲ ἢ τῶν τοῦ λόγου μερῶν, ἢ κατὰ σύνθεσίν εἰσιν, ἢ κατὰ παράθεσιν.

γ' Ἕνεκεν τίνος ἐν ταῖς εὐθείαις καὶ κλητικαῖς οὐ κατὰ παράθεσιν, ἀλλὰ κατὰ θέσιν.

Ἐν μὲν οὖν ταῖς εὐθείαις τῶν πτωτικῶν, καὶ ἐπὶ ταῖς συνυπαρχούσαις κλητικαῖς, οὐκ ἔστι τὴν παράθε/θεσιν συννοῆσαι. πρόδηλον γὰρ ὅτι τὸ σύνοικος. ἐπί/κουρος. σύνδουλος. ὑπόδουλος. πάροικος. μέτοι/κος. ἔκδηλος. ἀνάδρομος. περίπολος. περιφόρητος. σύνθεσιν τὴν τῶν γενῶν ἐδέξατο. οὐ μὴν διὰ τὸν ἀνα/δραμόντα τόνον κατὰ σύνθεσιν. ἐπεὶ καὶ τινά γε συνεφύλαξε τὴν αὐτὴν τάσιν. καὶ οὐ μόνον τῇ τοῦ τόνου τάξει ἀπολύεται τὰ τῆς συνθέσεως, ὡς ἔχει τὸ περικλυτός. ἀναδρομή. συνοχή. καταμονή ἀλ/

τάξιν τῆς προθέσεως. τὸ γὰρ ἰθάκην κατὰ κοίρανέουσι, διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ τόνου λέγω τῆς ἀναστροφῆς συσσημαίνει καὶ τὸ ἀναβιβαζόμενον τῆς προθέσεως. οὐχ οὕτω δὲ σύνταξιν τὴν ἐπὶ ῥῆμα παραδέχεται. καὶ ἕνεκα τούτου εὐπαράδεκτος καὶ ἡ διοσὴ τάσις τῶν προθέσεων. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ πάτροκλον πέρι κείμενον. ὃν ἐφίλουν γ᾽ ὄν. καὶ γὰρ ὅτε πρώτιστον ἐμοῖς ἔπι δέ που ἔθηκε γύναισι. καὶ ἔπι ἐν ὀνόμασι. μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ. ποταμῷ ἔπι δινήεντι. ποταμοῦ ἄπο σελλήεντος. ὑπὲρ ὧν καὶ τὰς διαφορὰς κατὰ τὸ δέον ἐκθησόμεθα. ἐν ᾧ καὶ παραστήσομεν τοὺς τρόπους τῶν ἀναστρεφομένων καὶ τῶν μὴ οὕτως ἐχουσῶν. τὸ γὰρ νῦν προκείμενον ἡμῖν ἐστι παραστῆσαι, ὡς ἀναγκαίως οἱ στοιχεῖα ἐπεγένοντο τὴν ἐπ᾽ αὐταῖς γενομένην διοσὴν τάσιν. ὁμολόγως καὶ τῶν φωνῶν προυποτεθεισμένων, εἰς τὸν προκείμενον λόγον. εἴγε ἁπάσαις παρεπόμενόν ἐστι τὸ ὀξύνεσθαι. τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου ποικιλωτέρων ὄντων. οὐ γὰρ τὸ μέγιστον τῆς τάσεως εἰς τὸν αὐτὸν ἀνθετισμὸν ὑπῆρχεν. ὅσγε καὶ παρηκολούθει ταῖς προθέσεσι. διὰ τοῦτο καὶ ἐπεκτεινόμεναι συνελκύουσι κατὰ τὸ τέλος τὴν ὀξεῖαν. ὡς ἔχει ἡ ἐνὶ καὶ ἡ προτί. διὰ τοῦτο οὐδ᾽ οἱ περὶ τὸν Αριστοφάνην ἠξίωσαν βαρύνεσθαι τὰ μόρια κατὰ τὴν αἰολίδα διάλεκτον. ἵνα μὴ τὸ ἴδιον τῆς προθέσεως ἀποστήσωσι. λέγω τὴν ἀναστροφήν. εἰ γὰρ ἐβαρύνθησαν, ἀνθελκόμεναι ὑπὸ τῆς τοῦ ῥή

ἐν ἄλλοις μέρεσι τοῦ λόγου ἐξαίρετά τινα παρέπεται. ἃ οὐ πάντως συμφερόμενα τοῖς ἄλλοις ἄτοπα καταστήσεται. ὥστε ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐπὶ τῶν ἐγκλιτικῶν μορίων. καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν πυσματικῶν κατὰ βαρεῖαν τάσιν. καὶ τῶν ἀορίστων κατ᾽ ὀξεῖαν. οὐ δὴ οὖν ἀπέδοντο τὴν πρόθεσιν διατονεῖν. ὅπερ ἐπὶ κοινωνεῖ καὶ ἀντωνυμίαις ἐγκλινομέναις καὶ ὀρθοτονουμέναις. τὸ ἢ ἐν ἀρχῇ τιθέμενον καὶ ἐν μέσῃ λέξει καθὸ περισπᾶται παραπληρωματικῶς. τὸ ἦ περισπώμενον μὲν κατ᾽ ἀρχὴν τῶν λόγων, οὐ μὴν κατὰ τὰς ὑποτακτικὰς συντάξεις. ὡς ἐν τῷ τίη δὲ σὺ ὄσφιν ἀπ᾽ ἀλλήλων. ὅ τίη κάλλιστον. ἢ κατὰ ξανθισσον. ἔστι καὶ ἄλλα ἐπινοῆσαι μόρια. μήποτε δὲ καὶ δεόντως τὸ δισσὸν τοῦ τόνου παρέπεται. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου, μίαν ἔχει σύνταξιν. ἐφ᾽ ἣν καὶ φέρεται ὡς τὰ ἐπιρρήματα ἔπεισι τοῖς ῥήμασι καὶ μεταξὺ μέρη λόγου πλείονα ἐμπίπτῃ. τὰ δὲ ἄρθρα ὡς τὰ ἐπιτακτικά. τά τε ὀνόματα ἐπὶ τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων, καὶ αὖ τῶν τῶν ῥημάτων ὑποστροφὴν ποιουμένων, ὡς πρὸς τὰ ὀνόματα ἢ πρὸς τὰ ἀντωνυμικά. ἅπερ πάλιν ἀντὶ ὀνομάτων παραλαμβάνονται. Αἱ μέντοι προθέσεις δύο συντάξεις ἀναδεξάμεναι, τήν τε πρὸς τὰ ὀνόματα καὶ ἔτι πρὸς τὰ ῥήματα δεόντως παραδέξονται. καὶ τὸ ἐναλλασσόμενον τοῦ τόνου. ὅπερ ὑποστρεφόμενον διὰ τῆς τάσεως, συσσημαίνει καὶ τὸ ἀναβιβαζόμενον τῆς προθέσεως ἐπὶ τὴν δέουσαν. σύν

ἐγκλιτικαὶ ἀντωνυμίαι δίχα μορίων λέγονται τῶν πρὸς ἃ ἐγκλίνονται· τὸ ἤμυσόν με· δός μοι. οὐ δὲ γὰρ παραδεκτέος ὁ ἐκεῖνος λόγος εἰρημένος ἐν τῷ περὶ ἄρθρων τρύφωνος· ὡς τὰ ὑποτακτικὰ ποτὲ ἄρθρα προτακτικὰ γίνονται· ὡς ἐν τῷ, ὅς ἂν ἔλθῃ μεινάτω με· τίνος γὰρ δεικτικοῦ προετάγη· πῶς δ' ἔτι ὑποτακτικὸν τὸ τοιοῦτον ἄρθρον, οὐκ ἂν ἀπῇ οὖν τὸ προκείμενον ὄνομα. τοὐναντίον δὲ ἀοριστούμενον κατ' ἀρχὴν τῶν λόγων. οὐ μὴν μόνον, ἀλλ' οὐδὲ ἐν δεικτικῷ τὸ, ὅστις. ἔχει μὲν γὰρ καὶ τῶν ἄλλων δεικτικῶν καὶ μὴ ἀοριζουμένων ἐν οἷς καὶ αὐτὸ συναορίζεται πλέον τοῦ τίς. ὃ δὴ ἐναντιώτατόν ἐστι τῶν ἄρθρων. τὰ γὰρ ἀοριστωδῶς ποτε νοούμενα, ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις ὑπὸ ὁρισμὸν τοῦ προσώπου ἄγει. ὁ ἄνθρωπος παρεγένετο. τὸν ποιητὴν ἐθαύμασα. αἱ οὖν προθέσεις οὐ κατάρξασαι τῶν λέξεων, ὁμόλογον ἔχουσι τὴν μετάθεσιν τὰ δευτερεύοντα, ἢ μετατιθέμενα τὴν ἀρχήν. πάλιν γὰρ αὗται δεύτεραι γινόμεναι καὶ τῆς δεούσης τάξεως στερούμεναι, ὁμολογοῦσι μετατίθεσθαι.

β' Ὅτι αὗταί ἐστιν αἱ μετατιθέμεναι καὶ οὐ τὰ συνεστημένα πρὸς αὐτάς.

Γελοῖον οὖν μοι δοκεῖ τὸ ζητεῖν, πότερον αὗταί ἐστιν αἱ μετατιθέμεναι, ἢ τὰ ταύτῃ δευτερεύοντα μόρια. ἔστι δὲ καὶ ὑπὲρ τῆς ἀμειβομένης τάσεως κατὰ ταύτας φαμὲν, ὡς τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον

ται τὸ προκεῖσθαι, καὶ τὰ τῆς συντάξεως. οὐ γὰρ δὴ τὰ ἄλλα μόρια τοῦ λόγου ἀμείψαντα τὴν τάξιν ἀμείβει καὶ τὴν τάσιν, πρὸς τὸ μὴ διεζωμαλίσθαι τὰ τῆς ἀναστροφῆς. εἴγε οὐχ ἅπασαι μετατίθενται. εἴπερ τὰ μόρια πρὸς αὐτὰς ἤρτηντο.

Τὸ γὰρ ἔπλυσε πολὺ κάτα, ἀπαιτεῖ τὸ κατέπλυσεν ἐν καταλληλότητι. καὶ οὐ μᾶλλον ἡ πρόθεσις κατατίθεται, ἤπερ τὸ ῥῆμα. ἰθάκην ἐς κοιρανέουσι. τὰ τούτοις ὅμοια. καὶ πρὸς μὲν τὸ τοιοῦτον ἀπήντηται ἡ ἀπαίτησις. ὡς ἤδη ὁμόλογόν ἐστι. καθάπερ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἀπεδείξαμεν. ὡς τὰ προκείμενα μόρια διὰ τῆς ἐξαιρέτου συντάξεως λέγω τῆς προθετικῆς τὴν ὀνομασίαν ἀπηνέγκατο. ἔνθεν γὰρ καὶ οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς προθετικοὺς ἐκάλουν συνδέσμους τὰς προθέσεις. ἄμεινον ἡγησάμενοι ἀπὸ τῆς ἐξαιρέτου συντάξεως τὴν ὀνομασίαν θέσθαι, ἤπερ ἀπὸ τῆς δυνάμεως. καθάπερ οἵτε συναπτικοί. καὶ συμπλεκτικοὶ καὶ οἱ ὑπόλοιποι. οὐ δὴ οὖν τὰ ἄλλα μόρια τοῦ λόγου ἐξαιρέτου συντάξεως ἔτυχεν. ἵνα πρὸς τὸ κατατιθέμενον κατηγορῇ καὶ τῆς μεταθέσεως. τὰ γοῦν θέσιν εἰληχότα μοναδικὴν, οὐδὲ μετατίθεται τῆς τάξεως. ἵνα καὶ τῆς ἀμφιβολίας ἀποκοινωνήσῃ. ὡς ἀπὸ συνδέσμων μὲν ὁ ἤτοι προτακτικός. καὶ οὔποτε ὑποτακτικός. ἀπὸ δὲ ῥημάτων τὰ καλούμενα ὑποτακτικὰ ῥήματα, οὔποτε χωρὶς ὑποταγῆς ἐστι, τῆς τάξεως τῶν ἀποζευκτικῶν συνδέσμων. ἀλλ' οὐ τὸ αἱ καλούμεναι

ἐξ ἐπιῤῥήματος καὶ ῥήματος παράθεσιν· καὶ τὸ
ἕλλης ποντος κατὰ τὴν ἀρχὴν ἔχον τὴν ὀξεῖαν· καὶ
τὸ ἐμοῦ αὐτοῦ, δὶς ἔχον τὴν περισπωμένην·
Ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια ἄπειρα ὄντα, συ
νελθόντα μὲν κατὰ τὸν λόγον τῆς συνθέσεως ἔχει
καὶ τὸν τόνον συνηρτημένον· οὐχ οὕτω δὲ ἔχοντα,
καὶ τὰ τοῦ τόνου ἔχει ἀσυνέλευστα. Καθάπερ δὲ
εἴπομεν ἐν τῇ καθ᾽ ἕκαστον μόριον μονῇ τοῦ τόνου,
τὸ κατὰ παράθεσιν ὁμολογεῖ. Τὸ δὲ καταγρά/
φω εἴτε δύο μέρη λόγου ἐστὶν, εἴτε ἕν, οὐκ ἐνδεί/
κνυται διὰ τῆς τάσεως· καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· τὸ
ἀποίκου· καταφρονοῦντος· ἅπαντα τὰ τοιαῦτα τῆς
αὐτῆς ἔχεται ἀμφιβολίας· ἀποψέ· ἀποδίς· καὶ
ἐπὶ τῶν συνδέσμων· καθότι· διότι· δεδείξεται γὰρ
ὅτι ἔγκεινται αἱ προθέσεις ἄλλα πλεῖστα· ὑπὲρ
ὧν τῆς ἀκριβείας προυθέμεθα ἐκθέσθαι· ἀλλ᾽ ἤδη
καὶ ἐπ᾽ ἐνίων μορίων· οὐκ ἔνεστιν ὑπὲρ τῶν τοιούτων
μορίων ἐπιστῆσαι τῶν προθέσεων, μήτε κατὰ πα/
ράθεσιν προθετικῶν οὐσῶν, μήτε κατὰ σύνθεσιν·
ὡς ἐπ᾽ ἀντωνυμιῶν τῶν τῆς εὐθείας ἁπασῶν· ὧν
καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἀσυνταξίας παραθησόμεθα κα
τὰ τὸν προσήκοντα λόγον· πρὸ μέντοι τῆς κατὰ
μέρος αὐτῶν συντάξεως οὐκ ἄκαιρον ὑπολαμ/
βάνω ἐκθέσθαι, περὶ τῶν προειρημένων ἐν τοῖς μορί/
οις· οὐ γάρ φασι δεόντως τὰ τοῦ τόνου ἀμείβεται
εἰς ὀξεῖαν τάσιν, ἐπὶ τῇ τῆς συντάξεως ἐναλλα
γῇ· τουτέστιν ἐπὰν αἱ προθέσεις οὖσαι μὴ ἀναδέξων

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

α' Ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα μόρια παρὰ τάξιν τιθέσαι αἱ προθέσεις, διόντως μετατιθέασι τὸν τόνον.

μ Ἐπεὶ τὰς τῶν ῥημάτων συντάξεις, ἃς ἐν τῷ πρὸ τούτου ἀνεπληρώσαμεν ὄντι τρίτῳ τῆς ὅλης πραγματείας, μέτιμεν ἐπὶ τὰς τῶν προθέσεων συντάξεις· δεομένας ἀποδείξεως πάνυ ἀκριβεστάτης· καθὸ δοκεῖ τὰ μόρια, οἷς μὲν μόρεσι τοῦ λόγου δοκοῦσιν παρέχειν συνθέσεως· οἷς δὲ παραθέσεως· ἔσθ' ὅτε οὐ βοηθούμενα τόνων ἰδιώμασι· καθάπερ τὰ πλεῖστα τῶν μερῶν τοῦ λόγου, διὰ τῆς ἑνώσεως τοῦ τόνου τὸ μοναδικὸν τῆς λέξεως ὑπαγορεύει· τουτέστι, τὸ ἓν μόριον λόγου εἶναι· ἢ διὰ τῆς μονῆς τοῦ τόνου τῆς καθ' ἕκαστον μόριον, τὸ δισσὸν ἐμφαίνει τῶν λέξεων· τὸ γὰρ Διὸς κοῦρος, παροξυνόμενον μὲν, τὴν γενικὴν ἰδίαν νοούμενον ἔχει· ὅμοιον ὂν τῷ Διὸς φός· προπαροξυνόμενον δὲ, ὅμοιόν ἐστι τῷ, Διόγνητος· Διόδοτος· τό, τε δῦ νοῶ, δύο ἔχον περισπωμένας, ὁμολογεῖ τὴν

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Τάδ' ἔνεστιν ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ.

α' Ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα μόρια παρὰ τάξιν τεθεῖσαι αἱ προθέσεις, διὸ οὕτως μετατιθέασι τὸν τόνον.

β' Ὅτι αὗταί εἰσιν αἱ μετατιθέμεναι, καὶ οὐ τὰ συνηρτημένα πρὸς αὐτάς.

γ' Ἕνεκεν τίνος ἐν ταῖς εὐθείαις καὶ κλητικαῖς, οὐ κατὰ παράθεσιν, κατὰ δὲ θέσιν.

δ' Εἰ τὸ παρατὶ ἔνεστι. παρ' ὀλίγον. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.

ε' Εἰ τὸ διότι. καθότι ἐν παραθέσει ἔχει τὰς προθέσεις, πότερον ἓν μόριος λόγου, ἢ δύο, ἢ τρία.

ϛ' Τίνι λόγῳ χρηστέον εἰς ἀπόδειξιν τοῦ παρακεῖσθαι τὰς προθέσεις τοῖς ῥήμασιν.

ζ' Τίς ἡ αἰτία τῶν κεκλιμένων κατὰ τὰς προθέσεις ἤγετον. ἐκάμμυον.

η' Ὅπου μᾶλλον σύνθετοί εἰσιν αἱ μετοχαὶ παρακείμεναι τοῖς ῥήμασιν, ἤπερ παρασύνθετοι.

ἐπισυμβαίνοντος· ὡς ἔφαμεν τὸ μέλει ῥῆμα παραλαμβάνεται. Καὶ τοσαῦτα ἔχομεν φάναι περὶ ἧς προεθέμεθα ἐκθέσθαι συντάξεως τῶν ῥημάτων πρὸς τὰς πλαγίας ἐκείνου προδήλου καθεστῶτος, ὡς οἱ διάφοροι χρόνοι ἐν τῇ κλίσει, καὶ ἔτι τὰ διάφορα πρόσωπα καὶ αἱ ὑπόλοιποι ἐγκλίσεις τῆς αὐτῆς συντάξεως ἔχονται. Τὸ γὰρ πέμνοι εὐκτικὸν ὄν, πάλιν ἐπ᾽ αἰτιατικὴν φέρεται· καὶ προστακτικὸν ἤ· καὶ ἀπαρέμφατον· καὶ ὑποτακτικόν· καὶ παρῳχημένου χρόνου· καὶ μέλλοντος· λέγω κατὰ τὰς ἐνεργητικὰς διαθέσεις· ἔστι καὶ εἰς τοῦτο πάμπολλα παραθέσθαι. Ἀλλ᾽ οὐδὲ αἱ μετοχαὶ τὸν τοιοῦτον ἀποκλίνουσι, καὶ ἀποβάλλουσι τὸν τῶν προσώπων μερισμόν. Τάς τε παρεπομένας ψυχικὰς διαθέσεις τοῖς ῥήμασιν· ὡς γὰρ προείπομεν ἐπὶ τὰς αὐτὰς πτώσεις φέρονται. καίτοι τῶν ἄλλων πτωτικῶν, λέγω δὲ τῶν ἀπὸ ῥήματος γινομένων, οὐκ εἰς τὸ αὐτὸ τῆς συντάξεως φερομένων. ἔστι μὲν γὰρ τὸ κόπτω τοῦτον, οὐ μὴν τὸ κοπεὺς τοῦτον· κοπεὺς δὲ τούτου. δι᾽ οὗ δείκνυται ὅτι πάντα μὲν ἐπὶ γενικὴν φέρεται τὰ πτωτικά· οὐ μὴν τὰ ἐν μετοχῇ γενόμενα. συντάξεως γὰρ τῆς αὐτῆς ἔχεται τοῖς ῥήμασι· καὶ διὰ τοῦτο συνέχει τὸ ἐπὶ ῥήματος μετέχειν ἰδιότητος. γυμνάζων γὰρ τοῦτον καὶ αὐλῶν τοῦτον. τὸν τοιοῦτον λόγον ἀκριβέστερον ἐξεθέμεθα ἐν τῷ περὶ μετοχῆς ὑπαγορευομένῳ.

παρτίζον τὴν διάνοιαν παρασύμβαμα. λέγω τὸ μέλει σωκράτει. τὸ δὲ ἔλαττον ἢ ἧττον παρασύμβαμα λέγω δὴ τὸ μέλει καὶ μεταμέλει, ὅπερ ἐστὶ νοῶ καὶ αὐτὸ ἀναδέχεσθαι νοουμένην εὐθεῖαν τὴν κατὰ τοῦ παρυφισταμένου πράγματος ἐν τῷ μέλει. Παρὸν δὲ τὸν λόγον οὕτω πιστώσασθαι, δίδοται ὅτι μέλει ῥῆμα τρίτου προσώπου ἐστί. καὶ σαφὲς ὅτι ἐκ πρώτου καὶ δευτέρου γεγενημένον λέγω τοῦ μέλω. μέλεις. οὐδ᾽ ἐδίδοται τὰ τῆς συντάξεως τοῦ πρώτου καὶ ὑδευτέρου, μετεῖναι καὶ ἐστὶ τὸ τρίτον. λέγω κατὰ κλίσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς. ὡς ἐστὶ τοῦ ἐγὼ φροντίζω. σὺ φροντίζεις. ἐκεῖνος φροντίζει. δοθήσεται καὶ ἐστὶ τοῦ μέλω. ἔστι γοῦν τὸ ἐγὼ μέλωσοι, ἐν εὐθείᾳ καὶ δοτικῇ. καὶ ἔτι σὺ μέλεις ἐμοὶ ὅπερ ἀπαιτήσει κατὰ τὴν σύνταξιν ἐν τρίτῳ, ἐν τῷ μέλει Σωκράτει οὐ κατὰ ἄλλο τι, ἢ τὸ παρυφιστάμενον πρᾶγμα ἐν εὐθείᾳ νοούμενον. μέλει τὸ φιλοσοφεῖν Πλάτωνι. φροντίδα Πλάτωνι ἐμποιεῖ ἡ φιλοσοφία. μέλει θέωνι τὸ πλουτεῖν. ὁ πλοῦτος φροντίδα ἐμποιεῖ θέωνι τοῦ πλουτεῖν. χρὴ οὖν νοεῖν, ὅτι τὸ, μέλει Σωκράτει ἐν τῷ ὑπακουομένῳ πράγματι τὴν εὐθεῖαν ἔχει. ἔστι γοῦν τὸ αἴτιον τοῦ, τὸ μόνον τὸ μέλει παραλαμβάνεσθαι, τὸ δεικτικὸν αὐτὸ εἶναι παντὸς τοῦ ἐπισυμβαίνοντος πράγματος. διὸ τὸ, μέλει θέωνι, ἐδόκει ἐν αὐτοτελείᾳ καθίστασθαι. παντὸς τοῦ παρυφισταμένου πράγματος κοινῶς ὑπακουομένου, περὶ παντὸς

ἐπισυμ-

δέξασθαι ἀπαιτητικήν. ἦν γὰρ ἐγκειμένη ἡ διάθεσις
αὐτή, ἐκ τοῦ ἑτέρου προσώπου τὸ ἀντιπείσεσθαι
τὸν παγκρατιάζοντα. τί οὖν εἰς δοτικὴν ἐχώρη-
σεν; ὅτι καὶ ἡ γενικὴ ἐμερίζετο εἰς παθητικὴν διάθε-
σιν. ἀποστήσεται ἄρα ἀμφοτέρων τῶν πτώσεων ἡ
τοιαύτη σύνταξις, καὶ οὐκ ἄλλην ἀποδέξεται ἢ μό-
νην τὴν δοτικήν. ἐξ ἧς καὶ ἀνέφικτον τὸ ἀντιπερι-
ποιούμενον τῶν διαθέσεων. ἔστι μοναδικὴ μὲν διάθε-
σις ἡ γυμνάζω σε. ἀντιπεριποιουμένη δὲ ἐκ τοῦ ἴσου, ἡ
γυμνάζομαί σοι. ἱππάζω σε. ἐξ ἧς τὸ παθητικόν,
ἱππάζομαι ὑπὸ σοῦ. καὶ πάλιν τὸ ἐξ ἴσου ἀναγό-
μενον, ἱππάζομαί σοι. ἔπειτα καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον
ἔστι παραθέσθαι. ἅπερ παραπεμπτέον. οὕτως οἶ-
μαι ἔχει καὶ τὸ πείθομαι ὑπὸ σοῦ. καὶ οὐκ ἄλλό
τι σημαίνει τὸ πείθομαί σοι, ἢ τὴν ἐξ ἀλλήλων πρὸς
ἀλλήλους γινομένην πεισμονήν. ἔστι καὶ ἐπὶ τρίτου
προσώπου, τὸ μέλει καὶ μεταμέλει Τρύφωνι. καὶ
ἔτι μεταμέλει. ἅπερ παρὰ τὴν τῶν ἄλλων ῥημάτων
σύνταξιν ἐξήλλακται. καθὸ ταῦτα μὲν εὐθείᾳ συν-
τάσσονται μόνῃ. ὡς θέων περιπατεῖ. ἢ καὶ σωτεί-
ρει μαγίᾳ. περὶ ἧς καὶ τὴν σύνταξιν ἐποιησάμε-
θα. οὐ μὴν τοῖς προκειμένοις τοιοῦτον σύνεστι. μετα-
μέλει γὰρ Σωκράτει καὶ ἔτι μέλει. τῆς ὀρθῆς οὐ συ-
νούσης. διὸ καὶ παρασυμβάματα αὐτὰ ἐκάλεσαν
οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. τῶν ἄλλων ῥημάτων κατὰ συμβαί-
νούσας διαθέσεις παρ' αὐτοῖς συμβαμάτων προσα-
γορευομένων. ἢ καὶ ἔτι κατηγορημάτων. καὶ τὸ μὲν ἀ-

καὶ τὸ ὑπηρετῶ· δουλεύω σοι· ἕπομαί σοι· ἀκολουθῶ σοι· ἥκω σοι. τῶν γὰρ ἐν αὐταῖς ἐγκειμένων ἐνεργειῶν εἰσι παθητικαί. τὸ γὰρ δουλεύειν, πάσης ὑπηρεσίας ἐμπεριεκτικόν. ἧς τὰ εἴδη πάλιν ἐπιμεριζόμενα τῇ ἐνεργητικῇ διαθέσει, τὴν ἐνεργητικὴν ἀπαιτεῖ· βρίθω σε· λούω σε· νίπτω σε· κείρω· κομῶ· ἀμῶ· ἀναδῶ ἀναπλέκω· λαμπρύνω· φαιδρύνω. καὶ τὸ εἴκειν δὲ πάσης ἀντιθέσεως ἐμπεριεκτικὸν ὄν, καὶ τὸ ὑποχωρεῖν πᾶσι τῷ αὐτῷ λόγῳ, εἰς δοτικὴν κατήντησε. καὶ τὰ ἐξ ἴσης διαθέσεως ἀναγόμενα. τουτέστι τὰ ἐν δυσὶ προσώποις τὴν αὐτὴν ἔχοντα διάθεσιν, τὸ κατάλληλον ἐν δοτικῇ καταγίγνεται· ὡς ἔχει τὸ μάχομαί σοι· παλαίω σοι· γυμνάζω σοι· γυμνάζομαί σοι· ἱππάζομαι ἀνθίσταμαι μονομαχῶ· παγκρατιάζω. καὶ ὅτι μὲν ἔδει τὰ τοιαῦτα ἐπὶ πλαγίαν φέρεσθαι, παντὶ προὖπτον· ἐγκειμένης διαβιβαστικῆς διαθέσεως· ἐπὶ πρόσωπον ὑποκείμενον· ὡς κατάρχας εἴπομεν. δυναμένου ὁμολογῆσαι τὴν εἰς αὐτὸ χωρήσασαν διάθεσιν. νοεῖται γοῦν ἐπὶ δύο ἐμψύχων τὸ παλαίειν τὸ παγκρατιάζειν. ἀλλ' οὔ γε ἡ μεγίστη ἐνέργεια ἀπαιτήσασα αἰτιατικήν, εἰς ἓν μόνον καταγίνεται, τὸ διατίθεσθαι ἐξ εὐθείας. μὴ μέντοι προσδιατιθέναι· ὡς ἔχει τὸ δαίρω σε· τύπτω σε· παίω σε. ὁ γὰρ οὕτως ὁριζόμενος, οὐχ ὁμολογεῖ τὸ ἀντιπαίεσθαι οὐ δὴ οὖν τὰ προκείμενα ῥήματα τὸ τοιοῦτον ἐπηγγείλατο· καὶ σαφὲς ὅτι ἕνεκα τούτου, οὐδὲ ἐπὶ

νος τὸ ἄγαν ἐπαινεῖσθαι, συμπαραιτεῖσθαι καὶ τὸ μὴ ὀνειδίζεσθαι. ἁρμόζει γοῦν τὸ ἐπιφερόμενον πρὸς ἀμφότερα. εἰδότες γὰρ τοιαῦτα μετ' ἀργείοις ἀγορεύεις. οὕτως ἔχει τὸ ἀναγινώσκω. ἔσθ' ὅτε ἀκούεται αὐτὸ μόνον ἀπτῆ ἡ ἀνάγνωσις. ἡνίκα καὶ παῖς φησὶν οὐκ ἀνέγνω. ἢ τὸ συναμφότερον αὐτῶν. λέγω δὲ τὸ, ἐν διανοίᾳ καταγίνεσθαι τῶν ποιημάτων. φαμὲν γάρ. οὐκ ἀνέγνω ὁ δεῖνα ἀλκαῖον. οὐκ ἀνέγνω Ομηρον. ἔστιν ἐπ' ἄλλων τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι. Ὅθεν νῦν οὐκ ἐπιζητεῖ ἡ προκειμένη σύνταξις. προυθέμεθα γὰρ ἅπαξ τὰς πλαγίας συντάξαι τοῖς ῥήμασιν. οὐ μὴν τὰς ποικίλως παρυφισταμένας ἐκ τῶν ῥημάτων. καὶ οὕτως ἔχη τὸ αὐλῶ ταῖς νουμηνίαις, σαφὲς ὅτι πάλιν φέρεται τὰ τῆς ἐνεργείας. πολλὴ ποιεῖται γε μὴν τοῖς ἀκροωμένοις. τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὡς ἔφαμεν ἔχει καὶ τὰ ἐπὶ τῶν σωμάτων. φέρω σοι. ἄγω σοι. πάλιν διαφορᾶς οὔσης τοῦ φέρω σε. καὶ ἄγω σε. ὥστε ὁμολογεῖσθαι ὡς ἅπασα τοιαύτη δοτικὴ συνέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν αἰτιατικήν, ἣν καὶ ἔξωθεν προσλαμβάνει. ἄγω σοι τὸν παῖδα. φέρω σοι τὸν οἶνον. τέμνω σοι τὸ κρέας. ἀναγινώσκω σοι ἀλκαῖον. κωμῳδῶ σοι τοὺς ἐπιτρέποντας. ὧν ὡς ἔφαμεν καὶ παθητική ἐστι σύνταξις. οὐκ ἀπιθάνως δηλοῖ ὅμηρος. δοκεῖ οὐδὲ ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει τῶν κλίσεων προτίθεσθαι τῆς αἰτιατικῆς. καθότι καὶ ταύτης ἐστὶν ἐμπεριεκτική. ὁμοίως δὲ καὶ ἐπὶ δοτικὴν φέρεται,

τὴν εἴδησιν τῆς αὐλήσεως· ἐξ ἧς γίνεται τὸ τοῖς αὐλοῖς αὐλεῖν ἐν τῷ διὰ τῶν αὐλῶν τὰ τῆς τέχνης ἀποδείκνυσθαι. καθάπερ ἡ διὰ τῶν ὀργάνων ἐναλλαγὴ γινομένη, ἀποτελεῖ τὸ συρίζειν τοῖς αὐλοῖς. ἢ αὐλεῖ τῇ σύριγγι. τὸ τοιοῦτόν ἐστιν ἀπονοῆσαι καὶ ἐπ' ἄλλων ῥημάτων. εἴγε τὸ ἀκούειν ποτὲ μὲν σημαίνει αὐτὴν τὴν μετάληψιν τῆς ἀκοῆς, ὡς ἔχει ἀπὸ τῶν ἤχων. καὶ βόμβων. καὶ φωνῶν καὶ βροντῶν. καὶ πασῶν καὶ οὐκ ἐγγραμμάτων. ἐξ οὗ καὶ φαμὲν καὶ ὀξυκόους τινάς. ἄλλη ἐστὶν ὅπου τὸ συνιέναι τῶν ἠκουσμένων. τὸ γὰρ, νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, οὐχ ἁπλοῦν τι σημαίνει. ὡς οὐκ ἔλαθεν αὐτὸν ἡ φωνή. ἀλλὰ τοιοῦτόν τι. μετάλαβεν τῆς φωνῆς, συνῆκε καὶ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις πρᾶξιν. φαμὲν δὲ οὕτως. οὐκ ἀκούει ὁ δεῖνα τῶν λεγομένων. τουτέστι τῆς μὲν φωνῆς μεταλαμβάνει. οὐ μὴν τῶν δι' αὐτῆς λεγομένων. ἔστι καὶ τρίτου ἡνίκα νοεῖται τὸ συγκατατίθεται τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις. ἀκούει μου ὁ δεῖνα. ἐπήκοός μου ἐστί. καὶ πάλιν οὐκ ἀκούει. ἐξ οὗ γίνεται τὸ, ἀνήκοός ἐστιν ὁ δεῖνα. τοιοῦτόν ἐστι, καὶ τὸ, οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος ὀδυσσεύς. ἢ γὰρ κατὰ τὸν πρῶτον λόγον, οἷον τῆς φωνῆς οὐ μετέλαβε, διὰ τὸν ἐπιόντα θόρυβον, ἢ μετέλαβεν. οὐ μὴν τῷ διομήδει ἐπείσθη ἀντιστατοῦντος τοῦ θεοῦ. εἰς τοῦτο γοῦν τινες ἀναφέρουσι τὸ, τυδείδη μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μὴ δ' ἐπὶ νείκει. ἐφ' οὗ δύναται ἀντιπαραυσάμε-

καὶ τῶν ἐν σώματι, ἐπὶ δοτικὴν φέρεται. ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα. λέγω σοι. ὡσεὶ λόγου σοι μεταδίδωμι. σαφὲς γὰρ τὸ λέγω σε κλέπτειν, τοιοῦτόν τι σημαίνει. δι' οὗ προΐεμαι λόγου. ὁρίζομαί σε δεδρακέναι τὰ τῆς κλοπῆς. καὶ δεόντως πάλιν τὰ τῆς ἐνεργείας τῆς διὰ τοῦ λέγειν ἐπὶ δοτικὴν συνέτεινε. καθάπερ καὶ ἐπὶ σώματος. τέμνω σοι. ὡσεὶ πορίζω σοι τὶ μέρος τοῦ σώματος. τότε μὴν τέμνω σε πάλιν τὴν ἐνέργειαν ἐπιφέρον κατὰ τοῦ ὑποκειμένου συνῆλθεν ὁμοίως εἰς τὴν αὐτὴν σύνταξιν. ἐφ' ὧν δὴ συντάξεων χρὴ νοεῖν, ὡς οὐ τὸ ἐκ τῆς δοτικῆς πρόσωπον νοούμενον ὁμολογήσει τὸ τέμνομαι. εἴγε αὐτὸ μὲν τὰ τῆς ἐνεργείας οὐ προσδιέπεσε. τῇ μέντοι ἐγκειμένῃ αἰτιατικῇ, ἧς μόνης ἂν εἴη τὸ παθητικὸν, λέγω τὸ τέμνομαι. ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ πάντων τῶν οὕτω νοουμένων. ᾄδω σοι. καὶ δῆλον ὡς ἐκ τούτου παθητικὸν τὸ ᾄδομαι. τὸ δὲ ᾄδωσε. καὶ κωμῳδῶσε. καὶ κωμῳδῶ σοι. ὑμνῶσε. κυθαρίζω σοι. τραγῳδῶ σοι. ἀναγινώσκω σοι. φαίνω σοι. στρωννύω σοι. δωροῦμαι. χαρίζομαι. αὐλῶ σοι. νῦν τῆς συντάξεως τε ριττείνουσιν τινα τοῦ αὐλεῖν σημαινούσης. ἑτέρας γὰρ ἐννοίας ἔχεται τὸ αὐλῶ τοῖς αὐλοῖς. τοῦ αὐλεῖν ἀκουομένου κατὰ μὲν τὴν προτέραν σύνταξιν ἐκ συναμφοτέρου. λέγω τῆς ἐνεργείας τοῦ αὐλεῖν. καὶ αὐτῶν τῶν αὐλῶν. ἐξ ἧς ἐστι τὸ αὐλῶ τοῖς θεαταῖς. τῆς δὲ ἑτέρας συντάξεως, ὅτι τὸ αὐλεῖν σημαίνει.

θεία· ἀριστάρχου δοῦλος· βασιλέως οἰκέτης· ἐν γε μὴν τῇ προκειμένῃ συντάξει, ὁ μὲν ἐπικρατῶν νοεῖται ἐν εὐθείᾳ, ὁ δὲ ἐπικρατούμενος ἐν γενικῇ· δεσπόζω γὰρ ἐγὼ τούτων· πρὸς ὃν ἂν φήσαιμεν, τὸ πρῶτον· οὐ τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ὄνομα καὶ ῥῆμα· καὶ ἔτι τοῦτο, οὐ πάντως καὶ τὰ τῆς συντάξεως εἰς ταυτὸ συνελεύσεται. ἢ ἐν μόνον αἰτήσει τὴν γενικήν· ἧς χωρὶς οὐδὲ κτῆσις ἐπινοεῖται.

Δεύτερον, πάνυ ἀναγκαίως τὰ τοῦ λόγου ἀντεστράφη· ῥημάτων γὰρ συντάξεις ποιούμεθα πρὸς πτωτικά· τὰ δὲ ῥήματα πτῶσιν ἔχει ὀρθὴν παρυφισταμένην· ἣ καὶ συμφέρεται. ἐκ δ' αὖ τῶν ἤρτηται ἡ διάθεσις τῆς ἐπικρατείας· ἥτις οὐκ ἂν νοοῖτο ἐκ γενικῆς πτώσεως καθὼς προείρηται· ἀνάγκη οὖν πᾶσα τὸ παρυφιστάμενον πρόσωπον ἐκ τῶν ῥημάτων, ἐν πτώσει ὀρθῇ καταγίνεσθαι· τὸ δὲ τούτου πρόσωπον ἀνθυπαγόμενον, μὴ ἐν ἄλλῃ πτώσει καταγίνεσθαι ἢ τῇ γενικῇ· ἧς αὖ οὐ συνίσταται κτητικὴ σύνταξις καθὼς προείπομεν· ἔτι γοῦν κἀκεῖνο ἐκ τρίτου προσθεῖναι· ὡς καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παρυφιστάμενα ὀνόματα, πάλιν γενικὰς ἀπαιτεῖ· τῷ τυράννῳ, ὁ τύραννος παράκειται· καὶ μία σύνταξις ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ὁ αὐτὸς λόγος ἐπὶ τοῦ βασιλεὺς καὶ βασιλεύω· στρατηγὸς στρατηγῶ· δεσπότης δεσπόζω· κύριος κυριεύω· χωρητέον δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τῇ δοτικῇ συνταχθησόμενα· καὶ δὴ ἅπαντα τὰ περιποίησιν δηλοῦντα, εἴτε καὶ τῶν ἐν λόγῳ, εἴτε

λογιστεῖν· οὐ μὴν συνέστη τὸ ἐρᾶν· ἀλλ' ἤδη παρεφθορό-
τος τὸ λογιστικόν· οὐ χρὴ ἄρα ἀπορεῖν ἕνεκα τίνος
τὸ μὲν φιλῶ ἐπὶ αἰτιατικὴν φέρεται, τὸ δὲ ἐρῶ ἐπὶ
γενικήν· καὶ τὸ κήδεσθαι δὲ καὶ προνοεῖσθαι καὶ
φροντίζειν, ἐπὶ γενικὴν φερόμενα μετ' ἐνεργείας
τῆς τοῦ φροντίζειν, ἔχει ἐγκείμενον καὶ τὸ πά-
σχειν ὑπό τινων· καὶ εὐλογώτερον γενικῇ συμπα-
ρείληπται. ὁμοίως ἐπὶ γενικὴν φέρεται, καὶ ὅσα ἐπι-
κράτειαν τινῶν σημαίνει εἰς τὴν τῶν περιεχόντων
ἢ κυριευόντων διάθεσιν κατὰ λόγον· προφανὲς γάρ
ἐστιν, ὡς χωρὶς γενικῆς κτῆμα οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι.
διὰ τοῦτο τὰ κτητικὰ εἰς γενικὰς ἀναλύεται· καὶ
ἀπὸ γενικῶν παράγεται ἔν τε ὀνόμασιν ἔν τε ἀντω-
νυμίαις, ἀπὸ πάντων τῶν δυναμένων κτῆσιν ἀνα-
δέξασθαι· διὰ τοῦτο τὸ μὲν νέα πόλις καὶ τὰ ὅμοια
δύο ὀνόματα καθεστῶτα ἐν ἰδίοις τόνοις δὶς κλί-
νεται· οὐ μὴν τὸ κόρακος πέτρα· ἢ ὑοσκύαμος ὄ-
νου γνάθος· ἀχαιῶν λιμήν· ἔστι γοῦν ἡ προκειμένη
συζυγία τῶν ῥημάτων τοιαύτη· κτημάτων βασι-
λέων οἱ ὑπόντες· διὰ τοῦτο βασιλεύω τούτων· ἡγε-
μονεύω· στρατηγῶ· τυραννῶ· διὰ τοῦτο ἀπαράδε-
κτος ἡ δοτικὴ ἐν τῷ μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε· σύντα-
ξις τὴν γενικὴν ἀπήτησεν· οὕτως ἔχει τὸ κυριεύω·
δεσπόζω· κρατῶ· ἄλλα πλεῖστα τῆς ἴσης ἐννοίας
ἐχόμενα, εἰκός ἐστι διασαφῆσαι, ὡς τὰ τοῦ λόγου
ἀντέστραπται· ἐν γὰρ τοῖς ὀνόμασιν ὁ ἐπικρατῶν ἐν
γενικῇ κεῖται πτώσει· ὅ, τε ἐπικρατούμενος ἐν εὐ-

τάξις, καθὼς εἴπομεν. οὐ μέντοι μετὰ τῆς ὑπὸ τὰ τῆς συντάξεως γίνεται. καθὸ καὶ ἐνέργεια σύνεστι γενομένη ἐκ τῆς διαθέσεως. ἐπεὶ καὶ τὸ ἅπτεσθαι μετ' ἐνεργείας. καὶ ἀντιδιατίθεται διὰ τῆς τῶν θερμῶν ἐπαφῆς ἢ ψυχρῶν ἢ ἄλλων τῶν τοιούτων. οὕτως ἔχει τὸ ὀσφραίνεσθαι. τὸ γεύεσθαι. πολλοστὸν ἂν εἴη παρὰ τῆς τῶν τοιούτων διαθέσεως παραλαμβάνειν καθὸ πρόδηλόν ἐστιν. ὡς ἂν ἡ γινομένη τῶν πικρῶν γεῦσις ἀντιδιατίθησι τὴν γεῦσιν. καὶ τῶν δυσωδῶν τὴν ὄσφρησιν. ἥγε μὴν ἐκ τοῦ ὁρᾶν διάθεσις ἐνεργεστάτη ἐστὶ καὶ ἐπιπλέον διαβιβαζομένη. ὡς κἀκεῖνο μαρτυρεῖ. οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐνδέρκετο ὄσσε. οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ ἀντιπαθεῖν ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ἡ διάθεσις. ἐπεὶ τὸ προσδιατεθὲν εἴρηται. ὑπὸ τῆς καταμύσεως τῶν ὀφθαλμῶν. τὸ ἀνώμαλον τῆς συντάξεως κατήπειξεν ἡμᾶς εἰς τοιαύτην ἐκτροπὴν λόγου συγκαταβῆναι. φαίνεται δ' ὅτι καὶ τὸ φιλεῖν τοῦ ὁρᾶν διοίσει. καθότι ἡ μὲν ἐκ τοῦ φιλεῖν ἐγγινομένη διάθεσις, ἐνεργείας ὄνομα σημαίνει. οἱ γοῦν φιλοῦντες, παιδεύουσι πάλιν τῆς διαθέσεως κοινῆς τῆς προκειμένης ἐπὶ αἰτιατικὴν συντείνουσιν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ διδάσκειν. καὶ τὸ πείθειν. τό γε μὴν ὁρᾶν, ὁμολογεῖ τὸ προσδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου. διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφὼ συντεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ ἡ νοτίλωτις ἐρᾶται. καὶ σαφές ἐστιν ὡς συνετοῦ μέν ἐστι καὶ ἀγαθοῦ τὸ φιλεῖν. καθάπερ καὶ πατέρες παῖδας φι-

σα. ἐρωτῶ σε νῦν. ἐν ἴσῳ τῷ παρακαλῶ σε. λιτανεύω. Τὸ ἱκόμην φεύγων. ἀντὶ τοῦ ἱκέτευσα. τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γοῦνατα ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Καὶ δῆλον ὅτι τὸ δέομαί σου οὐ κατὰ τῆς τοιαύτης ἐννοίας παραλαμβάνεται. τοιοῦτον γάρ τι σημαίνει. τῆς σῆς βοηθείας λείπομαι. καὶ ὡς προείρηται πολυμερεστάτη ἐστὶν ἡ κατ᾽ αἰτιατικὴν σύνταξις. ἐνὶ συμφωνοῦσα τῷ ἀναδέχεσθαι τὴν ἐξ εὐθείας ἐνεργητικὴν διάθεσιν. ὁρκίζω σε. πείθω σε. κακίζω σε. σωφρονίζω σε. διδάσκω σε. θλίβω. θερμαίνω. ψύχω, διατιθῶ. αὐτάρκης δὲ εἰς ἀφορμὴν τῶν ὑπολοίπων ῥημάτων ἡ προκειμένη σύνταξις καθέστηκεν. ἴσως δόξει μὴ ἐξομαλίζεσθαι ἡ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἐνέργεια. Ἐπεὶ αὐτὸ τὸ αἰσθάνεσθαι ἐπὶ γενικὴν φέρεται. Καὶ ἔτι τὰ μερικώτερα παραλαμβανόμενα. τὸ ἀκούειν. τὸ ὀσφραίνεσθαι. γεύεσθαι. ἅπτεσθαι. οὐ μὴν ἔτι τὸ βλέπειν. ἐπὶ γὰρ αἰτιατικὴν φέρεται. καὶ τὰ τούτοις συνωνυμοῦντα. ὁρῶμαί σε. θεῶμαί σε. ὀσσόμενος πατέρ᾽ ἐσθλόν. λεύσσω. δέρκομαι. ὀπτεύω. καὶ δοκεῖ μοι τὰ τῆς συντάξεως πάνυ δεόντως καθίστασθαι. αἱ μὲν οὖν ἐκ τῶν αἰσθήσεων διαθέσεις πᾶσιν ἀναλαμβάνουσι τὴν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν. εἴ γε καὶ ἀκουσίως ἐπεισιοῦσα τῇ ἀκοῇ ἡ φωνὴ προσδιατίθησι τὸ ὅλον σῶμα. οἵ τε γὰρ τῶν πριόνων ἦχοι καὶ αἱ βρονταί, οὐχ ὑπεχομένην ἔχουσι τὴν ἀκοὴν τῇ φωνῇ, τοῦ μέντοι πάθους ἐγγίζει ἡ κατὰ γενικὴν σύν

γὰρ οἰμώζειν καὶ αὐτοπάθειαν σημαίνει. καὶ ὅσα κλῆσιν ὑπαγορεύει. φωνῶ σε. βοῶ σε. κλῶ. καλῶ. προφανὲς ἡ γενομένη ἐνέργεια ἐκ τῶν εὐθειῶν ἐπ᾽ αἰτιατικήν. καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου ἀποστάσεως ἄξια τὰ τοιαῦτα. τρέμω σε. φεύγω σε. φρίσσω σε. τοῦτον φοβοῦμαι. ὡς οὐδὲ μὲν ὄντα ἐνεργείας ἐμφαντικά, φέρεται ἐπ᾽ αἰτιατικήν. μᾶλλον γὰρ αὐτοπάθειαν σημαίνει τὸ φρίσσειν καὶ τρέμειν διὰ φόβον. καὶ ἔτι τὸ φεύγειν. καὶ τὰ παραπλήσια. οὕτως ἐπισχύοντος καὶ τοῦ μὴ γενέσθαι αὐτοῖς τῶν τοιούτων συντάξεων παθητικὰς διαθέσεις. εἰ γὰρ τῆς αὐτῆς συντάξεως εἴχετο τὸ ὑβρίζω σε. δαίρω σε. τὸ φρίσσω σε. καὶ τὸ τρέμω σε. καὶ πάντως εἶχεν ἀντιπαρακείμενα τὸ τρέμομαι. φεύγομαι. φρίσσομαι ὁμοίως τῷ ὑβρίζομαι. δαίρομαι, χρὴ οὖν νοεῖν ὡς οὐ μόνον ποιητικὴ ἄδεια ἐν ἐλλείψει λέξεως καταγίνεται, ἀλλὰ καὶ συνήθεις λόγους λείπειν φαμέν, τῷ ὁρμήσει πεδίοιο, τὴν διὰ πρόθεσιν. τῷ καὶ οὔτοι πολὺν χρόνον. τοῦ ἐντελοῦς ὄντος, δίθυσε μάχη πεδίοιο. τῇ διά. ἔστι δὴ οὖν καὶ ἡ προκειμένη σύνταξις ἐν ἐλλιπεῖ λόγῳ καθισταμένη οὕτω. τρέμω διὰ σέ. φεύγω διὰ σέ. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ φρίσσω. φοβοῦμαι. καὶ τῶν ὁμοίων. καὶ διὰ τοῦτο εὔλογος ἡ ὑποπαραίτησις τῶν παθητικῶν σχημάτων. καὶ ὅσα παρορμητικά ἐστιν. ὡς τὸ ὀτρύνειν. ἐρεθίζειν. ὀρίνειν. παρορμᾶν. διεγείρειν. καὶ ὅσα ἱκετείαν σημαίνει. γουνοῦμαί σε. αἰάσ-

ἔτι μὴν γενικὴ λέγω τοῦ Διονυσίου, διὰ τὸ ἀκούω πάλιν ἐστί. τί σοι χαρίζομαι. καὶ πάντως γενήσεται. θέλω σε χαρίζεσθαι Διονυσίῳ. προσγενομένης πάλιν τῆς αἰτιατικῆς, καθ' ὃν εἴπομεν λόγον. συνούσης δοτικῆς διὰ τὸ χαρίζεσθαι Διονυσίῳ. ἔνθεν δὲ καὶ δύο αἰτιατικαὶ ἀνακύπτουσι. καὶ τὸ ῥῆμα ἐπ' αἰτιατικὴν πάντως φέροιτο ὡς ἔχει τὸ βλάπτω σε. θέλω σε βλάπτειν Διονύσιον. θέλω Διονύσιον βλάπτειν Ἀπολλώνιον. περὶ ὧν καὶ τῆς ἀμφιβολίας διεξεθέμεθα. τοῦ δευτέρου ἦν τὸ πλουτῶ. ἀδιαβίβαστον. τὸ περιπατῶ. τὸ ζῶ. ἄλλα πλεῖστα. οὐ δὴ ἐν τῷ βούλομαί σε ζεῖν, λείπει ἑτέρα θέσις. διὰ τὸ ἀδιαβίβαστον τοῦ ῥήματος. ἡ μέν τοι αἰτιατικὴ ἔγκειται, ἡ προσγίνεται ἐκ τῆς προαιρετικῆς συντάξεως. καὶ οὕτως ἀποδείχθη, ὡς τὰ προαιρετικὰ ῥήματα φέρεται ἐπ' αἰτιατικήν. καὶ ὅσα ἐπ' ἀνακρίσεως λαμβάνεται. ἢ ἐπ' ἐρωτήσεως. ἐξετάζω σε. ἀνακρίνω σε. ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἅπασας. καὶ ἕνεκα τούτου τὸ πεύθετο καταλλήλου ἔχεται φερόμενον ἐπὶ τὴν αἰτιατικήν. κατὰ τὴν ὁμηρικὴν χρῆσιν. σημαῖνον τὸ ἠκούετο ἐν τῷ πευθόμεθα ἠχὶ ἕκαστος. καὶ πεύθετο γὰρ κύπρονδε. οὐχ ὅτι κατὰ πεύσεως παραλαμβάνεται ἐν τῷ πυνθανόμαί σου. πρόκειται γὰρ ἡ συζυγία τῶν τοιούτων ἐπ' αἰτιατικὴν φερομένη. ὁμοίως καὶ τὰ ἐπ' οἶκτον παραλαμβανόμενα. ὡς ἐπὶ τοῦ μύρεσθαι. ὀδύρεσθαι. γοᾶν. κλαίειν. οἰκτίζειν. θρηνεῖν. αἰάζειν. τὸ

μαυτόν· τὸ δὲ δεύτερον ἐστὶ, τοιοῦτο· ἀδιαβίβαστον·
ἐξοῦ οὐ πάντως ἐπιζητήσει τὸ βούλομαι τοιοῦτειν
ἐμαυτόν· ἀλλὰ καὶ χωρὶς τῆς ἀντωνυμίας· ταυτὸ κα-
τὰ τὸ βούλομαι περιπατεῖν ἐμαυτόν· καὶ τῶν ὁ-
μοίων· ὥστε συνάγεσθαι τὸ ἐκ μὲν τῆς προτέρας
συντάξεως πάντως ἐπιζητεῖν τὴν ἐμαυτὸν ἀν-
τωνυμίαν· ὡς ἐν τῷ βούλομαι βλάπτειν· βούλο-
μαι φιλεῖν· οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ περιπατεῖν· τρέχειν·
καὶ τῶν ὁμοίων· ἴσως ποιήσεται τὸ βούλομαι· προ-
αιροῦμαι· θέλω· καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· τῷ ἐπὶ αἰτια-
τικὴν διάθεσιν μὴ φέρεσθαι· τά γε μὴν συμφερό-
μενα ῥήματα· ἔστω γάρ τι· βλάψωσι· γράφωσι·
ἀφ' οὗ ἂν γένοιτο, θέλωσι βλάπτειν· θέλωσι γρά-
φειν· ὥς γε τῶν ἀπαρεμφάτων εἶναι τὴν σύντα-
ξιν, μὴ τῶν ἐγκειμένων ὁριστικῶν. Καὶ ἔτι ἐξ ἐ-
κείνου πιστώσεται· ὡς τὸ ἀκούειν ἐπὶ γενικὴν φε-
ρόμενον· διὸ καὶ ἕνεκα τούτου πάλιν, τὸ, θέλω ἀ-
κούειν Διονυσίου γενικὴν σύνταξιν ἀνεδέξατο· ἕ-
νεκα τοῦ ἀκούω ἐπὶ γενικὴν φέρεσθαι· ἔστι δὲ τὸ τοι-
οῦτον ληρῶδες· ὡς γὰρ προείπομεν πάντως τὰ προ-
αιρετικὰ ἐπὶ αἰτιατικὴν φέρεται· προσλαβόν-
τα ἑτέραν διάθεσιν· ἐὰν καὶ τὸ τασσόμενον ἀπαρέμ-
φατον ἐκ ῥήματος συνεστήκει τοῦ φερομένου ἐπὶ
πλαγίαν διάθεσιν· εἰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχει, μόνη αἰτιατι-
κὴ παραλαμβάνεται ἢ ἐκ τοῦ προαιρετικοῦ· τοῦ
μὲν οὖν προτέρου λόγου, θέλωσι ἀκούειν Διονυ-
σίου παρείληπται γὰρ ἡ σὺν αἰτιατική· διὰ τὸ θέλω·

γὰρ ἀποφάσεις ἐνεργειῶν, ὧν τὸ μὲν ληπτικόν ἐστι τὸ σέ-
βομαι· ἐντρέπομαι· αἰσχύνομαι· προσκυνῶ· θω-
πεύω· κολακεύω· ἅζομαι· καὶ ὅσα ἐν συννοίᾳ ἐστὶ
ψυχικῆς διαθέσεως συντείνοντα ἐπί τι· οἴομαί
σε· ὑπολαμβάνω σε· ὑπονοῶ· ὑφορῶμαι· καὶ τὰ
προαιρετικὰ δὲ τῶν ῥημάτων, τὰ τῆς διαθέσεως
ἔχει συντείνοντα καὶ τὴν αἰτιατικὴν ἀπαιτῶσιν· ἐπεὶ πάν-
τα τὰ ῥήματα ὧν ἐστι καὶ ἐλλιπῆ, εἰ γένοιτο ἐκ πρώ-
του πρὸς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, ἢ ἐκ τρίτου πρὸς
δεύτερον καὶ πρῶτον· ὅπερ ἐστὶν συντομώτερον φρά-
σαι, εἰ ἐν διαβάσει εἴη τοῦ προσώπου· τὸ γὰρ βούλο-
μαι φιλολογεῖν· προαιροῦμαι ἀναγινώσκειν, οὐ
δέεται τῆς προδιαστελλούσης αὐτωνυμίας· ἐπεὶ
δυνάμει ἐν αὐτοπαθείᾳ ἔχει τὰ τῆς συντάξε-
ως· ἐπεί τι πάλιν ὁ λόγος τοιοῦτος· βούλομαι ἐ-
μαυτὸν πλουτεῖν· βούλομαι ἐμαυτὸν περιπα-
τεῖν· τουτέστι διατίθεμαι εἰς τὸ περιπατεῖν· εἰς τὸ
πλουτεῖν· ἐν γοῦν τοῖς διαβιβαζομένοις προσώ-
ποις ἀνάγκη τὸ αὐτωνυμικὸν ἐγγίνεσθαι· βούλο-
μαί σοι γράφειν· βούλομαί σε Διονύσιον φιλεῖν·
εἰ γὰρ μὴ τῇδε γένοιτο, πάλιν συνδραμεῖται τὸ ἀ-
παρέμφατον τῷ βούλομαι· καὶ οὕτως αὐτοπαθὲς
ἔσται· συμπαραλαμβανομένης μὲν τῆς ἐμαυτὸν
αὐτωνυμίας· ἐὰν καὶ τὸ ῥῆμα ἐπὶ μεταγίαν φέρηται
οὐ συμπαραλαμβανομένης δὲ εἰ μὴ τῇδ᾽ ἔχει·
Τοῦ μὲν προτέρου ἐστὶ τὸ γυμνάζω σε· βούλομαι
γυμνάζειν ἐμαυτόν· δαίρω σε· βούλομαι δαίρειν ἐ-

σου. διὰ τί δὲ μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ἑξῆς ἀρήσεται. ἡ δὲ προκειμένη σύνταξις καὶ σωματικὰ τὰ τῆς ἐνεργείας σημαίνῃ. καὶ ἔτι ψυχικὰ ὡς εἴπομεν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συντάξεως ἔχεται. κἀπεὶ πολλαχῶς ἐστὶ τὸ διατίθεσθαι, πλεῖστοι καὶ τρόποι παρακολουθήσουσι τῶν ῥημάτων κατὰ τὰς ἰδιότητας τῶν ἐνεργητικῶν. εἰσὶ μὲν γὰρ σωματικαὶ διαθέσεις αἱ τοιαῦται. τρίβω σε. νύττω σε. ῥήσσω σε. ἕλκω σε. βιάζομαι. χαλῶ. γυμνάζω. νύσσω. κνήθω. σμῶ. βρέχω. τύπτω. παίω. λύω. δεσμεύω. πλήσσω. φονεύω. κτείνω. φθείρω. καίω. φλέγω. θερίζω. ζημιῶ. βλάπτω. καὶ σωματικὰ καὶ ψυχικὰ ὑβρίζω. καὶ γὰρ καὶ διὰ χειρῶν καὶ ψυχικῆς διαθέσεως. καθὸ ἔχει τὸ λοιδορῶ. καὶ τὸ κακολογῶ. αἰνῶ. λυπῶ. καὶ ὅσα ἐπ' ἐγκωμίων. ὑμνῶ σε. μεγαλύνω σε. ᾄδω. μέλπω. δοξάζω. κλείω. ἀφ' οὗ καὶ τὸ κλέος. αἰνῶ. καὶ ἔτι τῶν διακρουστικῶν. παραλογίζομαί σε. κλέπτω. ἀπατῶ. περιγελῶ. παίζω. ἀπαφῶ. ἐξαπατῶ. πλανῶ. καὶ ὅσα ἀπόστασιν τῶν ὑποκειμένων. καὶ ὡς ἔτι τοῦ ζητῶ σε. καὶ εὑρίσκω. καὶ ὅσα ἐν ἐπικρατείᾳ. ἔχω. κρατῶ. φυλάσσω. τηρῶ. εἴργω. καὶ τὸ μὲν ὁρίζουσι καὶ παλαίουσι καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, δοτικὴν παραδέχεται, διὰ λόγον ὃν ἐκθησόμεθα. τό γε μὴν νικῶ ἐν ἐπικρατείᾳ πάλιν γενόμενον, αἰτιατικῇ συμφέρεται. ὁμοίως καὶ αἱ ἐπὶ τιμητικώτερον παραλαμβανόμεναι συντάξεις. τιμῶ σε. σέβομαί σε. πολλῶν

θήσεται συμπαραλαμβανομένης γενικῆς μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως. δαίρομαι ὑπὸ τρύφωνος τιμῶμαι ὑπὸ θέωνος. καὶ αὕτη μὲν μόνη ἐστὶ τῶν παθητικῶν ἡ σύνταξις. τῶν γε μὴν ἐνεργητικῶν, καὶ γενικῇ. οὐ συνούσης τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὡς τὸ κυριεύω σου. καὶ δοτικῇ. ὡς τὸ παλαίω σοι. καὶ αἰτιατικῇ. ὡς τὸ τιμῶ σε.

λά. Τίνα τῶν ῥημάτων γενικῇ πτώσει συντάσσεται καὶ τίνα δοτικῇ.

Η δὲ προκειμένη σύνταξις αὐτάρκης καταστήσεται, τῷ τοῖς προαιρουμένοις ἀπλούστερον τὰς παραδόσεις τῶν λόγων λαμβάνειν. τοῖς μέντοιγε μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐπεξιοῦσι τῆς συντάξεως τοῦ λόγου, πρὸς γενήσεται συνιστῆσαι, τίνα τῶν ῥημάτων γενικὴν ἀπαιτεῖ. καὶ τί τούτου τὸ αἴτιον. καὶ τίνα δοτικήν, συνόντος πάλιν τοῦ αἰτίου. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς. καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὸ σύνον πλῆθος τῶν ῥημάτων καὶ τὰ τῆς συντάξεως ἰδιώματα δυσπερίληπτα γενήσεται. ἀφορμαὶ κατὰ τὸ δέον πρὸς διευκρίνησιν. αἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς εὐθείας γινόμεναι δράσεις, σχεδὸν εἰς αἰτιατικὴν ἅπασαι συντείνουσι. παρυφισταμένου καὶ τοῦ ἐνεργοῦντος. καὶ τοῦ τὸ πάθος ἀναδεχομένου. ὡς ἐν τῷ δαίρω σε. τύπτω σε. τῶν παθόντων κατὰ παθητικὴν σύνταξιν αὐθυπαγομένων εἰς εὐθεῖαν. τῶν δὲ δρασάντων εἰς γενικὴν μετὰ τῆς ὑπό. ἐγὼ δαίρομαι ὑπὸ

νομένων ῥημάτων, καὶ πάντως ἐπιζητούντων παγίαν. οὐ μήν τοι μοι δοκεῖ ἴδιον εἶναι τὸ, ἔνια τούτων τὸν αὐτὸν ἐπέχειν λόγον τοῖς προειρημένοις· ὥστε μὴ πάντως παγίαν ἐπιζητεῖν. αὐτὸ γὰρ μόνον μηνύειν ἐθέλοντες, τὰ ἐγκείμενα πάθη φήσομεν. ὁρᾷ οὗτος. φιλεῖ οὗτος. ὥσει καὶ ἐπ' ἀναγνώσματος. ἀναγινώσκει οὗτος. αὐτὸ μόνον τὸ πρᾶγμα μηνύοντες. καὶ ἐν ἀποφάσει γάρ ἐστι φάναι. οὐκ οἶδεν ἀναγινώσκειν οὗτος. παρὸν μέντοι ἐξεργαστικώτερον φάναι. οὗτος ἀναγινώσκει τὰ Ἀλκαίου. Ὁμήρου. οὗτος φιλεῖ Διονύσιον. οὗτος ὁρᾷ ἑλένης. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ τύπτει, καὶ τῶν δυναμένων ταυτὸ παραστῆσαι, οἷον τι γὰρ φάναι, οὗτος τύπτει· ὥσει καὶ οὗτος ἠχεῖ. ἢ ψόφον ποιεῖ. ὅτι καὶ ἐν ἀπαγορεύσει φαμὲν. μὴ τύπτε. μὴ βόα. οἷς πάλιν ἐστὶ προσθεῖναι αἰτιατικὰς πτώσεις. καὶ δῆλον ὅτι τούτων παθητικὰ γενήσεται φερομένων ἐπὶ παγίαν θέσιν. οὐ μὴν τῶν δοκούντων κατ' αὐτοτέλειαν τῶν λόγων καθίστασθαι. καθὸ δυνάμει ὅμοια γέγονε τοῖς προκατειλεγμένοις. λέγω τὸ περιπατεῖν καὶ πλουτεῖν. πρόκειται γάρ ὅτι τὰ τοιαῦτα οὐκ ἔχει παγίαν θέσιν. ἔστιν οὖν καθολικώτερον φάναι, ὡς τὰ πρὸς εὐθεῖαν συναρτώμενα τῶν ῥημάτων, καὶ οὐκ ἀπαιτοῦντα παγίαν θέσιν, οὐδὲ παρακειμένην ἕξει παθητικὴν προφοράν. τά γε μὴν παγίαν ἀπαιτοῦντα πάντως καὶ εἰς παθητικὴν διάθεσιν μεταχηματισθήσεται

θὲς τὸ συνωνυμεῖν τὸ ὁρίζω τῷ ῥίπτω, οὐκ ἂν ὑ/
πῆρχε τὸ ὁρίζεται. ὡς οὐδὲ τὸ ῥίπτεται. μή ποτε
γὰρ μᾶλλον τῷ βάλλω συνωνυμεῖ. καὶ ὡς βάλλω·
σε. οὕτως ὁρίζω σε. καὶ ὡς βληθέντι, οὕτως ὁρισθέν
τι. καὶ γὰρ τὸ ὄρ ὀρίσθω δὲ τεῖχος ἀχαιῶν, οὐχ ὡς
οἴονταί τινες ἀπὸ τοῦ ῥίπτω κέκλιται. οἰκειότερον
γὰρ πῶς τὸ καταστρέφεσθαι τεῖχος ἐστιν, ἢ ῥίπτε/
σθαι. ἔστι δὴ οὖν ἀπὸ τοῦ ὁρίζω κατὰ παθητικὴν
διάθεσιν τρίτου προσώπου κατὰ χρόνον τὸν ὑπερ/
συντέλικον. κατὰ ἀττικὴν διάλεκτον συστολῆς γε/
νομένης τοῦ η εἰς ε. καθὼς ἔχει καὶ τὸ ξηρὸν ξερόν·
τεθῆσαι τεθέσαι. ἀπὸ τοῦ ὁρίζω ἤρισθον· ὡς ἤρισθο·
καὶ ἔτι ὄρ ἔρισθο. τὰ δὲ προκατειλεγμένα τῶν ῥη/
μάτων πρὸς εὐθεῖαν σύνταξιν ἀπαρτίζει διάνοι/
αν. περιπατεῖ τρύφων ζῆ. πλάτων. ἀναπνεῖ διο/
νύσιος. ῥιγεῖ. τρέχει. χωρὶς εἰ μὴ ἐπὶ τῷ αὐτοπα/
θεῖν αἰτιάσειέ τις τὸ ποιοῦν τὸ πάθος. φθίνει θέων
ὑπὸ τῆς λύπης. πάσχει θέων ὑπὸ τοῦ γυναίου.
πυρέσσει θέων διὰ τὸν κόπον. ἅπερ καὶ μὴ προσ/
κέηται τῇ αὐτοτελείᾳ τοῦ πάθους, ἀνενδοίαστόν
ἐστιν. ἐπεὶ καὶ τῷ περιπατεῖ. ζῆ. καὶ ἀριστᾷ. καὶ τοῖς
ὁμοίοις αὐτοτελέσιν οὖσι, προστίθεται ἔσθ' ὅτε τὸ ἐν
γυμνασίῳ ζῆ. ἢ ἐν οἴκῳ. εἴγε μὴν ἡ παράθεσις τῶν
ἄλλων ῥημάτων τὸ ἡμιτελὲς καθίστησιν. ὡς ἔχει
τὸ τρύφων βλάπτει. τρύφων φιλεῖ. διὸ καὶ τὰ τοι/
αῦτα οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς ἐλάττονα κατηγορήματά φα
σιν. ὡς πρὸς σύγκρισιν τῶν ἐν αὐτοτελείᾳ καταγι/

γὰρ ἐπὶ τοῦ τρέω· τρέχω· καὶ ἁπάντων τῶν τοιούτων διαθέσεων ἐνεργητικόν ἐστι τὸ δωρίζω· αἰολίζω· καὶ τὰ παραπλήσια· ἀλλ᾽ οὐ συστατὰ τὸ δωρίζομαι· αἰολίζομαι· τό γε μὴν αἰολίζεται ἀλκαίου ποιήματα· δωρίζεται τὰ ἀλκμᾶνος· τὸ αὐτὸ κἀπὶ τοῦ ἀριστῶ· δειπνῶ· προδήλου ὄντος τοῦ λόγου, περισσὸν ἐγχρονίζειν ἐν τοῖς ὑποδείγμασι· σαφὲς γὰρ ὅτι καὶ δειπνίζω· ἢ ἀριστίζω· ἀποδεξάμενα παραγωγὴν ὧσιν· ἀριστίζομαι· ὡς πρὸς ἔμψυχον, ἀνελλιπὲς ἔχει τὸ δειπνίζομαι· τοιοῦτον γάρ ἐστιν· ἄριστον παρέχω τινί· καὶ δεῖπνον· ὥστε διαφορεῖν τὸ ἀριστῶ τοῦ ἀριστίζω· ἢ τὸ μὲν ἀριστῶ ὑποφαίνει, ἀρίστου μεταλαμβάνω· τό γε μὴν ἀριστίζω, ἄριστον μεταδίδωμι τινι· ᾧ καὶ τὰ τῆς συντάξεως ἐγγινόμενα ὡς ἔφαμεν, τὸ παθητικὸν ἀπετέλεσε· τὴν αὐτὴν ἔχει διαφορὰν, καὶ τὸ γαμῶ πρὸς τὸ γαμίζω· ἔστι γὰρ τὸ μὲν πρότερον, γάμου μεταλαμβάνω· τὸ δὲ γαμίζω· γάμου τινὶ μεταδίδωμι· τό γε μὴν γαμῶ, παθητικῶς κλίνεται· καθὸ καὶ τὰ τῆς διαθέσεως πρὸς σύνταξιν ἐμψύχου προσώπου κατεγίνετο·

Τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων, ἐπιστατέον τῷ ἐρίπω ῥήματι, εἰ συνωνυμεῖ τὸ ῥίπτω· ᾧ παράκειται κατὰ διάλεκτον γινομένη ὀξύτονος μετοχὴ πεσών· καὶ εἰ τὸ πεσὼν οὐκ ἔχει παθητικὸν, σύστατον δέ ἐστι φανῆναι πεσόντι, δῆλον ὅτι καὶ τὸ ἐριπόν τι πολυνείκει παρὰ πινδάρῳ, ἀναλογώτερον κατασταθήσεται διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενον· ἀλλ᾽ εἰ ἦν ἀλ-

συνῆπται παθητικὰ τοῦ πάσχω· χαίρω· ἐρυθριῶ· θνήσκω· γηρῶ· θάλλω· ὀρεκτιῶ· γαυριῶ· τοιοῦτον γάρ τι παρακολουθήσει· ὡς γὰρ καὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος ἀρσενικόν τις ζητήσειεν· ἢ θηλυκοῦ θηλυκόν· ὡς δὴ οὕτω παθητικοῦ ὄντος· παθητικόν τις ζητήσειε· τὰ γοῦν διὰ τοῦ μέσου ἐνεστῶτος ἐν τύπῳ παθητικῷ ἐνέργειαν σημαίνοντα, ἃ παράδεκτον ἔχει τὴν διὰ τοῦ ω κατάληξιν ἐνεργητικὴν οὖσαν ὅπου τὸ ταύτης εὔχρηστον διὰ τοῦ προειρημένου μέσου ἐνεστῶτος κατείληπται. Ὡς ἔχει τὸ βιάζομαί σε· μάχομαί σοι· καὶ ἄλλα πλεῖστα. Σαφὲς οὖν ὅτι πρὸς παθητικοῦ δὲ μὴ λήγοντος ἐνεργητικόν ἐστι παραδέξασθαι· ἐὰν μετὰ τῆς καταλήξεως συντρέχῃ καὶ τὰ τῆς συντάξεως· ἵσταμαι ὑπὸ σοῦ· ἵστημί σε· δαίρομαι ὑπὸ σοῦ· δαίρω σε· ἕλκομαι ὑπὸ σοῦ· ἕλκω σε· οὐχὶ τὸ πέταμαι ὑπὸ σοῦ· διὰ τοῦτο οὐδὲ τὸ πέτημί σε· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἄγαμαι· δύναμαι· ὄραμαι· ἔστιν ἃ καὶ διάθεσιν σημαίνει ἐνεργητικήν· οὐ μὴν ἔχει ἀντιπαρακειμένην παθητικὴν ἐκφοράν· καθὸ τὰ διατιθέμενα ἄψυχα καθεστῶτα, οὐκ ἠδύνατο ὁμολογῆσαι τὸ παθεῖν· εἰ μὴ τὸν αὐτόν τις λόγον διάθειτο· ὡς ἔχει τὸ περιπατῶ· τούτου γὰρ οὐ συστατὸν τὸ περιπατοῦμαι· οὐδὲ τὸ περιπατητή· καθὸ οὐδὲ πρὸς τὰ ἄψυχα αἱ ἀποστάσεις τῶν λόγων· οὐδὲ γὰρ ἐξ ἀψύχων αἱ ἀποφάσεις γίνονται· περί γε μὴν αὐτῶν περιπατεῖται ἡ ὁδὸς οἰκεῖται ἡ γῆ· ὁ αὐτὸς λό-

ὅτι μὴ δὲ διὰ τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως τὰ ἐνεργού-
μενα πρόσωπα παρέστησαν· ἃ πάντα διατιθέντα
τὸ παθεῖν ὁμολογήσει. εἰ γοῦν τὸ φρονῶ ἐν συνθέ-
σει γένοιτο καταφρονῶ, τὴν ἐκ τοῦ φρονεῖν διάθε-
σιν μεταβιβάσαν ἐπί τι ὑποκείμενον ἐν τῷ κατα-
φρονῶ σου, οὐκ ἀκώλυτον ἐξ ἧς τὴν παρακειμένην
παθητικὴν διάθεσιν· καταφρονοῦμαι ὑπὸ σοῦ· ὡς
ποιοῖ τὰ τοιαῦτα ῥήματα κλίνοντες εἰς παθητικὰς
ἐκφορὰς, ὁμολογοῦσι μελήματα φωνῆς παρα-
λαμβάνοντες· οὐ μὴν φυσικὴν κλίσιν· οὐδὲ συστα-
τήν· ὡσεὶ καὶ ἀρσενικόν τις ἀποφαίνοιτο τοῦ γαλου-
χήσασα, ἢ ἔτι τοῦ ἐκτρώσασα· ἢ τινος τῶν κατὰ φω-
νὴν μὲν δυναμένων συνεμπίπτειν, οὐ μὴν ἐν παρα-
δοχῇ λόγου. ἔστι δὴ οὖν τὰ προσειρημένα αὐτὸ μό-
νον ὁρισμὸν ἐμφαίνοντα τοῦ συνεῖναι τὸ ζῆν· τὸ φρο-
νεῖν· τὸ γηρᾶν· καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς συνούσης οὐσίας τὸ
ὑπάρχειν· καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ἔξωθεν προσγινομένων
κατ' οὐσίας πρὸς κτῆσιν· ὡς τὸ πλουτεῖν κερδαίνειν.
ἔστιν ἃ καὶ ψυχικὴν ἢ σωματικὴν διάθεσιν σημαί-
νει οἷς οὐ προσγίνεται πάλιν ἡ παθητικὴ ἔγκλι-
σις· διὰ τὸ ἐν προσούσῃ καταλήγειν τὸ πάθος ὑ-
παγορεύεσθαι. ἔστι μὲν γὰρ τὸ αἰνῶ ἐν διαβάσει ἑ-
τέρου προσώπου· ὅπερ ἀποτελέσει παθητικὸν τὸ
αἰνῶμαι· οὐ μὴν τὸ κοπιῶ· ἢ τὸ ὀφθαλμιῶ· τὰ γὰρ
τοιαῦτα τῶν ῥημάτων ἐν αὐτοπαθείᾳ ἔχει τὸν ὁρι-
σμόν· καὶ ἐπειδὴ τὸ διατίθεσθαι ἢ ἐπὶ τοῖς δικαί-
οις γίνεται, ἢ ἐπὶ τοῖς μὴ ἔχουσιν ὁμόλογον ὅτι οὐ

A Ἀκόλουθόν ἐστι διαλαβεῖν καὶ περὶ τῆς ἐγκλινομένης διαθέσεως καθ᾽ ἑκάστην ἔγκλισιν· ἧς οὐδὲ τὰ ἀπαρέμφατα ἐκτὸς ἐγένετο· διὰ τὸ κατηναγκασμένον τοῦ συνέπεσθαι ἅπασι χρόνοις ἢ ἐνεργητικῶς ἢ παθητικῶς ἢ καὶ ἔτι μέσως· ἔστιν οὖν ἐπιστῆσαι τὸ πρῶτον· εἰ ἐν ἅπασι τοῖς ῥήμασι σύνεστι τὸ διττὸν τῆς διαθέσεως συνούσης τῆς προκειμένης μεσότητος· ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῆς τῶν ὀνομάτων κατὰ γένος διακρίσεως· ἢ ἅπασι παρέποιτο, τὸ, ἐν παρασχηματισμοῖς καταγίνεσθαι θηλυκοῦ τε καὶ οὐδετέρου· ἢ οἷς μὲν παρακολουθήσει τὸ αὐτὸ μόνον ἐν ταῖς ἐγκλίσεσι καταγίνεσθαι ἐν ὁριστικῇ ἀποφάσει ἢ εὐκτικῇ· καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολοίπων· οὐ μὴν κατὰ διάθεσιν ἐνεργητικήν· ἢ παθητικὴν ἢ καὶ ἔτι· οἷς μὲν μετὰ τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως· καὶ ἔτι τῶν ὑπολοίπων διάθεσιν δηλοῦμεν ἐνεργητικήν· οὐ μὴν ἀποδεχομένοις τὴν παθητικήν· ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον τοιοῦτον· οὐκ ἔστι ῥῆμα ὁριστικὸν, ἢ τινος ἄλλης ἐγκλίσεως, τοῦτο πάντως ἐν διαθέσει καταγίνεται τῇ ἐνεργητικῇ· χρὴ δὲ νοεῖν, ὅτι ἡ ἐνέργεια, ἀπὸ ὑποκειμένου τι διαβιβάζεται· ὡς τὸ τέμνω· τύπτω· καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια· ἧς καὶ τὸ παθητικὸν ἐκ προϋφεστώσης ἐνεργητικῆς διαθέσεως ἀνάγεται δέρεται· τύπτεται· οὐ δὴ τούτοις ὅμοιά ἐστι τὸ ὑπάρχω· τὸ ζῶ· τὸ εἰμί· τὸ πνέω· τὸ φρονῶ· καὶ τὰ ὅμοια· τῶν δὴ τοιούτων ἀναλόγως ἡ παθητικὴ ἔγκλισις ὑποσταλήσεται·

πρότερον τὸ τοιοῦτον ἀναδεδεγμένον. πῶς γὰρ πρὸς τὸ τοιοῦτον οὐκ ἔστι φάναι, διατὶ τὸ πλυνῶ πεπλήρωται. οὐ μὴν τὸ, ἐὰν πλύνω. ἢ ὅτι διὰ τῆς πεπληρωμένης ἐμφανιζόμενος ὁ μέλλων, τὸ δέον τοῦ λόγου καθιστάνει. ὥστε πάλιν συνετοῦντο τῷ ἀορίστῳ. καὶ τὰ τῆς συντάξεως ἐλάνθανεν. ἐπὶ τοῦ στήσω καὶ ἔστησα καὶ ἐὰν στήσω. Πέμπτον ὅτι τὸ δώσω καὶ τὸ θήσω, ἐὰν προσλάβῃ τινὰ τῶν ἐπιζευκτικῶν, ἀκατάλληλον λόγον ἀποτελεῖ. τότε γὰρ ῥήματι εἰς ω λήγοντι συντάσσονται οἱ ἐπιζευκτικοὶ, ὁπότε καὶ τὰ τέλη εἰς ω τρέπουσιν. ἢ ὅτι οὐκ ἦν ὁ ἔδωσα καὶ ἔθησα διὰ τοῦ σ γραφόμενος. ἵνα τὸ μεταπίπτον ᾱ εἰς ω, τὸ δέον τοῦ καταλλήλου παραστήσῃ. ὠλιγωρημένοι γὰρ οἱ ἀόριστοι μετὰ τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν ἐσιγήθησαν. καὶ οὕτως οὐκ ὄντων ἀορίστων. οὐδὲ τὰ τῆς ἐγκλίσεως ἐγένοντο. τῶν εἰς μι ληγόντων οὐκ εἰσὶ δεύτεροι μέλλοντες. εἰσὶ δὲ ἀόριστοι δεύτεροι. οἷον ἔδων, ἀπέδων. ἔθην. ἀφ' οὗ ἐθέμην. καὶ ἐπεὶ ἦσαν ἀόριστοι, ἦν καὶ ἡ ὑποτακτικὴ κατ' αὐτῶν. ἐὰν θῶ. ἐὰν δῶ. δέδεικται ἄρα ὡς μελλόντων μὲν ὄντων, οὐ μὴν ἀορίστων, ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις ἀκατάλληλος. ἀορίστων δὲ ὄντων, οὐ μὴν μελλόντων, ἀκατάλληλος καὶ ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις.

λ' Τίσι τῶν ῥημάτων οὐ παρακείσεται παθητικὴ ἔγκλισις καὶ κατὰ πόσους τρόπους.

τες, δυσπειθέστερον ἀναστρέφουσιν. ἵν' οὖν ἡ σύνο-
πτος ἅπασιν ἡ σύνταξις γένηται, καὶ τοὺς ἀπὸ τῆς
φωνῆς συντρέχοντας τῇ προειρημένῃ συντάξει
παραθήσομαι. Πρῶτον παραλαβὼν ὑπὲρ οὗ
ἐστι ζήτησις μαρτύριον, τὸ, τοὺς δωριεῖς καθ' ὅλης
τῆς ἐγκλίσεως τὴν περισπωμένην φυλάττειν ἐν
μέλλοντι. οὐ μὴν ἐν ὑποτακτικοῖς. ὅτι μηδέν ἐστιν
ὑποτακτικὸν μέλλοντος. δεύτερον, καὶ τὸν ἀπὸ τῆς
ἀτθίδος χρηματισμόν. κατὰ μέλλοντά φασι λυ-
ριῶ. καὶ κομιῶ. κατὰ δὲ ἀόριστον, ἐλύρισα. ἐκόμισα.
τί οὖν οὔ φασι καὶ ἐὰν λυριῶ. καὶ ἐὰν κομιῶ. σὺν
δὲ τῷ σ. συνούσης καὶ τῆς βαρείας τοῦ ἀορίστου
καὶ τῆς γραφῆς. Τρίτον ἡ πέμπτη συζυγία
κατὰ τὴν παρεδρεύουσαν τοῦ εἰς τὸ α λήγοντος
ἀορίστου. καὶ ἔτι κατὰ τὴν παρεδρεύουσαν τοῦ μέλ-
λοντος, τῷ ἐναντίῳ χρῆται χρόνῳ. ὁ μὲν γὰρ ἀόριστος
πάντως μακρὰν αἰτεῖ. ὥστε καὶ ἐκ βραχείας
τῆς κατὰ τὸν ἐνεστῶτα μακρὰν γίνεσθαι. ὡς τὸ
δέρω ἔδειρα. νέμω ἔνειμα. ὅγε μὴν μέλλων, βρα-
χεῖαν. ὡς καὶ ἐκ μακρᾶς βραχεῖαν γίνεσθαι. κεί-
ρω κερῶ. καὶ εἰ τοῦτο, πῶς οὐκ ἂν δοίημεν τὸ ἐὰν
νείμω. ἐὰν δείρω. ὃς δὴ μόνου ἐστὶν ἀορίστου. ὅπου
γε καὶ τὸ ἀνεφικτότατον τοῦ μέλλοντος παρέλα-
βε. λέγω δὲ τὴν μακράν. μετεδίωξε δὲ τὸ ἴδιον τοῦ
εἰς α λήγοντος ἀορίστου, τὸ μακρῷ παραλήγε-
σθαι. Τέταρτον οἱ ζητοῦντες κατὰ τί οἱ ὑποτα-
κτικοὶ μέλλοντες οὐ περισπῶνται, τῶν κοινῶν πολὺ

ψα. ὅτι ἐνόησα. ἐχρῆν μέντοι γινώσκειν ὡς αἱ γινόμεναι παραθέσεις, ἐξ ἐνεστῶτός εἰσι καὶ παρῳχημένων. τοιοῦτόν τι τῆς συντάξεως ἐπαγγελλομένης. ἐν τῷ, ἐὰν μάθω, εἰ ἀνύσαιμι τὸ μαθεῖν. ἐὰν δράμω, εἰ ἀνύσαιμι τὸ δραμεῖν. ἐν γε μὴν τῷ ἐὰν τρέχω, ἐὰν ἐν παρατάσει γένωμαι τοῦ τρέχειν. καὶ ἔνθεν ἀνέφικτος ἡ τοῦ μέλλοντος σύνταξις. αὐτοὶ γὰρ οἱ σύνδεσμοι, τὸ ὡς ἐσόμενον σημαίνουσιν, εἰς συντέλειαν ἢ εἰς παράτασιν. Πῶς οὖν οὐ γελοῖοι καὶ οἱ ἀφορισάμενοι, ὡς δωριεῖς πταίουσι τοὺς ὑποτακτικοὺς μέλλοντας. καὶ οἱ συζητήσαντες κατὰ τί οὐ πταίουσιν. ὁ γὰρ λόγος αὐτῶν ἐξ ἀσυστάτου λήμματος συνέστηκεν. ἦν δὲ τὸ δελεάσαν τὴν τούτων ἄγνοιαν, ἡ γενομένη ὁμοφωνία ἐκ τοῦ εἰς α λήγοντος ἀορίστου ἔχουσα οὕτως. ὁ προσγενόμενος χρόνος ἐν τοῖς ὁριστικοῖς, ἅμα τῷ μεταστῆναι τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν παραγράφεται. Παρὰ γὰρ τὸ ἔλεξα, εὐκτικὸν μὲν γίνεται τὸ, λέξαιμι. ἀπαρέμφατον δὲ τὸ, λέξαι. καὶ δὴ οὖν ἐν τῇ ὑποτακτικῇ ἐγκλίσει ταὐτὸ παρείπετο μεταποιουμένου τοῦ τέλους εἰς ω. καθότι καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων παρῳχημένων ταὐτὸ συνέβαινεν. ἔφαγον ἐὰν φάγω. ἔδραμον ἐὰν δράμω. καὶ οὕτως ἔλεξα ἐὰν λέξω. γίνεται ὅμοιον ὁριστικῷ μέλλοντι τῷ, λέξω. ὅτι γὰρ οὐχὶ σύνταξίς ἐστι τοῦ μέλλοντος. τοῦ ἀορίστου δὲ, σαφὲς ἐκ τῆς προκειμένης συντάξεως. ἧς εἰ μὴ μεταλάβοιεν οἱ εὐτελέστερον τὸν λόγον παρακρούον-

σθῶν. καίτοι τῶν παραθέσεων ὡς ἔφαμεν οὐ μετα-
ποιουσῶν τὰ τέλη τῶν οἷς παράκειται. φαίνεται
δὲ ὅτι τῆς τοιαύτης καταλληλίας ἐστὶν αἴτιον, τὸ,
μάχεσθαι τοῖς παρῳχημένοις χρόνοις τῇ ἐκ τῶν
συνδέσμων δυνάμει. διστάγμον γὰρ τῶν ὡς ἐσο-
μένων πραγμάτων παριστῶσι. καὶ ἔτι τῶν ὡς τε-
λεσθησομένων. οὓς καὶ ἀποτελεσματικοὺς συνέ-
βη καλεῖσθαι. Πόθεν οὖν τὸ γεγονὸς τῷ μὴ ἐσο-
μένῳ συστήσεται. ἔνθεν γοῦν ἀσύστατον τὸ, ἐὰν ἔλα-
βον. ἵνα ἀνέγνων. καὶ ἔτι τῶν ὁμοειδῶν συνδέ-
σμων. συστατὸν δὲ, τὸ ἵνα ἀναγνῶ. τέλει γὰρ ἐ-
χρήσατο τὰ ῥήματα. οὐ δυναμένῳ χρόνον παρα-
κείμενον σημῆναι κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον. ὧν
τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ὀφείλοντα ἰσοχρονεῖν. ἢ
τὸ αὐτὸ ω̄ παραδέξεται. ἢ τὸ ἰσόχρονον συγ-
γραφομένου τοῦ ῑ. καθὸ ἡ ἐν πρώτῳ γινομένη κα-
τάληξις τοῦ ω̄, τὴν ἐν δευτέροις καὶ τρίτοις ἐκφω-
ρὰν ἔχει μετὰ φωνήεντος συνόντος τοῦ ῑ. τοῦ τοιούτου
ἐντελέστερον ἀποδεικνυμένου ἐν τῷ περὶ ὀρθο-
γραφίας. φαίνεται οὖν ὅτι ὁ αἰτιολογικὸς σύνδε-
σμος τῇ πρὸς τὸν ἀποτελεσματικὸν ὁμοφωνίᾳ,
συνήρπασε καὶ τὰ τῆς συντάξεως. ὡς ταυτό· τάχα
καὶ τὰ τῆς ἐπιρρηματικῆς ὁμοφωνίας συλλαμβα-
νομένης τῷ λόγῳ. συντασσόμενα γὰρ τὰ ὁριστικὰ μετὰ
τοῦ ἵνα. ἐνδείκνυται τὸ τοπικὸν ἐπίρρημα. ἵνα τέ-
τραφεν, ἢ δὲ ἐγένοντο. ὁμόλογον γὰρ ὅτι οἱ αἰτιολογι-
κοὶ παρῳχημένοις χρόνοις συντάσσονται. ὅτι ἔγρα-

φατον τὸ λέγεσθαι. ὁμοφωνεῖ δὲ τῷ δευτέρῳ. ὅτι λέγῃ. ἢ ἐὰν λέγῃ τοῦ λέγοιο ἢ λέγου, οὐδὲ μίαν οἰκειότητα ἐχόντων πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν φωνήν. Τὰ τρίτα ἐστὶ πληθυντικὰ λέγοιεν. ἢ λεγέτωσαν. Τό γε μὴν ὁριστικὸν λέγουσι. καὶ πάλιν τούτῳ συμφέρεται τὸ, λέγωσιν. ἐὰν λέγωσιν. ὁμοφωνεῖ δὲ ἁπαντότε. ἐὰν βοῶμαι. ἐὰν γελῶμαι, κατὰ δευτέραν συζυγίαν τῶν περισπωμένων. ἐπί τε προσώπων τῶν κατ' ἐνεστῶτα, λέγω δὲ κατ' ἐνεργητικὴν κατάληξιν, ἐὰν λέγω, ὅτι λέγω, ἐπί τε δευτέρων προσώπων ἁπαντότε παθητικῶν. Ὅτι λέγῃ σύ. ἐὰν λέγῃ σύ. ὅτι νοῇ σύ. ἐὰν νοῇ σύ. περισσὸν ἡγοῦμαι τὸν λόγον ἐπὶ πλέον προάγειν. προφανὴς γάρ. ἄλλως τε ἐδείξαμεν τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν κατάρχουσαν τῶν ἐγκλίσεων. ὡς ἂν ἐμφανεστάτην οὖσαν, καὶ πλείοσι τομαῖς χρόνων προσκεχρημένην, καὶ ταῖς συνούσαις φωναῖς. Ὅθεν εἰ τὰ εὐκτικὰ καὶ τὰ προστακτικὰ κανόνα ἔχει τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν, περισσὸν ἂν εἴη τὸ ζητεῖν, εἰ καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἐξ αὐτῆς μετείληπται.

κθ´ Διατὶ ταῦτα τὰ ὑποτακτικὰ εἰς ω λήγῃ.

Ὀφειλόμενόν ἐστι καὶ τῇ συντάξει τῶν ἐπιζευκτικῶν ἐπιστῆσαι. τί δή ποτε τὰ τέλη παρῃτήσαντο τῶν παρῳχημένων φωνῶν. οὐ γὰρ ἐφικτὴ ἡ σύνταξις τοῦ, ἐὰν ἔλεγον. ἐὰν πέποιθα. καὶ τῶν παραπλη-

λήψη τῶν λεγομένων. ἀλλ᾽ ἐπεὶ καὶ ἐν συνθέτοις τὸ
τοιοῦτον ἐγγίνεται· ὡς ἐν τῷ λέων κατὰ ταῦρον ἐ-
δηδώς. νήπιοι. οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο
ἤσθιον. ἐκεῖνό γε ὁμολογούμενόν ἐστιν. ὡς τὸ ἵνα δρά-
μῃς. ὄφρα πεποίθῃς. Τὰ τούτοις ὅμοια, τὴν ἐν
ἑκατέρῳ μέρει λόγου τάσιν ἀναδέχεται. ὡς ἂν
παραθέσεως οὔσης καὶ οὐ συνθέσεως. πρὸς οἷς
οὐδὲ οἱ σύνδεσμοι συντίθενται καθ᾽ ἓν μέρος λό-
γου. οἵ τε συντιθέμενοι μόνοι εἰσὶ συναπτικοί. ἔστιν
οὖν ἡ πρώτη ἐκφορὰ τῶν ὑποτακτικῶν ὁριστική.
ἣν οἱ παρατιθέντες σύνδεσμοι ἐκ φωνῆς ἰδιωμάτων
κατέστησαν. διὸ καὶ προσεγένετο ἡ ἔγκλισις. ἐπεί
τοί γε εἰ ἐφυλάσσετο τὸ, εἰ ἔλαβες ἐν τῷ ἐὰν λά-
βῃς, συνέμεινεν ἂν καὶ ἡ αὐτὴ ὀνομασία τῆς ἐγ-
κλίσεως. καὶ εἰ μὴ ὁρισμὸν σημαίνει καθὼς καὶ ἐν
τοῖς προκειμένοις παρεστήσαμεν, ὡς καὶ τὸ ἔγρα-
ψα ἂν οὐκ ἐμφανίζον ὁρισμὸν τοῦ πράγματος κα-
λεῖται ὁριστικὸν, διὰ τὸ συνημμένον σχῆμα τῆς ἐγ-
κλίσεως. ἅμα οὖν καὶ τῷ τὴν φωνὴν ἀποστῆναι, ἐν
τῷ, ἐὰν λάβῃς, ἐὰν δράμῃς, συναπέστη καὶ ἡ ὀνο-
μασία τῆς ἐγκλίσεως. προφανῶς γὰρ αἱ φωναὶ
διέστησαν εἰς μείζονα χρόνον, ἐν τοῖς συνοῦσι βρα-
χέσι φωνήεσι κατὰ τὰς ὁριστικὰς ἐγκλίσεις, τῶν
ὑπολοίπων συλλαβῶν συμμετρουσῶν. εἰς μαι λή-
γει τὸ ὁριστικόν. λέγομαι. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐὰν λέγω-
μαι. ἐπεὶ ποία οἰκειότης πρὸς εὐκτικὸν τὸ, λέ-
γοιμι. ἢ τὸ ἀσύστατον προστακτικὸν ἢ ἀπαρέμ-

οὐ φήσομεν ἀγανακτήσει δίων. ἠγανάκτησε δέ. ἐπεί γε μὴν τοῦ ἀποτελεστικοῦ ἔνεστι φάναι. ἵνα ὑβρίσω θέωνα, παρέσται τρύφων.

κη΄. Ποίας ἐγκλίσεώς ἐστι παράληψις ὑποτακτική.

Ἀκόλουθόν ἐστι θέσθαι καὶ περὶ τῆς συντάξεως τῶν ὑποτακτικῶν. ἀπὸ ποίας ἐγκλίσεως οἱ παρατιθέμενοι σύνδεσμοι ἀφιστῶσι τὰ ῥήματα. ἔφαμεν γὰρ ἐν τοῖς προοιμίοις τὰ τοιαῦτα ῥήματα μὴ συνίστασθαι χωρὶς τῶν συνδέσμων. Τὸ αὐτὸ πάντως καὶ κατ᾽ ἰδίαν ῥητὸν ἦν. οὐ γὰρ δή γε ἓν μέρος λόγου ἐν παραθέσει, τὸ ἐὰν δράμῃς ἐὰν γράψῃς. ἵνα μὴ δῶμεν τὸ, μὴ πάντως ῥητὸν εἶναι τὸ συντιθέμενον κατ᾽ ἰδίαν. ὥς γε ἔνεστιν εὑρέσθαι μυρία σχήματα, ἐνθέσει μεταπεποιημένα κατὰ σύνθεσιν. ὧν τὸ διαλυόμενον κατ᾽ ἰδίαν, οὐκ ἔστι ῥητόν. παρὰ τὸ σέβομαι, ἐγένετο εὐσεβής. καὶ οὐ ῥητὸν κατ᾽ ἰδίαν τὸ σεβής. ὁμοίως καὶ τὸ πρωτοπαγής, παρὰ τὸ ἐπάγη. καὶ οὐ ῥητὸν τὸ παγής. γείνω ἀγενής. οὐ δὴ οὖν ὡς ἔφαμεν ἕν ἐστι τὸ ἐὰν λάβῃς ἵνα μὴ πάντως τὸ λάβῃς καταναγκάζηται κατ᾽ ἰδίαν λέγεσθαι. ὃ δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον δεῖται ἀποδείξεως, βραχέα παραθησόμεθα. ὑπὲρ τοῦ μὴ γνῶσθαι ὡς ἓν μέρος λόγου τοὺς συνδέσμους τοῖς ῥήμασι. Πόθεν γὰρ αἱ μεταξόμεναι λέξεις παρεμπίπτουσιν. ἐὰν σήμερον καὶ αὔριον ἀκούσῃς, ἀντι

γον· κοινὸν οὖν παρείπετο αὐτοῖς, τὸ πλεονάζειν
κατὰ τὸ λοιπόν· καὶ ἐκ τοῦ κοινῶς παρεπομένου
τὸ ὄνομα ἀνεδέξαντο· οὐ διαφθειρόμενοι τὴν θέσιν
τοῦ ὀνόματος. ὁ τοιοῦτος λόγος συντείνει καὶ
ἐπὶ τὰ παρώνυμα τῶν ὀνομάτων· καὶ τὰ ῥηματι-
κά. καὶ γὰρ ταῦτα ἐκ τῆς προϋφεστώσης ὕλης
τὴν ὀνομασίαν ἐδέξαντο· ἀδυνατεῖ γὰρ ἐκ τοῦ δη- A
λουμένου ἕνεκα τῆς ἐν αὐτῆς γενομένης παμ-
πόλλου διαφορᾶς· εἴγε πάλιν τὰ ἄλλα τῶν ἀδι-
κῶν ἑνὶ δηλουμένῳ ἐκέχρητο· ἐξ οὗ καὶ τὴν θέσιν
τοῦ ὀνόματος ἀνεδέχετο ἡ προκειμένη ἔγκλι-
σις· μετὰ τοῦ ἐὰν συνδέσμου καὶ τῶν ἰσοδυναμούν-
των ἐπὶ μέλλοντα φέρεται, ἢ ἐνεστῶτα· ἐὰν φιλο-
λογῶ, παραγενήσεται δίων· ἐὰν ἀναγινώσκω, πα-
ραγίνεται τρύφων· ἀκατάλληλον γὰρ τὸ ἐν πα-
ρῳχημένῳ. ὁμοίως καὶ ὁ ἵνα ἀποτελεστικός· ἵ-
να φιλολογήσω παραγενήσεται τρύφων. καὶ ἐπὶ
παραγίνεται. εἰ γὰρ ἐγγένοιτο παρῳχημένου
σύνταξις δύναται ἡ αἰτιώδης ἀκούεσθαι· ἵνα φι-
λολογήσω παρεγενήθη τρύφων· οὐ τοῦτο δέ φημι.
ὅτι καὶ ὁ ἀποτελεστικὸς πάλιν οὐ δύναται ἀ-
κούεσθαι, εἰς τὸ φιλολογῆσαί με παρεγενήθη
τρύφων. Ἐπὶ τοῖς οὖν ἐσομένοις σύντα-
ξις τοῦ αἰτιολογικοῦ οὐ κἂν γένοιτο. Ἐπεὶ
γὰρ γεγονόσιν αἱ αἰτίαι ἐπιλέγονται. ὅθεν κα-
ταλληλότερος γίγνεται ὁ αἰτιολογικὸς ἐπιφερο-
μένων τῶν παρῳχημένων. ἵνα ὑβρίσω θέωνα.

ὅτι γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἔχει τινὰ δύναμιν, παρεστή-
σαμεν ἐν τῷ περὶ συνδέσμων. Οὐ γὰρ ταὐτό ἐ-
στι τὸ τοῦτό μοι χάρισαι, τῷ, τοῦτό γέ μοι χάρισαι.
οὐδὲ τὸ, ἀγαθὸς ὤν τῷ ἀγαθός περ ὤν οὐδὲ τὸ αὐ-
τὸ ἐμφαίνει τὸ, οἱ μὲν, πάρος χέσφι, τῷ οἱ μὲν, δὴ
πάρος χέσφι. παραγραφῆς γὰρ λόγου σημεῖόν ἐστιν
ὁ δή. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἐξαίρετόν ἐστι, τὸ, αὐτοὺς μό-
νους ἐν πλεονάσματι εὑρίσκεσθαι. ἀλλὰ σχεδὸν τὸ
τοιοῦτον πάθος σύνεστι καὶ κατὰ τῶν ὑπολοίπων
συνδέσμων. τὸν, καὶ μηριόνης πρότερος. Ἤτοι
μὲν Μενέλαος. καδδ' ἀλλοφρονέοντα. μυρία ἐστὶν
εἰς τὸ τοιοῦτον παραθέσθαι. ἀλλ' οὐκ ἴδιον συνδέ-
σμων τὸ, ἐν πλεονασμῷ καταγίνεσθαι. σχεδὸν
γὰρ ἐπὶ πάσας τὰς λέξεις τὸ τοιοῦτον συντείνει. καὶ
δὴ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος ἡ θέσις τοῦ ὀνόματος, τίς
ἡ ἀποκλήρωσις τοῦ, ἐπὶ τῶν συνδέσμων τὸ τοιοῦ-
τον παρηκολουθηκέναι. λέγω τῶν παραπληρωμα-
τικῶν. Ἢ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι σύνδεσμοι διάφοροι
ὄντες κατὰ τὰς φωνὰς, μίαν δύναμιν ἐπηγ-
γέλλοντο. ἐξ ἧς καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀνε-
δέχοντο. οὐ μὴν τοῖς παραπληρωματικοῖς ταὐ-
τὸ συνηκολουθήκει. σχεδὸν γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἴδι-
όν τι ἐπηγγέλλετο μείωσιν μὲν ὁ γε. ἐν τῷ, τοῦτο
γέ μοι χάρισαι. παραγραφὴν λόγου ὁ δή. ἐναντιό-
τητα ὅπερ μετ' αὐξήσεως ἐμφαντικῆς. ἣν οὖν ἀ-
νέφικτον τοῦ ἐκ τοῦ σημαινομένου τὴν ὀνομασίαν
αὐτοὺς ἀναδέχεσθαι. διὰ τὸν προκείμενον λό-

μενον, παρεδέξατο ἐκ δυνάμεως τοῦ συνδέσμου τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν εἰληφέναι. Ἦν δ' αὖ ὁ λόγος πάνυ εὐπαράδεκτος, εἰ τὰ καλούμενα ὑποτακτικὰ ῥήματα, συντάξει μιᾷ ἐκέχρητο συνδεσμικῇ τῇ προκειμένῃ. Νυνὶ δὲ οἱ καλούμενοι ἀποτελεστικοὶ εἰς τὴν αὐτὴν σύνταξιν φέρονται. ἡνίκα φαμὲν τρύφων περιπατεῖ, ἵνα ὑγιαίνῃ. ἢ δὸς τὸν χάρτην, ἵνα γράφω. καίτοι μᾶλλον ἀποτελεστικὰ ὀφείλει καλεῖσθαι τὰ ῥήματα, ἢ διστακτικά. ἀλλ' οὐδὲ ἀποτελεστικά. ἰδοὺ γὰρ κατ' αἰτιολογικὴν σύνταξιν. ἡνίκα φαμὲν, ἵνα ἀναγνῶ, ἐπιμήθην. ἵνα ἀναστῶ ἠνιάθη τρύφων. ὑγιῶς ἄρα ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τοῦ παρακολουθοῦντος τῇ προκειμένῃ ἐγκλίσει τῷ μὴ συνίστασθαι αὐτὴν, εἰ μὴ ὑποταγείη τοῖς προκειμένοις συνδέσμοις εἴρηται ὑποτακτική. ὅτι δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου μερικὴ διαφωνία αἰτία γίνεται τοῦ εἰς κοινὸν ὄνομα ἀνάγεσθαι τὴν θέσιν σαφές ἐστιν ἐξ αὐτῶν τῶν συνδέσμων. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι ἀπ' ἰδίας δυνάμεως ὀνομαζόμενοι τὴν θέσιν ἔχον τῶν ὀνομάτων. ἀπὸ τοῦ ἐν συναφείᾳ τοὺς λόγους ἐπάγειν. συναπτικοί. ἢ ἀπὸ τοῦ διαζευγνύειν, διαζευκτικοί. καὶ ἅπαντες οἱ ὑπόλοιποι. Ἀλλ' οἵ γε καλούμενοι παραπληρωματικοὶ, οὐκ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου τὴν θέσιν ἔχον. οὐ γὰρ ἀληθές ἐστιν ὥς τινες ὑπέλαβον μόνοις αὐτοὺς ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς τῆς ἑρμηνείας καὶ διὰ τοῦτο εἰρῆσθαι παραπληρωματικούς.

πίπτεσθαι τῆς ἰδίας ἐγκλίσεως ἀναδεξαμένας τὴν ἐκ τῶν συνδέσμων δύναμιν. Οὐ γάρ ἐστιν ὁριστικὸν τὸ, εἰ ἔγραψα. εἰ ἐφιλολόγησα. οὐδὲ ταυτόν ἐστι τὸ φιλολογήσω, τῷ ἤτοι φιλολογήσω. ἢ προδύσομαι εἰς περίπατον. οὐδὲ τὸ γράψαιμι αὐ εὐχὴν ἐπαγγέλλεται. ὁρισμὸν δὲ τοῦ ἐσομένου πράγματος. σχεδὸν τι ὑπὸ τὸν αὐτὸν δισταγμὸν πίπτει, τὸ, εἰ περιπατεῖ, κινεῖται. ἐὰν περιπατῇς κινηθήσῃ. Καὶ οὐ καλεῖται τὸ εἰ περιπατεῖς διστακτικὸν. ἀλλὰ πρὸς τὴν τοιαύτην ἀντίρρησιν ἐνὸν ἀπαντῆσαι. Ὡς αἱ μὲν ἄλλαι ἐγκλίσεις ἐκ τῆς οὐσίας τῶν συνδέσμων, τὸ ἐξ αὐτῶν δηλούμενον ἀνεδέξαντο. Ἐξ οὗ καὶ τὴν θέσιν ἔχον τοῦ ὀνόματος. προῦπτον γὰρ ὅτι γράψαιμι εὐχῆς ἐστι προστακτικόν. Καὶ τὸ περιπάτει τοῦ ὁρισμοῦ. ὅθεν εἰ ταύταις προσγένοιτό τις συνδεσμικὴ σύνταξις, οὐκ ἐκ ταύτης ἐξ οὗ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος. ἐκ δὲ τῆς φύσει αὐταῖς ἐγκειμένης ἐγκλίσεως. καθὸ καὶ αὐτοὶ οἱ σύνδεσμοι ἐκ τῆς ἰδίας παρεμφάσεως τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀνεδέξαντο. διαζευκτικοὶ καλούμενοι. δυνητικοί. συναπτικοί. καὶ ἄλλοι οἱ ὑπόλοιποι. ὅθεν εἰ καὶ τῇ καλουμένῃ διστακτικῇ ἐγκλίσει παρείπετο τὸ ἐκ τοῦ συνδέσμου σημαίνειν τι, καὶ πάντως τὴν ἐκ τούτου ὀνομασίαν ἀνεδέξατο. νυνὶ δὲ οὐδέποτε ἐμόνασεν ἐκ τοῦ συνδέσμου. καὶ οὕτως ἄδηλον ἔχει τὸ σημαινόμενον. καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἔχον ἰδία δηλούμενον,

θαι. ὡς ὀξύνεται μὲν τὸ ὁριστικὸν ἐν τῷ ἐσμὲν καὶ
ἐστέ. διὰ τὸ εἶναι ἐγκλιτικὰ οἷς οὐ σύνεστι βαρὺ
τὸ τέλος. καὶ ἐπειδὴ ἐν τοῖς προστακτικοῖς ἀφί
σταται ἡ ἔγκλισις συναφίσταται καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ τέλους
ὀξεῖα. ἥτις αἰτία ἦν τῆς ἐγκλίσεως, διὰ τοῦτο τὸ
μὲν εἰμὶ ὀξύνεται. ὁριστικὸν ὄν. καθὸ ἐγκλιτικόν.
οὐ μὴν τὸ ἴσθι προστακτικὸν καθὸ οὐκ ἐγκλιτι-
κόν. καί τοι πάλιν τῶν εἰς θι ληγόντων προστακτι-
κῶν ὁμοτονούντων τοῖς εἰς μι. ζεύγνυμι ζεύγνυ-
θι. εἰμὶ ἴσθι. ἔνθεν οὐ συγκατατίθεμαι τοῖς ἐν προ
στακτικῇ προφορᾷ ὀξυτονοῦσι τὸ φαθί. συνελεγ-
χομένοις κἀκ τοῦ τρίτου προσώπου τοῦ φάτω. ὃ
δὴ ὁμότονον καθεστὼς τῷ δευτέρῳ ὁμοίως τοῖς ἄλ
λοις ἤλεγχε τὴν παρὰ τὸ δέον ὀξεῖαν.

κζ΄ Εἰ συγκαταθετέον, τοῖς καλοῦσι διστακτικήν.

Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐγκλίσεως.
ἥντινα καὶ διστακτικὴν ἀποφαίνονται, ἀπὸ τοῦ ἐξ
αὐτῆς δηλουμένου. καθάπερ καὶ αἱ προκατειλε
γμέναι ταὐτὸ ἀνεδέξαντο. Σαφὲς γὰρ ὅτι τὸ ἐὰν
γράφω καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, δισταγμὸν τοῦ ἐσο-
μένου πράγματος σημαίνει. ἀλλ᾽ ἴσως ἀντικείσον-
ται τῷ μὴ δεῖν αὐτὰ ἔχεσθαι τῆς ἐννοίας τοῦ δισταγ-
μοῦ. τὸν δὲ παρακείμενον σύνδεσμον αἴτιον γί
νεσθαι τῆς διστακτικῆς ἐννοίας. καὶ εἰ ἀπὸ τῆς δυ
νάμεως τῶν συνδέσμων ἔοικε τὰ ῥήματα ἀνάγε
σθαι, οὐδὲν κωλύει καὶ τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις μετα-

τὸ τῆς εὐθείας σχῆμα, παρατατικὸν ἀποτελέσει
τό, ἤχει ὁ τρίπους· ἤχει ὁ ἄνθρωπος· ἢ πάλιν τὸ κλη-
τικόν, τὸ προστακτικὸν ἀποτελέσει ἤχει ἄνθρω-
πε· ἐφ' οὗ δὴ προσγινομένη ἡ ὁμόφωνος εὐθεῖα,
πλέον ἀμφίβολον ποιήσει τὴν σύνταξιν· ἐν τῷ ἤ-
χει ἑλικών· ἐφ' ἧς πάλιν συντάξεως χρεία ἐστὶ τῶν
προκειμένων μορίων· ὁ ἑλικὼν ἤχει· ἄγε ἤχει ὦ ἑ-
λικὼν ὅτι ἤχει ἑλικὼν οὐ λέλησμαι· ὅτι καὶ ἡ αὐ-
τοτέλεια τεκμήριόν ἐστι κλητικῆς· ἰδοὺ γὰρ καὶ αὐ-
τὸ τὸ ἑλικὼν ἐλλεῖπον μὲν ῥήμασιν εὐθεῖαν ὁμολο-
γεῖ· οὐ τῇδε δὲ ἔχον κλητικῆς ἐστι δηλώσεως· τοιοῦ-
του οἷον ὦ ἑλικὼν ἤχει· ἐδείκνυμεν τοῦ ἐνεστῶτος
ἅπαντα τὰ πληθυντικὰ συνεμπίπτοντα· ὧν ἡ δι-
άκρισις ἐγίγνετο διὰ τοῦ ἄγε· ἢ ὅτι ὑποστελλομέ-
νου ἑνὸς ῥήματος τοῦ ἔστε, τοῦτο γὰρ ἀπέβαλε τὴν
ἀμφιβολίαν· εἴγε βαρυνόμενον μέν, προστακτι-
κόν ἐστιν· ὀξυνόμενον δέ, ὁριστικόν· καὶ ἴσως δόξει ὀλι-
γωρεῖσθαι τὰ τῆς φωνῆς· ὅτι μὴ καθολικῷ ὑπέ-
στη· καὶ ἤτοι τὸ ὀξυνόμενον ἡμάρτηται, ἢ τὸ βαρυ-
νόμενον προστακτικόν, ἐφ' οὗ ἂν φαίη τις· Ὡς
ἅπαντα τὰ εἰς τε λήγοντα προστακτικὰ βαρύνε-
ται· καὶ διὰ τοῦτο βαρυνόμενον τὸ ἔστε κατώρθω-
ται· καὶ λείπεται τὸ ἐστὲ ὠλιγωρῆσθαι. ὅτι ὁμοφω-
νεῖ τῷ κατορθουμένῳ· ἀλλ' ὁμοτονεῖν θέλει τὰ δεύτε-
ρα ὁριστικὰ πληθυντικά, τοῖς πρώτοις· ἴμεν· ἴτε· δί-
δομεν, δίδοτε· εἰ οὖν ἐσμέν, δῆλον ὅτι καὶ ἐστέ· τί οὖν
χρὴ ἀντὶ τοῦ τοιούτου διαλαβεῖν, ἢ ἐκεῖνο ἀποφῆναι

κῆς προφανές· οὐ γὰρ σύνίσταται ἡ ὤν μετοχὴ μετὰ κλητικῶν· μετὰ μέντοι τῶν εὐθειῶν· οὐ γὰρ φαμὲν ἄνθρωπε ὤν, ἄνθρωπος δὲ ὤν οὕτως ἀπεδείκνυτο καὶ ἡ σὺ, ὡς εἴη εὐθεῖα ἐν τῷ σὺ ὤν, ὥσεὶ καὶ ἐγὼ ὤν, καὶ μετὰ ἄρθρου δὲ λέγωμεν, οἱ ἄνθρωποι διανοεῖσθε· οὐ κατ' ἔγκέλευσιν τοῦ διανοεῖσθε· ὥσεὶ καὶ λέγομεν ὑπάρχειν ἐν ἡμῖν τὸ λογιστικόν· τοῦ ἄρθρου μηνύοντος τὴν εὐθεῖαν· εἰ γὰρ προσθείη τις τὸ ὦ, γενήσεται καὶ τὸ διανοεῖσθε προστακτικόν· ὦ ἄνθρωποι διανοεῖσθε· ἀλλ' εἰ καὶ ἔτι τὸ ἄγε διανοεῖσθε ὦ ἄνθρωποι· ἐφ' ἧς συντάξεως πάλιν, εἴ τις ἀντιθείη τὸ ὅτι, ὅτι διανοεῖσθε μεταστήσεται τὰ τῆς συντάξεως εἰς ὁριστικὴν ἔγκλισιν. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν ὁμοφωνούντων. Περὶ δὲ τῶν μὴ ὁμοφωνούντων μήτε ἐν τοῖς ὀνόμασι μήτε ἐν τοῖς ῥήμασιν, οὐδὲ κατ' ὀλίγον τὰ τῆς συντάξεως δεῖται λόγου· ἄνθρωπος ἔγραφεν· ἄνθρωπε γράφε· εἰ γὰρ ἀνὰ μέρος πάλιν τὸ ἕτερον γένηται ὁμόφωνον, τὸ συμφερόμενον, τὸ ἀμφίβολον ἀποτρίψεται· φέρε φαίνεται περὶ τοῦ ἑλικῶν, καὶ τῶν ὁμοίων ὀνομάτων· προσκείμενον γὰρ τὸ ὁριστικὸν, εὐθεῖαν σύνταξιν ἀποτελεῖ· ἑλικῶν γράφει ἐπικόν· τό γε μὴν προστακτικὸν· κλητικόν· ἑλικῶν γράφε· ἢ ἀνάπαλιν· ἐπὶ τὸ ἦχε λέγω κατὰ παρατατικὴν προφορὰν τοῦ τρίτου προσώπου· ἦχει ποτὲ τὸ ἐν δωδώνῃ χαλκεῖον· ἀλλὰ καὶ κατὰ προστακτικὴν προφοράν· ἡνίκα λέγω ἦχει σύ· ὁ προσδεχόμενος

γεγηγορείτω σου ὁ δεσπότης. καὶ οὐδεμία ἐστὶν ἐναλλαγή. ἡ μόνη κατὰ τὸ τρίτον νοουμένη, ἧς ἐστι καὶ τὰ πρόσωπα. τὸ δή, σὺ λεγέτω καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, σημαίνει ἀπόντων προσώπων πρόσταξιν ἀναγκαίως. δευτέρου προσώπου ἐναλλασσομένως παραλαμβανομένου, εἰς μετάθεσιν τῆς προστάξεως. ἐπεὶ πάλιν ἡ πρόσταξις ἐκ τοῦ δευτέρου προσώπου ἀσύστατός ἐστιν. ἔνθεν γὰρ καὶ ταῖς ἐν δευτέρῳ προσώπῳ νοουμέναις ἀπάντοτε κλητικαῖς σύνεστι. πρόσκειται δὲ ὡς τὸ πλέον συνεμπίπτουσι τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως αἱ φωναί. ὡς τὸ λέγετε καὶ λέγεσθε. καὶ ἔτι διανοεῖσθε. καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ἐπεὶ πάλιν αἱ κλητικαὶ συνεμπίπτουσι ταῖς εὐθείαις, συγγίνεται δ' εὐθείαις τὰ ὁριστικά. καὶ ἔτι αἱ κλητικαὶ τοῖς προστακτικοῖς. πάλιν τὸ διανοεῖσθε ἄνθρωποι, οὔπω διακέκριται. ἐὰν μὴ συμπροσγένηται τὰ ἰδιάζοντα πρὸς ἑκάτερα τῶν μερῶν τοῦ λόγου. φήσομεν γὰρ ἐπ' εὐθείας, ἄνθρωποι ὄντες διανοεῖσθε. οὐχ ὡς οἴονταί τινες κατὰ προστακτικὴν ἔγκλισιν. κατὰ δὲ ὁριστικήν. καθάπερ ἐστὶ συννοῆσαι κἀπὶ τοῦ πρώτου, καὶ τρίτου ἄνθρωποι ὄντες διανοούμεθα. ἄνθρωποι ὄντες διανοοῦνται. κἀκ τῆς ἑνικῆς συντάξεως προφανὴς ὁ λόγος. ἄνθρωπος ὢν διανοῇ. ἄνθρωπος ὢν διανοοῦμαι. καὶ ἔτι διανοεῖται. ἐφ' ἧς συντάξεως κατὰ τὸ κλητικὸν αἱ δύο φωναὶ ἐναλλάσσονται. ἄνθρωπε διανοοῦ. ἀλλὰ κἀκ τῆς συνούσης μετα-

τὸ τοιοῦτον. πολὺ γὰρ πρότερον καὶ ἐπὶ τῆς ὁριστι-
κῆς ἐγκλίσεως τὸ τοιοῦτον ἂν παρέκοιτο. ἀποφαι-
νόμεθα γὰρ καὶ πρός τινας περί τινων. ὀρθῶς διαλέ-
γεται τρύφων. ἡμέρα ἐστί. καὶ οὐ πάντως τὰ τοι-
αῦτα ὅτι πρός τινά ἐστι, καὶ δεύτερα ἀρκέσεται. διὸ
καὶ ἐπιπεμπτοι οἱ ἀφορισάμενοι τὸ δεύτερον πρό-
σωπον πρὸς ὃν ὁ λόγος, ὅτι μὴ προστιθέασι καὶ περὶ
αὐτοῦ τοῦ προσφωνουμένου. καὶ δὴ τὰ προκείμε-
να συντάσσεται μὲν δευτέροις προσώποις. οὐ μὴν
δεύτερά ἐστιν. οὐ γὰρ κατὰ τῶν προσφωνουμένων
αἱ προστάξεις γίνονται. κατὰ δὲ τῶν ἐν τοῖς τρί-
τοις νοουμένων. σαφὲς κἀκ τοῦ παρεπομένου ἀρι-
θμοῦ. ἡνίκα γὰρ δευτέρῳ προστάσσεται, ἑνικῶς μὲν
γίνεται λέγε. πληθυντικῶς δὲ λέγετε. οὐ μὴν ἐν τῷ
λεγέτω τοῦτο παρακολουθήσει. τρίτου γὰρ καθε-
στῶτα τὴν ἐν τρίτοις προσώποις διαλλαγὴν ἔχει
τοῦ ἀριθμοῦ, λεγέτω λεγέτωσαν. τοῦ ἐγκειμένου
δευτέρου προσώπου, οὐδαμῶς τοιοῦτον ἀναδεχο-
μένου. ὃ δὴ ἦν φύσει προσεκέκτο κατὰ προσώπου
μερισμόν, ἀνεδέξατο ἂν καὶ τὸν συνόντα ἀριθμὸν
ἑνικὸν καὶ πληθυντικόν. καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντω-
νυμιῶν. ἡμέτερος. ἐμός. νυνὶ δὲ τὸ, λεγέτω καὶ λε-
γέτωσαν καὶ τὰ ὅμοια. οὐκ ἔχει διαστολὴν τῶν κατὰ
τὸ δεύτερον πρόσωπον ἐν ἀριθμῷ. πότερον ἑνί τις
ἀποφαίνεται περὶ ἑνός, ἢ πλείοσι περὶ ἑνός. ἢ καὶ
περὶ πλειόνων. οἷόν τε γάρ ἐστι φάναι καὶ ἀθροί-
σμασι. γρηγορείτω ὁ στρατηγὸς ὑμῶν. καὶ ἑνί.

τικῶν δεύτερα καὶ τρίτα, εἰς ἕνωσιν ἄγει τό; τὰς
δύο ἐγκλίσεις παραλαμβάνεσθαι. ἵν' ἑκατέρα
ἀνταναπληρωθῇ τοῦ λείποντος τῶν ἐγκλίσεων, καὶ
κατὰ τὸ σημαινόμενον συντρεχουσῶν. εἰ δέ τινες
προσβιάσοιντο καὶ ἐν δευτέροις προσώποις κατα-
γίνεσθαι τὰ ὑποθετικὰ καθ' ὁμοφωνίαν τὴν πρὸς
τὰ προστακτικά, ἐκεῖνο ἂν φαίημεν, ὡς συνοῦσα
ἡ διὰ τοῦ ἄγε σύνταξις, ἐξαίρετον καταστήσει τὴν
προστακτικὴν ἔγκλισιν. προφανῶς γὰρ τὸ ἐγκε-
λευστικὸν ἐπίρρημα, ἐπέτεινε τὴν πρόσταξιν.
E χρησίμως ῥητέον καὶ περὶ τῶν κατὰ τὸ τρίτον προσ-
τακτικῶν. ἃ δὴ καὶ αὐτὰ δευτέρου προσώπου φα-
σὶν εἶναι. διαφέρειν δὲ τῶν προκειμένων. καθὸ ἐ-
κεῖνα μὲν αὐτόθεν πρόσταξιν πράγματος παρα-
δέχεται. ταῦτα δ' ἐγκελεύεται εἰς ἑτέρων προσώ-
πων πρόσταξιν. τὸ γὰρ λέγω καὶ τὰ ὅμοια σαφὲς ὅ-
τι καὶ τὰς ἐγκελεύσεις ἔχει διττάς. τήν τε ἐν δευ-
τέρῳ καταγινομένην, καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ εἰς τρία με-
τιοῦσαν. καθάπερ ἐστὶν ἐπινοῆσαι κἀπὶ τῶν μονα-
προσώπων ἀντωνυμιῶν. ἡ μὲν γὰρ ἐγώ. καὶ αἱ σύζυ-
γοι, καὶ ἅπαξ ἑνικῶς νοούμεναί εἰσι καὶ ἓν πρόσω-
πον ὑπαγορεύουσιν. ἥ γε μὴν ἐμός, καὶ δὶς ἑνικῶς
νοεῖται, καὶ δύο πρόσωπα παρεμφαίνει. ἴσως δὲ
καὶ ἡ ὀρθοτονουμένη ἀντωνυμία κἂν ἁπλῆ ᾖ, διὰ
τῆς ἐπιούσης διαστολῆς τὸ δισσὸν πρόσωπον. οὔτε
μὴν ὅτι ἐν δευτέρῳ προσώπῳ καταγίνεται, οὔτε
μὴν ἐξαιρέτως ἐπὶ τῶν προστακτικῶν ἐγχωρήσει

τῆς κατὰ τὸ ἑνικὸν ἔδειξεν ὑποθετικῆς· καὶ δῆλον ὅτι τῇ ἐπικρατείᾳ τῇ κατὰ τὸ πρῶτον, καὶ τὰ συγγενόμενα πρόσωπα τῆς αὐτῆς ἐγκλίσεως ἔτυχανε· τοιοῦτον γάρ ἐστι περὶ τὸ πρὸς Σθένελον εἰρημένον· ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθα ἐφ' ἵππων· ἵνα μὴ ἐν τῷ ὑπερέχοντι προσώπῳ πρόσταξις ἐν τῷ χάζου· τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ πρὸς Νέστορος εἰρημένον· ἀλλ' ἄνδρας κρίνωμεν· ἑαυτὸν γὰρ συλλαβὼν, προθυμοτέροις καθίστησι τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν κατεπείγοντα πόλεμον· οὐ δὴ οὖν δεύτερα καὶ τρίτα ὑπολαμβάνω πρόσωπα εἶναι τῶν τοιούτων ὑποθετικῶν· ἵνα γὰρ μὴ γένηται δεύτερον πρόσωπον, ἐγένετο καθ' ἣν εἴπομεν σύλληψιν τῶν ἑνικῶν· ἔτι καὶ διὰ τῆς φωνῆς τὸ τοιοῦτον παραστῆσαι· πάσης ἐγκλίσεως τὰ δεύτερα πρόσωπα πληθυντικὰ εἰς τε λήγοντα, ἰσοχρονεῖ κατὰ τὴν παραλήγουσαν τοῖς πρώτοις· λέγομεν λέγετε· λέγωμεν λέγητε· διὰ τοῦτο φαμὲν τὸ ἐρίζοιμεν παράκειται τῷ ἐρίζοιτε· τὸ δὲ ἐρίζωμεν, τῷ ἐρίζητε. περισσὸν ὑποδείγμασι χρῆσθαι· καθολικοῦ ὄντος τοῦ λόγου· πῶς οὖν καὶ κατὰ τὸν λόγον τῆς φωνῆς παρακείσεται τὸ, φεῦγε τῷ φεύγωμεν. τὰ εἰς θε λήγοντα μιᾷ ἐνδεῖ συλλαβῇ τῶν εἰς θα ληγόντων κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν· οὐκ ἄρα καὶ κατὰ τοιοῦτον τὸ πεποιήκωμεθα παρακείσεται δεύτερον τῷ πεποίησθε. φαίνεται οὖν ὅτι τὸ λεῖπον τῶν προστακτικῶν προσώπων, λέγω τὸ πρῶτον καὶ τὰ λείποντα τῶν ὑποθε

κϛʹ. Ὅτι ἡ ὑποθετικὴ ἔγκλισις οὐ πάντως ἡ αὐτὴ τῇ προστακτικῇ. Καὶ τίνος ἕνεκεν συντάξεως ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις εἴρηται.

Ἐμοί γε μὴν δοκεῖ τὰ τῆς ἐγκλίσεως ἀντιπαράχθαι. ἐπεὶ σχεδὸν ἐγκλίσεις δύο συνωθοῦσιν εἰς μίαν ἔγκλισιν. ἔχει δὲ τὰ τῆς ἀποδείξεως τῇδε. δέδεται ὅτι οὐ προσκαλούμεθα ἑαυτούς. οὐδὲ μὴν προστάσσομεν ἑαυτοῖς, καθ' ἣν εἴπομεν ἔννοιαν τῶν προστακτικῶν, ὑποτιθέμεθα μέντοι ἑαυτούς, ὥσγε ἔχει ἀντὶ τοῦ δίες. ἐν γὰρ πολλαῖς ὑποθήκαις ἐγγινόμενος καὶ μίαν ἀρίστην ὑπονοήσας, τοιοῦτόν τι εἴποι. πέμψω ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα οὖλον ὄνειρον. οὐ πάλιν ἡ μετάληψις γενήσεται εἰς ἀπαρέμφατον κατὰ τὸν διηγηματικόν. πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα οὖλον ὄνειρον. ἀπὸ δὴ τοῦ τοιούτου ἑνικοῦ μετείη καὶ πληθυντικὸς ἀριθμός, ἀναπασσώμενος τὴν ἐκ δευτέρων καὶ τρίτων προσώπων σύλληψιν. πέμψωμεν. ἀριθμήσωμεν. ὃν μάλιστα καὶ δύσχρηστον ὑπολαμβάνω καθίστασθαι, ὡς πρὸς τὰ ἐπικρατοῦντα πρόσωπα. εἴγε σύνταξιν ἐπικρατουμένων προσώπων αὐτίκα οὐκ ἀναδέχεται. εἴπομεν γὰρ ὡς τὰ προστακτικὰ ἐξ ἐπικρατούντων ἐστὶ προσώπων καὶ ἐξ ἐπικρατουμένων. ἃ καὶ τὴν πρόσταξιν ἀναδέχεται τοῦ πράγματος. ἵν' οὖν ἐκκλίνῃ τὴν ἐν δευτέροις προσώποις γενομένην πρόσταξιν, σύλληψιν δέχεται εἰς τὸ πρῶτον. ἤ

προστακτικὸν ἐκ προσώπου ἐπικρατοῦντος συνέστηκεν, ὡς πρὸς ἐπικρατούμενον. οἵ γε μὴν παραδεχόμενοι τὴν ἐν πρώτοις προσώποις ἐπιγενομένην πρόσταξιν, οὐκ ἀνασκευάσαντες τοὺς προκειμένους λόγους παρατίθενται ὡς προστακτικὰ ἐν τῇ χρήσει. φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων. καὶ ἅπαντα κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν οὕτω λεγόμενα. ἐξ ὧν πειρῶνται καὶ τὰ ἑνικὰ παραλαμβάνειν. ὃν γὰρ τρόπον τῶν δευτέρων πληθυντικῶν ἡ παραλήγουσα ἀποβάλλουσα τὴν τε λήγουσα γίνεται τῶν ἑνικῶν, λέγετε. λέγε. νοεῖτε. νόει, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τῶν πρώτων ἡ παραλήγουσα ἀποβάλλουσα τὸ μεν, καταστήσει τὸ ἑνικὸν προστακτικόν. φέρωμεν φέρω. ἀριθμήσωμεν ἀριθμήσω. καὶ οὐ ξένον εἰ ὁμοφωνεῖ ταῖς ὁριστικαῖς φωναῖς. ὅπουγε καὶ ἡ ἐν δευτέροις προσώποις ὁμοφωνία ἐγγίνεται, πρόδηλον ἐκ τῆς συντάξεως. τῆς ἄγε λέγωμεν. ἄγε φέρωμεν. ἧς τὸ ἑνικὸν γενήσεται, φέρε λέγω. φέρε ἀριθμήσω. τὸ γοῦν δεύτερον πρόσωπον τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως οὐ συνεμπίπτον τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει, οὐδὲ τὴν τούτων σύνταξιν ἀναδέχεται. τίς γὰρ ἂν φαίη. φέρε λέγεις. ἢ φέρε ἀριθμήσεις. οὕτω δ' ἔχει κἀκεῖνο. ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματα ἀριθμήσω καὶ ἴδωμαι. ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι, ἐξείπω.

Τὰ δὲ δεύτερα πρόσωπα τῶν προστακτικῶν πρόδηλον ἔχει τὴν σύνταξιν· καὶ ὁμόφωνα καθέστηκε τῇ ὁριστικῇ ἐγκλίσει· ἡ γὰρ συνοῦσα αὐτοῖς κλητικὴ ἀμφίστησι τὴν ἀμφιβολίαν τὴν πρὸς τὸ ὁριστικὸν καὶ τὸ συντασσόμενον ἐπίρρημα· λέγω δὴ τὸ ἄγε· ὥς γε ἐν τοῖς ἑξῆς παραστήσομεν. τὰ γὰρ τρίτα καὶ τῇ φωνῇ ἰδιάσαντα, οὐδὲ κατ᾽ ὀλίγον ἀμφιβάλλεται· τά γε μὴν τοῦ πρώτου προσώπου πρός τινων οὐδὲ παραλαμβάνεται λόγοις τοιούτοις.

Κεχωρίσθαι φασὶ δεῖ τὸν προστάσσοντα τοῦ προστασσομένου· ὅπερ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἐν πρώτῳ προσώπῳ· ἔστι γὰρ πρῶτον τὸ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀποφαινόμενον· δεύτερον δὲ, τὸ πρὸς ὃ ἡ ἀπότασις ὑπὲρ αὐτοῦ προσφωνουμένου· εἰς ὃ καὶ ἐγχωρεῖ ἡ ἔγκλισις· ἐν τῷ φεῦγε· λέγε· γράφε· ἀλλὰ κἀκεῖνο δῆλόν ἐστιν· ὡς αἱ κλητικαὶ ἐν δυσὶ προσώποις καταγίνονται· τῷ τε προσκαλοῦντι καὶ τῷ προσκαλουμένῳ· καὶ διὰ τοῦτο τῶν κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον αὐτωνυμιῶν κλητικαὶ οὐκ ἦσαν· τῶν γε μὴν πάλιν κατὰ τὸ δεύτερον· σαφὲς οὖν ὅτι κἀκ τῆς τοιαύτης συντάξεως δείκνυται, ὡς πρώτου προσώπου οὐκ ἔστι προστακτικά. τὴν γὰρ ἐκκλητικὴν σύνταξιν ἀναδέχονται· ἥτις ἐδεδείκτο ἀσύστατος κατὰ τὸ πρῶτον πρόσωπον· καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ἑαυτόν τινα προσκαλούμενον, διὰ τὸ ἀχώριστον τοῦ προσώπου· οὕτως οὐδὲ ἑαυτῷ προστάσσοντα διὰ τὸ ἀχώριστον τοῦ προσώπου· πᾶν γὰρ

σῶμα· ἡ γὰρ τοιαύτη συντέλεια τῆς ψυχῆς, δυνάμει
περιγράφει τὴν τοῦ βίου διατριβήν. τὸ αὐτὸ ἄπρο-
ρον μέτεισι καὶ ἐπὶ τὰ προστακτικά. Πάλιν γὰρ
τὰ οὐ γενόμενα προστάσσεται. καὶ ἀληθὲς ὅτι τὰ
παρῳχημένα γέγονε. καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ οὐ χρὴ πα-
ρῳχημένου χρόνου προστακτικὸν παραλαμβά-
νειν. καὶ ἔτι γε πάλιν ἐπὶ τῶν τοιούτων ταυτὸ φα-
μεν. ὅτι διαφέρει τὸ κλεισθήτω ἡ θύρα, τοῦ κεκλεί-
σθω. καθὸ ἡ μὲν κατὰ τὸν ἐνεστῶτα ἐκφορά, ὑπα-
γορεύει τὴν ὑποῦσαν πρόσταξιν. ὅπερ ἐνεστῶτος τοῦ
παρακειμένου ἦν ἴδιον. τό γε μὴν κεκλείσθω, τὴν
ἔκπαλαι ὀφείλουσαν διάθεσιν γενέσθαι. ἀλλὰ ὡς
εἴπομεν, ὅσα μὴ προστάσσεται αὐτῶν εἰς παρά-
τασιν. ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος οὕτω· γράφε· σάρου·
σκάπτε, ἐν παρατάσει τῆς διαθέσεως τὴν πρόσ-
ταξιν ποιεῖται. ὡς ἔχει καὶ τὸ, βάλλ' οὕτως· αἴκέν
τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. φησὶ γὰρ ἐν τῷ πολέμῳ
καταγίνου εἰς τὸ βάλλειν. ὅ γε μὴν λέγων κατὰ
τὴν τοῦ παρῳχημένου προφοράν, γράψον, σκά-
ψον, οὐ μόνον τὸ μὴ γενόμενον προστάσσει, ἀλλὰ
καὶ τὸ γενόμενον προστάσσει, ἀλλὰ καὶ τὸ γενόμε-
νον ἐν παρατάσει ἀπαγορεύει, εἴγε καὶ τοῖς γρά-
φουσιν ἐν πλείονι χρόνῳ, προσφωνοῦμεν τὸ, γρά-
ψον. τοιοῦτόν τι φάσκοντες. μὴ ἐμμένειν τῇ πα-
ρατάσει. ἄνυσαι δὲ τὸ γράφειν.

κέ. Εἰς ὅσα τὰ τοῦ πρώτου προσώ-
που προστακτικά.

ται ἐς τὸ ἐγγενέσθαι, πῶς τὰ γενόμενα εὔχῆς ἐπι
δέεται· πρὸς ὅ ἐστι φαίναι· ὡς πᾶσα ἀνάγκη ὑ-
πάρξαι καὶ τὴν ἐκ παρῳχημένου εὐχήν· φόρε γὰρ
τὸν ἐπιβάλλοντα χρόνον τοῦ γενομένου ἀγῶνος ὀ
λυμπιάσι παρῳχεῖσθαι· καὶ πατέρα εὔχεσθαι
ὑπὲρ παιδὸς ἀγωνισαμένου περὶ τῆς τούτου νί-
κης· καὶ δῆλον ὡς οὔτε προιήσεται εὐχὴν διὰ τῆς
τοῦ ἐσομένου χρόνου, οὔτε μὴν τοῦ κατὰ τὸ ἐνε-
στῶτα παρατεινομένου· ταῦτα γὰρ τῷ παρῳχη-
μένῳ ἀντίκειται· ἐξ οὗ ἀνακόλουθος γένοιτο ἡ εὐ-
χή· εἴθε νενικήκοι μου ὁ παῖς· εἴθε δεδοξασμένος
εἴη· ἔτι καὶ οὕτω φαίναι· ὡς ἀληθεύει· ὅτι ἐπὶ τοῖς
μὴ οὖσιν αἱ εὐχαὶ γίνονται· οὐ σώοντος γὰρ τοῦ φι
λολογεῖν· φαίημεν ἄν, φιλολογοῖμι· οὐ σωόντος
τοῦ πλουτεῖν, τὸ πλουτοῖμι· χρὴ μέντοι νοεῖν· ὡς τὸ
ἐξαιτούμενον ἐκ τοῦ εὐκτικοῦ, ἢ ἐς παράτασιν τοῦ
ἐνεστῶτος παραλαμβάνεται, ἵνα ἐν αὐτῷ διαγέ-
νηται, ὡς εἴ τις φαίη· ζώοιμι ὦ θεοὶ, ἢ ἐς τελείωσιν
τῶν μὴ ὄντων πραγμάτων· ὡς Ἀγαμέμνων εὔ-
χεται· εἴθε ὦ θεοὶ πορθήσαιμι τὴν ἴλιον· εὐχὴ γὰρ
νῦν γίνεται ἐς τὸ παρῳχημένον καὶ συντελὲς τοῦ
χρόνου· τὴν γὰρ παράτασιν, ἀπευκταίαν ἕξει· πορ
θοῦντι γὰρ αὐτῷ τὴν ἴλιον, ἐννέα δὴ βεβάασι διὸς
μεγάλου ἐνιαυτοί· καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν· καὶ
σπάρτα λέλυνται· καθότι πάλιν κατὰ τὸ ἐναντίον
ἐστὶν ἐπινοῆσαι· ἐπὶ τοῦ ζώοιμι· οὐ γὰρ δή γέ τις πα
ραλήψεται ἐς εὐχὴν τοῦ ζῆν, συντέλειαν, ἐν τῷ ζώ-

φων· οὐ μὴν τοῖς ἀπαρεμφάτοις. ἐπεὶ καὶ διὰ τοῦ ἐπιῤῥήματος. καὶ διὰ τοῦ συνόντος ἀπαρεμφάτου, ἄδηλον πρόσωπον τὰ τῆς εὐχῆς ἐπιγίνεται. ὅθεν εἰς ἀναπλήρωσιν τοῦ λείποντος, τὸ ὤφελον παραλαμβάνεται, εἰς ἐμφανισμὸν προσώπου, ᾧ τὰ τῆς εὐχῆς παραγίνεται. ἐν γὰρ τῷ, αἴθ' ὤφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, νοεῖται ὁ ἀχιλλεύς· πρὸς ὃν ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου. οὐκ ἐξ ἄλλου, ἢ τοῦ ὤφελες. καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ συντάξεως τοῦ εἴθε καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ.

κδ' Ὅτι καὶ τῶν εὐκτικῶν εἰσὶ παρῳχημένοι χρόνοι. καὶ τῶν προστακτικῶν.

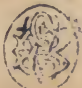
Ἡ δὴ μέντοι καὶ περὶ τῆς ἐγγινομένης χρονικῆς διαθέσεως ἐν τῇ ἐγκλίσει διαποροῦσί τινες. ὡς μάτην εἰσκυκλεῖται ἡ τῶν παρῳχημένων χρόνων φωνὴ κατὰ ἔγκλισιν. ὡς οὐ δυναμένου τοῦ τοιούτου συστῆναι. καθὸ καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν λόγου δηλουμένου παρέμπτωσις αἰτία γίνεται τοῦ μὴ συνίστασθαι σχήματά τινα τῆς λέξεως ἐν ῥήμασιν, ἢ τοῦ, πτου τῶ· ἢ ὑπάρχω. ἤτινος τῶν τοιούτων παθητικὴ ἐκφορά. καὶ ἐπὶ τοῦ μάχομαι ἡ ἐνεργητική. καὶ ἐν γένεσι. καθὸ οὔτε τοῦ, ἐκτρώσασα τὸ ἀρσενικόν τις ζητήσει, οὔτε τοῦ ἄρσεν τὸ θηλυκόν. καὶ ἦν εἰς τὸ τοιοῦτον παράθεσις δυσπερίληπτος. καὶ δὴ οὖν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐκεῖνό φασιν. εἰ ἐν τοῖς οὐκ οὖσιν αἱ εὐχαὶ γίνον-

ἔτι τὸ ἐγὼ πρὸς τὸ γράφω· καθὸ μετὰ πράγματος καὶ τῶν συμπαρεπομένων τὸ γράφω, ἐγκείμενον ἔχει τὸ ἐγώ· αὕτη γε μὴν ἡ ἀντωνυμία αὐτὸ μόνον ἐστὶ προσώπου. Ἔτι καὶ τὸ ἰλιόθεν διαφέρει τοῦ ἄλλοθεν· καθὸ τὸ μὲν ἰλιόθεν μετὰ τῆς ἐκ τοῦ τόπου σημασίας συμπαρίστησι καὶ τὸ ἴδιον τοῦ τόπου· τό γε μὴν ἄλλοθεν, αὐτὸ μόνον παρίστησι τὴν ἐκ τόπου σχέσιν· ἔτι καὶ τὸ τάχιστος ματάπυος ὑποκειμένου τὴν ἐπίτασιν σημαίνει· οὐ μὴν τὸ ἄγαν· αὐτὸ γὰρ μόνον ὄνομα ἐπιτάσεώς ἐστιν· οὕτως ἔχει καὶ τὸ γράφον ὡς πρὸς τὸ ἄγε· πάλιν γὰρ ὄνομα μόνον προστάξεώς ἐστι τὸ ἄγε· τὸ δὲ γράφον μετὰ τῆς ἐγκειμένης προστάξεως, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπαγορεύει καὶ τοὺς συνόντας ἀριθμούς· ἔτι καὶ τὰ πρόσωπα· ἔστι δὲ πλεῖστα εἰς τὸ τοιοῦτον παραθέσθαι· τό γε μὴν αἴθ' ὤφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων ἧσθαι, καὶ τὸ, ὡς ὤφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃσιν ἁλίῃσι ναίειν, πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν, οὐ χρὴ παραλαμβάνειν εἰς τὸν τῶν παραλλήλων λόγον· ἰδοὺ γὰρ ἐκ τοῦ ὤφελον παρυφίσταται καὶ τοῦ προσώπου διάκρισις· ἥτις οὐ σύνεστι τῷ εἴθε· καὶ δῆλον ὅτι ἕνεκα τοῦ τοιούτου, τὸ μὲν εἴθε συντάσσεται εὐκτικοῖς· οἷς σύνεστι τὸ διακρῖναι πρόσωπα· αἴθ' οὕτως Εὔμαιε φίλος δὴ προσγένοιο· αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσοι Ἀγαμέμνων· ἀλλὰ παρεστήσαμεν ὡς καὶ ἐν ὁριστικοῖς· ἐν τῷ εἴθ' ἔγραψε τρύ-

φων· ἀλλὰ σαφὲς ὅτι εἰς πλείονας ἐπιτάσεις τῶν σημαινομένων ὅτι αἱ τοιαῦται παραθέσεις γίνονται· ὡς παρεστήσαμεν ἐπὶ τοῦ ναὶ γράφω, καὶ ἄλλων πλειόνων·

κγ' Τίνι διαφέρει τὰ εὐκτικὰ ἐπιρρήματα τῶν εὐκτικῶν ῥημάτων· ὁμοίως καὶ τὰ προστακτικά.

Χ ρὴ μέντοι νοεῖν, ὡς διαφέρει ἡ ἐκ τῶν ῥημάτων εὐκτικὴ κλίσις τῆς ἐπιρρηματικῆς· τῷ, τὰ μὲν ῥήματα μετὰ τοῦ σώοντος πράγματος σημαίνειν τὴν εὐκτικὴν διάθεσιν· τὸ γὰρ γράφοιμι, εὐχή ἐστι πράγματος τοῦ γράφειν· καὶ τὸ φιλολογοῖμι τοῦ φιλολογεῖν· τό γε μὴν εἴθε, σχεδὸν ὄνομά ἐστιν εὐχῆς· οὐ γὰρ συμπαρίσταται καὶ τὸ ἔγγινι τὰ τῆς εὐχῆς· τὸ τοιοῦτον ἐπ' ἄλλων πλείστων παρεπόμενόν ἐστιν ἀποδεῖξαι· τὸ λευκότερος ἐπιτέταται εἰς τὸ τῆς λευκότητος· καὶ ἔτι τὸ γλυκύτερος, εἰς τὸ τοῦ γλυκέος· κοινῆς μέντοι ἐπιτάσεως ὀνόματά ἐστι τὰ τοιαῦτα· βελτίων· ἄριστος· ἀμείνων· ἀλλ' εἰ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχεταί τινος ἐννοίας, ἀφ' ἧς καὶ τὴν ὀνομασίαν εἴληφε· καὶ τρεπτικώτερον μετῆλθεν εἰς κοινὴν ἐπίτασιν· ὡς τὸ ἀλιεύς, καὶ ποταμὸς ἡ καὶ ἡ πυξίς· καὶ διαφόρου ὕλης τύχῃ· ἐκεῖνο μέντοι ὁμολογόν ἐστιν, ὡς τὸ εἷς διαφορὰ τοῦ μιᾶς· ἡ αὐτὸ μόνον ὄνομά ἐστιν ἀριθμοῦ τὸ εἷς. Τὸ δὲ μιᾶς μετὰ ἰδίας ποιότητος παρυφισταμένου ἔχει τὸ εἷς· καὶ

χρῆναι μορίῳ. ῥήματι δὲ τῷ αὐτῷ δι' ὁριστικῆς προφορᾶς. ὡσαὶ ἐγκειμένης τῆς καταφάσεως. πρὸς γὰρ τὸ γράφεις κατ' ἐρώτησιν, φαμὲν γράφω. ἢ κατὰ βεβαίωσιν τοῦ ὁρισμοῦ, δυνάμει δηλωσάσαντας τὴν κατάφασιν. ναὶ γράφω. οὕτως ἔχει καὶ τὸ, ναὶ δὴ γέρον ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν ἔειπας. οὐκ ἀλόγου τοῦ τοιούτου ὄντος, εἴγε ἐν τοῖς προκειμένοις παρεστήσαμεν. ὅτι πολλάκις τὰ ἰσοδυναμοῦντα, παραλλήλως τίθεται εἰς μείονα ἔμφασιν, ὡς τὸ τάχιον περιπατεῖ. καὶ μᾶλλον τάχιον περιπατεῖ.

κβ' Περὶ τῆς εὐκτικῆς ἐγκλίσεως.

Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ εὐκτικὴ ἔγκλισις ἀπὸ τῆς γινομένης εὐχῆς κατὰ παραγωγὴν τῆς ἐγκλίσεως ἔτυχεν. εἰσὶν οὖν τῆς εὐχῆς ἐπιρρήματα παραστατικά. αἲθ' ἐγὼ γενάμην χρυσός. εἴθ' ἀφροδίτα τόν δε τὸν πάλον λαχοίην. αἲθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσοι Ἀγαμέμνων. καὶ μήποτε τὰ τῆς συντάξεως δόξῃ κατὰ παρολκὴν ἔχειν τὰ συνόντα ἐπιρρήματα. καθὸ ἡ ἔγκλισις δυνάμει ἐγκείμενον ἔχει τὸ εἴθε. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ εἴθε ἔγραψε τρύφων. εἴθε ἐλάλησε, καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων, δῆλον ὅτι ἐν τῷ δέοντι παράκειται τὸ εἴθε. ἵνα ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις διὰ τοῦ παρακειμένου εὐκτικοῦ ἐπιρρήματος, εὐκτικὴν σύνταξιν ἀναδέξηται. δῆλον γὰρ ὡς διαφέρει τὸ, ἔγραψε τρύφων, τοῦ, εἴθε ἔγραψε τρύφων.

σις. οὐδὲ γὰρ δι' αὐτῆς τι καταφάσκεται. ἐν γὰρ τῷ οὐ δεῖ γράφειν, πάλιν τὸ ὁριστικόν ἐστι ῥῆμα τὸ ἀποφασκόμενον. λέγω δεῖ ἢ χρή. ὡς δὲ καὶ ἐλέγομεν, οὐ λείπεται τὸ φιλολογεῖν. καὶ διὰ τῆς τοιαύτης συντάξεως ἄρα δέδεικται, ὅτι τὸ χρὴ καὶ τὸ δεῖ, ὁριστικὰ ῥήματά ἐστιν. ὁμόλογον δ' ὅτι καὶ ἡ καλουμένη ὑποτακτικὴ ἔγκλισις συνηρτημένη οἷς ὑποτέτακται, τὴν ἐκ τούτων δύναμιν ἀναδεξαμένη, ἀπροσδεὴς γενήσεται τῆς οὐ ἀποφάσεως. μᾶλλον γοῦν τὴν τούτων σύνταξιν οἷόν τε πάλιν ἐστὶν αὐτὴν ἀποφαίνεσθαι. ἐὰν θέλῃς, οὐκ ἀναγινώσκω. ἢ οὐκ ἀναγνώσομαι. καὶ μάλιστά γε ἐπὶ ἐνεστῶτος καὶ μέλλοντος. διὸ καὶ οἱ παρῳχημένοι οὐ παραλαμβάνονται ἐν ὑποτακτικοῖς, ὡς ἐν τῷ ἰδίᾳ περὶ αὐτῶν εἰρήσεται.

κα' Ἕνεκεν τίνος ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις εἰς ἐρώτησιν ἀθετίζεται.

Ἡ γε οὖν προκειμένη ὁριστικὴ ἔγκλισις τὴν ἐγκειμένην κατάφασιν ἀποβάλλουσα μεθίσταται τοῦ καλεῖσθαι ὁριστική. εἰς γὰρ ἐπερώτησιν πραγμάτων ἐγχωρεῖ. ἡνίκα φαμὲν γέγραφας. λέληκας. καὶ εἰ μὲν μὴ εἴη τὸ τοιοῦτον ἀληθές, φαμὲν οὔ. εἰ δὲ ἀληθὲς εἴη τὸ γεγραφέναι, φαμὲν ναί. καὶ γίνεται οὕτως ἡ ἐπερώτησις. ἀναπληρωθεῖσα δὲ διὰ τῆς καταφάσεως, ὑποστρέφει εἰς τὸ εἶναι ὁριστική. καὶ μεγίστη ἂν εἴη ἔνδειξις τοῦ τοιούτου τὸ, ἔσθ' ὅτε τῷ ναὶ μὴ

μένοι φαμέν, γέγραφα· καὶ διαβεβαιοῦμεν ὅτι γέγραφα, εἰς ἐπίτασιν τοῦ ὁρισμοῦ. αὖθις παράγεται πάλιν τούτου ἐναντίον κατὰ ἀπόφασιν, ὅτι οὐ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀπολογικῆς ἐννοίας. ὡς γὰρ φάσκομεν ὅτι περιπατῶ, ἐπὶ λήμματι τῷ τοιούτῳ, τὸ ἀντιῶδες συναχθήσεται· ὅτι περιπατῶν κινοῦμαι. ὅπερ οὐκ ἀληθεύσει, εἰ ἀναστροφὴν λάβοι τὰ τοῦ λόγου· ὅτι κινούμαι περιπατῶν. καὶ δῆλον ὅτι οὐ διὰ τὸν ὁρισμὸν τὸν ἐγκείμενον τοῖς ῥήμασι· διὰ δὲ τὸ ἀκόλουθον τοῦ συνδέσμου ἐγγινόμενοι. ἐπεὶ ὅσον ἐπ' αὐτοῖς τὰ ῥήματα κατ' ἰδίαν τασσόμενα, διὰ τὸν ἐγκείμενον ὁρισμὸν ἀληθεύσει· κινοῦμαι· περιπατῶ.

κ' Ὅτι ἡ οὐ ἀπόφασις ἀναγκαίως ὁριστικοῖς μόνοις συντάσσεται.

Σαφὲς οὖν ὅτι καὶ ἐγκειμένην ἔχει τὴν κατάφασιν. καὶ ἕνεκα τούτου τὸ καλούμενον ἀποφατικὸν ἐπίρρημα ὡς ἂν μαχόμενον τῇ ναὶ καταφάσει, ἐπιτρέχει τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν. οὐ περιπατεῖ οὐ μὴν ἔτι τὴν εὐκτικὴν ἢ προστακτικήν. οὐδὲ γὰρ ἔγκειται ἐν ταῖς τοιαύταις ἐγκλίσεσιν ἡ μαχομένη τῇ ἀποφάσει κατάφασις· ἣν ὡς προείπομεν συνέβη ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ τῆς οὐ ἀποφάσεως. διότι μέντοι ἡ μὴ ἀπαγόρευσις ἐπὶ τὰς προειρημένας ἐγκλίσεις συντείνει, οὕτως εἰρήσεται. φαμὲν γὰρ μὴ γίνωσκε· μὴ γνοίης· μὴ γνῶς. χρὴ μέντοι νοεῖν· ὅτι οὐδὲ ἐπὶ τὴν ἀπαρέμφατον συντείνει ἡ οὐ ἀπόφα

τικὴν διάθεσιν· ὥστε καὶ τὰ τούτων ἀποφατικὰ ὁμολογεῖ. ὁ γὰρ λέγων οὐκ ἔδειρα, ἀναιρεῖ τὴν προκαταρξάσαν διάθεσιν ἐν τῷ δαρῆναι. καὶ διὰ τοῦτο ὑγιὲς εὔλογον ἂν εἴη τὸ παραχωροῦν ῥῆμα τῇ ἀνπατικῇ τὴν ἐνεργητικὴν διάθεσιν ἐμφανίζειν καὶ τὴν δευτέραν παραλαμβανομένην ἀνπατικήν, ἐν πάθει καταγίνεσθαι. καὶ δεύτερα τὰ πάθη τῶν ἐνεργειῶν ἐστι. συνέβη ἐμὲ φιλεῖν Ἀπολλώνιον· τοιοῦτο γὰρ ἂν εἴη· ἐγὼ φιλῶ Ἀπολλώνιον. καὶ δῆλον ὅτι τὸ τοιοῦτον ὑπερβατόν ἐστι· τὸ, δός δέ τε μ᾽ ἄνδρα ἑλεῖν τόνδε. καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ συντάξεως τῶν ἀπαρεμφάτων.

ιθʹ Ὅτι χρὴ ὁριστικὴν καλεῖν τὴν ἔγκλισιν, ἤπερ ἀποφατικήν.

Ἀκολούθως ῥητέον καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων ἐγκλίσεων· αἷς παρέπεται ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς δηλουμένων πραγμάτων τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος ἀναδέχεσθαι. ἡ μὲν γὰρ καλουμένη ὁριστική. καλεῖται καὶ ἀποφατική. καὶ δῆλον ὅτι κοινῆς μὲν ἐννοίας εἶχε τὸ καλεῖσθαι αὐτὴν ἀποφατικήν. εἴγε καὶ τὸ ἀποφαίνεσθαι κατὰ πάσης φράσεως παραλαμβάνεται. ἀλλὰ καὶ ἐπιρρήματά τινα ἀποφατικὰ καλοῦμεν. ἰδίας μέντοι ἐννοίας ἔχεται ἡ ὁριστική. διὰ γὰρ ταύτης ἀποφαινόμενοι ὁριζόμεθα. Ἔνθεν γὰρ καὶ οἱ καλούμενοι διαβεβαιωτικοὶ σύνδεσμοι. καὶ ἐπιανπολογικοί, συντείνουσιν ἐπὶ ταύτην. ὁριζό-

τρύφωνα χαρίσασθαι Ἀπολλωνίῳ. οὐ μὴν, ἐν τῷ, δὸς δέ τ᾽ ἐμ᾽ ἄνδρα ἑλεῖν. σύνέβη ἐμὲ φιλεῖν τρύφωνα. προσνοοῦμεν γὰρ τὸ ἀπαρέμφατον ἀμφοτέραις ταῖς αἰτιατικαῖς, οὐκ ἐμφαίνει καθίστησι τὸν ἐνεργοῦντα καὶ τὸν ἐνεργούμενον.

ιη' Πῶς διακριτέον τὰ ἐν ἀμφιβολίᾳ τῶν δύο αἰτιατικῶν.

Τὰ μέντοι τῆς διαλύσεως οὕτως ἂν ἔχοι. εἴπερ ἐκ τοῦ πλουτεῖ τρύφων, ὑγιαίνει τρύφων, γίνεται μετάληψις. φασὶ τρύφωνα πλουτεῖν λέγουσι τρύφωνα ὑγιαίνειν. δῆλον ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ταυτὸ γενήσεται. Ἔστω γάρ τι. θέων ὕβρισε δίωνα. πρόδηλον τοῦ ὑβρίσαντος καὶ τοῦ ὑβρισθέντος. ἐξ οὗ κατὰ τὴν αὐτὴν διάθεσιν μεταληφθήσεται. λέγουσι θέωνα ὑβρίσαι δίωνα. καὶ δῆλόν ἐστιν ὡς ῥῆμα πρόσκειται τῇ προτέρᾳ αἰτιατικῇ. ἣ προσέκειτο κατ᾽ εὐθεῖαν. τρύφων ὕβρισε. λέγουσι τρύφωνα ὑβρίσαι. ἐπιφερομένου τοῦ διατιθεμένου προσώπου. φέρε εἰπεῖν δίωνα. θέωνα. ἐκ δὴ τοῦ τοιούτου ἡ προηγοῦσα αἰτιατικὴ μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου προχωρήσει καὶ τῇ ἐνεργητικῇ διαθέσει. καὶ εἰ ὧδέ τις ἀποφαίνοιτο. περιέχει ὁ οὐρανὸς τὴν γῆν λέγουσι περιέχειν τὸν οὐρανὸν τὴν γῆν. καὶ ἀνάπαλιν περιέχει ἡ γῆ τὸν οὐρανόν. λέγουσι τὴν γῆν περιέχειν τὸν οὐρανόν. κἀκεῖνο γὰρ ὁμολογόν ἐστιν ὅτι ἡ ἐνεργητικὴ διάθεσις προτέρα τῆς παθητικῆς. τό τι γὰρ πέπονθεν, ὅπε ἀναδέδεικται ὁ τὴν ἐνεργη-

λέγειν εἰ θέλοι τις τῇ δεούσῃ συντάξει ὁ μὲν λόγος ἂν ἔσται τῇ λειπούσῃ αἰτιατικῇ, οὐχ οὕτω φαίημεν· δεῖ σοι χαρίζεσθαι δεῖ σου ἀκούειν· πάντως γὰρ αἰτιατική ἐστιν ἡ ὑπακουομένη· ἣν ἀπολαβὼν ὁ λόγος τὸ ἑαυτοῦ τέλος παραστήσει· ἐπεὶ δὲ μὴ ἔλιπεν, ἔδει τὸ προσενεχθὲν ὡς ἐν πλεονασμῷ τῆς αἰτιατικῆς καταγίνεσθαι· δεῖ σοι χαρίζεσθαι ἐμέ· δεῖ ἀκούειν σου Δίωνα·

ιζ' Πότε ἀπαρέμφατα σὺν δύο αἰτιατικὰς φέρεται.

Τ οὕτων οὖν τῇδε ἐχόντων, ἐὰν ὡς εἴπομεν τὸ ῥῆμα φύσει φέρηται ἐπ' αἰτιατικὴν λέγω τὸ ἀπαρέμφατον, τηνικαῦτα καὶ δύο αἰτιατικαὶ προσγίγνονται· μία μὲν ἐκ συνθέσεως τοῦ δεῖ καὶ χρή· ἑτέρα δὲ ἐκ τοῦ ἀπαρεμφάτου συντάξεως· ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα· δεῖ τρύφωνα διδάσκειν Διονύσιον· δεῖ τρύφωνα τιμᾶν Διονύσιον· δεῖ σε ἐμὲ τιμᾶν· ἔστι καὶ ἑτέρα σύνταξις δύο αἰτιατικὰς ἀποτελοῦσα ὁπηνίκα καὶ τὰ ἐγκείμενα ῥήματα ἐπ' αἰτιατικὰς φέρηται· οἷον τὸ ἀναγκάσαι· τὸ ποιῆσαι· καὶ τὰ ὅμοια· φέρεται γὰρ ἐπ' αἰτιατικὴν ἀλλὰ καὶ τὸ ἑλεῖν· ὑβρίσαι· καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· ἐφ' ἧς αὖ συντάξεως γένοιτο ἀνάγκασόν με· ὕβρισόν με· ποίησον τρύφωνα φιλεῖν Ἀπολλώνιον· ἐκ δὴ τῶν τοιούτων συντάξεων, καὶ τὰ ἀμφίβολα γίνεται· γενικῆς μὲν γὰρ συνούσης ἢ δοτικῆς, δῆλα πάντα τὰ τοῦ λόγου ἐστί· λέγουσι τρύφωνα ἀκούειν Ἀπολλωνίου· ποίησον

πατικὴν φέρεται. δεῖ ἐμέ. δεῖ σέ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀκατάλληλον τοῦ λόγου. δεῖ ἐμὲ ἀκούειν. οὐ γὰρ ὡς ἔφαμεν ἡ τῶν ἀπαρεμφάτων χρῆσις τὸ τοιοῦτον ἀπαιτεῖ. πρόσκειται γοῦν ἡ ἀποσταλτικὴ σύνταξις οὐχ οὔσης αἰτιατικῆς πτώσεως. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις. τῷ περιπατεῖν ἥδομαι. καὶ περιπατεῖν ἐθέλω, ἢ περιγράφειν. ἐθέλει κοιμᾶσθαι ἢ περιπατεῖν. ὧν εἴ τις ἀφέλοι τὰ συνόντα μόρια καὶ προσθείη τὸ δεῖ, πάντως ὑπακουσθήσεται καὶ ἡ αἰτιατική. δεῖ περιπατεῖν. χρὴ διαλέγεσθαι. ὥστε καὶ τὰ ἀπαρέμφατα λαμβάνουσι τὴν αἰτιατικήν. οὐ τὴν ἐν τῷ καθόλου. ἀλλὰ τὴν ἐμφερομένην ὑπολοίποις ἐγκλίσεσι. φιλεῖ θέωνα. φιλεῖ τρύφωνα. ἐὰν φιλῇ τρύφωνα καὶ οὕτω γίνεται φησὶ φιλεῖν τρύφωνα. ἔνθεν γὰρ καὶ δύο αἰτιατικαὶ πρὸς γίνονται τῇ τοιαύτῃ συντάξει. γενικῆς μὲν γὰρ καὶ δοτικῆς γίνεται σύνταξις, ὅταν πάλιν καὶ ὑπόλοιπος ἔγκλισις τὴν γενικὴν φέρηται. ἀκούει τρύφωνος. ἢ τὴν δοτικῆς. δίδωσι τρύφωνι. καὶ πάλιν τὴν τῶν ἑξῆς ἐγκλίσεων. ἐξ ὧν πάλιν τὰ μεταλαμβανόμενα ἀπαρέμφατα ταὐτὸ ἀναδέχεται. φησὶν ἀκούειν τρύφωνος. φησὶ διδόναι τρύφωνι. οἷς εἴ τις προσθείη τὸ δεῖ, ὑφελόμενος ἀναγκαίως τὸ φησὶ καθὼς ἐδείξαμεν, πάλιν προσγενήσεται καὶ ἡ αἰτιατική. δεῖ ἀκούειν τρύφωνος Ἀπολλώνιον. δεῖ ὁρᾶν θέωνος καί. δεῖ σοι τρύφωνα χαρίζεσθαι. καὶ γὰρ τὴν τούτων τὴν αἰτιατικὴν ὑποστέλ-

τάξεως τῆς ἀπαρεμφάτου. Αὕτη γὰρ καὶ μόνη
ἂν εἴη αἰτία τοῦ μὴ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐπισταλτικοῖς
ἀπαρεμφάτοις, ὑπακουόμενόν ἐστι τὸ ῥῆμα τὸ
λέγει. εὔχεται. διονυσίῳ ἀπολλώνιος λέγει χαί-
ρειν, ἢ εὔχεται. ἀσύστατον δὲ παραδέξασθαι ἀπα-
ρέμφατον δύο συντάξεις ὁριστικῶν ῥημάτων. ἑ-
νός γε μήν. καὶ διὰ τοῦτο φαμὲν, θέλει γράφειν.
δεῖ γράφειν. ἐγκειμένου γε μὴν ἐν τῷ Διονυσίῳ
χαίρειν, τοῦ λέγει, ἢ εὔχεται. ἀσύστατον τὸ ἐπεν-
τεθῆναι τὸ χρὴ, ἢ δεῖ, εἰ μὴ ἀποσταίη ἡ ἐπισταλτικὴ
σύνταξις, ἐφ᾽ ἧς ἂν λοιπὸν φαίημεν, δεῖ χαίρειν.
ἄλλως τε οὐ προσγίνεται τῷ ἐπιστελλομένῳ τὸ
χαίρειν οὐχ ὑφίσταται ὅπερ ἐν τῷ δεῖ χαίρειν ἐγ-
γενήσεται. ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν συντασσομένων
προθέσεων τοῖς ἀπαρεμφάτοις. καὶ πρῶτόν γε ἐξε-
ταστέον, εἰ ἀληθεύει, τὸ ἐπὶ αἰτιατικὴν αὐτὰ πάν-
τα φέρεσθαι. ὡς τὸ χρὴ καὶ δεῖ. χρὴ ἀναγινώσκειν
διονύσιον. καὶ τοῖς τοιούτοις ἦν μέντοι τὸ ἀληθεύ-
ον τοῦ λόγου. ὡς οὐκ αὐτὰ ἀπαρέμφατα πάν-
τως αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ πρόθεσιν τὴν καὶ ἐν τοῖς ὁ-
ριστικοῖς καὶ τῇ ὑπολοίπῳ ἐγκλίσει συντασσομέ-
νην. ἔστι γὰρ τὰ τοῦ λόγου οὕτως ἔχοντα. τὸ χρὴ καὶ
τὸ δεῖ αἴτια γίνεται αἰτιατικῆς παραθέσεως. κα-
θὸ ῥήματα ὄντα, πλαγίαν ἀπαιτεῖ τὴν δέουσαν.
καθὸ καὶ ἄλλοις πλείστοις ῥήμασι τὸ τοιοῦτον πα-
ρηκολούθει τὸ ἐπὶ γενικὴν φέρεσθαι. ἢ δοτικήν. ἢ
αἰτιατικήν. ὧν λόγῳ καὶ ἡ τοῦ λείπειν σύνταξιν ἐπαι-

σῃ ἀπετέλει το· ὁμοίως τῷ παρὰ ἀνακρέοντι· σὲ γὰρ Ἰαργήλιος ἐμμελῶς δίσκειν.

ιϛ′ Πότε τοῖς ἀπαρεμφάτοις συντάσσεται· καὶ τί τὸ τούτου αἴτιον.

Καὶ τὰ μὲν τῆς φωνῆς οὕτω καθιστέον· τά γε μὲν τῆς συντάξεως, τῇ δ' ἀναπληρωθείη. Δοκεῖ ἑνικῶς συντάσσεσθαι διαφόροις προσώποις καὶ ἀριθμοῖς. ῥῆμα καθεστὼς ὁριστικόν· ὅπερ οὐ παρείπετο, εἰ τὴν σύνταξιν ἐλάμβανε τῶν προσώπων καὶ τῶν ἀριθμῶν. Ἔστι γὰρ τὸ δεῖ ἡμᾶς γράφειν, ἔχον σύνταξιν τοῦ δεῖ πρὸς τὸ γράφειν οὐ πρὸς τὸ ἡμᾶς. καὶ διὰ τοῦτο ἀπάντοτε ἐν τῇ τοιαύτῃ συντάξει, οὔτε πρόσωπον διακρίνει οὔτε ἀριθμόν· ἐπεὶ οὐ συμφέρεται τούτοις. Ἔστιν ἀπαρέμφατον· καὶ διὰ τοῦτο οὐ συμμετατίθεται τῷ συμμετατιθεμένῳ. λέγω δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ. Ἔστι γὰρ καὶ τὸ δηλούμενον τοιοῦτον· τῶν οὖν γινομένων πραγμάτων ἐλλιπεστέρων ἀποτελουμένων, ἡ ἐγγινομένη παράθεσις τῶν προκατειλεγμένων ῥημάτων παρελαμβάνετο, εἰς ἐντέλειαν τῶν προσηκόντων. τὸ γὰρ δεῖ φιλολογεῖν, τοιοῦτόν ἐστιν. Ἐπιλείπει τὸ φιλολογεῖν· ὡς εἰ καὶ αὐτῷ τῷ λείπει προχρησαίμεθα, οὐδὲν ἔλαττον τὰ τῆς συντάξεως ἐνδεῆ καταστήσεται. λείπει τὸ φιλολογεῖν ἡμᾶς· λείπει τὸ φιλολογεῖν ἐμέ. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τολμήσει φάναι, τὸ λείπει ἐπίρρημα. καὶ ἀπειράκις καθ' ἕνα σχηματισμὸν ἐκφέρηται, ἕνεκα τῆς οὔσης συν

ὃ συνδεῖται τὸ ῥῆμα. περὶ οὗ πᾶσαν ἀκρίβειαν συν-
ενεγκάμεθα. ὡς ἔστι γενικώτατον τῶν ἄλλων ῥημά-
των. πρὸς οἷς καὶ διπλασιάζεται. ὅπερ ἴδιον ῥημά-
των. ὡς ἐν τῷ γεγραφέναι καὶ τοῖς ὁμοίοις. οὐδὲ
γὰρ ἐκεῖνο φαμὲν, ὡς τὰ μὴ προσειληφότα κατὰ
τοὺς παρῳχημένους τὸν χρόνον, οὐχὶ ῥήματά ἐ-
στιν. ἐπεὶ καὶ αἱ ἑξῆς ἐγκλίσεις ἅπασαι, οὐ προσ-
λαμβάνουσι. μόνη γὰρ ἡ ὁριστικὴ αὐτὴ ἐκεῖνο ἦν ἀλη-
θές. ὡς τὰ προσλαβόντα, ῥήματος μερισμὸν ὑπαγ-
ορεύει. ὑπεδείκνυτο δὲ, καὶ τὸ ἐχρῆν, καὶ τὸ ἔδει,
προσειληφότα οἷς καὶ ὡς ῥῆμα σύνεστιν ἀπα-
ρέμφατα, τὸ χρῆναι καὶ τὸ δεῖσθαι. καθότι καὶ στῆ-
ναι καὶ πλεῖσθαι. ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν τόνων ἔστιν αὐτὰ
καταλαβέσθαι. περισπᾶται τὸ δεῖ ὁμοίως τῷ πλεῖ
οὐχὶ οὖν καὶ ἐπιρρήματα περισπᾶται, ὡς τὸ πεῖ
τὸ πρῶτον δώριον. ὅπερ οὐ παρείπετο τῷ δεῖ. τὸ
δεύτερον ἀντὶ παρακειμένου τοῦ που. καὶ ἔτι τοῦ
οὗ. καὶ αὐτοῦ σύνεστι τῷ ἀεί. ὅπερ οὐ παρείπετο
πάλιν τῷ δεῖ. ἦν γὰρ κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ δέει
συνηρημένον, ὁμοίως τῷ πλέει, καὶ ῥέει, καὶ χέει.
Γ ρῶτον δὲ πρόσωπον ἔχει τὸ δέω καὶ πλέω. ἦν δὲ καὶ
τὸ τοῦ χρὴ τὸ πάθος παρεπόμενον. ὅπερ ἐστὶν εὑρέ-
σθαι καὶ ἐπὶ ἑτέρου ῥήματος τοῦ δέω, σημαίνοντος
τὸ ἐνδέομαι. συνωνυμεῖ τὸ χρῶ. καὶ χρέω ἀφ᾽ οὗ
καὶ τὸ δέον καὶ τὸ χρέος. καὶ δὴ παρείπετο τῷ
χρῶ παραγωγὴ τοῦ χρῆμι. ὡς φῶ φημί. ἀφ᾽ οὗ
τρίτον πρόσωπον χρῆσιν ὡς φησίν. ἐξ οὗ ἐν ἀποκο-

κατὰ δύο, μετὰ ἐπιωτικοῦ τινος, λόγον παρίστησι.
φαμὲν δ' ἔγε, δεῖ περιπατεῖν Διονύσιον καὶ ἕνεκα
τούτου ἀπαρτήσεται τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀπαρεμφά-
των. οὐ μὴν πάλιν ὑποταγήσεται τοῖς λοιποῖς ῥή-
μασι, καθὸ πάλιν ἀντίκειται τὸ ἀδιάκριτον προ-
σώπου. καὶ ἐπὶ τὸ μὴ παρακολουθῶν ἀριθμός. ὃς ἦν
κοινὸς πάντων ῥημάτων. Ἀλλ' ἔστι γε πρὸς ταῦ-
τα φάναι. Εἰ ἔστιν ἐπιρρήματα αὐτὰ μόνα φερό-
μενα ἐπὶ ἀπαρέμφατα, ὡς τὸ εἴθε ἐπὶ εὐκτικὰ, καὶ
τὸ ἄγε ἐπὶ προστακτικὰ, τί δή ποτε οὐ συμφέρε-
ται τοῖς κατ' εὐθεῖαν προσώποις. Ὡς ἔχει τό;
εἴθε ἐγὼ γράφοιμι. εἴθε ἡμεῖς γράφοιμεν. ἄγε γρά-
φετον ὑμεῖς, ἄγε γράφετε ὑμεῖς. οὐδὲ γάρ ἐστι φά-
ναι δεῖ ἐγὼ γράφειν. οὐδὲ δεῖ ἡμεῖς γράφειν. τῆς
τῶν ῥημάτων συντάξεως τὸ τοιοῦτον οὐκ ἐμποδί-
ζούσης. εἴθε ὑμεῖς ἀκούοιτε. εἴθε ὑμᾶς θεάσαιτο. εἴ-
θε ὑμῶν ἀκούοι. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων.
I δῆλον, ῥήματα τὰ ἐν παρῳχημένοις, καὶ χρόνου ἔξω-
θεν προσλαμβάνει. οὐ μὴν ἐπιρρημάτων. φαμὲν.
σήμερον γράφω. σήμερον ἔγραφον. Τοῦ μὲν ῥή-
ματος προσλαμβάνοντος κατ' ἀρχὴν χρόνον. τοῦ δὲ
ἐπιρρήματος συναρχομένου. φαμὲν δ' ἔγε, δεῖ γρά-
φειν, καὶ ἔδει γράφειν. καὶ τὸ μὲν ἔδει, χρόνον προ-
σέλαβεν ὁμοίως τῷ ἔπλει. καὶ ἔπνει. τό γε μὴν γρά-
φειν οὐ προσελάμβανε. καὶ τάχα τὸ παρακεῖν-
δυνάμενον εἶναι ἐπίρρημα, ἔνδειξιν ἱκανὴν τοῦ
εἶναι ῥῆμα παρίστησι. τὸ δ' ἔγε γράφειν, παρακεῖν-

τάξεως προηγεῖται ἐπίρρημα τὸ εἴθε. Καὶ ἐπὶ
τῆς προστακτικῆς τὸ, ἄγε, τοῦτον τὸν τρόπον καὶ
ἐπὶ τῆς ἀπαρεμφάτου ἡγήσεται τὸ χρὴ καὶ δεῖ
ἐπιρρήματα. οὐ δὲ γὰρ ἐκεῖνό τις οἰήσεται, ὡς σύν-
δεσμοί εἰσι. Καθὸ οὐ συνδέουσιν ἐπιφορὰν ἑτέ-
ρου λόγου. ὅπερ ἴδιον συνδέσμου. καὶ ἐμφαίνουσι
τε ἐπίτασιν, ὡς καὶ τὸ μάλα. ἢ ἄγαν, καὶ ἔτι ἐν
συνθέσει τοιαύτη καταγίνεται, ἣ οὐ παρακολου-
θεῖ συνδέσμοις. ῥήμασι δὲ, ἢ ἐπιρρήμασι. φαμὲν γὰρ
ἀποδδύς. ἀπεχθές. ἀπῆλθεν. ἄπεστιν. εἶχε δὲ οὕ-
τω, τὸ ἀποδεῖ. ἀπέχρη. Ὁμολογοῦ δὲ κἀκεῖνο
ὡς τὰ ἐπιρρήματα σύνεστι διαφόροις προσώποις.
σύνεστι διαφόροις ἀριθμοῖς. καλῶς γράφω. ἢ καὶ
γράφομεν. καὶ ἔτι ἐπὶ τῶν ἑξῆς προσώπων. Τά
γε μὴν ῥήματα συμπληθύνεται καὶ συμπαραλαμ-
βάνει τοῖς προσώποις. ἡμεῖς γράφομεν. ὑμεῖς
γράφετε. οὐ μὴν τὸ χρὴ καὶ τὸ δεῖ. χρὴ γὰρ ἡμᾶς
γράφειν. χρὴ ἐμὲ γράφειν. καὶ δεῖ σε ἀναγινώ-
σκειν. δεῖ ὑμᾶς διαλέγεσθαι. Καὶ ἕνεκα πάλιν
τοῦ τοιούτου, μᾶλλον ἐπιρρήματά ἐστιν. οὐδὲ γὰρ
ἐνὸν φάναι, ὡς ῥήματά ἐστιν ἀπαρέμφατα. οἷς
παρακολουθεῖ, τὸ μὴ εἰς ἀριθμὸν διάφορον παρα-
λαμβάνεσθαι, τὸ μὴ διακρίνειν πρόσωπον.

Περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐκτεθείμεθα. ἰδοὺ
γὰρ οὔτε τὰ τῆς φωνῆς ὑπακούει ἰδιώματα, οὔ-
τε τὰ τῆς συντάξεως. Ποῖον γὰρ ἀπαρέμφα-
τον εἰς ει δίφθογγον λήγει, ἢ εἰς η. ἢ πότε ἀπαρέμ-

τι συγχωρεῖ τὰ τῆς αὐτοτελείας. οὐ γὰρ ἡ ἐξ ἀπαρεμφάτου σύνταξις κατακλείει λόγον. εἰ μὴ ἀναπληρωθείη διʼ ὧν ἀπαρέμφατός ἐστι. Τὸ οὖν δὴ θέων Ἀπολλωνίῳ χαίρειν, οὐκ ἂν εἴη αὐτοτελὲς, εἰ μὴ ὡς εἴπομεν τὸ συνυπάρχον ἐγκέοιτο ῥῆμα. καὶ τοσαῦτα μὲν τὰ τῆς ἐπισταλτικῆς συντάξεως.

ιε΄. Τίνα μόρια λόγου εἴη τὸ χρὴ καὶ τὸ δεῖ.

Ἐχομένως ῥητέον καὶ περὶ τῆς ὑπολοίπου συντάξεως τῶν ἀπαρεμφάτων. τὸ δεῖ γράφειν. δεῖ ἀναγινώσκειν. χρὴ φιλολογεῖν. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. σαφὲς ὅτι τῆς ἐπισταλτικῆς συντάξεως διαφέρει. ἐκείνη μὲν γὰρ ἀπροσδεὴς τῶν προκειμένων μορίων. Λέγω τοῦ χρὴ καὶ τοῦ δεῖ. ἡ δὲ, οὐ συγκλείει διάνοιαν χωρὶς τούτων. Δεῖ ἀναγινώσκειν Τρύφωνα. δεῖ ἀκούειν σου. χρὴ ὁμιλεῖν Τρύφωνι. καὶ τί ποτε τὸ ποιοῦν ἐστιν, ἐν μὲν τῇ ἐπισταλτικῇ συντάξει τὸ ἀκατάλληλον, ἄξιον διαλαβεῖν. προδιακρινηθέντος γὰρ τοῦ τοιούτου. λέγω δὲ τοῦ, τίνι μέρει λόγου ὑπαχθήσεται τὸ χρὴ, καὶ τὸ δεῖ.

Περὶ ὧν καὶ τῷ, ἐπιρρημάτων, ἀπαιτοῦντος τοῦ λόγου ἐξεθέμεθα. Καὶ νῦν δὲ ἐπιτομωτέρα χρησόμεθα φράσει, ὑπὲρ τοῦ ταὐτὸ συμπαραστῆσαι δύο λόγων. ἢ γοῦν μὴ οἱ ἐλλιπῆ τὴν πραγματείαν καθίστασθαι. Η μὲν οὖν συνηγορία τοῦ τὰ προκείμενα μόρια ἐπιρρήματα εἶναι, γένοιτʼ ἂν τοιαύτη. καθάπερ τῆς εὐκτικῆς ἐγκλίσεως ἐπί τινος συν-

ἀλλὰ εἶναι, ἐκεῖνο σαφέστατόν ἐστιν· ὅτι κατὰ τὴν εὐθεῖαν μετέλαβε τοῦ χαίρειν· οὐχὶ τὸ κατὰ δοτικήν· ἦν γε μὴν τοὐναντίον τὸ πρὸς χωρεῖν τῷ ἐπιστελλομένῳ τὸ χαίρειν· ὥσπερ καὶ τοῖς ὑπ' ὄψιν συνοῦσι φαμὲν τὸ, χαῖρε· οὐχ ἑαυτοῖς προστιθέντες τὸ χαίροιμι· ἢ χαίρω· οὐ δυναμένου οὖν τοῦ τοιούτου παραλαμβάνεσθαι, ἀνάγκη πᾶσα εἰς τὸ γενικὸν ἀπαρέμφατον παραλαμβάνεσθαι τὴν σύνταξιν· συνηθέστερον ὑπακουομένης τῆς συντάξεως· τίς λέγει· ἢ εὔχεται· τρύφων θέωνι λέγει χαίρειν· συνήθως καὶ ἄλλων ὑπακουομένων· ὡς κόπτων ἀμφοτέρησιν· ὕει· βροντᾷ· ἐξαιρέτως γε μὴν καὶ τῶν ῥημάτων αἱ ἐγκλίσεις ἔχουσιν ἐγκείμενα ῥήματα καθὼς ἐδείξαμεν· ὅτι ἐν τῷ χαίροις ἔγκειται τὸ εὔχεσθαι· ἐν τῷ χαῖρε, τὸ προστάξαι· ἅπερ μετὰ τῶν ἀπαρεμφάτων παραλαμβάνεται· ὁπηνίκα καὶ ἐγκλίσεις εἰς αὐτὰ μετατίθενται· Τὸ οὖν Διονυσίῳ χαίρειν, ἔχει συνυπάρχον ῥῆμά τι τῶν προκειμένων· φέρε εἰπεῖν, τὸ εὔχεται ἢ λέγει· ὅπερ συνηθέστερον ἔννοιαν γὰρ προστακτικωτέραν ὑπαγορεύει· καὶ ἐν δευτέροις προσώποις συγχρώμεθα· τὴν εὐκτικὴν παραπεμπόμενοι· οὕτως ἐχόντων καὶ τῶν ὁμηρικῶν· Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα· χαῖρε ξεῖνε· μῆνιν ἄειδε θεά· ἐνθένδε γὰρ καὶ προὐθέμην φάναι, ὡς ἀντὶ προστακτικῶν τὰ ἀπαρέμφατα παρείληπται κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν· Σαφὲς γὰρ ὅτι καὶ τῷ ὑπακουομένῳ ῥῆμα

καὶ παραλαμβάνεσθαι· οὐ προσήκουσα μέντοι τῷ δο/
θέντι σχήματι τοῦ λόγου· οὐ μὴν ἔτι τὸ ἐν τῇ ἀπο/
σταλτικῇ συντάξει ἠδύνατο τοιοῦτον παραδέξα/
σθαι· ἔχει γὰρ ὁ λόγος οὕτως· εἴπομεν ὡς ἀναγ/
καίως ἡ εὐθεῖα τῶν κυρίων ὀνομάτων παραλαμ/
βάνεται· ἀλλὰ καὶ ἡ δοτικὴ ἣν προποιεῖται ἡ τοῦ λό/
γου σύνταξις· οὐ δυναμένη τὴν προστακτικὴν
ἔγκλισιν παραδέξασθαι· ἀλλ' οὐδ' ἄλλην τινά· ἔ/
στι γὰρ τὸ, Διονυσίῳ χαίρειν, ἐν ἴσῳ, τῷ Διονύσιε
χαῖρε· ὅπερ οὐκ ἠδύνατο ἐγχωρεῖσθαι· ἐπεὶ ἡ προσ
τακτικὴ ἔγκλισις, καὶ ἔτι ἡ κλητικὴ πτῶσις, ἐπὶ
παροῦσι τοῖς προσώποις σύνεστιν· ᾧ δὲ τὰ τοῦ λό/
γου ἀποστέλλεται, ἄπεστι· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ ἀποστέλ/
λων παρὼν, ἀπόντος σύνταξιν ποιεῖται· ἡ γὰρ εὐ/
θεῖα τῶν ὀνομάτων δέδεικται, ὡς τρίτον ἐστὶ πρό/
σωπον· ἐδείξαμεν γὰρ ὡς προσεχώρει ἡ ἐν εὐθείαις
ἀντωνυμικὴ σύνταξις, ἐνδείξει οὖσα τῶν παρόν/
των προσώπων· ὃ πάλιν οὐκ ἐνεχώρει τῷ λόγῳ·
εἴγε ἀμφότερα τὰ πρόσωπα οὐχ ὁρώμενά ἐστι,
τό, τε τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ τοῦ ἀποστελλομένου·
συνούσης οὖν τῆς εὐθείας καὶ ἔτι τῆς δοτικῆς κα/
τὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὰ συν/
τασσόμενα ῥήματα ἐν τρίτῳ καταγίνεσθαι· καὶ
συντάσσεσθαι οὐκ ἐν ἄλλῃ πτώσει, ἢ τῇ εὐθείᾳ·
τὸ νῦν προκείμενον ῥῆμα, ἐπὶ τὴν εὐθεῖαν συντεί/
νει· Ἀπολλώνιος Διονυσίῳ· χαιρέτω· ἢ καὶ ἔτι χαί/
ρειν· ἢ χαίροι· καὶ ἵνα δῶμεν τὰ τοῦ λόγου κατάλ

ῥημάτων, περιγράφειν τῆς τῶν ῥημάτων ἐννοίας. οὐ λέλησμαι ὡς ἐν ἑτέροις συμφερόμενός ἐστι, τὴν ὁριστικὴν ἔγκλισιν παρεδεξάμην ὡς πρωτεύουσαν τῶν ἄλλων· ἀλλ᾽ οὖν γε ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις τοῦ λόγου κατηνάγκασε τὸ μεταθέσθαι. συγχωρουμένου ἐκείνου· ὡς δεόντως ἀπὸ τῆς ὁριστικῆς ἐγκλίσεως ἀρχόμεθα· οὐχ ὡς πρώτης οὔσης· ὡς δὲ ἐκφαντικωτάτης οὔσης καὶ πολλῆς· καὶ δυναμένης διδάξαι καὶ τὰς ἐγγενομένας συνεμπτώσεις· κατὰ τὰ ἐγγινόμενα πάθη καὶ παραγωγάς· οὐ δὲ τοῦ τοιούτου μαχομένου· καθὸ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐλλιπεστέρα ἡ ἀπαρέμφατος ἔγκλισις· εἴγε καὶ τὰ πρωτότυπα τῶν λέξεων ἐν ἐλάττονι καταγίνεται ὕλῃ τῶν παραγώγων.

ιδʹ Εἰ δεόντως κατὰ τὸ ὁμηρικὸν ἔθος, ἀντὶ προστακτικῶν παραλαμβάνεται. καὶ ὅτι ἡ ἀττικὴ σύνταξις τὸ ἀπαρέμφατον ἔχει ἀντὶ προστακτικῶν.

Οἶμαι δὲ καὶ ὁ μηρικὸν ἐκστὰν τῆς τῶν προστακτικῶν συντάξεως, δεόντως αὐθυπαλλάξαι τὴν ἀπαρέμφατον οὖσαν γενικήν· ὡς ἣν καὶ ἐδείχθη ἅπαντα τὰ ἰδικὰ μεταλαμβανόμενα. Οὕτω ἔχει καὶ ἡ ἀττικὴ σύνταξις· τρύφων θέωνι χαίρειν. τοῦτο διαφθροῦσα τῆς ὁμηρικῆς συνηθείας· καθὸ ἡ μὲν, ἀντὶ τὸ προστακτικὸν φύσει καταφέρεται· καὶ οἱ ὄντες ἐστὶν ἐπ᾽ αὐτοῖς τὰ προστακτι

νοίᾳ ἢ ἐν κτητικῇ. καὶ ἔτι ταῖς ὑπολοίποις. καὶ δῆλον ὅτι οὐκ ἂν θαῤῥήσει τις φάναι μὴ εἶναι γενικώτατον ὄνομα, ὃ μή ἐστι πατρωνυμικὸν ἢ κτητικὸν ἤ τι τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ εἶδος πιπτόντων. τούτῳ οὖν τῷ λόγῳ παραδεξόμεθα τὸ ὁριστικὸν ῥῆμα. καὶ τὸ εὐκτικόν. καὶ ἔτι τὰ ὑπόλοιπα εἴδη τοῦ γενικοῦ ῥήματος. ὃ δὴ οὐ πάντως στερήσεται τοῦ μὴ ῥῆμα εἶναι, ἐὰν μὴ συναχθῇ τὴν γενικὴν σημασίαν. ἔστι καὶ οὕτως ἀποδεῖξαι. καθόλου πᾶν παρηγμένον ἀπό τινος, ἀνάλυσιν ἔχει τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον μετὰ λέξεως τῆς σημαινούσης ταὐτὸ τῇ παραγωγῇ. παρὰ τὴν τοῦ ἕκτορος γενικὴν, ἀποτελεῖται τὸ ἑκτορίδης. ᾧ καὶ προστίθεται τὸ υἱός. καὶ διὰ τοῦτο ἀναλύεται εἰς τὸ ἕκτορος υἱός. παρὰ τὸ γοργὸς, ἀποτελεῖται τὸ γοργότερος προσγινομένου τοῦ μᾶλλον. ὃ δὴ πάλιν ἀνάλυσιν ἔχει, εἰς τὸ γοργὸς μᾶλλον. παρὰ τὸ τοῖς ἵπποις ἐμπεριεκτικόν τι. ἀποτελεῖται τὸ ἱππών. ὃ δὴ πάλιν ἀναλύεται, εἰς τὸ τοῖς ἵπποις συνέχον. καὶ πρόσφορον ἂν εἴη εἰς τὸ τοιοῦτον πλείονα παρατίθεσθαι. δῆλον γὰρ τὸ εἰρημένον. Καὶ δὴ πᾶσα ἔγκλισις οὐκ εἰς ἄλλο τι μεταλαμβάνεται, ἢ εἰς ἀπαρέμφατον, μετὰ λέξεως τῆς σημαινούσης ταὐτὸ τῇ ἐγκλίσει. Ὅτε οὕτω φαμέν. περιπατῶ. ὡρισάμην περιπατεῖν. περιπατοῖμι. ηὐξάμην περιπατεῖν. περιπάτει. προσέταξα περιπατεῖν. πῶς οὖν οὐ βίαιον, τὸ τὰ συνεκτικώτατα ἁπάντων τῶν

ῥημάτων

παρεπομένῳ ἀριθμῷ· ὃς οὐ φύσει παρέπεται τῷ ῥήματι· παρακολούθημα δὲ γίνεται προσώπων τῶν μετειληφότων τοῦ πράγματος. αὐτὸ γὰρ τὸ πρᾶγμα ἕν ἐστι τὸ γράφειν τὸ περιπατεῖν· ὅπερ ἐγγινόμενον ἐν προσώποις, ποιεῖ τὸ περιπατῶ· τὸ περιπατεῖ τον· τὸ περιπατοῦσιν. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἀληθεύσει, ὡς τὸ ῥῆμα δεικτικόν ἐστι προσώπων. πάλιν γὰρ ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ τοιοῦτον ἐπεγίνετο. τὰ γὰρ μετειληφότα τοῦ πράγματος, ἃς πρόσωπον ἀνεμερίσθη· περιπατῶ· περιπατεῖ. αὐτό γε μὴν ἐκτὸς ἂν προσώπων καὶ ἀριθμῶν, συμφορεῖται ἅπασιν ἀριθμοῖς. καὶ ἅπασι προσώποις.

Α λλ' οὐδὲ ψυχικὴν διάθεσιν τὸ ῥῆμα ἐπιδέχεται.

Γ άλιν γὰρ τὰ μετειληφότα πρόσωπα τοῦ πράγματος, τὴν ἐν αὐτοῖς διάθεσιν ὁμολογεῖ διὰ τοῦ ῥήματος. τὰ δὲ, ὡς οὐκέτι ἐγγενόμενα ἐν προσώποις οὐδὲ τὸ ἐν τούτοις ἐπιγενόμενον ἐνδιάθετον τῆς ψυχῆς ὁμολογεῖ. Ἴδιον αὖ ῥήματός ἐστιν, ἐν ἰδίοις μετασχηματισμοῖς διάφορος χρόνος· διάθεσίς τε ἡ ἐνεργητικὴ· ἡ παθητικὴ· καὶ ἔτι ἡ μέση. ὧν πάντων μετέλαβε τὸ γενικώτατον ῥῆμα, λέγω τὸ ἀπαρέμφατον. Ἐπεὶ εἴπερ τῇ φύσει ἦν ἀπαρέμφατον, πῶς ταῦτα παρεμφαίνει.

Ε τι γοῦν ἐπινοήσαι τὸ γενικώτατον ὄνομα, ἐνθέσει ἰδίᾳ καταγιγνόμενον ἢ κοινῇ. οὐκ ἐν πτώσει τῇ παρεπομένῃ ἐν γένει τῷ δέοντι. Τότε μὴν εἰδικώτατον καταγίνεσθαι ἐν πατρωνυμικῇ ἐν-

ψα τὸ γράφεται. Ἀλλ' ἔστι γε πρὸς ταῦτα φά-
ναι· καὶ πρὸς μὲν τὴν σύνταξιν τοῦ θέλει γράφειν
καὶ τῶν τοιούτων· ὡς οὐκ ἐν τῷ καθόλου δίδοται
τὸ κατὰ τοῦ αὐτοῦ προσώπου διαφόρους ἐγκλί-
σεις μὴ παραλαμβάνεσθαι. Φαμὲν γὰρ προαι-
ροῦμαι ἀναγινώσκειν· καὶ φιλῶ γράφειν· οὐ μὴν
γελῶ γράφειν οὐδὲ σκάπτω λέγειν· ὅπερ ἦ κατὰ
τὸν λόγον ἦν τῶν ἀπὸ ῥημάτων, ἐπὶ ῥῆμα φέρεσθαι
ἤμελλεν. Ἔστιν οὖν τῆς συντάξεως αἰτία ἡ ἰδέ-
T ων ῥημάτων, ἅ ἐστιν ἐμπεριεκτικὰ πραγμάτων·
ἐφ' ἃ καὶ ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις ἐπιδίδεται, καὶ αἱ
ὑπόλοιποι. Ὡς τὸ γράφω· ὀρύσσω· τύπτω· ἃ δὲ,
αὐτὸ μόνον, προαιρετὸν ψυχῆς ὁρίζεται, ἐλλείποντα
τῷ πράγματι· ὡς τὸ θέλω· βούλομαι· προθυ-
μοῦμαι· ἃ δὴ ὡσπερεὶ κενὰ ὄντα ἀναπληροῦνται
τῇ τοῦ πράγματος παραθέσει· ὅπερ οὐκ ἄλλο
τί ἐστιν, ἢ τὸ προκείμενον ἀπαρέμφατον, γενικώ-
τατον καθεστὸς τῶν ἄλλων ῥημάτων, ὡς ἐν τοῖς ἑ-
ξῆς δεδείξεται· θέλω περιπατεῖν· βούλομαι γρά-
φειν· τά γε μὴν ἀπειληφότα διὰ τοῦ ἐπακολου-
θοῦντος ὁρισμοῦ τὸ πρᾶγμα, ἀπροσδεῆ καθέστη-
κεν ὡς πρὸς τὴν σύνταξιν τῶν ἀπαρεμφάτων· ἐγ-
κειμένου γὰρ τοῦ τύπτειν ἐν τῷ τύπτω, περισσὸν
τὸ ἐπάγειν ἕτερον πρᾶγμα· τύπτω γράφειν· οὐ
μὴν ἐν τῷ θέλω γράφειν καθὼς ἔφαμεν. Ἔστι
γενικωτάτη τῶν ἀπαρεμφάτων ἔγκλισις· ἀναγ-
καίως λείπουσα τοῖς προδιαπρεηθεῖσι τῷ παρε-

ἐν τῷ γράφειν ἢ γράψαι. καὶ ἔτι ἡ σώζουσα διάθε/
σις συνάγει, τὸ, ῥήματα αὐτὰ πάντως καλεῖσθαι
ἐπεὶ τοῦτο σύνεστι τῇ μετοχῇ. ἀλλ' οὐ ῥήματα αἱ
μετοχαί. πόθεν δὲ ὅτι ἐπιρρήματα καθότι ἔγκλι/
σις μὲν διάφορος κατὰ σύνταξιν τοῦ αὐτοῦ προ/
σώπου οὐ παραλαμβάνεται. οὐ γὰρ φαμὲν γρά/
φεις λέξαι ἤτι τῶν τοιούτων μὴ δυναμένων παρα
λαμβάνεσθαι. φαμὲν δὲ θέλεις γράφειν. ἀναγι
νώσκειν βούλει. Ἴδιον δὲ ἦν ἐπιρρήματος, τὸ συν
ῥήμασι παραλαμβάνεσθαι προτακτικῶς ἢ ὑπο/
τακτικῶς ὅπερ παρείπετο τῷ γράφειν θέλω. θέλω
γράφειν. ὡσεὶ καὶ ἑλληνιστὶ λέγω. λέγω ἑλληνιστί.
καὶ ὡς τὸ ἑλληνιστὶ προσλαβὸν τὸ λέγω ἀπαρτίζει
τὸν λόγον, οὕτω τὸ γράφειν προσλαβὸν τὸ, θέλω.
καὶ ὡς ἀδιαφορεῖ κατὰ παντὸς ἀριθμοῦ τὰ ἐπιρρή
ματα, οὕτω καὶ γράφειν θέλω, ἢ θέλομεν. καὶ ὡς ἀ/
διαφορεῖ κατὰ τὰ πρόσωπα, ἑλληνιστὶ λέγω, ἑλ/
ληνιστὶ λέγεις, οὕτω τὸ γράφειν θέλω. γράφειν θέ
λεις. καὶ εἰ ἀπὸ ῥημάτων ἐστὶν ὅτε τὰ ἐπιρρήματα
παράγεται. ὡς αὐτῷ τῷ ἑλληνιστὶ τὸ, ἑλληνίζω
παράκειται. οὐ κωλύει καὶ τῷ γράφω παρακεῖ
σθαι τὸ γράφειν. οὐ μαχομένου τοῦ διαφόρου χρό
νου. Δύναται γὰρ κατὰ χρόνον τὸ ἐπίρρημα
ἀποτελεῖσθαι. καθό ἐστιν ἐπινοῆσαι κἀπὶ τῶν με/
τοχῶν. εἴγε τῷ μὲν γράφω ἢ γράφων παράκειται
τῷ δ' ἔγραψα ἢ γράψαι. τῷ δὲ αὐτῷ λόγῳ, καὶ τῷ
γράφω τὸ γράφειν παρακείσεται. τῷ τε γὰρ ἔγρα

οὖσαι δεῖσθαι οὐ μετρίως ὑποστάσεως. αἵ τε γὰρ παρεπόμεναι ἐγκλίσεις λόγον ἀπαιτήσουσι τῆς συντάξεως. καὶ οἱ ἐν αὐταῖς ἀναμερισθέντες χρόνοι. καὶ ἡ συμπαρεπομένη διάθεσις ἐνεργητικὴ οὖσα ἢ παθητική. καὶ ἡ μεταξὺ τούτων πεπτωκυῖα μέση. οὐ προχωροῦσα οὐδετέρα. καὶ τὰ ἐγγινόμενα πρόσωπα ἐν τῷ καθόλου ἢ μερικῶς. ἢ οὐδ᾽ ὅλως καὶ εἰ ἅπασαι σύμφωνοί εἰσιν αἱ διαθέσεις ἥ τε ἐνεργητικὴ καὶ ἡ παθητική. τίνα τε αὖ τῶν παγίαις θέλει ἐπαρτᾶσθαι. καὶ πότερον ἀδιαφόρως ἢ κατὰ μερισμὸν τὸν δέοντα τῶν προσώπων. εἰσὶ καὶ ἄλλαι ἰδικώτεραι συντάξεις τῶν προκατειλεγμένων. ἃς κατὰ τὸ ὑποβάλλον διακρινοῦμεν.

Εἰ ἡ ἀπαρέμφατος ἔγκλισις. καὶ εἰ ὅλως ῥήματα τὰ ἀπαρέμφατα. τί γὰρ μὴ μᾶλλον ἐπιρρήματα ἐκ τῶν ῥημάτων γινόμενα. καὶ εἴη ἂν τὰ συνηγοροῦντα τῷ λόγῳ, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα.

ιγ΄ Ἕνεκεν τίνος οὐ παρεμφαίνει ψυχικὴν διάθεσιν μετὰ ἀριθμοῦ καὶ προσώπου.

Τοῖς ῥήμασιν ἐξαιρέτως παράκειται ἡ ψυχικὴ διάθεσις. ὅπερ οὐ σύνεστι τοῖς ἀπαρεμφάτοις καὶ τὸ ἐν ἀριθμοῖς καὶ προσώποις καταγίνεσθαι. ὧν τῆς διαφορᾶς οὐκ ἔτυχε τὸ ἀπαρέμφατον, καθὸ καὶ εἰ ἐξ αὐτῶν μεταληφθεῖσα μετοχὴ στερουμένη τῶν προκειμένων, καὶ τῆς τῶν ῥημάτων ἰδέας ἀπεβλήθη. οὐ γὰρ δήγε ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ χρόνου

ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ ὑγιοῦς λόγου. Αἴτιον μέντοι ὑπολαμβάνω τοῦ παραδέξασθαι τὴν ἑνικὴν σύνταξιν τὰ ῥήματα οὐκ ἄλλο τι, ἢ τὴν ὁμοφωνίαν τῆς εὐθείας ὡς πρὸς τὴν αἰτιατικήν. Ὅπερ οὐ παρείπετο τοῖς τε ἀρσενικοῖς καὶ θηλυκοῖς. διὸ καὶ ἐν τῇ εὐθείᾳ προφανὴς ἡ ἀκαταλληλότης γίνεται, ἐν τῷ οἱ ἄνδρες γράφει. οὐ μὴν ἐν αἰτιατικῇ. ἐν μεταβάσει γάρ, τὸ πρόσωπον νοεῖται τό, γράφει ἄνδρας γράφει. Ἀναμερισθεῖσαι οὖν αἱ πτώσεις ἐν ἰδίαις φωναῖς, διέκριναν τό, τε κατάλληλον καὶ ἀκατάλληλον. οὐ τοῦ τοιούτου δὲ παρεπομένου κατ' οὐδέτερον σχῆμα συνέβαινε τὸ μὲν ἕτερον φυσικώτερόν πως ἔχει. λέγω τὸ κατ' αἰτιατικήν. φέρε εἰπεῖν γράφει τὰ παιδία, ὥσει καὶ γράφει τοὺς παῖδας. κἀπεὶ ἐν μὲν τῷ ἀρσενικῷ οὐχ αἱ αὐταὶ φωναί, γράφει γὰρ οἱ παῖδες. ἐν δὲ τῷ οὐδετέρῳ ταυτό, ὅπερ ἦν ἀνακόλουθον τῇ πρὸς τὴν αἰτιατικὴν ὁμοφωνίᾳ, συντρέχον τὸ σχῆμα, δύσληπτον ἐποίει τὸ ἀκατάλληλον. καὶ διότι λανθάνει.

ιβʹ Τίς ἡ ἀφορμὴ τοῦ συντάσσεσθαι τὰ ἀπαρέμφατα τοῖς ῥήμασι. καὶ εἰ ἐπιρρήματά ἐστιν ἢ οὔ. Καὶ ὅτι τὸ ἀπαρέμφατον καὶ τὸ ἐπίρρημα οὐ ταυτόν ἐστιν.

Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς καθολικῆς συντάξεως τῶν ῥημάτων. ἣν πάνυ διείληφα, πολυμερεστάτην

νεσιν, ἔστι δὲ καὶ οὕτω φάναι. Ἐδείξαμεν ἐν τοῖς προκειμένοις, ὡς οὐδὲν μέρος λόγου γίνεται ἀκατάλληλον, ἐν ᾧ μὴ διεκρίθη· ὡς τὰ ἐπιρρήματα ἐν ἀριθμῷ· χωρὶς εἰ μὴ αὐτὰ δηλώσει ἀριθμὸν οὐκ ἐν διαφόροις χρόνοις. Χωρὶς εἰ μὴ πάλιν διαστείλειε χρόνῳ· ὡς ἐν τῷ χθές· αὔριον· καὶ ἄλλοις, οἷς παρεθέμεθα· οἱ σύνδεσμοι ἀριθμὸν οὐκ ἐπιδεξάμενοι, οὐδὲ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς ἁμαρτάνονται. ἀλλ᾽ οὐδὲ γένος, πρόδηλον τὸ εἰρημένον ἐπὶ πάντων τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

ια' Ὅτι τὰ πρόβατα λέλυνται καταλληλότερον τοῦ δοῦρα σέσηπται.

Τὰ δὴ ῥήματα, γένος μὲν οὐ διακρίνει· ἀριθμὸν δὲ καὶ πρόσωπον· καὶ ἄλλα περὶ ἃ καταγίνεται. οὐκ ἄρα ὀφείλει γινώσκειν ἐν διαφόρῳ σχήματι τὸ οὐδέτερον· καὶ ἐν διαφόρῳ τὸ ἀρσενικὸν ἢ τὸ θηλυκόν. Πῶς οὖν φαμὲν λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι· καὶ λέγει τὰ παιδία. Εἰ δὲ ἀριθμὸν παρεμφαίνει, σαφὲς ὅτι συμπληθυνθήσεται τοῖς συνοῦσι πληθυντικοῖς· καὶ δῆλον ὅτι τὸ πρόβατα λέλυνται; ἀναλογώτερον τοῦ δοῦρα σέσηπται. παρὸν καὶ τῶν πρώτων καὶ δευτέρων διελέγξαι τὸ σχῆμα· εἰ γὰρ ὑγιὲς τὸ φάναι φιλοπονοῦμεν παιδία ὄντα, οὐχὶ φιλοπονῶ παιδία ὄντα, καὶ ἔτι ἐπὶ δευτέρων προσώπων, ταὐτό, πῶς οὐ δοθήσεται. ἄλογον μὲν καθίστασθαι, τὸ φιλοπονεῖ παιδία ὄντα. καὶ αὕτη μὲν

μετὰ σύνταξιν. Εἴγε καὶ τὸ τοιοῦτον ἐδείχθη, ὡς καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἐπὶ ῥῆμα φέρεται· ἣ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε· τοῦ ἑξῆς ὄντος, ἣ ἔθηκε μυρία κακὰ τοῖς ἕλλησιν· ὅς ποτ' ἔμ' εἰρόμενος· ὅς εἰρόμενός με. Δυσέφικτόν ἐστι τὴν ἐν ἅπασι τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου σύνεμπτωσιν παραθέσθαι.

Αρκετὴ γάρ ἐστι καὶ ἡ προκειμένη εἰς τὸ παραστῆσαι τὴν ὑπόλοιπον σύνεμπτωσιν.

Ὅτι τὰ συνεμπίπτοντα τῶν μερῶν τοῦ λόγου σολοικίζεται, εἴπερ τὰ μοναδικά.

Ου μὴν ἐκεῖνο ἄξιόν ἐστι παραλιπεῖν· διότι ἐπὶ μὲν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν εὐθειῶν πληθυντικῶν, προφανὲς γίνεται τὸ ἀκατάλληλον· ποιούμενοι σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ ἑνικόν· εἰ φαίημεν οἱ ἄνδρες λέγει· αἱ γυναῖκες λέγει· οὐ μὴν κατ' οὐδέτερα προφοράν· καὶ τὸ αὐτὸ δηλούμενον ἢ μόνου τοῦ χαρακτῆρος ἐνηλλαγμένου· εἰ φαίημεν τὰ γύναια λέγει· οὐ δὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ ἄτερον ἐπιλύει· ὡς βοιώτιόν ἐστιν ἔθος ὅμοιον τῷ παρὰ πινδάρῳ. Αχεῖται ὁ μφαὶ μελέων σὺν αὐλοῖς· αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἐπιζητεῖ ὁ λόγος· ὡς λαμβάνει τὸ σχῆμα τὸ τοῦ οὐδετέρου· ὅτι γε οὐδὲν ἡ τοῦ γένους σύνταξις ὑπεκλύει τὸν λόγον, ὡς ὅτι τὰ οὐδέτερα ἁρμόδιά ἐστι τοῖς ἑνικοῖς, σαφὲς ἐκ τοῦ ἐν μόνοις ἀπτώτοις ἀδιαφορεῖν τὴν τῶν γενῶν σύνταξιν· πᾶν γὰρ μέρος λόγου ἄπτωτον, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει σύνταξιν ἅπασι τοῖς γέ

τῷ γαμβρὸς ἐμὸς θύγατέρ τε. πῶς ἄρ' οὐ δεῖ ἡ
διὰ τὸν προκείμενον λόγον. καὶ διὰ τὰ συνυπάρ-
χοντα αὐτῷ ἑνικὰ κατὰ γένος. οὐδετέρως μὲν
τέκνον ἐμόν. θηλυκῶς δὲ μῆτερ ἐμή. τούτων γὰρ ὑπαρ-
χόντων, ἀνάγκη καὶ τὸ ἀρσενικὸν συνυπάρχειν.
E Ἔρηται ἡμῖν περὶ συνεμπτώσεως τῆς ἐμοῦ. ποτὲ κτη-
τική ἐστι καὶ ποτὲ πρωτότυπος. Ἡνίκα καὶ περὶ
τῆς ζηνοδοτείου γραφῆς διελαμβάνομεν.
Πρόδηλός τέ ἐστι καὶ ἡ ἐμοὶ καὶ σοὶ ἀντωνυμία συ-
νεμπίπτουσα πληθυντικῇ σὺν ἄρθρῳ. καὶ δοτικῇ ἑνι-
κῇ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον. οὐ μὴν οὐ κατὰ
τρίτον. ὀρθοτονουμένη γὰρ ἡ ἑνικὴ περισπᾶται. ἥ γε
μὴν κτητικὴ ὀξύνεται. σαφὲς δ' ὅτι καὶ ἐγκλιθεῖ-
σαι αἱ πρωτότυποι, ἀποβάλλουσι τὴν σύνεμπτω-
σιν. διὸ κἀκεῖνο τὸ ἀνάγνωσμα οὐκ ἐγκλινόμε-
νον, τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν σημαίνει. Οἱ δὲ
οἱ ἐβλάφθησαν. ἐγκλιτικῶς γε μὴν ἀναγνωσθέν,
ἡνίκα ὀξύνομεν τὴν δε συλλαβήν, ἔθος τηρεῖ ὁμη-
ρικόν. τὸ δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς παρειλῆφθαι.
E Εἴπομεν καὶ περὶ συμπτώσεως τῆς τῶν ἄρθρων.
Ὡς τὰ ὑποτακτικὰ ταῖς κτητικαῖς κατὰ τὸ τρί-
τον πρόσωπον ὁμοφωνεῖ. καὶ ὡς πάλιν διὰ τὸ τοι-
οῦτον, πτωτικῶν μὲν συνόντων κτητικαί εἰσιν αἱ ἀντω-
νυμίαι τὰ τοιαῦτα. Ὃν τρόπον. οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ
παιδί. ᾧ θυμῷ. ᾗ κεφαλῇ φορέειν. ἢ ἑαυτοῦ ὃν
χρεῖος. Ῥημάτων δὲ ἐπιφερομένων, πάλιν κα-
τάλληλα τὰ σχήματα γίνεται, ἀρθρικὴν ἀναδεξα-

οὕτω. Ἐὰν πρόσωπον πληθυντικῶν συνέστηκεν ἐξ ἑνικῶν ὁμοίων πτώσεων· ἐάν τε δὴ κατὰ σύλληψιν ἐστὶ διαφόρων προσώπων, ἐάν τε καὶ ἐξ ὁμοειδῶν συνέστηκε· διαφόρων μὲν οὖν προσώπων· ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τοῦτον ἐθεάσατο Τρύφων· ἐμοὶ καὶ σοὶ καὶ τοῖς περὶ Διονύσιον ἐλάλησε Τρύφων· ὃ γενήσεται· ἡμᾶς ἐθεάσατο· ἡμῖν ἐλάλησε· ἐκ δὲ τῶν αὐτῶν προσώπων· σὲ καὶ σὲ ἐθεάσατο Δίων· ὑμᾶς ἐθεάσατο Δίων· τοῦτον καὶ τοῦτον μέμφομαι· τούτοις μέμφομαι· δεδομένου δὲ τοῦ τοιούτου, δίδοται κἀκεῖνο· ὡς πάντα τὰ πρόσωπα προσφώνησιν ἔχει τὴν πρὸς αὐτά· ὡς ἔχει τὸ ὑμῶν· ὑμᾶς· τὸ δὴ οὖν ὑμέτεροι δευτέρου ἐστὶ προσώπου κατ' ἄμφω τὰ πρόσωπα· καὶ γὰρ προσφωνοῦνται οἱ κτήτορες ἕνεκα τῆς ἐγκειμένης αὐτωνυμίας· καὶ τὰ κτήματα ἕνεκα τῆς ἐγγενομένης κλητικῆς· ἀμφότερα οὖν δεύτερα καθεστῶτα διαφορά ἐστι κατὰ τὰς πτώσεις· εἴγε γενικὴ μὲν ἔγκειται τῶν κτητόρων· κλητικὴ δὲ τῶν κτημάτων διὸ καὶ οὐκ ἀποδεδομένοι μόνον πρὸς τὴν χρῆσιν περιγράφομεν τὰς αὐτωνυμίας· πρὸς δὲ ἐκτεθειμένου λόγου· ἐπεὶ καὶ ἡ χρῆσις τῆς ἐμὸς, τὸ κλητικὸν παρεώσατο, ὡς ὁμόφωνον αἰτιατικῇ τῇ ἐμέ· καὶ ἴσως τοῦτο αἴτιον ἐγένετο τῆς ἐλλείψεως· καθὸ παραλαμβανόμενον ἔμφασιν ἀκαταλλήλου λόγου παριστάνει· Δεόντως οὖν ἀττικῷ σχήματι συνεχρήσατο ὁ ποιητής· κατεπείξαντος τοῦ λόγου παραλαβεῖν τὸ κλητικὸν σχῆμα· ἐν

νου λόγου, συνίστανται καὶ ἀπὸ τῆς συνούσης χρή-
σεως. οἷόν τε γὰρ προσφωνεῖν τὰ ὑπακουόμενα
κλήματα. ὅπερ γε καὶ ἐν εὐθείᾳ δευτέρου προσώπου
λέγεται κατὰ τὰς ὑπαρκτικὰς συντάξεις. ἡμέ-
τερος ὑπάρχει φίλος. ἐμοὶ εἶ γνώριμος. ἀλλὰ πα-
τὴρ τεός εἰμι. ἔστι δὲ καὶ τὰ τῆς χρήσεως. ἡνίκα ὁ
Νέστωρ τοῖς ἰδίοις παῖδας προσφωνεῖ. παῖδες ἐ-
μοί. καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ. ὦ ἐμαὶ τοῦ ἀπ-
όντος ἄγκυραι. καὶ ἀπὸ τῆς συλλαμβανούσης τοῖς
ἄλλοις παῖδας Ἀθηνᾶς. ὦ πάτερ ἡμέτερε κρονί-
δη. ἤγε μὴν κατὰ τὸ τρίτον, ὑπὸ μὲν τοῦ λόγου συ-
νίσταται. οἷόν τε γὰρ τὸ τινὸς κλῆμα, ὥς ἐστιν ἀπὸ νο-
ήσεως κατὰ τῶν κλητικῶν ὀνομάτων. καὶ ταῦτα γὰρ
ἐν δυσὶ τρίτοις καταγινόμενα, ἔχει χρῆσιν τῆς
κλητικῆς. Ἀρίσταρχε. Ἀνδρέα ἀγώνιε. ὅπερ αὖ
συμβαίη κατὰ τῶν ἀντωνυμιῶν. συσταίη γὰρ ἂν ἡ
σφέτερε οὔτε μὴν τὰ τῆς χρήσεως ἐγένετο ἡμῖν
ἐμφανῆ. τὰ γὰρ ἀπὸ δευτέρου προσώπου, οὐ μόνον ἡ
χρῆσις κατέλειψεν, ἀλλὰ καὶ ὁ λόγος ἀδυνατεῖ ἐ-
νέχειν. οὐχ ὡς οἴεται Ἄβρων ὅτι διάφορος ὁ ἐπ-
αὐτῆς ἀριθμὸς γενήσεται. τὸ γὰρ ἡμέτερε φησι, πλη-
θυντικὸν μὲν ἀκουσθήσεται κατὰ τὸν κλήτορα. ἑνι-
κὸν δὲ κατὰ τὸ κλῆμα. καὶ σαφὲς ὅτι δώσει τὸ ὑ-
πάρξαι κλητικὴν δευτέρου προσώπου, ἰσαρίθμου
καθεστώσης τῆς ἀντωνυμίας. εἴτις φαίη ὦ ὑμέτε-
ροι. ἔστιν οὖν αἴτιος τοῦ μὴ συνίστασθαι τὴν ἀντωνυ-
μίαν, τὸ διάφορον τῆς θέσεως. ἔχοντος τοῦ λόγου

β' Περὶ κλητικῶν τῶν μὴ δυναμένων συστῆναι ἐν ἀντωνυμίαις.

Ἐκεῖνό γε μὴν οὐδ' ἔοικέ μοι παρέλκειν, τὸ, καὶ ὑπὲρ τῶν ὑπολοίπων κλητικῶν, λέγω ἐν ἀντωνυμίαις πρὸς διασαφῆσαι. ὡς κατὰ τὸν αὐτὸν μὲν λόγον καὶ αἱ δυϊκαὶ καὶ αἱ πληθυντικαὶ σύνεισι· καὶ ἐν κλητικῇ, τοῦ αὐτοῦ ὑπόντος λόγου· πάλιν ἐν ὁμοφωνίᾳ οὖσαι τῆς κατ' εὐθεῖαν. ὥστε μὴν ἐν πρώτῳ ἢ τρίτῳ καθότι οὔτε ἑαυτόν τις προσκαλεῖται, οὔτε τὰ ἀπόντα καὶ κεχωρισμένα τῶν προσώπων. Κλητικὴ γὰρ παρόντος προσώπου, διάθεσίς ἐστι· τοσαύτην ἔχοντος ἀπόστασιν, ἐφ' ὅσην ἂν ἡ φωνὴ συντείνηται. ὀρθῶς οὖν οὔτε ἡ αὐτὸς κλητικὴν ἔχει, ἄπεστι γὰρ, οὔτε ἡ ἐκεῖνος. εἰς ἀπόστασιν γὰρ προσώπου ἐπενοήθη· ἥτις μάχεται τῷ ἰδιώματι τῆς κλητικῆς. ἡ γοῦν οὗτος, οὐ ταὐτὰ ἀποδεξαμένη ταῖς προκειμέναις ἀντωνυμίαις, δεόντως καὶ ἀπὸ κλητικῆς τίθεται. διὸ καὶ μάτην κατεμέμψαντο τὴν τῶν ἀρχαίων χρῆσιν. αὐτὸ μόνον ὑπολαβόντες, ὡς τὸ τρίτον πρόσωπον ἐν ἀντωνυμίαις, ἀπαράδεκτόν ἐστι κλητικῆς θέσεως. ἦν δὲ τὸ οὗτος τρίτου. τοῦτο δὲ παρεπόμενον τῷ τρίτῳ ἐστίν. ἐπεὶ καὶ τὰ ὀνόματα τρίτου προσώπου ἐστί. καὶ οὐκ ἀμοιρεῖ κλητικῆς θέσεως. Ἀκόλουθόν ἐστι διαλαβεῖν καὶ περὶ τῶν ἐν ταῖς κτητικαῖς κλητικῶν. αἱ μὲν οὖν τοῦ πρώτου προσώπου, καὶ ἕνεκα τοῦ παρεπομέ-

σωπον ἀντωνυμίαν ὡς δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον ἐπενοήθη τὸ μόριον· ἡ δὲ κλητικὴ τῶν ὀνομάτων φθάνει κατὰ τὸ δεύτερον· καὶ σαφὲς ὅτι ἐν κλητικῇ, πόθεν ὅτι ἡ· ἀντωνυμία ἐστίν· οὐδὲ γὰρ ἔχει ἀπολογίαν ἣν προέχον αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀντωνυμίαι· ὡς δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι, πόθεν αὗται ἐγένοντο, ἐφ' ὧν ἦν λόγος ὡς ἕνεκα τῆς δείξεως ἢ τῆς ἀναφορᾶς παρειλημμέναι εἰσί· καθὸ ἀδυνατεῖ πάλιν τὸ ὄνομα τὸ τοιοῦτον ἐμφανίσαι· παραλαμβανομένη γὰρ ἡ σὺ κατὰ κλητικὴν, οὔτε ἀναφορὰν ἠδύνατο παραστῆσαι, δευτέρου γὰρ προσώπου, οὔτε τὴν δεῖξιν καθὸ οἱ προσφωνούμενοι ἀποστρέφονται· καὶ οὐ δείκνυνται· ὅπου γε καὶ τοὺς μὴ ὑπὸ ὄψιν πίπτοντας φθάνει ἡ κλητική· οἱ γοῦν προσφωνούμενοι διὰ τὰς ἀντωνυμίας, δυσαναχέτως ἔχουσι· σαφὲς ὅτι ἀπαιτοῦντες τὸ ἴδιον ὄνομα, καίπερ ἀπὸ τῶν συζύγων ἀντωνυμιῶν τοῦ τοιούτου παρεπομένου· οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἡ ὀνοματικὴ θέσις· καθὼς ἐπεδείξαμεν· πῶς οὖν ἡ οὐ δεόντως παραλαμβανομένη ἀντωνυμία, παράξεται μὲν τὴν ἀναγκαίως παρειλημμένην κατὰ δεύτερον πρόσωπον ἐν εὐθείᾳ πτώσει· αὕτη δὲ ἀποίσεται τὸ, μόνης εἶναι κλητικῆς· πόθεν οὖν οἶμαι ἐπεισάγειν ἄλλας συντάξεις· τοῦ λόγου ἀνενδοιάστως ἀποδειχθέντος·

σμῶν τὸ τοιοῦτον παραστῆσαι. συνδεόμενα τὰ πτωτικὰ κατὰ τὴν αὐτὴν κοινότητα τῶν ῥημάτων, πάντως καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως ἔχεται. ἢ ἐμοὶ χαρίζεται Τρύφων, ἢ σοὶ, ἢ Διονυσίῳ. ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων, ἢ σοῦ. ἢ Θέωνος. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ παρεμπίπτον ἀλλότριον τῆς πτώσεως, ἢ σολοικισμὸν ποιήσει, ἢ παρέμπτωσιν ἑτέρου ῥήματος, ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύφων. ἢ σοῦ. ἢ Δίωνος. διὰ τὴν κοινότητα τοῦ ῥήματος. ἐπεὶ οἷόν τε φάναι, ἢ ἐμοῦ ἀκούει Τρύψων, ἢ σοὶ ὁμιλεῖ. ὁμολόγως οὖν ἑνὸς ὄντος τοῦ ῥήματος, καὶ λόγου καταλλήλου ὄντος, δίδοται καὶ τὰς αὐτὰς πτώσεις εἶναι. ἢ ἐγὼ οὖν ἀπέρχομαι, ἢ σὺ, ἢ Διονύσιος. καὶ εἰ μὲν ἀκατάλληλος ὁ λόγος, εἴη ἂν καὶ τὸ σὺ ἑτέρας πτώσεως. εἰ δὲ κατάλληλος δίδοται καὶ τὸ εὐθείας εἶναι. ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνο δίδωμι, ὡς καὶ τὸ σὺ γράφεις. ἔστιν ἐν ἐγκλιτικῇ συντάξει. ὅπερ ἑνούμενον εὐθείας ἐστὶν ὅμοιον τὸ ἐγὼ γράφω. κἀκεῖνος γράφει. ἐπερχόμενον δὲ κατὰ τὴν σὺ καὶ ἐπιστρέφον τὸ προσφωνούμενον, κλητικὴν ὁμολογήσει, οὐ δεόντως παρειλημμένην κατὰ τὸ ἀντωνυμικὸν ἔθος. ἐδείξαμεν γὰρ ὅτι οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, ἐπενοήθη τὸ μόριον. ἡ δὲ κλητικὴ τῶν ὀνομάτων φθάνει κατὰ τὸ δεύτερον. καὶ σαφὲς ὅτι ἐν κλητικῇ περισσὴ ἡ ἀντωνυμία ἐστίν. οὐδὲ γὰρ ἔχει ἀπολογίαν ἥνπερ ἔχουσιν αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρό-

τοιοῦτον ἀναδέξασθαι, καθὼς παρεστήσαμεν. ἀλ-
λὰ καθὸ δευτέρου προσώπου, διὰ τοῦτο κλητική
οὐδὲν κωλύει καὶ τὰς ὑπολοίπους τῶν παραγώγων κα-
τὰ δεύτερον πρόσωπον κλητικὰς εἶναι· καθάπερ
οὖν ἐκεῖναι ἀντ' ὀνομάτων ἐν πλαγίᾳ πτώσει
κεκλιμένων παρελήφθησαν, οὕτω καὶ τὸ, ἢ σὺ
ἀντ' εὐθείας· εἰ τὸ, σοὶ ὄντι ἀγαθῷ, καὶ σὲ ὄντα
ἀγαθὸν τῶν αὐτῶν πτώσεων, δῆλον ὅτι καὶ τὸ
σὺ ὢν ἀγαθός· εἰ τὰ ῥήματα μιᾶς συντάξεως ἔ-
χεται, καὶ τὸ ἐγώ εἰμι ὀρθῶς, καὶ τὸ ἐκεῖνός ἐστιν
ὀρθῶς, δῆλον ὅτι καὶ τὸ σὺ εἶ, τῆς αὐτῆς πτώσε-
ως εἴη. εἰ οὐ μὴν Ἀρίσταρχε εἶ, οὐδὲ γραμματι-
κὲ εἶ, πῶς οὐ δοθήσεται, ὅτι τὸ σὺ εἶ ἐν εὐθείᾳ σύν-
ταξίς ἐστιν; οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἀπαν-
τοτε αἱ εὐθεῖαι τῶν ὀνομάτων ἐν τρίτοις καταγί-
νονται, καθὼς ἀπεδείξαμεν· ὅτι τὰ ὑποτακτικὰ
τῶν ῥημάτων τὰς εὐθείας συγκλείει εἰς τὸ πρῶ-
τον καὶ δεύτερον πρόσωπον. εἴπερ τὰ πρῶτα πρό-
σωπα πληθυντικὰ ὄντα, σύλληψιν ἀναδέχεται
δευτέρου καὶ τρίτου τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν πτῶσιν;
ἡνίκα φαμὲν κατὰ μὲν μερισμὸν, ἐμοί· σοί· καὶ Δι-
ονυσίῳ, ἐλάλησε Τρύφων· κατὰ δὲ σύλληψιν, ἡμῖν
ἐλάλησε Τρύφων καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν, πῶς οὐκ
ἂν δοθείη τὸ ἐγὼ καὶ σὺ καὶ Τρύφων ἐν ταῖς αὐ-
ταῖς πτώσεσι καταγίνεσθαι. συνόντος πάλιν τοῦ
κατὰ σύλληψιν πληθυντικοῦ ἐν εὐθείᾳ, ἡμεῖς πα-
ρεγενόμεθα. ἔτι κἀκ τῆς συντάξεως τῶν συνδέ-

Καὶ δῆλον ὅτι διὰ τὴν τοιαύτην σύμπτωσιν Τρύφων ἐν τῷ περὶ προσώπων αἴτιος ἀφορμῆς ἐγένετο τοῖς ἐθέλουσι πρὸς αὐτὸν ἀντιλέγειν. οὐ παραδεξάμενος τὴν συνέμπτωσιν τῆς εὐθείας καὶ τῆς κλητικῆς ἐπὶ τῆς σὺ ἀντωνυμίας. φησὶ γὰρ μόνης εἶναι κλητικῆς. διὸ σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον τῶν ῥημάτων. ὡς γὰρ φαμὲν Ἀρίσταρχε γράφε, καὶ ἐπὶ τῆς ὁριστικῆς προφορᾶς, Ἀρίσταρχε ἀναγινώσκεις, ἢ κατ᾽ ἐρώτησιν, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ τὸ σὺ γράφε, ἢ σὺ γράφεις, τὴν κλητικὴν ὁμολογεῖ. Κἀκεῖνο δὲ παρατίθεται. ὡς ἡ μὲν εὐθεῖα ἐν τρίτῳ προσώπῳ νοεῖται, ἥ γε μὴν κλητικὴ ἐν δευτέρῳ. οὗ ἐστι καὶ ἡ σύ. καὶ δῆλον ὅτι κατὰ τὸν λόγον τῆς κλητικῆς πιστοῦται πρὸς τοὺς ζητήσαντας, πῶς ἂν συσταίη κλητικὴ εὐθείας μὴ οὔσης. τὸ, καὶ εὐθείας γε μὴν οὔσης μὴ ὑπάρχειν κλητικήν. ἐπί τε τῆς ἐκεῖνος καὶ τῆς αὐτός. καὶ ἐπὶ τῶν οὐ δυναμένων κλητικὴν ἀποδέξασθαι, τὴν πρὸς αὐτὸν ἀντίρρησιν γενομένην, ἐπιτομώτερον ἐκθησόμεθα. ἐκεῖνο ἔτι προστιθέντες ὡς μᾶλλον παρακινδυνεύεται ἡ σὺ ἀντωνυμία κατὰ τὴν τῆς κλητικῆς σύνταξιν, ὡς οὐδὲ ὄντως παρειλημμένη ἤπερ κατὰ τὴν τῆς εὐθείας. ἔχει δὲ τὰ τοῦ λόγου οὕτω. τὸ πρῶτον, ὅτι μάτην ἡ ἐν τοῖς ὀνόμασιν εὐθεῖα παραβάλλεται τῇ τῶν ἀντωνυμιῶν. τοῦ καὶ ἐν δευτέρῳ προσώπῳ εὐθεῖα παραλαμβάνεσθαι. οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων τὸ

οὖσα σύνταξις γέγονεν ἡ πρὸς τὸ πληθυντικόν. ὑπεξῃρήσθω τὰ δωρικά. ἡ γὰρ παρ' αὐτοῖς καταβιβαζομένη ὀξεῖα ἐπὶ πληθυντικῶν, ἀφίστησι τὴν πρὸς τὸ ἑνικὸν συνέμπτωσιν. ἔστι καὶ κατὰ τὰς πτώσεις τὸ τοιοῦτον παραστῆσαι. τὰ γὰρ ἀναμερισθέντα εἰς πέντε πτώσεις, τὰς ἀνθυπαλλαγὰς τῶν πτώσεων ἐμφανίζει ἃς παραδεχόμεθα. ἢ κατὰ τὸν τῶν σχημάτων λόγον. ἐθιμώτερον διαλέκτου τὸ τοιοῦτον ἐνδειξαμένης. ἢ ἀπαραδέκτους ποιούμεθα κατὰ τὸν τοῦ ἀκαταλλήλου λόγον. οὐχ ὑποπίπτουσα γὰρ ἀρχαϊκῇ χρήσει, ἀπειράκις κατὰ τὸ αὐτὸ παρειλημμένη. τὸ ἠέλιος ὃς πάντ' ἐφορᾷς. Δὶς φίλος. ὦ φίλτατ' αἶας. ἄπειρα τὰ τούτοις ὅμοια. τὸ ἀττικὸν ῥῆμα παραστήσει. καθότι ὡς ἔφαμεν ἡ κλητική, ἕτερον τέλος ἀπῄτει. ἢ ἀντεστραμμένως, ὅτε κλητικὴ ἀντ' εὐθειῶν παραλαμβάνεται. κατὰ μακεδονικὸν ἔθος. ἢ θεσσαλονικόν, ὡς οἱ πρὸ ἡμῶν τὸ τοιοῦτον ἐπιστώσαντο. Αὐτὰρ ὁ αὖτε θυέστ' ἀγαμέμνονι. συγχέοντος καὶ τοῦ ἄρθρου τὴν παραλλαγὴν τῆς πτώσεως. ἀλλ' ὁπηνίκα ἡ κλητικὴ καὶ ἡ εὐθεῖα συνεμπίπτῃ, εὐθέως καὶ τὰ προκείμενα τῶν σχημάτων ἀφίστανται. οὐδετέρα γὰρ τῶν πτώσεων εἰς ἔλεγχον τοῦ σχήματος δύναται παραλαμβάνεσθαι. οὐδ' ὅτι ἡ κλητικὴ ἀντὶ εὐθείας. οὐδ' ὅτι ἡ εὐθεῖα ἀντὶ κλητικῆς.

ή Ὅτι ἡ σὺ μᾶλλον εὐθείας ἐστὶν ἢ κλητικῆς ὡς οἴεται Τρύφων.

στιν ἐν τῷ ὁμηρικῷ τρόπῳ· δόρυ νήϊον ἀνὴρ ἰθύνει·
σαφὲς γὰρ ὅτι ἐν ὁριστικῇ ἐγκλίσει ἀκατάλλη-
λόν ἐστιν· ἐν δὲ τῇ εὐκτικῇ κατάλληλον· ὥστε καὶ
ἐν τοῖς προκειμένοις· τὸ μὲν νικῶ ἐγὼ πρὸς τὸ νι-
κῷ σύ, ὁριστικὸν γὰρ ὄν, ἀκατάλληλόν ἐστι· χρὴ γὰρ
νικᾷς σύ· προστακτικὸν δὲ ἀκατάλληλον· ἀπό-
χρη τὸ παράδειγμα εἰς ἀφορμὴν τῶν παρατηρη-
σέων τοῖς ἀνελλιπέστερον κεκλικόσι τὰ ῥήματα.
ἔστι καὶ ἐξ ἀριθμοῦ τοῦ ἐν ὀνόμασι ταὐτὸ ἐπιδεῖ-
ξαι· τὸ γὰρ φίλων ἤτι τῶν τοιούτων, γενικῆς ὂν πλη-
θυντικῆς τριγενείας τε τῆς ὑπούσης, σύνταξιν ἀ-
παιτήσει κατὰ τὴν ταυτότητα τοῦ προσώπου γε-
νικῆς πληθυντικῆς· οὐκ ἐν γένει δυναμένην ἀκα-
τάλληλον διὰ τὸ συγκεχυμένον τοῦ γένους· οἷ-
ον τε γὰρ φάναι, φίλων περιπατούντων· καὶ φίλων
περιπατουσῶν· ἐν γε μὴν πτώσει ἢ ἀριθμῷ εἰ φαίη
τις, φίλων περιπατοῦντας, ἢ περιπατοῦντα, οὐ
μὴν ἐν τῷ φίλων περιπατῶν ἢ περιπατεῖ· ἐπεὶ
πάλιν εὐθεῖα γενικῇ συμπέπτωκε. Πάλιν γὰρ
προφανὴς ὁ λόγος ἐπὶ τῶν ὁμοίων· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῥημά-
των· τὸ γὰρ ἔλεγον καὶ τὰ ὅμοια ἑνικά ἐστι πρώτου
προσώπου· ὅμοια ὄντα τῷ ἔγραψα· ἔλεξα· ἐφ' ὧν εἰ
τις φαίη ἔλεξα ἐκεῖνοι, ἀκατάλληλον λόγον πα-
ραστήσει· καὶ ἕνεκα τοῦ πρώτου προσώπου, καὶ
ἕνεκα τοῦ ἀριθμοῦ· οὐ μὴν ἐν τῷ ἔλεγον ἐκεῖνοι·
πάλιν γὰρ ἡ συνέμπτωσις ἡ πρὸς τὸ τρίτον πλη-
θυντικόν, τὸ ἀκατάλληλον παρῄτηται. καθὸ δέ

θητικὰς διαθέσεις ἀντὶ ἐνεργητικῶν παραλαμ-
βάνεσθαι, οὐ μικρὸν ἁμάρτημα προσάπτοντες
τοῖς λόγοις. Τὸ γὰρ ἀντὶ ἐνεργητικοῦ πα-
θητικῷ χρῆσθαι λόγῳ, ἐστὶ τοῦ ἀκαταλλήλου.
οὐκ ἄν τις τὸ φύσει ἐνεργητικὸν. ἢ τὸ φύσει
παθητικὸν εὕροι ἐν ὑπαλλαγῇ τῶν θέσεων. λέ-
γω τὸ ἐποίησα ἀντὶ τοῦ ἐποιήθην. ἢ τὸ ἐποιήθην ἀντὶ
τοῦ ἐποίησα. ὁμολόγως οὖν τὸ ἀμφοτέρω κεκω-
πώς, ἢ πεπηγὼς ἀγρῆθεν, ἢ ῥάβδῳ πεπηγυῖα.
ὅτι ῥαθνήσκοντας ὁρᾶτο. τὰ τούτοις ὅμοια, ὡς διὰ
τὸν προειρημένον λόγον τῆς μεσότητος οὐκ ἀν-
θυπήλλακται κατὰ τὴν διάθεσιν. κατὰ δὲ τὸν δέ-
οντα λόγον τῆς συντάξεως, ἐπ᾽ ἀμφοτέρας τὰς
διαθέσεις ἔφθασαν. Ἔστι καὶ ἐπὶ συνεμπτώσεων
προσώπων τοῦτο ἐπιδεῖξαι. Τὸ γὰρ νικῶ πρώ-
του ὂν προσώπου, οὐ μετελεύσεται ἐπὶ δευτέρου.
καθὸ ἔχει δεύτερον τὸ νικᾷς. ἀλλ᾽ ἐπεὶ πάλιν
προστακτικὴ τις διαφορὰ ἐν δευτέρῳ προσώπῳ
ἀναμένει τὴν φωνὴν, καὶ ἐπὶ δεύτερον τίθηται, κα
τὰ ἀλληλότητα ἀναδέχεται, ὡς ἔφαμεν γενόμενον
προστακτικὸν μετέστιν ὁ λόγος καὶ μέχρι τοῦ τρί-
του. δύναται δὲ περιγράφεσθαι τῆς συνεμπτώσε-
ως, διὰ τὴν προσιοῦσαν τοῦ ι γραφήν. ὅμως γοῦν
ἀκουόμενον συνεμπίπτει τῇ προστακτικῇ προ-
φορᾷ. καὶ ἔστιν ἐν τῷ δέοντι λόγῳ, ἐὰν ἡ ἐπακο-
λουθοῦσα αὐτῷ ἔγκλισις συνῇ, λέγω ἡ εὐκτική.
ὡς ἔχει τὸ παράλημμα. νικῷ δὲ ὁ κάῤῥων. καὶ ἐ-

μετοχὴ τὸ ἐπίρρημα. καθὸ συνέμπτωσιν ἐπεδέ-
χετο τὴν τοῦ παρατατικοῦ. φαμὲν οὖν οὕτως. ἔ-
γραφον. καὶ ἠνιώμην ἐφ᾽ ἧς συντάξεως ἡ μετάλη-
ψις γενήσεται, γράφων ἠνιώμην. ὁ αὐτὸς λόγος
κἀπὶ τῶν ἀπαρεμφάτων. Πάλιν γὰρ τὸ γρά-
φειν μεταληφθὲν ἐξ ἐνεστῶτος καὶ παρατατικοῦ,
κατὰ τὴν αὐτὴν φωνὴν ἐν τῇ προκειμένῃ συντά-
ξει τῶν ἐπιρρημάτων, κατάλληλον ἀποτελεῖ λό-
γον. οἷόν τε φάναι, συνέβη ἐχθὲς γράφειν Ἀπολλώ-
νιον. καὶ συνέβη σήμερον γράφειν. οὔτε μὴν ἐπὶ τὸν
ἕνα χρόνον ὑπαγορεύοντων τὸ τοιοῦτον αὐθύροις,
λέγω ἐπὶ τοῦ γράψειν ἐχθές. Ἐπί γε μὴν πά-
λιν τοῦ ἀσυνεμπτώτου λέγω τοῦ γράψαι, συνέβη
ἐχθὲς γράψαι Ἀπυλλώνιον. ἔτι καὶ ἐπὶ διαθέσεως
τὸ τοιοῦτον ἐπιδεῖξαι. Τὰ γὰρ καλούμενα με-
σότητος σχήματα, συνέμπτωσιν ἀνεδέξατο ἐνερ-
γητικῆς καὶ παθητικῆς διαθέσεως. ὥς γε ἀκριβέ-
στερον ἀποδείξομεν ἐν τῇ δεούσῃ συντάξει τῶν
ῥημάτων. καὶ ἔνθεν οὐ παρὰ τὰς διαθέσεις ἁμαρ-
τάνεται. Τὸ γὰρ ἐλουσάμην. ἐπρισάμην. καὶ
ἐτριψάμην. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ἔχει ἐκδηλοτά-
την τὴν σύνταξιν. ὅτε μὲν ἐνεργητικήν. ὅτε δὲ πα-
θητικήν. εἴ γε τὸ ἔτριψα τοῦ ἐτριψάμην διαφέρει.
καὶ τὸ ἔλουσα τοῦ ἐλουσάμην. παράκειται δὲ τὸ,
ἔπρισα τῷ, ἐπρισάμην, καὶ ἔτι τὸ, προῆκα τῷ
προηκάμην. οἵ γε μὴν ἀπειρότερον περὶ τὰς τού-
των διαφορὰς καταγινόμενοι, οἴονται ἐπεὶ ὅτι πα

ἐνδεούσῃ συντάξει καταγινόμενα, μέτεισιν ἐφ' ἑτέραν σύνταξιν ἐν λόγῳ δυναμένην παραλαμβάνεσθαι, διὰ τὸ ἐγκεχυμένον τῆς φωνῆς. ἐγὼ γάρ τις σοφός. ἢ κλυτός. ἤτοι τῶν δυναμένων ὑπὸ τριγένειαν πίπτειν. ἔστω δὲ καὶ τὸ θεός. ἤτοι τῶν δυναμένων κατὰ κοινότητα μόνον ἀκούεσθαι. ἐφ' ὧν τῆς συντάξεως τὸ μὲν θεός, καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάσσηται, ἀνενδοίαστον κατὰ γένος ἐστίν. οὔτε μὴν τὸ κλυτός. ἢ ἄγριος ταὐτὸ πείσεται. καὶ ἔνθεν γνωρίζεται τὸ κλυτὸς ἱπποδάμεια. καὶ ἄγριον ἄτην ἐν ὑπαλλαγῇ γένους καθεστῶτα. διὸ καὶ τὸ παρὰ ἀθηναίοις μὰ τὼ θεώ, οὐκ ἐν τῷ θεῷ τὸ σχῆμα ἐπεδείξαμεν. ἐν δὲ τῷ συνόντι ἄρθρῳ. ὃ οὐ κοινωνοῦν τῷ θηλυκῷ ἐδείκνυεν, ὡς καὶ τὸ θεὸς νῦν ἀρσενικόν ἐστι. Δῆλον γὰρ ὅτι εἰ ἀφαιρεθείη τὸ ἄρθρον, καὶ τὰ τοῦ σχήματος ἀποστήσεται. Οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι τῷ καλυψαμένῳ χρόα καλόν. οὐδὲ τῷ, οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ. εἴγε τὰ τοιαῦτα αὐτῶν ἐπεδείξατο τὰ σχήματα. Τὸ δὲ προκείμενον διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως προφανὲς ὁ λόγος ἐπὶ ἁπάντων τῶν γενῶν. εἰ δέ τις μὴ ἐνδεέστερον τὴν τούτων διάκρισιν γινώσκοιτο γράφω καὶ ἔγραφον. φαίην χθὲς γράφω. ἐπί γε μὴν παρατατικοῦ χθὲς ἔγραφον. Ὁμόλογον δὲ κἀκεῖνό ἐστιν. ὡς τοῦ γράφω ἡ μετοχὴ γράφων. καὶ οὐχ οἷόν τε φαίην χθὲς γράφων. ὅτι μὴ δὲ ἐχθὲς γράφω. ἀλλ' οὖν γε παρεδέξατο ἡ

τον. περιπατοίης. εὔχομαί σε περιπατεῖν. Γράφεις. ὁρίζομαί σε γράφειν. πρόδηλος καὶ ἡ ἐκ τούτων μετάληψις. γράφοι Διονύσιος. ηὐξάμην γράφειν Διονύσιον. γραφέτω Διονύσιος. προσέταξα γράφειν Διονύσιον. διατί μέντοι αἱ συνοῦσαι πτώσεις εὐθεῖαι πλάγιαι γίνονται; ἀκριβώσομεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων. ἐν ᾧ διαληψόμεθα περὶ τῆς παρεπομένης καθόλου συντάξεως τῶν ἀπαρεμφάτων. παρὸν καὶ τῶν μετοχῶν αὐτὸ πιστώσασθαι. αἷς προσδίδωσι μὲν ἡ ἐκ τῶν ῥημάτων μετάληψις γένος καὶ πτῶσιν. καὶ τὸν ἐν τούτοις ἀριθμόν. ἀφαιρεῖται δ' αὐτὴ προσώπου διάκρισιν καὶ ψυχικὴν ἔννοιαν. καὶ ἕνεκα τούτου περὶ τὰ ἀφῃρημένα οὐχ ἁμαρτάνομεν. ἐν μὲν προσώποις, γράψας ἀνέστης. γράψας ἀνέστη. ἐν δὲ ἐγκλίσεσι, γράψας ἀνασταίην. γράψας ἀνάστηθι. τά γε μὴν ἐμμείναντα, λέγω διάθεσιν ἢ χρόνων διαφοραί, τῷ ἀκαταλλήλῳ λόγῳ ὑποπίπτει. ὃ παρὰ τὸ δέον συνταγείη.

ζʹ Ὅτι τὰ συμπεσόντα μόρια τοῦ λόγου τῇ συνεμπτώσει βοηθεῖται μὴ εἶναι ἀκατάλληλα.

Ὁμόλογον δ' ὅτι καὶ τὰ συμπεσόντα ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ πτῶσιν ἢ πρόσωπον, ἤ τι τῶν δυναμένων τὴν ταυτότητα ἀπενέγκασθαι κατὰ φωνήν, ἀποστήσεται τῆς τοῦ ἀκαταλλήλου κακίας. ἔσθ' ὅτε γὰρ

αὐτῇ. καὶ οὐ κακία τὸ ποιοῦν, ὅτι μὴ ἐνεχώρει τὸ δυνάμενον ἐλέγξαι τὴν κακίαν. Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς οὗτος καὶ ὅδε. πάλιν γὰρ ἀκώλυτον τὸ, ὅδ᾽ ἐγώ. καὶ οὕτως ἐγώ. καθὼς προειρημένη. λύεται δὲ κἀκεῖνο τὸ ἄτοπον. ὡς τὸ, ἑαυτοὺς καὶ ἐπὶ πρώτου συνέταττεν. ὅπερ ἦν αὖ ἐν κακίᾳ, ὃ διηλέγχετο ὑπὸ τοῦ ἐμαυτούς. Ὡς παρὰ τὸ πρόσωπον ἡμαρτημένου. ἀνεξέλεγκτον οὖν καθεστὼς, ἀδιεστόρχει τὴν σύνταξιν κατὰ τῶν προσώπων ἐποιήσατο. Κατὰ τὸ ῥῆμα τῶν ὁ αὐτὸς λόγος. πᾶσαι γοῦν αἱ ἐγκλίσεις μερισθεῖσαι εἰς πρόσωπα καὶ ἀριθμοὺς τὸ ἀκατάλληλον συνελέγχουσι διὰ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν προσώπων. Ἡ γε μὴν ἀπαρέμφατος τούτων ἀμοιρήσασα ἐπιτρέχει καὶ ἐπὶ πάντα τὰ πρόσωπα. καὶ ἅπαντας τοὺς ἀριθμούς. γράφειν ἐμὲ γράφειν ἡμᾶς. Γράφειν σέ. γράφειν ὑμᾶς. Κἀπεὶ πάλιν οὐκ ἀμοιρεῖ διαθέσεως ἢ χρόνων, παρὰ τὴν τούτων ἐναλλαγὴν, τὸ ἀνακόλουθον ἐπιδείκνυται. Φυσικώτερον δέ πως καὶ ψυχικῆς διαθέσεως ἡ ἀπαρέμφατος ἔγκλισις ἀμοιρήσασα, οὐκ ἐμποδίζεται καὶ ἀντὶ πασῶν ἐγκλίσεων παραλαμβάνεσθαι. προστιθεμένου τοῦ ἰδιώματος τῆς ἐγκλίσεως. Καὶ πάλιν πᾶσαν ἔγκλισιν εἰς ταύτην ὑποστρέφειν. Τὸ γὰρ γράφε, δύναται ἴσον εἶναι τῷ γράφειν σοι προστάσσω. ἀναγκαίως καὶ τοῦ προστάσσειν ἐγκειμένου. καὶ τοῦ ἀντωνυμικοῦ. τούτων γὰρ ἀμοιρεῖ τὸ ἀπαρέμφα-

Α νιτέον μέντοι ἐπὶ τὸ προκείμενον. αἱ δὴ οὖν λέξεις ὡς προείπομεν ἀναμεμερισμέναι κατὰ τὰς ἰδίας θέσεις τὰς ὁπωσδήποτε παρεμπιπτούσας, ἃς οὐκ ἀποβάλλουσαι θέσιν, διελέγχουσι διὰ τῆς ἐξ αὐτῶν ἀκολουθίας παρὸν πιστώσασθαι, καὶ δι' ὧν ἠπορήσαμεν ἐν τοῖς προειρημένοις, καὶ δι' ὧν παραθησόμεθα. τὸ ἐμοὶ ἐπὶ τρίτου οὐ τίθεται ὑπὸ γὰρ συζύγου τοῦ οἱ διελέγχεται. καὶ σαφὲς ὅτι καὶ τὸ οἷ οὐκ ἐπὶ πρώτου. διὰ τὸν αὐτὸν λόγον. ὡς οὐδὲ τὸ γράφω ἀντὶ τοῦ γράφει. οὐδὲ μὴν τὸ γράφει ἀντὶ τοῦ γράφω. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν δευτέρων προσώπων. Πῶς οὖν ἡ αὐτὸς τρίτου καθεστῶσα, σύνταξιν τὴν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ποιεῖται. ἕνεκα τοῦ μὴ ἔχειν ἀκόλουθον πρόσωπον κατὰ συζυγίαν. ὃ συνελέγξει τὸ ἀλλότριον τοῦ προσώπου. ἔνθεν γὰρ οἶμαι ὁρμηκέναι καὶ τὸ ἀκόλουθον πρὸς τὰ ἀναμερισθέντα μόρια ἐν τῇ δεούσῃ ἀκολουθίᾳ. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ μὴ γενόμενον ἐν προσώπου ἀκολουθίᾳ, οὐδὲ περὶ τὸ ἀκόλουθον τῶν προσώπων ἁμαρτηθήσεται. γινόμενόν γε μὴν ἐκ γένους ἀκολουθίας. καὶ πτώσεως καὶ ἀριθμοῦ, οὐκέτι συνοισθήσεται παρὰ τὸ δέον τῶν προκειμένων. ἐμὲ γὰρ αὐτόν. καὶ ἡμᾶς αὐτούς. σαφὲς δὲ πάλιν καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἀντωνυμιῶν αἳ γένος οὐ διακρίνουσαι, ἀκόλουθον ἔχουσι τὴν ἐν τοῖς τρισὶ γένεσιν ὑπαγωγήν. Φαμὲν γοῦν. σὺ αὐτός. ἢ σὺ αὐτή. καὶ ἔτι ἐμοὶ αὐτῷ. ἐμοὶ

ξεως διὰ τὸ ἐγκείμενον τοῦ συνδέσμου. ὑπὲρ δὲ τῶν μὴ πολλῶν συνδέσμων ἄρτι λέγεσθαι, αὐτὸ μόνον ἑνὶ ὑποδείγματι χρησόμεθα. ὁ δὴ ἂν σύνδεσμος αὐτὸ μόνον ἐκ τηρήσεως εἴρηται, ὡς παρῳχημένοις συντάσσεται. ἐξηρημένου πάλιν τοῦ παρακειμένου ἐφ᾽ ἧς συντάξεως, ἀπόροιτό τις ἐν τῷ γράψω ἄν, παρὰ τί τὸ ἀκατάλληλον ἐγένετο, οὐκ ἔστι φάναι ἢ μόνον ἐκ τῆς ἀντιλήψεως. ὃ ἀκατάλληλόν ἐστιν. οὔτε γὰρ ἀριθμοῦ ἀνθυπαλλαγή, οὔτε ἄλλου τοῦ, ὃ δύναται διελέγξαι τὸ ῥῆμα, μὴ συμπληθυνόμενον ἢ συγχρονιούμενον ἢ συνδιατιθέμενον. ἦν δὲ τὸ αἴτιον τοῦτο. τὰ μὴ γεγονότα τῶν πραγμάτων ὁ σύνδεσμος ἀναιρεῖν θέλει. παριστάνων αὐτὰ εἰς τὸ δύνασθαι. ἔνθεν καὶ δυνητικὸς εἴρηται. τὸ μὲν γὰρ ἔγραψα ἢ τὸ ἔγραφον ἢ τὸ ἐγεγράφειν, ἢ ἀπὸ μέρους γεγονότα ἐστίν, ἢ καὶ ἐκ πάλαι γεγονότα. ἔνθεν προσέρχεται τοῖς δυναμένοις τὴν ὕλην αὐτοῦ παραδέξασθαι. ἔγραφον ἄν. ἔγραψα ἄν. ἐγεγράφειν ἄν. οὐ μὴν τὸ γράφω γράψω. οὐ γὰρ παρῴχηται, ἵν᾽ ἐγχωρήσῃ ἡ ἐκ τοῦ συνδέσμου ἀναίρεσις μὲν τοῦ γεγονότος, ἐπαγγελία δὲ τοῦ ἐσομένου. καὶ ἐντεῦθεν δὲ πειθόμεθα ὅτι οὐ παρῳχημένου συντέλειαν σημαίνει ὁ παρακείμενος. τήν γε μὴν ἐνεστῶσαν. ὅθεν οὐδὲν δυνησόμενον γενέσθαι παρεδέξατο. καὶ διὰ τοῦτο ἀπροσδεὴς τοῦ ἂν συνδέσμου ἐγεγόνει. ὡς ἐν τῇ συνδεσμικῇ συντάξει ἐντελέστερον τὰ τοιαῦτα δέδεικται.

τοῦ καλῶς, τουτέστιν εὑρέσθαι. προσώπου γὰρ
τυγχάνει τρίτου· ἀριθμοῦ τε τοῦ ἑνικοῦ· καὶ ἔνθεν
προστίθεται αὐτὸ ἑνικὸν τὸ γράφει, τοῦ καλῶς γρά-
φει. καλῶς περιπατεῖ. κἀπεὶ πάλιν τὸ καλῶς
οὐ παρέμφασιν χρόνου σημαίνει, ἀδιαφορεῖ τὸ ἐν
διαφόροις χρόνοις συντάσσεσθαι. ἔνθεν πάλιν τὰ
τετμημένα τῶν ἐπιρρημάτων εἰς διαφόρους χρό-
νους. τοῖς μὲν διαφόροις προσώποις, καὶ ἔτι ἀρι-
θμοῖς συντάσσεται τοῖς τοῦ μέλλοντος, ἢ τοῦ ἐνε-
στῶτος. οὐ μὴν πάλιν ἐν παρατάσει τοῦ ὅλου χρό-
νου παραλαμβανόμενα. λέγω δὴ τοῦ νῦν καὶ τῶν
ὁμοίων. Ὁμοίως δὲ καὶ ὅσα σημαινόμενον ἐγκλί-
σεως ἐπιδέχεται. λέγω τὸ εἴθε. ἢ ἄγε. Ἡ γὰρ
προστακτικὴ ἔγκλισις ἀνεπίδεκτος τῇ εὐκτικῇ.
καὶ οὕτω τὸ εἴθε ἀφίσταται τῶν προστακτικῶν.
καὶ τὸ ἄγε τῶν εὐκτικῶν. Πάλιν οὖν ἀμοιρήσαν-
τα τὰ ἄλλα ἐπιρρήματα τῆς τοιαύτης σημασίας,
ἀκώλυτον ἔχον ἐν ἁπάσαις ταῖς ἐγκλίσεσι σύν-
ταξιν τὴν τοιαύτην, ὡς ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ
ἐπιρρημάτων ἐξεθέμεθα. περὶ ἧς ἔτι καὶ κατὰ τὸ
δέον πάλιν εἰρήσεται. Ἔστι καὶ ἐκ συνδέ-
σμων τὸ τοιοῦτον παραστῆσαι. ὡς εἰς οὐδὲν ἀνα-
μεριζόμενοι τῶν προκατειλεγμένων, ἀδιαφο-
ροῦσι τὰς συνδέσεις ποιεῖσθαι πρὸς γένη διάφο-
ρα. ἢ πτώσεις καὶ διακρίσεις προσώπων.

Εἰ γοῦν τις πάλιν μερικὴ γένοιτο ἐπ' αὐτῶν διαφορά,
ἀπολειφθείη ἂν πάλιν τῆς προκειμένης συντά-

τὰ τὴν αὐτὴν δήλωσιν, ὑποδραμεῖται εἰς τὸ αὐτὸ
πρόσωπον· διὰ τὸ κατάλληλον τῆς δηλώσεως. εἰ
μὴ συνδεσμικὴ παρέμπτωσις ἀποσπάσῃ τὸ πρό
σωπον· ὡς τὸ ἡμῶν καὶ αὐτῶν ἀκουόντων. ὁ αὐτὸς
λόγος καὶ ἐπὶ τῶν γενῶν· φήσομεν γάρ, οὗτοι οἱ ἄν
δρες, ἢ καὶ κατὰ πλαγίαν δήλωσιν· τούτους τοὺς ἄν
δρας. Πάλιν γὰρ τὸ ἐν μεταβάσει τοῦ προσώ
που, ἀδιαφορήσει καὶ κατὰ τὸ γένος καὶ κατὰ τὸν
ἀριθμόν· τούτους γυνὴ ὕβρισε. περισσὸν εἰς τὸ τοι
οῦτον παραθέσει χρῆσθαι. προφανὲς γὰρ τὸ λε
γόμενον. εἴπερ οὖν ὡς προείπομεν, μὴ ἐπισυμβαίνει
τινὶ λέξει τὸ τὴν διάκρισιν δυναμένου προφανῶς
ποιήσασθαι, ἀδιαφορήσει τὸ ἐπιπλέκεσθαι ἅπασι
τοῖς κατειλεγμένοις. λέγω γένεσι διαφόροις.
δηλώσεσιν· ἀριθμοῖς· προσώποις ἄλλοις. τοῖς δυνα
μένοις τοιοῦτόν τι ἀναδέξασθαι. οὐ γὰρ δή γε ἐλέγ
χουσι τὸν ἴδιον μετασχηματισμόν. Ἔστω γὰρ σύν
ταξίς τις τῆς τοῦ καλῶς, ἢ τῶν ὁμοίων, ἐπὶ παν
τὸς προσώπου ἐπὶ παντὸς ἀριθμοῦ. ὅτι φαμὲν κα
λῶς ἔγραψα ἢ καλῶς γράφω ἢ κακῶς γράφετε
καὶ ἐπὶ τῶν μετασχηματιζομένων χρόνων. λέγω τὸ
τ' ἔγραψα ἢ γράψω. ἡ δὲ τοιαύτη σύνταξις πρόδη
λον ὅτι κατάλληλος. ἡ γὰρ τοῦ ἐπιρρήματος σύν
οδος, οὐ δεκτικὴ οὖσα τῶν ἀριθμῶν ἢ τῶν προσώ
πων ἢ τῶν δηλώσεων, καὶ ἔτι τῶν χρόνων ὧν τὸ ῥῆ
μα παραδέχεται, ἀκώλυτον ἔχει τὴν ἐπιπλοκήν.
οὐκ ἐλεγχόμενον ἐκ τοῦ ὁμοειδοῦς. οὐ μὴν ἔτι ἐπὶ

Ἐπεὶ μὴν ὡς προείρηκα συνεκτικωτάτη αἰτία τοῦ πρώτου καταλλήλου ἤδη τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἃ μὲν διασχηματίζεται εἰς ἀριθμοὺς καὶ πτώσεις· ὡς τὸ ὄνομα καὶ τὰ ἄλλα ὅσα δύναται ἀριθμὸν διὰ πτώσεως ἀποδείξασθαι. ἃ δὲ εἰς πρόσωπα καὶ εἰς ἀριθμόν, ὡς τὰ ῥήματα καὶ αἱ ἀντωνυμίαι. ἃ δὲ εἰς γένη· ὡς τὰ προκατειλεγμένα ὀνόματα. καὶ ὅσα δύναται γένους διάκρισιν ποιήσασθαι. τινὰ δὲ οὐδὲ ἐν τοιοῦτον ἀποδέχεται· ὡς τὰ καθ' ἕνα σχηματισμὸν ἐκφερόμενα. ὥσπερ οἱ σύνδεσμοι καὶ αἱ προθέσεις· καὶ σχεδὸν ἅπαντα τὰ ἐπιρρήματα. Τὰ δὴ οὖν προκείμενα μόρια διαληφθέντα ἐξ ἰδίων διασχηματισμῶν εἰς τὰς δεούσας ἀκολουθίας τῶν προκατειλεγμένων ἀριθμῶν, ἢ προσώπων ἢ γενῶν τῇ τοῦ λόγου συνθέσει, ἀναμεμέρισται εἰς ἐπιπλοκὴν τοῦ πρὸς ὃ δύναται φέρεσθαι. εἰ τύχοι πληθυντικὸν πρὸς πληθυντικόν· κατὰ τὴν τοῦ αὐτοῦ προσώπου παρέμπτωσιν· γράφομεν ἡμεῖς· γράφουσιν οἱ ἄνθρωποι. τὰ γὰρ ἐν διαβάσει τοῦ προσώπου, οὐ πάντως ἐξαιτήσεται τὸν ἀριθμόν. οἷόν τε γάρ ἐστι φάναι, τύπτουσι τὸν ἄνθρωπον· ἢ πάλιν τύπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῶν κατὰ γένος συμπαραλαμβανομένων· κἀπὶ τῶν κατὰ πτῶσιν· ἡμῶν αὐτῶν ἀκούουσι. Πάλιν γὰρ τὸ ἐν διαβάσει ἀδιαφορεῖ, καὶ κατὰ τὴν πτῶσιν καὶ κατὰ τὸν ἀριθμόν· ἡμῶν αὐτὸς ἀκούει· ἡμῶν αὐτοὶ ἀκούουσιν. ὅπερ πάλιν εἰ συνέλθοι κα-

εἴτ' ἐκ παραθέσεως ὄντα, εἴτε καὶ ἐκ συνθέσε-
ως, παραγωγή τις ἐγένετο ἡ τοῦ ἑνδέκατος· ὡς
ἕβδομος ἑβδόματος· ἀφ' οὗ καὶ τὸ θηλυκὸν ἑβδο-
μάτη· ἑνδεκάτη· ὅτι δὲ ἐκ παραθέσεως δύο ἐγ-
γίνεται παράγωγον, διὰ πλειόνων ἐδείξαμεν· τὸ
αὐτὸ· τοῦτο τῆς· παρὰ ποταμὸν μένω ὁ δεῖνα πα-
ραποτάμιος· Ἔστι δὲ καὶ οὕτω φάναι, καὶ παρὰ
τὸ δέκατος ἦν ἡ σύνθεσις, τὰ τῆς συνθέσεως εὐλό-
γως τὴν τοῦ οὐδετέρου σύνθεσιν ἀνεδέχετο. Εἴ τι
γὰρ παρὰ ἀριθμὸν σύγκειται, τοῦτο ἐκ κοινότητος
τοῦ ἀριθμοῦ παρελαμβάνετο· οἷον οἱ τέσσαρες· αἱ
τέσσαρες· τεσσαρεσκαιδέκατος· οἱ τρεῖς αἱ τρεῖς
τρεισκαιδέκατος· καὶ οἱ λοιποὶ· ἀριθμοὶ οὐδὲ ἡ σύν-
παρὰ τὸ εἷς ἐδύνατο τὰ τῆς συνθέσεως ἐγγίνε-
σθαι, ὅτι μὴ κατηγορεῖτο καὶ τοῦ ἀρρενικοῦ καὶ τοῦ
θηλυκοῦ· καὶ ὡς ἀμφότερα τὰ γένη συνωθεῖται ὡς
τὰ οὐδέτερα· Τὸ γὰρ οὗτος καὶ αὕτη, ὡς ἐν συ-
νωθεῖται τὸ τοῦτο· καὶ πάλιν, ὑποτακτικόν τι ἐστι·
διὸ καὶ κατὰ τοῦτο, κἂν φῶμεν τῶν γυναίου τοῦ-
το, οὐ σολοικίζομεν· ὥς τινες ὑπέλαβον· καὶ πρόσ-
σον ὡς τὸ τοιοῦτον πλείονα παρατίθεσθαι· ἀναλό-
γως ἄρα τὸ ἓν παρελήφθη κατὰ τὴν σύνθεσιν· ἵ-
να μήτε τὸ ἀρσενικὸν ἐξιδιοποιήσηται, μήτε τὸ
θηλυκόν·

ς' Περὶ τῆς ἐν ἑκάστῳ μέρει λόγου παρυφισταμέ-
νης ἀκαταλληλίας·

καθ' ἀληθοῦς τὸ γένος. οὐ γὰρ ἐν τοῖς ὑποκειμένοις τὸ ἀκατάλληλόν ἐστιν, ἢ κατάλληλον. ἐν δὲ τῇ συντάξει τῶν λέξεων, αἷς παρέπεται τὸ μεταποιεῖσθαι εἰς τὸ δέον τῶν ὑποκειμένων ἀπαί ποτε τῶν αὐτῶν ὄντων. Ἔστιν οὖν καὶ οὐδετέρως φάναι. Τοῦτό με ἔτυψε. καὶ οὐδὲ οὕτω τὰ τοῦ λόγου ηὐλόγηται. κατ' οὐδένα γὰρ τρόπον ἐλλιπὲς γενήσεται, ἀναφερόμενον ἐπὶ τὸ γύναιον. καθάπερ ἐκεῖ, τὸ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέοις μελάντερος. τὸ μὲν γὰρ οὐκ ἔστιν ἄλλο, ἢ πρὸς τὸ συνώνυμον τοῦ βρέφους ἀπήντηκε, καὶ ἔτι ἐπὶ πλήθους. ἢ μάλα δὴ τάδε δώματα καλ' Ὀδυσῆος. οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσοιτο. πρὸς γὰρ τὸ συνώνυμον τοῦ οἴκου παρείληπται. ἐπιφόρει γοῦν.

Γινώσκω δ' ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δ' αὖτα τίθενται.

ε' Ὅτι τὸ ἑνδέκατος ἐάν τε σύνθετον ᾖ, ἐάν τε παρασύνθετον, ὑγιῶς συνετέθε.

Ἦν μέντοι ἐκεῖνο παρακινδυνευόμενον. τὸ, ἐν συνθέτῳ λέξει ὑποφαίνεσθαί τινα σολοικισμόν. λέγω ἐπὶ τοῦ ἑνδέκατος. ἢ ἐπὶ πλέον τοῦ ἑνδεκάτη. οὐ γὰρ ἐκεῖνό ἐστι φάναι, ὅτι ἡ ἑνὸς ἔγκειται γενική. παρὰ γὰρ τὰς εὐθείας αἱ συνθέσεις τῶν τοιούτων γίνονται, δέκατος. τρισκαιδέκατος. τεσσαρεσκαιδέκατος καὶ οὕτω δὲ τὸ ἑνδεκάτη οὐ συνίστατο. ἐφ' οὗ σχήματός ἐστι φάναι. τὸ μὲν ἁπλοῦν ἐστι φάναι, ὡς παρὰ τὸν ἀριθμὸν τὸν ἕνδεκα,

ματος τῆς αὐτοτελείας, καὶ ῥήματος, τοῦ μὴ ἀπαιτοῦντος ἑτέραν πλαγίαν· ἔστι γὰρ τὸ, οὗτος περιπατεῖ; αὐτοτελές· οὐ μὴν τὸ βλάπτει· λείπει γὰρ τὸ τινά· ἀλλ᾽ εἰ καὶ οὕτω φαίημεν, τίς σε ἔτυψε; τὸ ἀνθυπαγόμενον, οὗτος, κοινὸν ἔχει παραλαμβανόμενον τὸ ῥῆμα. Τίς καλεῖται Αἴας; οὗτος. οὐκ ἄρα ἀληθές, τὸ ἐν μιᾷ λέξει σολοικισμὸν γίνεσθαι καὶ φαίνεται ὅσον ἐπ᾽ αὐτῷ ὁ λόγος κατώρθωται. παρὰ δὲ τὴν ἐξ αὐτοῦ γενομένην δεῖξιν, τὰ τοῦ γένους ἐνήλλακται σαφές τε, ὡς οὐδὲ ἐν νυκτὶ ἐγχωρήσει ὁ καινότερος συννοηθεὶς διὰ τῆς οὗτος ἀντωνυμίας σολοικισμός· καὶ δέον προσθεῖναι τῷ ὅρῳ, ὅτε μὴ ἐν νυκτερινῷ καταστήματι εἴη τὰ τῆς συντάξεως· δῆλα γὰρ ὑπὸ ὄψιν πίπτοντα τοῦ γένους ἐστίν· ὅπερ γελοῖον· οἱ γὰρ σολοικισμοὶ ἀκοῇ ὑποπίπτουσιν· ἐλεγχόμενοι ἐκ τῆς κατὰ παράθεσιν τῶν λέξεων συνούσης ἀκαταλληλίας· ὧν μεταλαμβάνουσι καὶ οἱ τεθρυμμένοι τὰς ὄψεις· οὐ γὰρ ἐλλειπεῖς εἰσι τοῦ ἐξ ἰδίου προιεμένου τὴν φωνήν· λέγω τῆς ἀκοῆς· δοθήσεται δὲ κἀκεῖνο· ὡς περὶ τὰς προτάξεις ἐναλλασόμενα· ὑπὸ λόγον τὸν τοῦ σολοικισμοῦ πεσεῖται. Ὡς γὰρ σύνηθες τὸ τοιοῦτον, καὶ τὸ προειρημένον· τὸ οὖν κατὰ θηλείας λεγόμενον; οὗτός με ἔτυψεν, οὐχ ἁμάρτημα τοῦ λόγου· τὸ δέον γὰρ τοῦ καταλλήλου ἀνεδέξατο· εἰ γοῦν ὑπούσης θηλείας φαίη τις, αὕτη με ἔτυψεν, ὁμολόγως σολοικεῖ, διὰ τὸ ἀκατάλληλον τῶν λέξεων.

λυθήσονται οἱ ἐξ αὐτῶν λόγοι. φέρε φάναι, ὡς γίνεται τὸ ἀκατάλληλον καὶ παρὰ τὰ πρόσωπα. Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων ἀλάλημαι ὀϊζύν. Ἀκατάλληλον γὰρ· δέον ἐμῇς. καὶ ἔστι παρὰς τὸ τοιοῦτον ἐγκείμενος λόγος. Εἰ οὖν τὸ ἑαυτοὺς ὑβρίζομεν, καὶ ἔτι τὰ τοιαῦτά τις παραδέξεται, δῆλον ὡς καὶ τὸ προκείμενον, ὃ ἔστι τὶς αἰτία ἢ τὸ τοιοῦτον μὲν παραπέμπεται, προσίεται δὲ τό, ἑαυτοὺς ὑβρίζομεν. ἀλλὰ καὶ παρὰ τὰς πτώσεις. Ἡνίκα, ἐν ἐκείνῳ τῷ σχήματι ἀπαιτοῦσι γενικήν. ἐν τῷ οἱ δὲ δύο σκόπελοι. Πάλιν γάρ ἐστι συνιδεῖν καὶ ἐπὶ τούτου. ἢ τί λείπει ἢ τί τὸ αἴτιόν ἐστι τὸ τὴν γενικὴν ἀπαιτοῦν. Παρείσθω τοίνυν ἡ τοιαύτη παράθεσις. ὑπὲρ τοῦ μὴ πολὺ ἀφίστασθαι ἡμᾶς τοῦ προκειμένου.

δʹ Ὅτι οὐκ ἐν μιᾷ λέξει ὥς τινες ᾠήθησαν ὁ σολοικισμός. ἐν δὲ συμπλοκῇ. καὶ ὡς ἡ κοινὴ δόξα ἔχει.

Οὐδὲ ἐκεῖνο δή με λέληθεν, ὥστινες ἐπετάραξαν τὴν παρὰ πᾶσι συμφώνως πιστευθεῖσαν δόξαν, ὡς μιᾶς λέξεως κακία ἐστὶν ὁ βαρβαρισμός. συμπλοκῆς δὲ λέξεων ἀκαταλλήλων ὁ σολοικισμός. αὐτοὶ ἀπηγησάμενοι, τὸ καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν. ἢ κατὰ θηλείας φαίη τις οὗτος ἢ πληθύς. καὶ ἄλλα τῆς αὐτῆς ἐχόμενα συνηθείας. Τὸ πρῶτον, ὅτι οὐδεμία συνίσταται δίχα ῥη-

ἐστὶν ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ, τοῦτο ἐν τρίτῳ παραλαμβανόμενον, τὴν αὐτὴν ἀκαταλληλότητα παρέξει, ἢ τῇ δέ τις ἀποφαίνοιτο. ἐγὼ γράφει σὺ γράφει· ἡμεῖς γράφουσιν· ὑμεῖς γράφουσι καὶ εἰ τοῦτο ἀληθές, πῶς τὸ ἑαυτοὺς τρίτον καὶ ἐκ τρίτων γενόμενον κατάλληλον ποιεῖ λόγον ἐν τῷ πρώτῳ καὶ δευτέρῳ· τὸ γὰρ δέον ἐστὶν, ἑαυτοὺς τύπτουσιν· οὐ μὴν τὸ ἑαυτοὺς τύπτομεν· ἀλλὰ πάλιν πάνυ κατάλληλον ἔχει ἐπανόρθωσιν, διὰ τοῦ ἀκολούθου σχήματος· εἴπερ οὖν σολοικισμὸς τὸ ἑαυτοὺς ὑβρίζομεν· τί τὸ ἐπανορθοῦν τὸ σχῆμα, φήσει τις, τὸ ἡμᾶς ὑβρίζομεν. οὐ φημὶ ἕνεκα μόνον χρήσεως· ἀλλὰ καὶ ἕνεκα ἀποδείξεως ἧς προεξεθέμην τοῦ μὴ δύνασθαι μετὰ τῶν συζύγων ῥημάτων· ἁπλᾶς ὑπάρχειν τὰς ἀντωνυμίας· ὅτι μὴ μόνον ἐπὶ τῆς εὐθείας ἐγὼ ὕβρισα. ἡμεῖς ὑβρίσαμεν· τὸ γὰρ ἐμὲ ὕβρισεν, εἰς τὸ ἐμαυτὸν μεταλαμβάνεται. οὐ δὴ οὖν συστήσεται τὸ, ἡμᾶς ὑβρίσαμεν, ἢ ἡμῖν ἐλαλήσαμεν.

γʹ Τί τὸ ποιοῦν ἐστι τὸ ἀκατάλληλον·

χ Ἐπεὶ δὲ ἐπιστήσαντας ἐκθέσθαι, τί δή ποτέ ἐστι τὸ ποιοῦν τὸ ἀκατάλληλον. οὐ παραθέσει τρόπων χρησαμένοις μάτην, καθάπερ τινὲς αὐτὸ μόνον ἐκήρυξαν τοὺς σολοικισμούς· οὐ μὴν ἐδίδαξαν τὸ ποιοῦν· ὅπερ εἴ τις μὴ συνίδοι, ὡς οὐδὲ συντείνουσαν ἕξει τὴν παράθεσιν τῶν τρόπων· πρὸς οἷς, οὐδ᾽ ἀληθεύουσιν

τοιαύτας συντάξεις φασὶ τῶν ἐλλογιμωτάτων ἀνδρῶν χρησαμένων. καὶ τοῦ λόγου οὐκ ἐμποδίζοντος ὡς δείξω. Δῆλον οὖν ὡς ἡ κατὰ πολὺ γινομένη σύνταξις ἀπηνέγκατο τὴν ὀνομασίαν. ᾧ λόγῳ καὶ ἄλλα κατὰ πλέον ἐπεκράτησε. Διαπορῶ γε μὴν, τί δήποτε αἱ μὲν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου οὐ μετίασιν ἐπὶ τὰ τρίτα πρόσωπα, τά γε μὴν τρίτα πρόσωπα μετίασιν ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ δεύτερα. καὶ πάλιν οὐχ ἅπαντα. ἰδοὺ ἡ οἷ καὶ ἡ ἓ. καὶ αἱ σύζυγοι ἑνικαὶ ἁπλαῖ οὖσαι, ἐπὶ τὰ πρῶτα καὶ δεύτερα πρόσωπα οὐ μετέρχονται. ἥ γε μὴν μεταλαμβανομένη ἐξ αὐτῶν αὐτὸς, αὐτὸς ἑκὼν οἱ δῶκα. αὐτὸς δὲ σὺ δῶκας. τὸ δὲ μεῖζον, πρὸς ἁπάντων ὡμολόγηται. Ὅτι ἡ ἑαυτοῦ καὶ ἑαυτὸν καὶ αἱ σύζυγοι ἐκ δύο τρίτων συντεθειμέναι εἰσὶν, ἐξ ὧν καὶ αἱ πληθυντικαί. ἑαυτῶν ἑαυτοῖς ἑαυτούς. αἳ γὰρ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον παραλαμβάνονται. πῶς οὖν οὐκ ἄλογον τὸ καθ' ἑνικὴν σύνταξιν ἀπαράδεκτον, ἐν πληθυντικῇ μεταθέσει ἀπαράδεκτον γίνεσθαι. οὐ γὰρ φαμὲν ἑαυτὸν ὕβρισα. ἢ ἑαυτὸν ὕβρισας. ἑαυτοὺς δὲ καθυβρίσαμεν. Ἔστι γε μὴν συνελόντι ἐκεῖνο φάναι, μὴ ἄρα αἱ τοιαῦται συντάξεις σολοικισμὸν ὑπαγορεύουσι παρὰ τὴν τῶν προσώπων μεταλλαγήν. Εἰ γὰρ ὅ,τι ἐστὶν ἐν τρίτῳ τοῦτο καὶ ἐν πρώτῳ παραλαμβανόμενον ἢ δευτέρῳ, ἀκατάλληλον ποιεῖ τὸν λόγον, καὶ ἀνάπαλιν, εἴ τι

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΕΡΩΝ. ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

α' Ἕνεκεν τίνος αἱ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμίαι καὶ τοῖς ἄλλοις προσώποις συντασσόμεναι κατάλληλον λόγον τηροῦσιν.

τ

Ων ἐξαιρέτως παρεπομένων ταῖς ἀντωνυμίαις κατειλεγμένων, ἐν τῷ πρὸ τούτου ἀναγκαίως καὶ περὶ τῶν κοινῇ αὐταῖς παρεπομένων μετὰ τῶν ἄλλων τοῦ λόγου μερῶν πειρασόμεθα διαλαβεῖν. καθὸ αἱ μὲν αἴτια γίνεται ἀκαταλληλότητος. αἱ δὲ ἀδιαφορεῖ. ὥστε ἔστι τὸ πρῶτον ἐπινοῆσαι. ἐξ αὐτῶν τῶν ἀντωνυμιῶν.

β' Εἰ δεόντως ἡ αὐτὸς ἐπιταγματικὴ εἴρηται.

Ε πιταγματικὴν καλοῦσι τὴν αὐτός. καθό φασιν ὑποτάσσεται ἅπασι τοῖς ἀντωνυμικοῖς προσώποις. καὶ τὸ μὲν ἐξαιρέτως, σαφὲς ὅτι οὐκ ἀληθεύουσιν. ἰδοὺ γὰρ ἡ ὅδε. ὅδ' ἐγώ. κεῖνος μὲν δή. ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ πάτερ. οὕτως. ἥδ' ἐγὼ ταχυτάτη. εἰ δὲ κατὰ τὸ πλέον παρὰ τὰ πολλά, συγκαταθείμην αὐτῷ λόγῳ. οὐ γὰρ δή γε θαρρήσει τις ἀλόγους τὰς

ιζ' Πότε τὰ ἀπαρέμφατα σὺν δύο αἰτιατικὰς φέρεται.

ιη' Πῶς διακριτέον τὰ ἐν ἀμφιβολίᾳ τῶν δύο αἰτιατικῶν.

ιθ' Ὅτι χρὴ ὁριστικὴν καλεῖν τὴν ἔγκλισιν, ἤπερ ἀποφατικήν.

κ' Ὅτι ἡ οὐ ἀπόφασις ἀναγκαίως ὁριστικοῖς μόνοις συντάσσεται.

κα' Ἕνεκεν τίνος ἡ ὁριστικὴ ἔγκλισις εἰς ὀρθώτητα ἀναθετίζεται.

κβ' Περὶ τῆς εὐκτικῆς ἐγκλίσεως.

κγ' Τίνι διαφέρει τὰ εὐκτικὰ ἐπιρρήματα τῶν εὐκτικῶν ῥημάτων· ὁμοίως καὶ τὰ προστακτικά.

κδ' Ὅτι καὶ τῶν εὐκτικῶν εἰσι παρῳχημένοι χρόνοι· καὶ τῶν προστακτικῶν.

κε' Ὅτι ἡ ὑποθετικὴ ἔγκλισις οὐ πάντως ἡ αὐτὴ τῇ προστακτικῇ. Καὶ τίνος ἕνεκεν συντάξεως ἡ ὑποτακτικὴ ἔγκλισις εἴρηται.

κϛ' Εἰ μόνου δευτέρου προσώπου προστακτικά.

κζ' Εἰ συγκαταθετέον, τοῖς καλοῦσι διστακτικήν.

κη' Ποίας ἐγκλίσεως ἐστὶ παράληψις ὑποτακτικά.

κθ' Διατί πάντα τὰ ὑποτακτικὰ εἰς ω λήγει.

λ' Τίσι τῶν ῥημάτων οὐ παρακείσεται παθητικὴ ἔγκλισις καὶ κατὰ πόσους τρόπους.

λα' Τίνα τῶν ῥημάτων γενικῇ πτώσει συντάσσεται καὶ τίνα δοτικῇ.

ἡμῶν πολίτης. καθότι καὶ τὸ κρονίδης, εἰς τὸ τοῦ κρόνου υἱός. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. Ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τοῦ δευτέρου προσώπου. Ἐπὶ γὰρ τρίτου γινωσκόμενα μὲν τὰ ἔθνη, παραληφθήσεται αὐτοῖς τοῖς ὀνόμασι καθὼς ἔφαμεν. οὐ μὴν τοι γινωσκόμενα παραγωγὴν ἀναδέξεται ἐξ ὀνόματος τοῦ ἀναιροῦντος τὰς θέσεις τῶν ὀνομάτων. λέγω τὸ ἄλλος. Τὸ γὰρ ἀμοδαπὸς ἀποφάσκει τὸ, οὐχ ἡμεδαπός ἐστιν οὐχ ὑμεδαπὸς, οὐκ ἀθηναίων πολίτης. Κατ' οὐδένα λόγον ἄρα τοῖς ἀντωνυμικοῖς συζυγεῖ τὸ ἡμεδαπὸς καὶ ὑμεδαπός. κατὰ δὲ ἀναίρεσιν τῶν προειρημένων ἐθνῶν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ.
ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.
ΒΙΒΛΙΟΝ Γ'.

Τὰ δ' ἔνεστιν ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ.

α' Ἕνεκεν τίνος αἱ τοῦ τρίτου προσώπου ἀντωνυμίαι καὶ τοῖς ἄλλοις προσώποις συντασσόμεναι κατάλληλον λόγον ποιοῦσιν.

β' Εἰ δεόντως ἡ αὐτὸς ἀπαγματικὴ εἴρηται.

γ' Τί τὸ ποιοῦν ἐστι τὸ ἀκατάλληλον.

δ' Ὅτι οὐκ ἐν μιᾷ λέξει ὥσπερ τινὲς ᾠήθησαν ὁ σολοικισμὸς. ἐν δὲ ἀπαιτοκῇ καὶ ὡς ἡ κοινὴ δόξα ἔχει.

τὰ ἀπόντα. Ἀπὸ δὴ τούτων ἐθνικὴ παραγωγὴ γινομένη, τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν ἐγκειμένων ἑνικῶν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἔθνος παραστήσει.

κβ' Ὅτι ἀναγκαίως ἡ κατὰ τὸ τρίτον παραγωγὴ ἐσιγήθη.

Τό γε μὴν τρίτον ἐκ πλειόνων τριῶν νοούμενον, οὐ προσήσεται ἐθνικὴν παραγωγήν. δηλώσει γὰρ οὐχ ἓν ἔθνος, ἀλλὰ πάντα τὰ ἐμπεριλαμβάνεσθαι δυνάμενα κατὰ τὸ τρίτον πληθυντικά. οὐ γὰρ ὡς ἔφαμεν ἐξ ἑνικῆς ἐπικρατείας τρίτον ἐστὶν, ἵν' οὕτω καὶ ἐθνικὴ παραγωγὴ μία νοηθῇ, ὡς ἐπὶ τοῦ ἡμεδαπός. ἄλλως τε ἐγχωρούντων τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων κατὰ τὸ τρίτον παραλαμβάνεσθαι, τὰ τοῦ ἐπιμερισμοῦ τῶν ἐθνικῶν γίνεται. ὅτε φαμὲν περγαμηνός. ἐδεσσηνός. Ἀλεξανδρεύς. ὅπερ οὐκ ἐγχωρεῖ ἐπὶ πρώτης καὶ δευτέρας λέγω τὰ ὀνόματα παραλαμβάνεσθαι. εἰ γοῦν ἀθηναῖος ἀφορῶν εἰς ἀθηναῖον εἴποι, ὅδε ἀθηναίων πολίτης ἐστὶν, ἑαυτὸν ἀποστήσει τοῦ ἔθνους, καθὸ οὐ συνείληπται τοῖς ἀθηναίοις. συλλαμβανόμενος δὲ ἐν πρώτῳ γενήσεται προσώπῳ. ὃ παραλαμβανόμενον ὄνομα μὲν οὐ δύναται εἶναι. ἀντωνυμία δὲ, σαφὲς ὅτι ἀντονομάσει ἑαυτόν. καὶ εἰ τὸ πρῶτον ἐπικρατεῖ τῶν διαφόρων προσώπων οὐκ ἄλλό τι ἐπιγενήσεται, ἢ τὸ ἡμεδαπός. ὅπερ τὴν ἀνάλυσιν ἔξει, εἰς τὸ

ἑνὶ ἀνθρώπῳ ἢ δυσίν. ἐν μέν τοι ἀπείροις, οἷον ὁ φάμενος οὗτος ἡμεδαπός ἐστι, συλλαμβάνει ἑαυτόν τε καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ πολίτας. Τό γε μὴν ἐμὸς ἡμέτερος φερόμενα ἐπὶ τὰ πάντα τὰ δυνάμενα ὑπὸ κτῆσιν πίπτειν, ἀδιάφορον ἔχει τὸ ἀπὸ παντὸς ἀριθμοῦ τὴν παραγωγὴν ἀναδέξασθαι. Διὸ τὸ μὲν ἡμέτερος ὑπακούεται τὸ πολίτης. οὐ μὴν τὸ ἡμεδαπός. Εἰς γὰρ τὸ τοιοῦτον ἡ παραγωγὴ ἐμόνασεν. ὑπὲρ δὲ τοῦ τὴν ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ μὴ παραδεδέχθαι, οἰήσεταί τις αἴτιον τὸ ἀσύνηθες τῆς ἀντωνυμίας. ὅπερ οὐ πιθανόν. ἔστιν οὖν καὶ τὸ σφετερίζεσθαι παρηγμένον ἀπὸ ἀσυνήθους τῆς σφέ. Καὶ ἔτι τὸ μὲν μῆλον ἀσύνηθες ὡς πρὸς τὴν ὀνομασίαν τὴν τοῦ προβάτου. οὐ μὴν τὸ ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον. λέγω τὸ μηλωτή. καὶ ἔτι τὸ δέρκεσθαι. οὐ μὴν τὸ δορκάς. ἢ σύνθετον τὸ ὀξυδερκεῖν. φαίνεται γὰρ ὅτι φυσικώτερόν πως τὰ τῆς ἐλλείψεως ἐγένετο. ὃν γὰρ τρόπον ἐγγενομένων κατὰ τὴν παραγωγὴν τῶν κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον, οὐκ ἐξακολουθήσει τὸ, πάντως κατὰ τὸ τρίτον τὴν παραγωγὴν γενέσθαι. καὶ δῆλον ὅτι αἰτίας ὑπούσης, ὁμολογόν ἐστιν ὡς τὰ πρῶτα καὶ δεύτερα ἑνικὴν σύλληψιν εἰς ἑαυτὰ ποιεῖται τῶν κατὰ τὸ τρίτον διαφόρων προσώπων. ὁ γὰρ λέγων ἡμᾶς. ἑαυτὸν λέγει καὶ τὰ συνόντα ἔξωθεν αὐτῷ πρόσωπα. καὶ ἀποτεινόμενός τις ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς συλλαμβάνων πάλιν καὶ τὸ παρὸν πρόσωπον καὶ

δαφος. ὅθεν ἡ ὑπόληψις ἐγένετο ἐκ τοῦ τὴν παραγωγὴν ὁμοίαν καθίστασθαι τῇ τοῦ ἐδάφους φωνῇ. καθότι καὶ ἄλλαι πλεῖσταί εἰσι τοιαῦται δόξαι. εἴτε τὸ χαλκήρης, οὐ τὸ ἀρηρέναι ἔχει. ὅμοιον δέ ἐστι τὸ, φανίας. καὶ ἀρχίας. καὶ γοργίας. οὐ μὴν ἔχει τὸ τηρεῖν τὸ μελιτήριον ἀγγεῖον. ἀπὸ γενικῆς δὲ τῆς μέλιτος, ὡς δείματος δειματηρός. καμάτου καματηρός. ὀλίσθου ὀλισθηρός. ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτον πάμπολλα παραθέσθαι. ὃν τρόπον καὶ ἄλλαι παραγωγαὶ λέξεως σημαινόμενον ἀποτελοῦσιν, εἰς ἣν καὶ μεταλαμβάνονται. κρονίδης γὰρ ὁ κρόνου υἱός. καὶ γεραίτερος, ὁ μᾶλλόν τινος γεραιός. καὶ ἐν ἐπιρρήμασιν, οἴκοθι ἐν οἴκῳ, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ ἡμεδαπὸς ἔχει συντρέχουσαι τῇ μεταλήψει τοῦ ὀνόματος. Χρὴ μέντοι κἀκεῖνο ἐπιστῆσαι, δι᾽ ἣν αἰτίαν ἀπὸ μόνων πληθυντικῶν ἡ παραγωγὴ ἐγένετο τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν, καθ᾽ ἕκαστον ἀριθμὸν παρηγμένων. καὶ διότι μέχρι τρίτων ἡ παραγωγὴ οὐκ ἐνέτεινεν. ἀντὶ γὰρ τῆς σφεδαπὸς τὸ ἀλλοδαπὸς παρήχθη. καὶ οὐ τολμῶ τοῦτο φαμέν, ὡς τὸ ἄλλος ἀντωνυμία ἐστίν. ὅπου γε καὶ μάχεται τῇ ἐννοίᾳ τῶν ἀντωνυμιῶν. ἃ γὰρ ὁρίζει ἡ ἀντωνυμία, ταῦτα ὑπὸ τοῦ ἄλλος ἀναιρούμενα ἀορισοῦνται. ἄλλος οὐκ ἐγώ. ἄλλος οὐ σύ. πρὸς μὲν τὸ πρότερόν ἐστι φαμέν, ὡς μᾶλλον ἀνέφικτον ἦν, ἐξ ἑνικῶν ἢ δυικῶν ἐθνικὴν παραγωγὴν γενέσθαι. οὐ γὰρ δή τις ἐπινοήσει ἔθνος ἀπὸ

ποτε αὐτῆς ἐν ἀρχῇ ἐστιν ἡ δὲ ἀρχὴ οὐκ ἐπικρα-
τεῖ. εἰ δὴ τοῦτο ἀληθές, πῶς ὄνομα τὸ ἡμεδα-
πός, εἰ τὸ ἔδαφος ἔγκειται. ἀλλὰ πῶς ὄνομα τὸ
ἀντ᾽ ὀνόματος παραλαμβανόμενον. πῶς ὄνομα
ὡρισμένου προσώπου διάκρισιν ποιεῖται. φαμὲν
γὰρ ἡμεδαπός. καὶ ὑμεδαπὸς ἑαυτούς τε αὐτωνο-
μάζοντες. καὶ πρὸς οὓς ἡ ἀπότασις. ἀλλ᾽ εἰ φήσει-
τις καὶ αἱ παραγωγαὶ οὐκ ἐπικρατοῦσιν. εἴγε πα-
ρὰ τὸ ὀψὲ ὀψινὸς οὐκ ἐπίρρημα. καὶ παρὰ τὸ
ποιῶ ῥῆμα, ὄνομα τὸ ποιητής. οὕτως εἰ παράγω-
γον τὸ ἡμεδαπός, οὐδὲ εἴη αὖ τὸ πᾶν ὄνομα εἶναι.
πρὸς ὃν φήσομεν τὸ ὀψινός, ἀπέστησε τὸ ἐπίρρη-
μα πτῶσιν καὶ γένος ἐπιδεξάμενον. ἐπιθετικῶς ἐπ᾽ ὄ-
νομα φερόμενον. καὶ οὐκ ἔστιν ἐπίρρημα. εἴγε δια-
φέρει τὸ ὀψὲ ἦλθε, τοῦ ὀψινὸς ὁ Διονύσιος ἦλθεν.
εἴγε τό, ποιητὴς οὐκ ἐν ἀκολουθίᾳ ἐνεργείας καὶ
πάθος ἔχει. οὐ προσώπου διάκρισιν. οὐ χρόνου με-
ταχηματισμόν. τὸ μέντοι ἡμεδαπὸς ἐπεὶ ἀντ᾽ ὀ-
νόματός ἐστιν, ἔπι τὰ πρόσωπα διακρίνει. οὐκ ἀπέ-
στη οὖν τοῦ ἰδιώματος. καὶ ἕνεκα τούτου, οὐδὲ τῆς ὀνο-
μασίας συναποστήσεται. ᾧ λόγῳ καὶ τὸ ἡμέτερος
μένει ἐπ᾽ ἀντωνυμίᾳ. καὶ ἡ κατὰ τὸ τέλος παρα-
γωγὴ ὀνοματικὴ καθέστηκεν. ἅπαντα γὰρ πάλιν
διασώζει τὰ τῆς ἀντωνυμίας, τοῦ τοιούτου ἀποδειχθέν-
τος, καὶ τὰ προειρημένα συλλήψεται τῷ λόγῳ.
οὐ μὴν συνεκτικὰ γενήσεται. καθὼς πρόκειται, ἔ-
τι καὶ τῆς γραφῆς ὁμολογούσης τῷ μὴ ἔχειν τὸ ε

κης, μεγακήτης. καθὸ τὸ ἢ εἶχε παρεδρευόμενον· τί οὖν ἐμποδίζει τὸ φάναι, τὰ παρὰ τὸ ἔδαφος συντιθέμενα ὀξύνεται, καθὸ καὶ τὰ παρὰ τὸ ἔργον. ἐν τῷ κακοεργὸς ὑπουργὸς, εἰ μὴ τὰ ῥήματα προϋπέστη. λέγω τὸ ὑπουργῶ καὶ τὰ ὅμοια. ἀλλὰ κοινά φασιν αὐτὰ ἔδει εἶναι. πρὸς ὅ ἐστι πάλιν φάναι. ὡς ἅπαξ εἰ δέδοται ἡ ὀξεῖα τάσις συνδεθήσεται καὶ ἡ τοῦ γένους παραλλαγή. εἴγε τὰ κοινὰ καὶ ἐν βαρείᾳ ἐστὶ τάσει. κακόπαρος δύσριγος. κακόποθος εἴη δ᾽ ἂν καὶ τὰ τῆς ἀνασκευῆς ἀκριβέστερα. εἰ δέ τις ἀποφαίνοιτο, ὡς οὐδέποτε ἀντωνυμία πρώτου ἢ δευτέρου προσώπου συντίθεται μετὰ ἄλλου μορίοις λόγου. καὶ ὡς οὐδέποτε πληθυντικὴ ἀντωνυμία συντίθεται. παράγονται γὰρ μᾶλλον αἱ ἀντωνυμίαι ἤπερ συντίθενται μετὰ ἄλλου μορίοις λόγου. καθάπερ παρὰ τοῦ ἐμοῦ ἐμός· νῶϊν νωΐτερος· ἡμῶν ἡμέτερος. εἰ γὰρ δοθείη τὰ τῆς συνθέσεως, οὐ συστήσεται οὔτε ἐν ἀντωνυμίαις τὰ σχήματα, οὔτε ἐν ὀνόμασιν. εἰ γὰρ ἐν ταῖς συνθέσεσι τὰ τέλη συγκρατεῖ. εἴγε τὸ, μισάνθρωπος ὄνομα, καὶ τὸ μισεῖν ῥῆμα ἐνυπάρχῃ, καὶ τὸ εὐσεβῶ ῥῆμα. καὶ τὸ εὖ ἐπίρρημα ἔγκειται. ὁμοίως καὶ τὸ χειρογραφῶ καὶ ἡ χεὶρ συνυπάρχοι. καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου. πᾶν μόριος λόγου ἐστὶν συννοῆσαι τὸ αὐτὸ καὶ ἁπλοῦν καὶ σύνθετον. λέγω τὸ δυνάμενον συντεθῆναι. οὐ μὴν τὴν πρόθεσιν. καίτοι ἀπειράκις τοῦ μορίου συντιθεμένου. καθὸ ἡ σύνθεσις ἀπαι-

Ἐπεὶ οὖν ἐδείχθησαν αἱ σύνθετοι πτωτικαὶ ἀντωνυ-
μίαι κατὰ τὸ προειρημένον τέρμα, φέρε καὶ εἰς
ἐντέλειαν τοῦ λόγου περὶ τοῦ ἡμεδαπὸς καὶ ὑμεδα-
πὸς διαλάβωμεν. ἐπεί τινες οὐδὲ κατ᾽ ὀλίγον ἐνδοι-
άζουσιν ὡς παρὰ τὸ ἡμῶν καὶ τὸ ἔδαφος τὰ τῆς
συνθέσεως ἀπετελέσθη. οἷς ἄν τις συνηγορήσῃ μαρ-
τυρόμενος καὶ τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον, καὶ τὸν
ἀπὸ τοῦ δηλουμένου. εἴγε παντὶ συνθέτῳ τὸ τοι-
οῦτον παρακολουθεῖ. ἐν γὰρ τῷ μισογύνης, καὶ τὸ
μισεῖν ἔγκειται. καὶ ἡ γυνή. καὶ ἐν τῷ φιλότοκος,
τὸ φιλεῖν καὶ ὁ τόκος. οὐ γὰρ τὰ ἐν μιᾷ λέξει ἃ τὰ
πλείονα σημαίνοντα, σύνθετα. ὡς ἐπὶ τοῦ τοξότης.
σκυτεὺς κἂν ἐνδέχηται σημαίνῃ τὴν τοῦ τέμνειν.
εἰ μὴ καὶ τὴν φωνὴν προσλάβοιεν τῷ σκυτοτό-
μος. Ἐντεῦθεν τὸ Ἀρίσταρχος καὶ τὰ τούτων ὅ-
μοια κύρια ὄντα, πρὸς ἐνίων οὐ κατηριθμεῖτο εἰς
τὰ σύνθετα ὅτι μὴ καὶ τοῖς δηλουμένοις ἐκέχρη-
το. ἀλλ᾽ ἐπεί γε τούτων ἐδείκνυτο ὡς ἡ πρώτη σύν-
θεσις, ἐπεκράτει καθὼς ἔχει τὸ, Ἀριστάρχου. ζεῦς
παρὰ τοῖς περὶ Βακχυλίδην. καὶ οὐχ ἡ ἐξ ὑστέ-
ρου γενομένη συμβολικὴ μετάθεσις. ἐγκειμένων
οὖν καὶ τῶν φωνῶν καὶ τῶν σημαινομένων, ἀκώ-
λυτον τὸ φάναι σύνθετα τὰ σχήματα. ἀλλ᾽ ἔδει φη-
σὶν αὐτὰ βαρύνεσθαι καθὼς ἔχει τὸ δύξειφος. δύ-
τειχος. τὸ τοιοῦτον δ᾽ οὐ συνεκτικόν· ἰδοὺ γὰρ καὶ
ἐπ᾽ ἄλλων συνθέσεων διάφοροι τόνοι ἐγένοντο. ὀ-
ξύνεται τὸ ἐντελής. δυειδής. ἀλλ᾽ οὐκέτι τὸ δυμη-

πῶς οὖν ἡ ἐμαυτοὺς ἀντωνυμία καὶ αἱ σύζυγοι ἐπιδέξονται ἀριθμὸν μαχόμενον τῷ ἰδιώματι τῆς συνθέσεως· καθὸ διάφορα πρόσωπα νοηθήσεται· ἐκ συλλήψεως γενόμενα πρώτου καὶ τρίτου ἢ δευτέρου καὶ τρίτου. τό γε μὴν τρίτον πρόσωπον ἀπεωσμένον τῆς προειρημένης τηρήσεως, λέγω τὸ διαφόρων προσώπων, οὐκ ἀνέφικτον ἔχε τὴν εἰς τὴν πληθυντικὴν μετάθεσιν· ἣν γὰρ ἐκ τῶν αὐτῶν προσώπων συνεστηκός. φαίνεται δ' ὅτι καὶ κατὰ τὸν προειρημένον λόγον οὐκ ἀπορήσει τις δι' ἣν αἰτίαν ἐκ τῶν πληθυντικῶν πληθυντικαὶ συνθέσεις οὐκ ἐγένοντο, ἐκ γὰρ τῶν ἁπλῶν πληθυντικῶν ἀντωνυμιῶν ἐστιν συννοῆσαι μαχόμενον ὡς πρὸς τὴν σύνθεσιν ἀντωνυμίαν. εἴπομεν γὰρ ὅτι συμμιξίαι διαφόρων προσώπων εἰσὶν ἐν πληθυντικοῖς. περιττὸν οὖν τὸ, τὰς πληθυντικὰς ἀντωνυμίας συντίθεσθαι. ὅπου γε καὶ αἱ ἑνικαὶ ἀντωνυμίαι συντεθεῖσαι, παρέμειναν τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ. ἀλλ' οὐδὲ τὸ σφεᾶς αὐτοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ὄντα ἐκ διαφόρων προσώπων συνετέθη. καθὸ τὸ ἐσόμενον ἐξ αὐτῶν, εὔχρηστον ἡ προειληφυῖα πληθυντικὴ προφορὰ περιέγραψεν, ἧς ἣν μεταλαμβάνονται· σφεᾶς αὐτοὺς ἀρτύναντες· ἑαυτοὺς παρασκευάσαντες.

κα΄ Ὅπου δεόντως ἀπὸ πληθυντικῆς ἀντωνυμίας ἐθνικὴ παραγωγὴ ἐγένετο, ἐν τῷ ἡμεδαπὸς καὶ ὑμεδαπός.

γματος ἀπεώσθησαν καὶ τοῦ κοινοῦ ἔθους καὶ τοῦ παρὰ ποιηταῖς· οἷς προσφιλὲς μᾶλλον μεταδιώκειν τὸ παρηλλαγμένον τῆς συνήθους χρήσεως. Δίδοται οὖν καὶ ἐν αὐτωνυμίαις σφᾶς αὐτούς· καὶ ἑ μίν. καὶ ἄλλα πλεῖστα. λείπεται γοῦν ἐκεῖνο προσδιασαφῆσαι. ἐπεὶ τὸ σφᾶς αὐτοὺς ἀναλογώτερον τοῦ ἑαυτούς, τί δήποτε καὶ ἐν ἐλάττονι λόγῳ, τὸ ἑαυτοὺς τετόλμηται κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἐγγίνεσθαι, μὴ καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀκόλουθον καὶ ἐν τῷ ἡμέας αὐτοὺς ἐνεχώρησε. καὶ πάλιν ἐν ἐλάττονι λόγῳ καταγίνεται τὸ ἐμαυτούς, ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου προσώπου. ἐπεὶ δέδεικται ἐν τοῖς προκειμένοις ὡς ἐπενοήθησαν αἱ σύνθετοι αὐτωνυμίαι, ὡς τὸ μὴ παραδέξασθαι διαφόρου προσώπου σύνταξιν τῶν αὐτῶν συνταττομένων διαφόροις προσώποις.

κʹ Τίς ἀφορμὴ τοῦ ἐν πληθυντικοῖς γεγενῆσθαι οὐ μὴν ἐν ἑνικῷ καὶ δυϊκῷ. καὶ διατί ἐκ πληθυντικῶν, πληθυντικαὶ συνθέσεις οὐκ ἐγένοντο.

Ην δὲ κἀκεῖνο ἀληθές. ὡς ἅπαν πληθυντικὸν πρώτου προσώπου καὶ δευτέρου καὶ τρίτου, σύλληψιν ἀναδέχεται διαφόρων προσώπων. ἢ πρώτου καὶ δευτέρου. ἢ πρώτου καὶ τρίτου. ἢ δευτέρου καὶ τρίτου. τὸ γὰρ ἡμᾶς τοιοῦτόν ἐστιν, ἐμὲ καὶ σὲ κἀκεῖνον. ἢ ἐμὲ καὶ ὑμᾶς. ἢ ἐμὲ καὶ αὐτούς. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου. πάλιν γὰρ τὸ ὑμᾶς, σὲ καὶ αὐτούς ἐστι.

ρεῖσα τὴν οὐ δυναμένην ἐκλιθῆναι πτῶσιν, μετὰ τοῦ
πλὴν δὲ τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν. κτητική γε μὴν τρί-
του προσώπου δυϊκὴ οὐκ ἐγένετο. οὐχ ὥς τινες ᾠή-
θησαν, ὅτι οὐδὲ τρίτου προσώπου δυϊκή ἐστι γενικῆς
πτώσεως, ἀφ' ἧς ἔδει παρῆχθαι τὴν κτητικήν. ἀλλ'
αἱ παρειλημμέναι δοτικαί εἰσιν ἀντὶ γενικῶν. ἔστι γὰρ
καὶ ἕνεκα τοῦ σημαινομένου καὶ ἕνεκα τῆς φω-
νῆς. οὐ μὴν παρήχθη ἐξ αὐτῆς κτητικόν. καθότι ἐ-
πεδείξαμεν ἐξ ὀρθοτονουμένων τὰς παραγωγὰς
γίνεσθαι. ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τοῖς προειρημένοις εἴ-
ρηται, ὡς δεόντως πλείονες ἐκ τρίτων προσώπων ἐ-
γένοντο αἱ ἀντωνυμίαι. πῶς δ' οὐ προσθήσεται τὸ ἔ-
λαττον ὑπὸ τοῦ πλείονος διελέγχεσθαι, οὐ μόνον
ἐν παραθέσει τῶν λέξεων, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἡ συμπε-
φωνημένη παρὰ πᾶσιν ἱστορία, τὴν παρηλλαγμέ-
νην πρός τινος οὐ προσίεται. καὶ σχεδὸν αὐτὰ ἅπαν-
των τὸ τοιοῦτον συμφωνεῖ. Οὐ δῆτα κατὰ τύ-
χην πλείονα σχήματα δύναται σεσιγῆσθαι τῶν ὄν-
των. Ὡς γὰρ πρόκειται ἐκ τῶν ἐναντίων δύνα-
ται. ἀλλ' οὐ δι' ἐπακολουθίαν τὰ ὁπωσδήποτε ἐκλεί-
ποντα. Γυνῆς γοῦν οὐ φαμὲν καὶ οὐ πάντα τὰ
τοιαῦτα συνεκλείπει. ἀλλ' οὐδὲ ὁ μεγάλος. καὶ οὐ
πάντα τὰ δὲ ὅς λήγοντα συνεξέλιπεν. πρὸς οἷς
ἀντὶ τούτων, ἑτέρα θέσις ἐστὶν ἰσοδυναμοῦσα, ἡ γυ-
ναικὸς ἀντὶ τοῦ γυνῆς. ὁ μέγας ἀντὶ τοῦ μεγά-
λος. τὸ ὕδωρ ἀντὶ τοῦ ὕδας. πῶς οὖν ἡ ἐμαυτοῦ καὶ
ἑξῆς μετὰ τῶν συνόντων προσώπων, ὡς ἐξ αὐτά-

πληθυντικόν· οὐ γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ ἑνδέκατος, καὶ ἑνδέκατοι· δύο γὰρ ὑποκειμένων παρεμφατικός ἐστι· μία γὰρ δέκα, εἷς· οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἑνδέκατοι· πάλιν γὰρ μία δέκα ἢ πλείους ὑπὸ τάξιν τὴν τοῦ δέκα ἀριθμούμενοι, μετέχον τοῦ καλεῖσθαι ἑνδέκατοι. Ἀλλὰ φήσει τις πῶς τοῦ ἑνὸς ἐγκειμένη ἔμφασις, ἕτερον πληθυντικὸν γίνεται· πρόσκειται οὖν ὅτι τάξεως ὀνόματά ἐστιν. ἄλλως τε αἱ δύο προσώπων ἐμφατικαὶ συνθέσεις, καὶ ἐξ ἑνικῆς συνθέσεως πλῆθος ὑπαγορεύουσι· καὶ ἐκ πληθυντικῶν ἓν παρεμφαίνουσι· τὸ γὰρ φιλάνος ἑνικῶς συντεθὲν, πλῆθος ὑπαγορεύει· καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων πληθυντικῶς λεγόμενον τὸ, φιλοπλάτωνες, ἕνα τὸν Πλάτωνα σημαίνει· οὐ δεῖ οὖν παρηλλαγμένον καὶ τὸ ἑνδέκατοι ἐξ ἑνικῆς συνθέσεως πλέον τι παραστῆσαι· διάφορα γὰρ τὰ πρόσωπα· ὅπερ οὐκ ἐνεχώρει ἐπὶ τῆς ἑαυτὸν, ὡς εἴπομεν ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Πῶς δ' οὐχὶ εὔηθες φαίνεται ἔλλειψιν κατὰ τύχην γεγενῆσθαι τοῦ τρίτου προσώπου, κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν. λέγω τοῦ δυϊκοῦ ἀριθμοῦ· φυσικώτερον γὰρ ἡ αὐτωνυμία ἀπέστη· εἴγε οὐδέτερος τὸν τόνον αὐτῆς παρεδέχετο· οὔτε γὰρ ὀρθοτονούμενος, ὅτι τοῦ τρίτου προσώπου δυϊκαί, αἷς παρείπετο τὸ μόνως ἐγκλίνεσθαι· οὔτε ὁ ἐγκλιτικός· εἴγε ἀδύνατον εὐθείας πτώσεως ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι τὴν αὐτωνυμίαν. Ἡ γοῦν βιασθεῖσα πρὸς Δωριέων, ἅμα τῷ ἐγκλιθῆναι, πα-

θεν οὖν ἐνεκλίθη. ἀλλὰ οἱ αὐτῷ ζεὺς ὀλέσειε βίην. Τὰ δ' ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις γενόμενα, οὐ πάντως καὶ ἐν τρίτοις. εἰσὶ γοῦν πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου δυϊκαὶ ὀρθῆς πτώσεως οὐ μὴν τρίτου. ᾗ καὶ φαίνεται ὅτι εἰς τὸ τοιοῦτον κἀκεῖνο αὖ προσηγάγετο. ὡς ἡ ἐκεῖνός ἐστιν ἐν τρίτοις. οὐ μὴν σύζυγοι ταύτης τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον. ἢ αὐτός. ἢ οὗτος. ἢ μίν. Καὶ ὅσαι μὲν ὀρθοτονοῦνται ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ δυϊκαί. αἱ δὲ κατὰ τὸ τρίτον μόνως ἐγκλιτικαί. Καὶ κτητικαὶ εἰσὶ πρώτου καὶ δευτέρου δυϊκαί, οὐ μὴν τρίτου. Φασὶ δέ που κἀκεῖνο. ὡς κατὰ τύχην τινὰ ἡ χρῆσις παρεώσατο, καὶ οὐδὲν ἐμποδὼν τοῦ τὸ παρηκολουθηκέναι ταῖς συνθέτοις ἀντωνυμίαις.

ιθ' Ποίῳ λόγῳ Ἀρίσταρχος τὰς κατὰ τὸ τρίτον συνθέτους πληθυντικὰς ἀλόγους ἡγεῖται.

Υ πάρ γε μὴν Ἀριστάρχου ἐστὶ φάναι, ὡς οὐ συνεῖδε τὸ πρὸς αὐτοῦ εἰρημένον. οὐ γὰρ ἐν ἀγνοίᾳ ἦν τοῦ ἐνδέκατοι. οὐδ' ὅτι ἀπὸ ἑνικῆς συνθέσεως πληθυντικὴ παρέμφασις γίγνεται. Ἔστι γὰρ συννοῆσαι τὸ πρὸς αὐτοῦ διαπορηθὲν οὕτως. εἴπερ ἐκ δύο ἑνικῶν συνέστηκε τὸ ἑαυτόν, καὶ δύο ἑνικὰ εἰσὶν ἓν πρόσωπον συντείνει, διάθεσιν δηλοῦν τὴν ἐξ ἑαυτοῦ εἰς ἑαυτόν. πῶς ἐκ τοῦ τοιούτου, πλήθους παρέμφασις ἂν γένοιτο. τῆς μὲν κατ' ἀρχὴν συνθέσεως, ἑνικὸν ἀριθμὸν ὑπαγορευούσης, τῆς δὲ κατὰ τὸ τέλος

πληθυντι-

Γένος γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἡ ἔγκλισις· οὐδὲ ἄλλο τι παρεπομένων· ὅπου γε καὶ ἐν συνδέσμοις καὶ ῥήμασι καὶ ἔτι ἐν ἐπιρρήμασιν ἐγκλιτικὰ γίνεται· καὶ ἐν τριγενεῖ τῷ τίς. Εἴρηται οὖν διὰ τί ἡ ἐκεῖνος καὶ ἡ οὗτος οὐκ ἐνεκλίθησαν. Ἀλλ' οὐδ' ὅτι ἄρθρα εἰς σύνταξιν ἀντωνυμίας παραλαμβάνεται, ἔγκλισιν ἀναδέχεται· οὐ καθὸ γένους ἐστὶ παρεμφατικά· ἀλλὰ καθὸ ἄρθρα ὄντα τῇ φύσει, ἀδυνατεῖ εἰς ἔγκλισιν παραλαμβάνεσθαι· τὸ πρὸ γὰρ ἐπέχει ἐναντίον τῇ ἐγκλίσει· λέγω τῶν προτακτικῶν· ἐπεὶ ἔδοξε μὴ ἐμποδίζεσθαι τὰ τῆς ἐγκλίσεως· ἦν γὰρ καὶ αὐτὰ προτακτικά· τὴν μὲν ἀναφορὰν ἐπιστρέφοντα εἰς τὰ προκείμενα· ἐν ἀρχῇ δὲ λόγου παραλαμβανόμενα εἰς σύνταξιν ῥηματικήν· ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη· ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Τῆς ἐγγινομένης στιγμῆς ἐπιμαρτυρούσης τῇ ἀρκτικῇ συντάξει τῶν ἄρθρων· ὀρθοτονοῦνται καὶ ὅσαι συντάσσονται τῇ αὐτὸς ἐπιταγματικῇ. Ἤ ἔτι μυρμιδόνεσσι πιφάσκεαι· ἢ ἐμοὶ αὐτῷ· σοὶ δ' αὐτῷ· σοῦ αὐτῆς· οὐδ' ἐμοὶ αὐτῷ· θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος· Τά γε μὴν τοῦ τρίτου οὐκ ἐξωμάλισται· καθότι οὐδ' ἀληθὴς λόγος παρεδείχθη τὸ κατὰ τὰς τὸ τρίτον πρόσωπον ὀρθοτονηθείσας πάντως μεταλαμβάνεσθαι εἰς συνθέτους· ὡς γάρ ἐστι ψευδὴς ὑπόληψις καὶ οὐχ ὡς ἐξωμαλίσθη καὶ ὡς τόνου ἐναλλαγὴ αἰτία γίνεται συνθέτου μεταλήψεως εἰρήσεται κατὰ τὸ ἑξῆς· ἐντοῦ

τῷ λόγῳ τῆς ἀρχούσης βαρύνεται. Ἔστι δὲ καὶ ἄλ-
λα παραθέσθαι. Προῦπτον οὖν ὅτι καὶ ἡ ἐκεῖνος
καὶ ἡ οὗτος, ἀνέγκλιτοί εἰσι διὰ τὸν αὐτὸν λόγον.
προστιθεμένου τοῦ ῖ. καὶ δεικτικαί εἰσιν. ἦν δὲ πα-
ρεπόμενον ταῖς ἀπεσταμέναις κατὰ δεῖξιν τὸ μὴ
παραφθείρειν τοὺς τόνους. καθὼς ἔστι τηρῆσαι ἐπὶ
τῶν προκειμένων. ὁ παρακείμενος λόγος ἀναγ-
καίως διδάσκει, ὡς ἀναλόγως ἡ αὐτὸς ὀξύνεται. ἀ-
πέστω γὰρ τῆς δείξεως. καὶ ἡ μετάληψις τῶν κα-
τὰ τὸ τρίτον πρόσωπον. οἷς παρηκολούθει καὶ τὸ
ἐγκλίνεσθαι. Ἀλλὰ διατί ἐπὶ τῆς ὀνοματικῆς
οὐκ ἐγκλίνεται. σαφὲς ὅτι δι' αὐτὴν τὴν πτῶσιν.
καθότι καὶ ἡ ἐγὼ καὶ σύ. καὶ αἱ σύζυγοι.
Τί οὖν οὐχὶ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς. φαίνεται αὖ
διὰ τὸ τετραχρονεῖν. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἡμῶν καὶ
ἐπὶ τῶν τετραχρόνων τὰ τοῦ λόγου μάχεται. εἰ
γὰρ καὶ τὴν τάσιν οὐκ ἀποβάλλουσιν. ἀλλ' αὐτήν γε
μετατιθεῖσι κατὰ τὸ ἄρχον μέρος ὡς ἐν τῷ ἄκουσον
ἡμῶν ὅπερ οὐ παρηκολούθει κἀπὶ τῆς αὐτῶν ἢ
αὐτοῦ καὶ τὸ τοιοῦτον ἔχει ἀπολογίαν. εἰς γὰρ ὑ-
ποστολὴν τὴν τοῦ αἰολικοῦ τὰ τοῦ τόνου παρεπέμ-
φθη. διὰ τοῦτο καὶ ἡ αἰτιατικὴ πτῶσις ἀπολυθεῖ-
σα τῶν ἐμποδιζόντων λέγω τῆς ἐμπτώσεως τῶν
χρόνων, ἀναγκαίως τὴν ἔγκλισιν παρεδέξατο.
παραπεμπτέον γὰρ ἐκεῖνον τὸν χρονικὸν λόγον.
καὶ καθὸ αἱ γένους παρεμφατικαὶ ἀνέγκλιτοί
εἰσι, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐγκλίνεται ἡ αὐτός.

συζύγοις ἐγγινόμενος πολλῷ μᾶλλον ἐπισπᾶται
τὴν ὀρθὴν τάσιν. εἰ γὰρ αἱ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμεναι ἀν-
τωνυμίαι, ἡνίκα ἐγκλίνονται παραφθείρουσι τὸ
ε, ὡς ἐν τῷ δός μοι. ἄκουσόν μου, πῶς αἱ τούτῳ περι-
εργάσασαι, οὐ τὰ ἐναντία τῆς ἐγκλίσεως ἀπαιτή-
σουσι. καθάπερ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐδείξα-
μεν. Ἀλλὰ καὶ αἱ δυϊκαὶ τοῦ πρώτου καὶ δευ-
τέρου προσώπου μόνως ὀρθοτονοῦνται διὰ τὸν τό-
νον τῆς βαρείας. Προυθέτισαν γὰρ τὰ ἐγκλιτι-
κὰ μόρια, ἐπὶ τέλους ἔχειν τὴν ὀξεῖαν, ἢ φύσει, ἢ
δυνάμει. διὰ τὰ προτασσόμενα. ἵνα ἡ τοῦ τόνου ὑπο-
στροφὴ, τὸ μὲν προκείμενον ὀξύνῃ. αὐτὸ δὲ μετάστη-
σῃ εἰς βαρεῖαν τάσιν. ὅπερ ἐπὶ τῆς νῶϊ οὐκ ἠδύ-
νατο ἐγγενέσθαι. Αἱ γοῦν κατὰ τὸ τρίτον πρό-
σωπον μόνως ἐγκλιτικαὶ, μόνως καὶ ὀξύνονται. ἥ τε
σφωὲ καὶ ἡ σφωΐν. ἐπεὶ τίς ἡ αἰτία τοῦ μὴ βαρύνε-
σθαι αὐτάς. ὅθεν τὸ εἰ μὴ καὶ φημὶ ὠξύνθη διὰ τὴν
ἐποῦσαν αὐτοῖς ἔγκλισιν. καίτοι τῶν ῥημάτων κα-
ταφερομένων εἰς τὴν ἐπὶ τέλους βαρεῖαν.
Τὰ πύσματα οὐκ ἔστιν ἐγκλιτικὰ, διὰ τὸ βαρύ-
νεσθαι. τά γε μὴν παρακείμενα αὐτοῖς ἀόρι-
στα. Ἐπεὶ μᾶλλον ἐν τῷ τέλει ἔχει τὴν ὀξεῖ-
αν. οὐ τοῦτο δέ φημι. ὅτι τὰ ἀόριστα μόνως ἐγκλιτι-
κά ἐστιν. ἀλλ᾽ εἴ τι τῶν τοιούτων μορίων ἐγκλιτικὸν
ἐστι, τοῦτο καὶ ἀόριστόν ἐστιν. Ὡς τὸ ἦλθέ τις. ἦλθέ
ποτε. καὶ ἔνθεν δείκνυται ὅτι τὸ τὶς ἀοριστούμενον,
μᾶλλον ὀξύτονόν ἐστι. Γενικὸν δὲ καθεστὼς.

ὀρθοτονεῖσθαί φασι καὶ τὰς πεπλεονακυίας· Λέγω τὴν ἐμεῖο· καὶ τὰς ὁμοίας. πάνυ εὐλόγως. Πρῶτον καθὸ σύνεστι πάλιν ἡ ἐν αὐταῖς διαστολή· εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς, καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἀρχῆς. Καὶ τοῦτο δέ φημι· ὅτι κἂν μὴ μετὰ τοῦ ι λέγηται, οὐ πάντως ὀρθοτονηθήσεται· ἐπεὶ ἰδοὺ καὶ δίχα τοῦ ι· σέο δ' εἵνεκα αὐτή τε πόλεμός τε· πρόδηλον γὰρ κἀκ τοῦ σημαινομένου, καὶ ἕνεκα σοῦ δέσμου καθὼς ἐπεδείξαμεν. Δεύτερον οὐκ ἄλλως οὔτε πλεονασμόν τις ἐπινοήσειεν, οὔτε ἔνδειαν· εἰ μὴ πρότερον ἡ φωνὴ ἐπιδειχθείη ὁλόκληρος. ἵνα τὸ ἐγγινόμενον πάθος, τὸ ἕτερον ἐπιρρίψηται· λέγω τὴν ἔνδειαν ἢ τὸν πλεονασμόν· καὶ περιττὸν ὡς τὸ τοιοῦτον παρατίθεσθαι· ὁ γὰρ λόγος προφανής· οὐχὶ οὖν πλεονασμὸς ἐγγενήσεται ἐν ἀντωνυμίαις· οὐχὶ αὐτῆς πρότερον ἐντελοῦς οὔσης· ἐντελὴς δὴ καθεστῶσα μόνως ὀρθοτονουμένη ἐστίν· ὑγιῶς ἄρα τὸ ἐγγινόμενον πάθος ὁμολογεῖ ὁλόκληρον τὸ ἀφ' οὗ ἐγένετο· ἦσαν δὲ ἐντελεῖς, αἱ σὺν τῷ ε λεγόμεναι· καὶ οὕτως αἱ πλεονάζουσαι μόνως ὀρθοτονοῦνται. τρίτον τὸ μέγιστον μέγεθος τῶν ἐγκλιτικῶν τρίχρονόν ἐστι. πῶς οὖν ἡ ἐμεῖο ἐγκλιθήσεται· ἀλλ' οὐδ' ἧσσον δὲ καὶ τρίχρονον ἦ. Εἰ γὰρ τὰ ἐγκλιτικὰ μόρια καταφορᾷ ἐπὶ τοὺς ἐλάττονας χρόνους, πῶς οὐχὶ αἱ πλεονάσασαι χρόνῳ ἀντωνυμίαι εἰς τὸ ἐναντίον τῆς ἐγκλίσεως μεταστήσονται· καὶ ὁ τοῦ ε δὲ πλεονασμὸς ἐν τῇ ἕε· ἑοῖ· καὶ ἔτι ἐν ταῖς

θες ἔχηται τοῦ ἀκολούθου. καὶ μὴ μόνον τὰ παρὰ ποιηταῖς ὡς ἐξαίρετά τις ὑπολαμβανέτω. ἡ γὰρ δέουσα κατάστασις τοῦθ᾽ ὑπαγορεύει· σήμερον ἐθεασάμην σε. τοῦ ἐπιρρήματος ἐπὶ τὸ ῥῆμα φερομένου· καὶ τῆς ἀντωνυμίας ἐπὶ τὴν δέουσαν θέσιν τῆς ἐγκλίσεως. καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς ὀρθοτονουμένης· κατὰ σοῦ ἐλάλησα. καὶ ἔτι ἐπὶ τοῦ καί τυ Φίλιππον ἔθηκε. καὶ ἔθηκέ σε. ὡς εἰ καὶ ἐπὶ συναπτικῶν τις ὑπολάβοι. ἢ καὶ ἐπὶ παρασυναπτικῶν μὴ ἵστασθαι. τὸ καὶ ἀρκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι. εἰ καὶ φαίνεται φῶς ἐστιν, εἰ ἡμέρα ἐστί.

Αὐτὸ γὰρ μόνον τῇ συνθέσει τὸ, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, δευτερεύει. οὐ μὴν τῇ ἐξοδικῇ ἀπαγγελίᾳ. πρῶτον μὲν γὰρ ὑποδέχεται ἡ διάνοια τὸ, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, καὶ τότε ὑποδέχεται τὸ φῶς ἐστι. καὶ οὐ πάντως οὐχὶ προτακτικός. ὁ ει. συναπτικὸς καίτοι γενόμενος ὑποτακτικὸς ἐνίοτε. οἵ τε περὶ τοῦτον ἐσχηματισμένοι ὀρθοτονοῦνται. καὶ ὅσαι ἐκ προϋπηργμένης χάριτος τὴν ἐναντίαν διάθεσιν ὁμολογοῦσιν. ἐμοὶ ἐτόλμησε ταῦτα ποιῆσαι. ἐμὲ ὑπέμεινεν ὑβρίσαι. καὶ σαφὲς ὅτι συντείνει πάλιν ἐπὶ τὸν προειρημένον λόγον. τοιοῦτον γάρ ἐστιν. ἄλλον ὤφειλεν ὑβρίσαι. οὐκ ἐμὲ τὸν παρ᾽ αὐτῷ τίμιον. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν παραλαμβανομένων ἐκ προϋπηργμένης ἀδικίας. δεῖ ἐμοῦ ὁρῶντος, ἐκεῖνον αἰκίζεσθαι. οὐκ ἄλλου γὰρ ἢ ἐμοῦ τοῦ προαδικηθέντος.

ιη' Ὅπου πάντως αἱ κατὰ τὸ τρίτον ὀρθοτονούμεναι, εἰς σύνθετον παραλαμβάνονται.

Καὶ τίνες ἐγκλίνονται, τίνες δὲ οὔ.

Κἀκεῖνο δὲ ἔπεστι παραστῆσαι· ὡς ταῖς μὲν ὀρθοτονουμέναις ἀρκτικαῖς οὔσαις, παρείπετο καὶ μετατίθεσθαι τοῦ ἰδίου τόνου· καθὸ καὶ ἐντάσει καὶ ἐν τῇ παρεπομένῃ γραφῇ ἀνελλιπεῖς οὖσαι, οὐκ ἐκωλύοντο τῆς μεταθέσεως· ἔκ γε μὴν τῶν ἐναντίων καὶ αἱ ἐγκλιτικαὶ προσαπειρεισμέναι προκειμένῳ τινὶ μορίῳ, ἐφ' ᾧ καὶ τὴν τάσιν μετέθηκαν, οὐκ εἶχον ἐνδέοντι τὰ τῆς μεταθέσεως· ἑτέρου γὰρ τοῦ παρεπομένου αὐταῖς ἰδιώματος· πρὸς οὐδὲν γὰρ εἶχον τὰ τῆς ἐγκλίσεως μεταθέσθαι· ἐντεῦθεν καὶ μόνως ἐγκλιτικαὶ ἐπενοήθησαν, ἡ σφίν· καὶ ἡ σφέ· καὶ ἡ μίν, καὶ ἡ τοί· διὰ τοῦ τ γραφομένη· καὶ ἡ παρὰ Δωριεῦσι τύ· κατ' αἰτιατικὴν πτῶσιν· καὶ δυϊκαὶ τοῦ τρίτου προσώπου· οὐ γὰρ ῥημάτων ποτὲ προηγήσαντο, πάνυ μέντοι δυνηθές ἐστι δόξαι τοῖς λόγοις διακρούεσθαι, ὑποθεμένου τινὸς τὰ ἐναντία· ὡς καὶ ἐγκλιτικαὶ πρὸ ῥημάτων· καὶ ὀρθοτονούμεναι ἐν ταῖς προθέσεσι μετὰ τὰ ῥήματα τίθενται· εἰ οὕτω τις φαίη· σήμερον ἐλάλησα κατὰ σοῦ· σήμερόν σε ἐθεασάμην· καί τυ Φίλιππον ἔθηκεν· εἰς γὰρ τὸ τοιοῦτον τὰ τῆς συντάξεως ἀπεδείχθη· ἵνα καὶ τὰ λεληθότα τῶν ὑπερβατῶν ὄντα, καὶ κατὰ τὸ συνή-

καὶ ἐγκλιτικαὶ ἐγένοντο. οἰήσεταί τις ἀντικεῖσθαι τὰς πληθυντικάς, καθὸ εἰς ἔγκλισιν παραλαμβανόμεναι οὐ παραφθείρουσι τὸν ἐν ἀρχῇ χρόνον. ἤκουσεν ἡμῶν Διονύσιος. εἴπομεν κατ᾽ ἀρχὴν, ὡς ἔσθ᾽ ὅτε ἰδίωμα φωνῶν ἐλλιπεστέρας καθίστησι διηνεκεῖς τηρήσεις. ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς τριγενέσι τῶν ὀνομάτων. πάλιν ἰδίωμα φωνῆς ἐκκόπτει τριγένειαν. πρῶτον μὲν γὰρ ἡ δασεῖα οὐ θέλει ἀφερεῖσθαι. δείκνυμεν δὲ ὅτι ἀναγκαίως αἱ πληθυντικαὶ ἀπὸ δασείας ἀπήρξαντο. εἰ γὰρ καὶ χρόνος ἀφῃρεῖτο τοῦ η, πάντως ἂν καὶ ἡ ἄρχουσα, ψιλὴ ἐγένετο, αἱ γὰρ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμεναι ἀντωνυμίαι, ψιλοῦνται. ἔνθεν ὁ Αἰολεὺς συνέστειλεν εἰς βραχὺ ᾱ τὸ ἁμῶν. καὶ συνεχὲς τὸ ε ἐν ταῖς κατὰ πρόσωπον κλίσεσι καὶ προστίθεται καὶ ἀφαιρεῖται. ἑώρων· ἔειπα ἔειπα. ἀλλὰ καὶ τὸ ἔβη, βῆ. ἔφη, φῆ. καὶ ἐν ἀντωνυμίαις τὸ ἑοῖ, οἷ. ἑοῦ, οὗ. καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἀπὸ τοῦ ε ἀρξάμεναι ἀντωνυμίαι, ἀναγκαίως τὸ ε διαφθείρουσιν. ἠρκέσθη οὖν ἡ ἔγκλισις αὐτοῦ μόνον διὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ τόνου. ἤκουσεν ἡμῶν. λέγω ἀπολύτως τῆς τάσεως μετατιθεμένης κατὰ τὴν ἄρχουσαν. ἀδυνατεῖ γὰρ οὖν τὸ προκείμενον μόριον προελθεῖν. εἴγε μέχρι τριῶν χρόνων τὰ τῆς ἀμοιβῆς τοῦ τόνου ἐγγίνεται. καὶ ἕνεκα τούτου τὸ, καί σφεας ἐξ ὅλης τῆς ἀντωνυμίας μετέθηκε τὸν τόνον. οὐ μὴν πάλιν τὸ, ἡμᾶς. ἐν τῷ περὶ τόνων ἀκριβέστερον τὰ τοιαῦτα ἐπιδείκνυμεν.

ματος τοῦ πρὸς ὃ ποιεῖται τὴν σύνταξιν. φαμὲν γὰρ ἔγραψά σοι λαλῆσαι Ἀπολλωνίῳ. οὐ τῆς ἀντωνυμίας συντασσομένης τῷ λαλῆσαι. τῷ δὲ ἔγραψα πρὸς ὃ καὶ τὴν τάσιν ἀπετείνατο.

ιζ' Τίνες αὐτῶν μόνον ὀρθοτονοῦνται. Καὶ τί τούτου τὸ αἴτιον.

Εὐθὲν μοι δοκεῖ ἡ μετὰ τὰ ῥήματα τῶν ὀρθοτονουμένων ἀντωνυμιῶν σύνταξιν ἀνεστράφθαι. εἰ οὕτω τις φαίη. ἐλάλησας ἐμοί. τὸ γὰρ δέον ἐστὶν, ἐμοὶ ἐλάλησας. καὶ οὕτως ἔχον. σοὶ μὲν δὴ Μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται ἤματα πάντα. ὃ γὰρ τὸ ἀπολελυμένον πρόσωπον, τῆς θέσεως τοῦ ὀρθοτονουμένου οὐκ ἔτυχε· τουτέστιν ἡ ἐγκλινομένη ἀντωνυμία, οὐδέποτε προτακτική. οὐδὲ ἐκείνη ὑποτακτικὴ δεόντως παραληφθήσεται. ὅπου γε καὶ αἱ ὑποτακτικαὶ ἐν ἀρχῇ γενόμεναι, παρῆκαν μὲν τὴν ἰδίαν φωνήν. μετέλαβον δὲ τὴν τῆς ὀρθῆς τάσεως. ἔγνω γάρ ψυχή με ποδώκεος αἰακίδαο. καὶ ἐν ἑτέροις. ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπε. νῦν γὰρ οὐ δηλουμένη ἡ ὀρθὴ τάσις, τάξεώς γε μὴν ἐναλλαγῇ, συνεπιχύθη καὶ ὁ ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγος. ὑπὲρ γὰρ τοῦ δύνασθαι τὰ τῆς συντάξεως γίνεσθαι, τὸ ἀπόλυτον πρόσωπον καὶ ὑποτακτικὸν παρῆκε τὸ ἐπικαὶ ἐπεὶ μὴ τοῖς μονοσυλλάβοις ἠδύνατο τὸ τοιοῦτον παρέπεσθαι, λέγω τὸ συλλαβὴν ἀποβάλλειν, τόνου γε ἀποβολὴν ἐποιήσατο. ἔνθεν γὰρ

θὸ ἡ ἀπολελυμένη σύνταξις αἰτοῦσα ὑποτακτικὴν ἀντωνυμίαν μετατίθησι καὶ τὴν τάσιν· τουτέστιν ἐγκλιτικὰς αὐτὰς καθίστησιν· ἡ δὲ πρός τι ἐν ἀρχῇ παρεδέξατο τὴν ἀντωνυμίαν· ἣ σύνεστι καὶ ὁλόκληρος φωνὴ καὶ ἡ παρεπομένη γραφή· πρόδηλον ἐκ τοῦ δός μοι καὶ ἐμοὶ δός.

ΙϚ' Κατὰ πόσους τρόπους αἱ ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦνται.

Ἀλλὰ κἀκεῖνος ὁ λόγος ἀληθής ἐστιν· ὡς αἱ προθέσεις συντίθενται κατ' εὐθεῖαν καὶ κατὰ τὰ ῥήματα· κατὰ δὲ τὰς πλαγίας παρατίθενται· ἐπὶ μὲν ἀντωνυμιῶν, προφανῶς· ἐπὶ δὲ ὀνομάτων, δόξει· τὰ τοῦ λόγου διαψεύδεσθαι· λέγομεν γὰρ ὑπέρβολον· ἐπίκουρον· ὅπερ εἴ τις ἀνὰ τἀκριβὲς ἐξετάσειεν, οὐχ εὕροι ἂν τὴν πλαγίαν συντιθεμένην· συνθέτου δὲ εὐθείας κλίσιν γενομένην· ἰδιάζουσι γοῦν αἱ πλαγίαι ἐν ταῖς προθέσεσι, πρόδηλον ποιοῦνται τὴν παράθεσιν· κατὰ κτησιφῶντος· παρὰ ἀριστάρχου· καὶ διότι τὸ τοιοῦτον παρεπόμενόν ἐστιν, ἐν τῇ περὶ αὐτῶν συντάξει ῥηθήσεται· αἱ γὰρ παρατιθέμεναι ἐν ταῖς πλαγίαις τῶν ἀντωνυμιῶν, ἀναγκαίως ὀρθοτονικὰς αὐτὰς ποιοῦσι· προθετικαὶ γὰρ οὖσαι, συμπροτιθέασι καὶ τὰς πλαγίας· αἷς καὶ συντάσσονται· καὶ οὕτω τῶν ῥημάτων δευτέρων γενομένων μετὰ τὰς ἀντωνυμίας, ἀνάγκη πᾶσα ἐγγίνεσθαι ὀρθὴν τάσιν ταῖς ἀντωνυμίαις καθὼς ἀπεδείξαμεν· ὅτι ἀδύνατόν ἐστιν ἐπινοῆσαι ἐγκλιτικὴν πρὸ ῥή-

θα γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ διασαφητικοῦ· ἢ ἐμοὶ ὅς γὰρ οἱ
θαλερὸς πόσις εὔχομαι εἶναι· πρὸς τοῦ μὲν γὰρ
προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκε· πάλιν μέν-
τοι τὸ ἑξῆς, ἐν τῷ κἀγώ σοι συνέριθος ἔσομαι. δῆ-
λον ὅτι προφανὲς ὡς ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων, ὁ
λόγος καταστήσει τὸ δέον τῆς συντάξεως.

ιδʹ Τίς ἡ αἰτία τοῦ καὶ τὰς προθέσεις ὀρθοτονεῖν
τὰς ἀντωνυμίας.

Καὶ αἱ προθέσεις δὲ παρατιθέμεναι ταῖς ἀντωνυμί-
αις, ταυτὸ ἀποτελοῦσι· παρ' ἐμοῦ· διὰ σοῦ· ἀφι-
κνεῖται παρὰ σέ· καὶ ἕνεκα τούτου, περισσὸν ἡγοῦ-
μαι, τῆς συντάξεως προδήλου οὔσης, πλείοσιν ὑ-
ποδείγμασι χρῆσθαι· ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ἐπεξεργάσα-
σθαι ἀναγκαῖον, ὃ κατά τινα φυσικὴν ἀκολουθί-
αν, τὸ τοιοῦτον παρεπόμενόν ἐστιν· οὐ γὰρ οὕτω κα-
τεπείγει τὸ τῆς συντάξεως· καθὸ πρόδηλόν ἐστι·
τὸ δὲ τοῦ λόγου ἐπὶ πᾶσιν οὐκ δυσύνοπτον.

ιεʹ Ὅτι ἀναγκαίως αἱ μὲν ἐγκλιτικαὶ
ἐγένετο· αἱ δὲ οὔ.

Αἱ πλάγιαι τῶν ἀντωνυμιῶν συντασσόμεναι τοῖς ῥή-
μασι, καὶ προσώπων δύο παρεμφατικαὶ οὖσαι τοῦ
τε διαθέντος καὶ διατεθειμένου, διὰ τῆς ὀρθῆς τά-
σεως παρεμφατικαὶ γίνονται καὶ τρίτου προσώ-
που· εἴγε διαφέρει τὸ τύπτω σε, τοῦ σὲ τύπτω· καὶ
ἕνεκα τούτου τὰ τῆς συντάξεως διεμερίσθη· κα-

λου γὰρ οὐκ οἶδε διεγείρειν τὴν ἀντωνυμίαν. εἰ δὲ κατ' ὀρθὴν τάσιν φαίημεν, ὅτι δὲ ἐτίμησα δῆλον· ὅτι, ὡς οὐ διὰ τὸν σύνδεσμον· διὰ δὲ τὴν ἐπακολουθήσασαν ἀντιδιαστολήν· ἀνάπαλιν οὖν ὁ ἕνεκα σύνδεσμος φερόμενος πάντοτε ἐπὶ γενικὴν μόνως, ὀρθοτονεῖ τὴν ἀντωνυμίαν· ἡνίκα τὰς τούτων γενικὰς συνδεῖ· εἵνεκ' ἐμεῖο κυνός· τίς γὰρ ἂν θαρρήσειεν ἑλλήνων ἐγκλίνειν τὸ ἕνεκά μου· καὶ δῆλον ὡς μόνως πάλιν ὀρθοτονοῦνται· καθὸ συνδεθεῖσαι πρός τι πτωτικὸν τὸν λόγον ἀνέχουσι. φησὶ δὲ ἔτι καὶ ὁ Ἄβρων, οὐ δεόντως ἐγκεκλίνθαι, τὸ, ἦμ' ἀνάερον ἢ ἐγὼ σέ· καθὸ διέζευκται ἡ ἀντωνυμία· ὡς οὐκ ἐνὸν πρὸς αὐτὸν φάναι, ὅτι τὸ ἑξῆς ἐστιν, ἢ ἀνάειρόν με ὡς αὐτὸς παρῃτήσατο καὶ μ' ἐφίλησεν, ἀντὶ τοῦ καὶ ἐφίλησέ με· ἐμὴ κατ' ἔλλειψιν. ὃν προτεθείκαμεν λόγον· ὡς ὄντως διέζευκται ἡ ἀντωνυμία ἐκ τοῦ διαζευχθέντος λόγου· εἴγε ἐπιφέρεται, ἢ ἐγὼ σέ· σαφὲς γὰρ ὅτι τὸ ῥῆμα διέζευκτο· ἐπεὶ οὐκ ἂν αἰτιατικὴ πτῶσις ἐπηνέχθη· ἀλλὰ ῥῆμα. καθάπερ ἐπεδείξαμεν ἐπὶ τῆς συμπλοκῆς. τοῖς μέντοι ὑπαναγνόντας παρεκρούσατο ἡ οἱ μονοσύλλαβος ἀντωνυμία· ἣν δεόντως δισύλλαβον παρεδεξάμεθα· πεισθέντες ὡς ὑποσυνελήφθη κατὰ τὸν τρόπον τῆς κράσεως· ὁμοίως τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ τῇ ἐμῇ κλισίῃ. καὶ δῆλον ὅτι, οὐ μεταθήσει τὸν ἴδιον τόνον ἐπὶ τὸν ἢ σύνδεσμον· συνάξει δὲ ἐν αὐτῇ, ὡς ἐν τῷ ἦμ' ἀνάειρον ἢ ἐγὼ σέ. κα-

περὶ τὴν σύνταξιν τοῦ συνδεδεμένου τὰ τοῦ λόγου καταστήσεται. καὶ Τρύφων περιπατεῖ καὶ Ἀπολλώνιος. καὶ περιπατεῖ Τρύφων καὶ διαλέγεται. οὐ γὰρ ἐν ὑγιεῖ λόγῳ τοιαῦτα. καὶ περιπατεῖ Τρύφων καὶ Ἀπολλώνιος. ὁμολογουμένως οὖν τὸ συνδεδεμένον πτωτικὸν, ἀπαιτεῖ ἕτερον πτωτικόν, πάντως καὶ τῆς αὐτῆς πτώσεως. ὥστε περιττόν ἐστι καὶ ἐξ ἐκείνου. ὅπερ καὶ ἡμῖν. καὶ γὰρ ἄλλοις. ὃν περὶ μοῦσ' ἐφίλησε δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. ἢ ὡς Ἀρίσταρχος. ὡς οὐ κείμενον τὸν σύνδεσμον παραιτεῖται. ἵνα μὴ ἐξ αὐτοῦ τὸ ὁμοιόπτωτον πρόσωπον νοῆται. ἔνθεν οὖν ὀρθοτονοῦνται διὰ τὸ ἀσυμπλεκόμενον πτωτικόν. ἔνθεν τὸ, καί μοι ὑποστήτω. καί μ' ἐφίλησεν. οὐ συμπλέκεται κατὰ τὸ ἀντωνυμικόν. κατὰ δὲ τὸ ῥῆμα. καὶ ἔστι τὰ τοῦ λόγου ἐν ὑπερβατῷ. ἰδοὺ γὰρ ἡ συμπλοκὴ οὐκ ἐπήγαγεν ὁμοιόπτωτον πρόσωπον πρὸς τὸ συμπεπλεγμένον ὑπὸ τῶν ἀντωνυμικῶν. ἔνθα δὲ ἀνεθεῖσαι τῆς διαστολῆς αἱ ἀντωνυμίαι παρῆκαν τὸν ἴδιον τόνον. ὡς ἀνεχόμεναι ὑπὸ τοῦ συνδέσμου. τὸν αὐτὸν δὴ λόγον ποιήσει, καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ διάζευξιν παραλαμβανομένων. καὶ καθόλου τῶν δυναμένων εἰς σύνταξιν πτωτικὴν παραλαμβάνεσθαι. φημὶ δὴ τὸ τοιοῦτον καθὸ σύνδεσμος ἐπὶ ῥήματος φέρεται μόνον. ὅθεν οὐδὲ ἀναγκαίως διεγείρει τὰς ἀντωνυμίας, εἰ μὴ τὰ τοῦ λόγου ἀπαιτήσει. οἷόν τε γὰρ φάναι, ὅπως ἐτίμησα ὑβρίσθην. καὶ καθὸ

κοινότητας· μετάβασιν ποιούμενοι καὶ τῶν ἐρωτικῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων· ἔνθεν ἀπροσδεεῖς ὄντες τοῦ παρακειμένου λόγου, στιγμῆς αἴτιοι καθεστῶσιν· ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα· Διονύσιος ἔγραψε, Τρύφων δὲ ἀνέγνω· χωρὶς εἰ μὴ ἐπιμεριζόμενα εἴη ἐκ πλήθους· ὡς ἔχει φιλολογήσωμεν σήμερον· σὺ μὲν κατὰ σχολήν, ἐγὼ δὲ κατ᾽ οἶκον· ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτ᾽ ἐπιδείξομεν ἀλλήλοισι· σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ᾽ ἐμοί. τὴν δὴ ταύτην τήρησιν πάνυ ἀκριβεστάτην οὖσαν, ἐν τῇ ἐπιβαλλούσῃ τάξει πάλιν ἐκθησόμεθα.

Ἀνιτέον οὖν ἐπὶ τὸ προκείμενον· ἐὰν ἐρωτικὸν συμπλακῇ· οὔποτε κατὰ τὸν ἑξῆς λόγον δύναται κοινὸν παραληφθῆναι· τότε μὴν ῥῆμα καὶ ἀνάπαλιν· ἐὰν ῥῆμα συμπλακῇ οὔποτε κατὰ τὸν ἑξῆς λόγον κοινὸν παραλαμβάνεται· τότε μὴν συνὸν ἐρωτικόν· ἐκκείσθω δὲ ὑποδείγματα, καὶ Τρύφων διελέξατο καὶ Ἀπολλώνιος· οὐ κοινοῦ μὲν τοῦ Τρύφωνος παραλαμβανομένου· τότε μὴν διελέξατο· καὶ ἀνάπαλιν· καὶ διελέξατο Τρύφων καὶ ἀνέγνω· νῦν πάλιν τοῦ Τρύφωνος κοινοῦ παραλαμβανομένου, τὴν αὐτὴν σύνταξιν ποιήσει καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν· εἰ μήν τοι γε ὁ προκείμενος λόγος μὴ ἀνεδέξατο τὸν σύνδεσμον, τῷ τηνικαῦτα ἀδιαφόρως ἔχει τὸ ἐπιφερόμενον τοῦ κοινοῦ· Τρύφων περιπατεῖ καὶ Ἀπολλώνιος· περιπατεῖ Τρύφων καὶ διαλέγεται· ἀμφοτέρων ἀπὸ κοινοῦ δυναμένων λαμβάνεσθαι· ᾧ λόγῳ εἰ προσδώημεν τὸν σύνδεσμον

νυσίῳ ἐλάλησε καὶ ἐμοί. Διονύσιον τιμᾷ καὶ ἐμέ. ἢ γοῦν ἐκ τοῦ συνδέσμου γένοιτο ἡ ἀντωνυμία οὐ πάντως ὀρθοτονηθήσεται. ἐχαρίσατό σοι καὶ Διονυσίῳ. ἐτίμησέ σε καὶ Διονύσιον. καὶ φασὶ τὰ τοιαῦτα μὴ συμπεπλέχθαι ἐν τῇ ἀντωνυμίᾳ. καὶ με ἐφίλησε. καί μοι ὑπεστήτω. καὶ δῆλον ὅτι εἰ μὴ τοιαῦτά τις ἐπεξεργάζοιτο, δόξει αὐτὸ μόνον τοῖς ἀναγνώσμασιν ἠκολουθηκέναι. ἀφορμήν τε δώσει τοῖς θέλουσι διαταράσσειν τὰ ἀναγνώσματα. καθὸ οὐκ ἐπέχονται ὑπὸ λόγου δυναμένου ἀποδεῖξαι, τό, τε δέον τοῦ καταλλήλου καὶ τοῦ ὑπερβατοῦ. οἱ δὴ καλούμενοι ἀθροιστικοὶ σύνδεσμοι, ἐκ τῶν προκειμένων λόγων, ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνουσιν ἢ ὄνομα ἢ ῥῆμα. ἐνθένδε καὶ στιγμῆς ἀπροσδεεῖς εἰσιν. ὡς ἂν ἐπεχομένου τοῦ προϊόντος λόγου ὡς πρὸς τὸ ὑποκείμενον. ἐγκείσθω δὲ ὑποδείγματα ἐκ μὲν τοῦ συνήθους λόγου, καὶ Διονύσιος περιπατεῖ, καὶ Ἀπολλώνιος. κοινοῦ παραλαμβανομένου τοῦ περιπατεῖ. Ἐκ δὲ τοῦ ποιητικοῦ, Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον. Ἀρκεσίλαός τε Προθοήνωρ τε Κλόνιός τε. κοινοῦ πάλιν παραλαμβανομένου τοῦ ἦρχον. οὔ φημι δὲ τοῦτο ὡς πάντως ἐν κοινότητι τὰ τοιαῦτα παραλαμβάνεται. ἀλλ᾽ ὡς τὰ ἐκ κοινοῦ παραλαμβανόμενα, ἐν τοιαύτῃ συμπλοκῇ καθίστηκε. λέγω τῇ ἐκ τοῦ καὶ τῶν τε τούτῳ ἰσοδυναμούντων. δείξομεν γὰρ ὅτι ὁ δὲ καὶ πάλιν οἱ τούτῳ ἰσοδυναμοῦντες, παραιτοῦνται τὰς

αὐτα, μᾶ ἐπαρκεῖται συντάξει τοῦ ῥήματος· καὶ σαφὲς ὅτι μία λέξις κατ᾽ ἀπείρων κειμένη, ἀόριστον πρόσωπον ὑπαγορεύει· ὅς πολλὰ τῆς διανοίας τρεπομένης· οὐσῶν δὴ ὡρισμένων προσώπων παραστατικῶν, ἀναγκαίως παρατίθενται τοῖς ῥήμασιν· ἵνα ἐκ τῆς αὐτῶν παραθέσεως περιγράφηται ἡ ἀόριστος ἔννοια τῶν ῥημάτων· γράφει γὰρ ὅδε· ἢ οὗτος· ἐκεῖνος· αὐτός· καὶ ὡς μὲν ἀναγκαίως αἱ τῆς εὐθείας μόνως ὀρθοτονοῦνται, ἐδείχθη.

ιγ' Περὶ διαφορᾶς τῶν συνδεδεμένων ἀντωνυμιῶν καὶ τῶν παρακειμένων τοῖς συνδέσμοις οὐ μὴν συνδεδεμένων.

Ἀκολούθως δὲ χωρητέον καὶ ἐπὶ τὰς ἑξῆς πτώσεις. αἷς τὸ δισσὸν τοῦτο οὐ παρεπόμενόν ἐστι παρὰ τὰς ὑπούσας συντάξεις τοῦ λόγου· εἰ γὰρ μὴ τὸ τῆς φωνῆς ἰδίωμα ὑπεξέληται, τὸ διττὸν οὐ νοηθήσεται· ἔστι γοῦν ὁ γενικώτατος τρόπος τῆς ἐν αὐταῖς ὀρθῆς τάσεως, ἐὰν παρέμφασις ἑτέρου προσώπου παραλαμβάνηται· τὸ γὰρ παῖδα δ᾽ ἐμοὶ λύσατε, εἴρηται πρὸς τὸ, ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν καὶ σαφὲς ὅτι τὸ, ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν διὰ τῆς συνούσης τάσεως προσυνίστησι τὸ ἀνθυπαχθησόμενον πρόσωπον· τὸν δὴ προειρημένον τρόπον, ὃς πλείονας τρόπους πάλιν τέμνουσιν· ἐξ ὧν πάλιν περιίσταται ταυτὶ τῷ προειρημένῳ· πᾶσα γὰρ φασὶν ἀντωνυμία συμπλεκομένη, ἐν τάσει ὀρθῇ ἐστι. Διό-

στως τὸ τοιοῦτον ἀποδειξαμένης, ἀλλὰ καὶ τῆς φωνῆς συνεπισχυούσης τῇ χρήσει. εἴγε αἱ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμεναι ἀντωνυμίαι ἅμα τῇ ἐγκλίσει καὶ τὸ κατ' ἀρχὴν παρέφθειραν. ὅπερ οὐ παρηκολούθει τῷ ἐγώ. ἐπειδὴ ἀπαράδεκτος τῆς ἐγκλιτικῆς συντάξεως. καὶ διὰ τοῦτο τῇ μονῇ τοῦ ε, αἱ παρακολουθοῦσιν ἀντωνυμίαι ὀρθοτονοῦνται. καὶ βαρύνονται κατὰ τὸ τέλος. πῶς οὖν οὐ γελοῖοι οἱ ὑπολαμβάνοντες τὴν ἐγὼ ἐγκλιτικὴν εἶναι. Ἐπὶ τοῦ ἰδιώματος συντηρουμένου τῆς ὀρθῆς τάσεως. ὅπου γε καὶ πλεονάσαν τὸ ε, τὰς ἐγκλινομένας τῶν ἀντωνυμιῶν εἰς τὸν ὀρθὸν τόνον μετέθηκεν. ἃς οὐκ ἄλλως τις ἐγκλίνειεν, εἰ μὴ περιγράψειε τὸ ε. ὅπερ ἴδιον ἦν μόνον τῆς ὀρθοτονουμένης ἀντωνυμίας. ἔνθεν μοι δοκεῖ μόνως ἐγκλίνεσθαι τὴν τυ ἀντωνυμίαν παρὰ δωριεῦσιν, οἷον ὥς τυ ἵνα τὸ ἀλλότριον τῆς εὐθείας ἐγγενόμενον, λέγω τὴν ἐγκλιτικὴν σύνταξιν ἀποβάλλῃ μὲν τὴν εὐθεῖαν θέσιν, μετίῃ δὲ ἐπὶ τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν. ἣ καὶ συνυπάρχει καὶ συνεκπίπτει ἐν δυϊκοῖς καὶ τοῖς τῶν πληθυντικῶν. καὶ ἐν ἅπασιν οὐδετέροις. ἀνάγκη μέντοι πᾶσι τοῖς τρίτοις προσώποις προσεῖναι, ἢ αὐτὰς τὰς ἀντωνυμίας, ἢ τὰ ἀνθ' ὧν παραλαμβάνεται. λέγω τὰ ὀνόματα. οὐχ ἕνεκεν θέσεως ἐπεὶ πάλιν παρυφίσταται ἡ εὐθεῖα. ἀλλ' οὐδὲ ἕνεκα προσώπου. νοεῖται ὅτι τρίτον. ἀλλ' ἕνεκά γε τοῦ μὴ ἀοριστοῦσθαι. ἄπειρα γὰρ ὄντα τὰ τρίτα πρόσωπα,

τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὑπούσης ἐκφορᾶς ἀπολε-
λυμένης, φήσομεν φιλολογῶ· φιλολογεῖς· εἰ
μέντοιγε τὴν πρός τινα σύγκρισιν ἐθέλοιμεν δια-
σαφῆσαι, ἐπιτασσόμεθα τὴν ἀντωνυμίαν ἴδιον ἔχου-
σαν τὴν ἐν τοῖς προσώποις ἀντιδιαστολήν· σαφὲς γὰρ
ὅπου χ' ἵνα τὸ πρόσωπον διαστείλωμεν· τοῦτο γὰρ
κοινὸν εἶχε καὶ τὸ ῥῆμα· διὸ καὶ τὰ ἀπαρέμφα-
τα δέεται τῆς τούτων συντάξεως, ἐλλιπῆ καθε-
στῶτα. φησὶ μέντοι Ἄβρων, ὡς τὸ, ἐγὼ μὲν παραγε-
νόμην, οὐ συνετὸν, ὅτι παραλίποι τὴν ἀντωνυμίαν·
οὐκ ἐπιστήσας ὡς ὁ σύνδεσμος αἴτιος γενόμενος ἐ-
πιπλοκῆς ἑτέρου λόγου· πάντως διήγειρε τὴν ἀν-
τωνυμίαν· ἵνα δεόντως διαστείλῃ τὸ ἐπιφερόμενον
πρόσωπον· ὅπερ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπιφερομένῳ λόγῳ.

ιβ'. Τίνες τῶν συνδέσμων ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντω-
νυμίας· καὶ τίς ἡ τούτου αἰτία.

Ὀρθοτονοῦμεν γοῦν τὸ ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα, διὰ
τὸ ἀντιδιαστελλόμενον πρόσωπον τῶν ἑτέρων· τὸ
δὲ πάντων συνεκτικώτατον αὗται αἱ ἀντωνυμίαι
ὑπαγορεύουσι, τὸ, ἕνεκα μόνον τῆς ἀντιδιαστολῆς
συμπαραλαμβάνεσθαι· τοῦτο γὰρ μόνον περιττεύου-
σαι, παρῆκαν μὲν τὴν ἐγκλιτικὴν τάσιν· ἐπεὶ αὕ-
τη ἀνεπληροῦτο πρὸς τῶν ῥημάτων· ἔμειναν δὲ
διὰ τὸ ἐπακολουθοῦν αὐταῖς ἰδίωμα· καὶ καθὸ
πᾶσα ἀντωνυμία ὀρθῆς πτώσεως ἐγκλιτικῆς
συντάξεως ἀπαράδεκτός ἐστιν· οὐ μόνον τῆς χρή-

ἐστι παρυφιστάμενα, ἐν μὲν τοῖς ὁριστικοῖς, ὁ αὐτὸς λόγος· καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ νοουμένη κατάφασις· ὅπερ γε καὶ πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀνθυπαγόμενον τὸ, ναὶ ἢ οὔ· ἢ ῥῆμα ὁριστικὸν· ὡς ἂν παρακειμένης τῆς καταφάσεως κατὰ τὰ ὁριστικά· γράφεις; λέγω κατ' ἐρώτησιν· καὶ τὸ ἀνθυπαγόμενόν ἐστι, ναί· ἢ γράφω· ἐντεῦθεν καὶ ἡ οὐ ἀπόφασις τὸ ἐναντίον ἀναιροῦσα αὐτὸ μόνον, τὰ ὁριστικὰ ἀποφάσκει· οὐ γράφω· ἀλλ' ἔστι καὶ ὑπὲρ τούτων παραθέσθαι, ὡς ἔγκειται καὶ ὁ ἑνικὸς ἀριθμός· καὶ πάλιν τὸ εἷς; οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ, γράφω· σαφὲς δ' ὅτι καὶ ἡ εὐθεῖα ἔγκειται τῆς ἀντωνυμίας· καὶ δὴ τὰ κατειλεγμένα οὐ λείπει διὰ τὰ παρυφιστάμενα, οὐδὲ τὸ γράφω ἐλλειπές ἐστι τῆς ἐγὼ ἀντωνυμίας· οὐχὶ οὕτω λέγεται ἐγὼ γράφω; καὶ οὐ κακία τὸ τοιοῦτον· καὶ αὐτὸς προείρηκα ὅτι οὐκ ἐν τῷ καθόλου· ἰδοὺ γὰρ καὶ τὰ προκατειλεγμένα ἀνάγκης ποτὲ οὔσης τῆς κατὰ τὸν λόγον, συμπαραλαμβάνει τὰ μόρια τὰ παρυφιστάμενα· ἐνίοτε γὰρ μᾶλλον ἀκαιροτέρα· δὶς γὰρ γενομένης ἐπιτάσεως, μιᾶς μὲν ὑστερούσης ἐν τῷ γεγονότι περὸς, ἀνάγκη πᾶσα τὸ, καὶ τὴν ἑτέραν παραληφθῆναι· φαμὲν δὲ καὶ ναὶ γράφω· βεβαιοτέραν ποιούμενοι τὴν ἀπόκρισιν διὰ τῆς δὶς παρειλημμένης συγκαταθέσεως· ἀλλὰ καὶ ἕνα ἄνθρωπον φαμὲν περιπατεῖν· πρός τε τὸ ἀντιπαρακείμενον πλῆθος, καὶ πρὸς τὴν ἴσην πάντων ἀναίρεσιν· λέγω οὐδεὶς περιπατεῖ· οὐδένα εὗρον·

τοιαύτην φράσιν, εἰ μὴ προσλάβοι τις καὶ τὰς ἀν-
τωνυμίας· ἐγὼ μὲν γὰρ παρεγενόμην· σὺ δὲ οὔ. ἀ-
κατάστατα τὰ τοῦ λόγου γενήσεται. ἐγὼ μέντοι οὐχ
ὑπολαμβάνω ἐν τῷ καθόλου τὸ τοιοῦτον ἀληθὲς
εἶναι· ἀπορούμενος οὐκ ἐκ ποιητικῶν παραθέσεων·
εἴγε τῇ ποιητικῇ συντάξει ἐφεῖται καὶ πλεονάζειν
καὶ ἐλλείπειν· ἐκ μέντοι τῆς κοινῆς φράσεως ἁ-
πάσης, καὶ τῆς τῶν συγγραφέων ἀκριβοῦς συν-
θέσεως· καὶ τὸ μεῖζον, ἐκ δυνάμεως τῆς τοῦ λό-
γου· ἣν καὶ δέον ἐστὶ παραθέσθαι, τῶν ἄλλων συν-
τάξεων προδήλων οὐσῶν. Προϋφίσταται ἐν τι-
σι μέρεσι λόγου δηλούμενα ἑτέρων μερῶν λόγου·
ἐν τῷ Αἴας, τὸ εἷς· ἐν τῷ κρονίδης, γενικὴ τοῦ πρω-
τοτύπου, καὶ τὸ υἱὸς μετ᾽ εὐθείας ἑνικῆς· ἐν τῷ λε-
σβόθεν· μετὰ τῆς ὀνοματικῆς ἐννοίας, καὶ ἡ ἐξ προ-
θεσις· ἐν τῷ αἴαντε τὸ δύω· ἐν τῷ, ταχύτερος, τὸ
μᾶλλον· πάμπολλος ἡ εἰς τὸ τοιοῦτον παράθε-
σις· καὶ οὐκ ἔστιν ὅς τις φησὶ τῷ κρονίδης λείπειν
τὸ, υἱός· ἢ τῷ, ταχύτερος τὸ μᾶλλον· προστεθὲν
δὲ, περισσὴν θέσιν ἐπαγγέλλεται· ἐφιστάνομεν τοῖς
ἐπαγγελλομένοις καὶ τοῖς ἀποφαινομένοις ἐξ οἴ-
κοθεν, ποιηταῖς χαριζόμενοι τὸ τοιοῦτον· παρ᾽ οἷς
λείπουσιν αἱ προθέσεις καὶ πλεονάζουσι· ἀλλ᾽ ὑμεῖς
ὄρχεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε· κατ᾽ ἔλλει-
ψιν τῆς ἐξ, ἀπ᾽ οὐρανόθεν προΐαλλε, κατὰ πλεονα-
σμὸν τῆς ἐξ· ἀλλ᾽ οὐδὲ τῷ, Αἴας ἑνικὸν καλούμενον,
λείπει τὸ εἷς· καὶ δὴ ἐν τοῖς ῥήμασι πάμπολλα

οὐκ ἰδίας ποιότητος θέσιν ἐσήμαινε· κοινὴν δὲ ἐφ' ἣν συντείνει τὸ ἐγώ· ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς προσώπων· σαφὲς οὖν ὅτι οὐ δυνάμενα διαψεύσασθαι τὴν ἰδίαν θέσιν τῶν ὀνομάτων, τὰ ῥήματα ἀναπαύεται αὐτὰ ἐκ τρίτου κατὰ τὸ πρῶτον· ὅτε φαμὲν Τρύφων ὀνομάζομαι· οὐ μὴν ἐν τῷ Τρύφων βιάζομαι· τὸ γὰρ βιάζεσθαι, οὐκ ἴδιον ἦν Τρύφωνος καθάπερ ἡ ἐπ' αὐτὸν ὀνομασία· διὸ καὶ τὴν κοινὴν κατὰ παντὸς ὀνόματος ἀντωνυμίαν παραλαμβάνει.

ιά. Πότε πάντα τὰ ῥήματα συντάσσεται ἀντωνυμίαις καὶ πότε οὔ.

Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ συντάξεως τῆς τῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς τὰ ῥήματα· αἱ πλάγιαι πτώσεις τῶν ἀντωνυμιῶν πάντως ἐπιφέρονται· ἐξ ἧς συντάξεως νοεῖται ἡ ἐγγινομένη διάθεσις τοῦ προσώπου· οὐ μὴν ἀντιστρέφει τὰ τοῦ λόγου· οὐ γὰρ ἅπαντα τὰ ῥήματα πλαγίας ἀπαιτεῖ ὀνομάτων ἢ ἀντωνυμιῶν· ἐπεὶ ἃ μὲν αὐτοτελῆ αὐτῶν ἐστιν· ἃ δὲ ἐλλιπῆ· τό, τε γὰρ περιπατεῖ ἢ πλουτεῖ ἢ ζῇ ἤ τι τῶν τοιούτων οὐκ ἐπιζητεῖ πλαγίαν πτῶσιν· περὶ ὧν ἐντελῆ τὸν λόγον παραστήσομεν ἐν τῇ κατ' ἰδίαν αὐτῶν συντάξει· οὐ λέληθε δέ με ὡς οἱ πλεῖστοι ὑπέλαβον τὴν τῶν ῥημάτων σύνταξιν ἐντελεστέραν εἶναι, εἰ προσλάβοι καὶ τὰς ἀντωνυμίας· ἐγὼ ἔγραψα· ἐγὼ λαλῶ· καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων τὸ αὐτό· καὶ τοῦτο ἀπὸ ἀξίου φασι, τὸ μὴ δεόντως ἔχειν τὴν

ρέτως ἀπηνέγκατο τὴν δεῖξιν, ἤ τις σύνωδοῦσα κατὰ συζυγίαν τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου. ἄχρι τοῦ τρίτου. οὐ καθὸ οὖν τὰ ὀνόματα ἀνέφικτα ἐν τρισὶ προσώποις ἐγένοντο αἱ ἀντωνυμίαι ἀλλὰ καθὸ ἀμοιρεῖ δείξεως. ἥτις ἐστὶν ἐν ἀντωνυμίαις. σύνεστι γοῦν ἀμφότερα, ἐν τῷ, οὗτος δ' αἴας ἐστὶ πελώριος, πάνυ ἀναγκαίως. ἕνεκα γὰρ τοῦ ὁρᾶσθαι τὸν αἴαντα, ἡ δεῖξις παρείληπται. ἕνεκα δὲ τῆς ἰδίας ποιότητος, ὑπὲρ ἧς καὶ ἠρώτησε, τὸ αἴας.

Ι Ποῖα ῥήματα συντάσσεται ὀνόμασι κατὰ τὸ πρῶτον, καὶ δεύτερον πρόσωπον, καὶ ποῖα οὔ. καὶ τί τούτου τὸ αἴτιον.

Τ οὕτως τῶνδε ἐχόντων, σαφὲς ὅτι τὸ Απολλώνιος γράφω, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια προφανῶς ἀκατάλληλα καὶ οὐ δι' ἄλλο τι, ἢ διὰ τὴν τῶν προσώπων ἀκαταλληλότητα. εἴγε τρίτου μὲν προσώπου τὸ ὄνομα, πρώτου δὲ τὸ ῥῆμα καταλλήλον δὲ τὸ ἐνδυσὶ τρίτοις. Απολλώνιος γράφει. ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ καθόλου πάλιν τὸ τοιοῦτον. τὰ γὰρ ὕπαρξιν ἢ ἰδίας ποιότητος θέσιν σημαίνοντα τῶν ῥημάτων, προσοίσεται τὸ δοκοῦν ἀκατάλληλον. εἰμὶ ὀδυσσεύς. Τρύφων ὀνομάζομαι. καὶ τὰ τούτοις σύζυγα. πάλιν γὰρ οὐκ ἐγχωρεῖ τὴν ἰδίαν θέσιν κοινῇ φωνῇ προσχαρίζεσθαι τῇ συντεινούσῃ. ἢ φαίνομεν, ἐγὼ ὀνομάζομαι. ἐγὼ κλήζομαι. καὶ σαφές ἐστιν ὅτι τὸ ἐγὼ εἰμὶ ἐνεχώρει ἐγγίνεσθαι. ὕπαρξιν γὰρ

τρίτα πρόσωπα χωρεῖν τὰ ὀνόματα κατὰ πᾶσαν πτῶσιν. χωρὶς τῆς κλητικῆς. αὕτη γὰρ πρώτη ἀποστρέφει τὴν ἐκ τῶν τρίτων προσώπων θέσιν εἰς τὸ δεύτερον. διὰ τὴν ἐξ αὐτῆς γενομένην ἀντίληψιν τοῦ ἀναδεξαμένου προσώπου τὸ ὄνομα. προφανὲς δὲ ἐκεῖνό ἐστιν. ὡς ἐξ αὐτῆς ποιούμενοι τοὺς λόγους, πρός τινας ὀφείλομεν ἀναμερίσαι τὰ πρόσωπα. καὶ φαίνεται ὡς οὐ κενὸν τοῖς ὀνόμασιν συγχρῆσθαι. καθότι τρίτα ἦν ταῦτα. ὁ δὲ λόγος ἀπαιτεῖ τὸ ἐκ πρώτου προσώπου δεύτερον. καὶ ἔνθεν παρεισέδυον αἱ ἀντωνυμίαι τὸ ἀδύνατον τοῦ ὀνόματος ἀναπληροῦσαι. ἡνίκα φαμὲν, ἐγώ σοι ἔγραψα.

θ' Διατί ἀντὶ τοῦ ὀνόματος αἱ ἀντωνυμίαι ἐπενοήθησαν.

Προείρηταί γε μὴν ἡ αἰτία τοῦ μίαν οὖσαν τὴν ἀντωνυμίαν ἀντὶ πάντων ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι. οὐκ ἂν οὖν τις ὑπολάβοι, ὡς πρὸς οὐδὲν χρειώδεις αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀντωνυμίαι, δυναμένων τῶν ὀνομάτων παραλαμβάνεσθαι. καὶ γὰρ εἰ ἐνεχώρει κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι τὰ ὀνόματα, ἴσως ἂν ἐγένετο μὴ δεῖν τὴν ἀντωνυμίαν προσκυροῦσθαι. Ἀλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτο φάναι. αἱ ἀντωνυμίαι ἅπαξ ἀντὶ ὀνομάτων γενόμεναι, ἐκ παρεπομένου ἔσχον καὶ τὴν δεῖξιν. ὑπ' ὄψιν γὰρ πίπτοντα τὰ ἐξ αὐτῶν πρόσωπα ἑωρᾶτο. καὶ οὕτω τὸ μόριον ἔξαι.

μα. τὸ δὲ ἐξ αὐτῆς δεικνύμενον. τουτέστιν ἡ ἰδία ποιότης τοῦ ὑποκειμένου. ἕνεκεν τούτου καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμοι εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι, στερούμεναι τοῦ τε δεικνῦντος προσώπου καὶ τοῦ δεικνυμένου. εἴτε καὶ αἱ ἐγγραφόμεναι πάνυ ἀοριστόταταί εἰσιν. ὅτι καὶ τῆς ἰδίας ὕλης ἀπεώσθησαν. ἔνθεν δοκεῖ πάνυ εὐλόγως κατὰ τὰς ἐντελικὰς γραφὰς, χωρὶς τῶν προστιθεμένων ὀνομάτων τὰ τοῦ λόγου μὴ καθίστασθαι. ἐγγραφομένων γὰρ τῶν ἀντωνυμιῶν διὰ τὰς ἀποσυμβεβηκυίας πράξεις, τῷ τε ἀποφαινομένῳ προσώπῳ ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τῷ πρὸς ὃν ἡ ἀπότασις τοῦ λόγου, ἀναγκαίως συμβαίνει τὸ γράφεσθαι τὴν τῶν ὀνομάτων θέσιν. ἵνα δυνάμει κατὰ τούτων τὰς δείξεις ποιήσωνται αἱ ἀντωνυμίαι. τὸ γὰρ ἐγώ σοι καὶ πάλαι ἔγραψα, δείκνυσι διὰ μὲν τῆς ἐγὼ τὴν προκειμένην εὐθεῖαν. διὰ δὲ τῆς σοὶ, τὴν ἀνθυπαγομένην δοτικήν. πρόδηλον γὰρ ὅτι τῶν ὀνομάτων περιγραφέντων καὶ τὰ τῶν ἀντωνυμιῶν, ἀόριστα γίνεται. ἔστιν οὖν αἴτιον τὸ μὴ δύνασθαι τὰ ὀνόματα παραλαμβάνεσθαι κατὰ τὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, τὸ τὰς θέσεις τῶν ὀνομάτων μήτε ἐν πρώτῳ, μήτε ἐν δευτέρῳ προσώπῳ δύνασθαι καταγίνεσθαι. οὐ γὰρ πρὸς οὓς λέγομεν ἡ ἀπότασις γίνεται τοῦ ὀνόματος ὑπὲρ τῆς αὐτοῦ θέσεως. ὅπερ ἴδιον δευτέρου προσώπου, οὔτε μὴν ἑαυτοῖς τιθέμεθα. ὅπερ ἴδιον πάλιν τοῦ πρώτου προσώπου. ἀνάγκη οὖν πᾶσα εἰς τὰ

προτακτικὸν τὸ ὅς· ὅς ἑᾷ γὰρ μάλιστα ἥνδανε θυμῷ· σύνηθες δὲ τὸ ἐξ αὐτοῦ μεταλαμβανόμενον· οὗτος γάρ. Ἐκεῖνο δὲ προσθετέον· ὡς ἐνέλειψεν ἡ εὐθεῖα τοῦ τ· καθὼς ἐπεδείξαμεν, καὶ τῷ περὶ ἄρθρων· Πάλιν οἱ δωριεῖς ἐπλεόνασαν ἐν τῷ ταῦται, καὶ τοῦτοι· ἀλλ' ἀπέδωκαν τὸ προσοφειλόμενον· ὡς δέδεικται καὶ ἐπὶ τῶν ἄρθρων. Ὁμολογοῦσι καὶ αἱ παράγωγοι ἀπὸ τούτων ἀρξάμεναι· καὶ τοῦ οὐδετέρου ἡ εὐθεῖα· καὶ τὸ κατὰ τὴν εὐθεῖαν πνεῦμα.

Πότε γὰρ ἡ ου δίφθογγος δασύνεται· ὅπου γε καὶ τὰ δασυνόμενα ἐγγινομένης αὐτῆς ψιλὰ γίνεται· ὅλος· οὖλος· ὅρος οὖρος· δασύνεται τὸ οὕνεκα, διὰ τὸ τοὔνεκα· οὐκ ἂν οὖν ἄλλως δασυνθείη τὸ οὗτοι, εἰ μὴ λάβοι ἀπολογίαν τὴν ἔλλειψιν τοῦ τ· τὴν τῶν ὀνομάτων σύνταξιν ἀνυπῆλθον αἱ ἀντωνυμίαι. οὐχ ὥσπερ τινες ᾠήθησαν δι' ἄγνοιαν τῶν ὀνομάτων· ποία γὰρ ἄγνοια τῶν ὀνομάτων· ἐν τῷ σοὶ μὲν ἐγώ· σὺ δ' ἐμοί· ἀλλὰ σαφὲς ὅτι οὐ δυναμένων τῶν ὀνομάτων ἐν τοῖς πρώτοις καὶ δευτέροις προσώποις καταγίνεσθαι· καθὼς δεδείξεται. Φήσει τις οὐχὶ οὖν καὶ ἀγνοίας οὔσης ὀνομάτων φαμὲν σὺ ἢ σε· πρὸς ὃ ῥητέον· ὅτι ἐκ παρεπομένου τὸ τοιοῦτον ἐγένετο· εἴ γε καὶ ἐν γνώσει ῥητὰ τὰ ὀνόματα, πάλιν ἀπαιτεῖ τὴν ἀντωνυμικὴν σύνταξιν· οὐκ ἔλαττον δὲ καὶ ἡ οὗτος ἀνθυπέστη τοῦ ὀνόματος· καὶ γὰρ δυνάμει κύριον ὄνομα νοεῖται διὰ τῆς ἀντωνυμίας· οὔ φημι τὸ τῆς φωνῆς ὄνο-

τὸ οὖν ἐπηκολούθει· καὶ ἐπὶ τοῦ αἱ αὗται· καὶ ἐπεὶ εἴχετο παραγωγῆς τῆς παρακειμένης, οὐκ ἔτι αὐτῶν καθὼς καὶ ἐπὶ τοῦ ὀξυτόνου πρὸς κεῖται· αὐταὶ αὐτῶν. Πάλιν οὖν τὸ τούτων ἐπέπεσεν ἀπὸ γενικῆς πρωτοτύπου τῆς τοῦ, τοῦ τῶν συμπαραλαμβανομένου· ὅπερ ἐπὶ τῆς εὐθείας οὐδὲν συμπαραλαμβάνετο· ἐπὶ δὲ τῆς γενικῆς. Ἔτι γὰρ καὶ τῇ προκειμένῃ παραγωγῇ συνυπάρχει ἑτέρα παραγωγή· ἡ τοῦ δε οὖσα συνηθεστέρα ποιηταῖς· τοῖος τοιόσδε· τόσος τοσόσδε· ἧς τὸ μεταλαμβανόμενον εἰς παραγωγήν, τῶν διὰ τοῦ οὗτος ἐγχωρεῖ· τοιόνδε· τοιοῦτον· τοσόνδε· τοσοῦτον· ἔστιν οὖν καὶ τὸ ὅδε μεταλαμβανόμενον εἰς τὸ, οὗτος· ἐκ συντάξεως τῆς διὰ τοῦ ο παραχθέν·
Οὐ χρὴ ἄρα συγκατατίθεσθαι Ἀβρωνι, ὅτι ἡ οὗτος παρήχθη ἐξ ἄρθρου· καθότι καὶ ἐξ ἐπιρρήματος τοῦ ὀψέ, ἄλλο μέρος λόγου γέγονε· τὸ, ὄψιμος· ἐν μὲν γὰρ ταῖς ἄλλαις παραγωγαῖς, ἀδιαφορεῖ τὸ τοιοῦτον· ἔν γε μὴν τῇ προκειμένῃ ἀδύνατόν ἐστιν εἰς ἄλλο μέρος λόγου ἐγχωρῆσαι· τὸ πρωτότυπον ὅπου γε ἐδείχθη οὐ μόνον τὸ αὐτὸ μέρος λόγου ἀπαιτοῦν, ἀλλὰ καὶ ταὐτὸ γένος· καὶ τὴν αὐτὴν πτῶσιν· καὶ τὸν αὐτὸν ἀριθμόν.
Δεόντως οὖν φαμὲν, ὡς ἐκ τῆς ἀντωνυμικῆς συντάξεως τοῦ ἄρθρου ἡ παραγωγὴ ἐγίνετο· καὶ ὡς ποιητικὸν μὲν τὸ φαίαι τηλίκος· τοῖος· σύνηθες δὲ τὸ, τηλικοῦτος· τοιοῦτος· Τὸν αὐτὸν τρόπον

ξιν παραλαμβάνονται· ὡς τὸ, ὁρωμένη· εἱμαρμένη· ἐφ' ὧν χρὴ αὐτὸ μόνον τὴν μετάθεσιν διδάσκειν· οὐ γὰρ μᾶλλον ἐπικρατοῦσιν αἱ φωναὶ κατὰ τοὺς μερισμοὺς ὡς τὰ ἐξ αὐτῶν σημαινόμενα. Εὐλόγως οὖν καὶ ἡ οὗτος παραχθεῖσα ἐξ ἄρθρου τοῦ ὅς σημαίνοντος οὐκ ἀρθρικὴν σύνταξιν ἀλλ' ἀντωνυμικὴν, εἰς τὰς ἀντωνυμίας ἐχώρησεν. Οὐ γὰρ θεματική ἐστιν ὥστινες ᾠήθησαν· καὶ σαφὲς ἐκ τῶν παρεπομένων. Ἀπὸ παντὸς ἀρσενικοῦ πρωτοτύπου ἢ παραγώγου τοῦ εἰς ος λήγοντος, θηλυκὸν γίνεται. Τοῦ τέλους εἰς η ἢ εἰς α μακρὸν μεταπίπτοντος. Ὅτι μὴ μόνον ἐκ τῆς προκειμένης παραγωγῆς· ἡ γὰρ τοιαύτη παραγωγὴ, ὑποστρέφει εἰς τὸ πρωτότυπον κατὰ γένος. Τηλίκος· τηλικοῦτος· τηλίκη· τηλικαύτη· καὶ ἔτι ἐπὶ οὐδετέρων ὁ αὐτὸς λόγος. Κατὰ τὸ τοσοῦτος· τοιοῦτος· ὅπερ παρηκολουθήκει καὶ τῇ ὅς οὗτος· καὶ οὐκέτι τὸ θηλυκὸν οὕτη· ἀλλὰ πάλιν ἡ αὕτη. κατὰ τὸ οὐδετέρου λέγω, τὸ τὸ, ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο· καὶ τὸ, τοῦτο· ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο· καὶ κατὰ θέσιν δὲ παράγεται· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ, τηλικαῦται γενικὴν φαμὲν τηλικαύτων, ἢ ἀπὸ τοῦ τοιαῦται τοιαύτων· καθό ἐστιν ἐπινοῆσαι ἐπὶ ἁπάντων θεματικῶν. Αὐταὶ γοῦν αὐτῶν φαμὲν· καὶ ἔτι ἐπὶ τοῦ ἀνεπεκτάτου· τοῖαι τοίων· τηλίκαι τηλίκων· καὶ σαφὲς ὅτι παρὰ μὲν τὸ τηλίκαι· τὸ, τηλικαῦται· παρὰ δὲ τὸ τηλίκον, τὸ τηλικοῦτον· ταυ-

τῶν παρεπομένων καθὼς εἴπομεν. Ἐν μέντοι τοῖς ἑξῆς δεδείξεται, ὅτε οἱ λόγοι τὰ ὀνόματα παραιτοῦνται, ἀντιπαραδεχόμενοι τὰς ἀντωνυμίας. Καὶ ἡ μὲν τοιαύτη σύνταξις, προϋφεστώτων ὀνομάτων καθ᾽ ὧν ἀναφέρεται τὰ ἄρθρα ποιεῖται μετάληψιν. Ἡ μέντοι μὴ οὕτως ἔχουσα, αὐτόθεν δὲ ἐν προλήψει παραλαμβανομένη, τὸ τοῦ ἑπομένου προσώπου ἀόριστον ἔχει· καὶ ἔτι ἐν ὑποτακτικοῖς. Ὃς ἂν παραγένηται, ἀναγινωσκέτω, πάνυ εὐλόγως· συμφερόμενον γὰρ παντὶ ὀνόματι, καὶ ἐπὶ παντὶ ὄνομα ἀναδραμεῖται ἐγκαθεστηκός. Ὅπερ ἴδιον ἀορίστου· ὑγιῶς ἄρα τὰ ἄρθρα, ἢ εἰς ὡρισμένα πρόσωπα παραλαμβάνεται τὰς ἀντωνυμίας, ἢ εἰς τὸ ἀοριστότατον· λέγω τὸ τίς· οὐ γὰρ πόῤῥω πέπτωκε τὸ, ὁ περιπατῶν κινεῖται, τοῦ, εἴ τις περιπατεῖ κινεῖται· οὐδὲ τὸ ὃς ἂν ἔλθῃ· τοῦ, εἴ τις ἂν ἔλθῃ. Εἰ γοῦν συνενεχθείη τι τῶν ὀνομάτων ταῖς προκειμέναις συντάξεσι, καὶ αὐτὰ καταστήσεται εἰς τὸν ἴδιον μερισμόν. Ὁ Διονύσιος περιπατῶν κινεῖται· Τρύφων κοιμᾶται· ὃς μένει μεδιαστάς· δεόντως δ᾽ ἂν καὶ ἀντωνυμίαι ῥηθεῖεν κατὰ τοὺς μερισμούς· καθότι καὶ ἄλλα μέρη λόγου. πάλιν μετατεθέντα τῆς ἰδίας συντάξεως, καὶ ἄλλων ἀναπληρώσαντα τὰς ἰδιότητας, πάλιν τῆς τούτων ὀνομασίας ἔτυχεν· ὡς ἔχει τὰ ὀνοματικὰ ἐπιρρήματα. Κάλλιστα· ἥδιστα· ἰδίᾳ· δημοσίᾳ· κύκλῳ· καὶ ὅτε αἱ μετοχαὶ εἰς ὀνομάτων σύντα-

διδάσκει. καὶ οὗτος διδάσκει. ἀλλά γε μὴν παράγει τὴν ἐκ τῶν δυεῖν σύνταξιν ἀναδέχονται τῶν μεταξὺ πιπτόντων ῥημάτων ἐνδεικνυμένων τὴν ἑκάστης διάθεσιν. ὡς ἔχει τὸ, Θέωνα διδάσκει Τρύφων. τοῦτον φιλῶ ἐγώ. τοῦτον φιλεῖ Θέων. Ἔστι γε μὴν κἀκεῖνος ὁ λόγος ἀληθής. ὡς σύνεστι τὰ ἄρθρα μετὰ τοῦ ὀνόματος, ἀνθ' ὧν παραλαμβάνεται ἡ ἀντωνυμία, οὐ σημαίνουσα τὰς πηλικότητας ἢ ποιότητας ἤτοι τῶν παρεπομένων τοῖς ὀνόμασι. καθὸ ἀπεδείξαμεν καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν τὸ αὐτό. ὡς γὰρ τὸ οὗτος κατὰ παντὸς ὑποκειμένου παραλαμβάνεται. καὶ τὰ ἄρθρα σὺν παντὶ ὑποκειμένῳ παραλαμβάνεται. ὁ μέγας. ὁ βραχύς. ὁ λευκός. ὁ χρυσοῦς.

Καὶ τούτου τῇδε ἐχόντων, ὅταν τὸ ἄρθρον μὴ μετ' ὀνόματος παραλαμβάνηται, ποιήσηται δὲ σύνταξιν ὀνόματος ἣν προεκτιθείμεθα, ἐκ πάσης ἀνάγκης εἰς ἀντωνυμίαν μεταληφθήσεται. Εἴγε οὐκ ἐγγινόμενον μετ' ὀνόματος, δυνάμει ἀντὶ ὀνόματος παραληφθῇ. καὶ ἐντεῦθεν ἡ σύνταξις αὐτοῦ παραχωρεῖ εἰς ἀντωνυμικὴν μετάληψιν. Ἔστω γάρ τι τοιοῦτον. Χρύσης. Ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. καὶ σαφὲς ὅτι ἡ ἔλλειψις τοῦ ὀνόματος, τῷ ἄρθρῳ προσδώσει τὰ τῆς συντάξεως. καὶ οὐκ ἄλλο τι γενήσεται τὸ ἄρθρον, ἢ ἀντωνυμία. ἣ ἔστιν ἀντὶ παντὸς ὀνόματος παρειλημμένη. ἐπεὶ καὶ αὐτὸ κατὰ παντὸς ὀνόματος οὐκ ἐμποδιζόμενον παραλαμβάνεται ἐν ποιότητι, ἢ ἄλλῳ τινὶ

ρακτῆρος. Ἀλλ' ἐκεῖνο λείπεται· τίνος ἕνεκεν ἡ εἰς ος κατάληξις. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἄρθρα πᾶσιν ὀνόμασι παρατιθέμενα, ἐν ταύτῃ τῇ καταλήξει ἐγένετο. καὶ αὗται ἂν παραχεθεῖσαι ἀντωνυμίαι εἰς ὀνόματος κλῆσιν· ὡς ἐπὶ τῆς ἐμὸς καὶ τῶν συζύγων· καὶ σχεδὸν ἅπασαι αἱ πευστικαὶ πεύσεις· ἐπιζητοῦσαι τὸ ὄνομα, ποῖος· πόσος· πηλίκος· ποδαπός· πρόσκειται τὸ σχεδόν, διὰ τὸ τίς· ὅπερ οὐδὲ αὐτὸ ἐκτός ἐστι τῆς εἰς ος καταλήξεως. Εἴγε τὸ, τίοις παρακολουθεῖ, τῆς εἰς ος εὐθείας ἔτυχε· συνεπισχύοντος καὶ τοῦ ἰσοδυναμοῦντος αὐτῷ· λέγω τοῦ ὅς· ᾧ καὶ συμφέρεται· ὡς ἐν τῷ ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα καὶ ὡς ἐν τῷ· ὅστις ἐπὶ δεῖπνον ὀψὲ κληθεὶς ἔρχεται.

ἱ Τίς ἡ αἰτία τοῦ τὰ ἄρθρα παρὰ ποιηταῖς εἰς ἀντωνυμίαν παραλαμβάνεσθαι.

F ητέον δὲ καὶ περὶ τῶν τῇ φωνῇ ἄρθρων καθεστώτων· τῇ δὲ ἐξ αὐτῶν μεταλήψει ἀντωνυμιῶν. Ὁ γὰρ ἦλθεν θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν· ἀντὶ τοῦ οὗτος. Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος· ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα. εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν. Ὁ μεταλαμβάνεται μὲν εἰς τὸ ταύτης· προσλαμβάνει δὲ ἔξωθεν δεόντως τὸ ἄρθρον. καθόλου περὶ πάντων τῶν τοιούτων αἱ ὀνοματικαὶ πτώσεις· καὶ ἀντὶ τοῦ παραλαμβανόμεναι ἀντωνυμίαι, σύνταξιν τὴν αὐτὴν ποιοῦνται τοῖς ῥήμασιν· ὡς ἔχει τὸ τρύφων

γεμπέσοι λῆξις ὀνοματικὴ αὐτὴ, διὰ τοῦ συνό-
πος ἀριθμοῦ ὑποκλίνεται τὸ ἀκόλουθον τῆς ἐγγι-
νομένης κλίσεως· ὡς ἔχει ἐγὼ καὶ ἡ ἐμοῦ· ἐφ' οἷς
καὶ αἱ διάλεκτοι οὐ τὴν αὐτὴν λῆξιν ἐπεμέτρησαν·
ἀλλὰ τὰς φωνὰς προενεγκάμεναι· οὐχ ὥσπερ τὰς
γενικὰς τῶν ὀνομάτων, ἐμεῖο καὶ ἐμεῦ· οὐχ ὡς ἡ
ἀτρείδεω καὶ ἡ ἀτρείδαο· ἡ καλοῖο· Η γοῦν ὁ-
μόφωνος κτητικὴ ὀνόματος ἤδη τὸ τέλος αἰαδε-
δειγμένη ἐφ' ᾧ καὶ φέρεται, πάλιν τὸ δέον ἀνε-
δέξατο κατὰ τὰς διαλέκτους· ἐμοῖο ὡς καλοῖο·
καθὼς πρόκειται· Αἱ οὖν ἀναφερόμεναι ἢ δει-
κνύμεναι, ἀπροσδεεῖς εἰσι τῶν παρεπομένων τῷ ὀ-
νόματι· ἀλλὰ αὐτίκειται ἥτε ἐκεῖνος καὶ ἡ αὐτός·
ἡ γὰρ οὗτος παραγωγῆς κατάληξιν ἔχει οὐκ ἀν-
τωνυμίας· Καθὸ καὶ τὸ τημοῦτος ἐπίρρημα
ὄν, παραγωγῆς τῆς αὐτῆς ἔτυχεν· ἡ γὰρ ἐξ αὐ-
τῶν νοουμένη ἀπόστασις ἀμαυροτέραν τὴν δεῖ-
ξιν καθιστάνει· καὶ ἔνθεν παρεισεδύετο τὸ γένος·
οὐχ ἵνα τὴν οὐσίαν παραστήσῃ ἀλλ' ἵνα τὸ γένος
διαστείλῃ· τὰ γοῦν κοινὰ λεγόμενα ἐν γένει, λέγω
δὴ τῶν προσηγορικῶν, ἐξ ἀποστήματος δὴ νοηθέν-
τα, οὐκ ἐξίσχυσε τὸ γένος διαστεῖλαι· λέγω δὴ τοῦ
ἵππος ἢ ἄνθρωπος· συνεισάγουσι δὲ αὐτοῖς καὶ ἄλ-
λοις γενομένοις κατὰ τὸ γένος, συνεγένετο καὶ τὸ
ἄρθρον· πολλῷ δὲ μᾶλλον καὶ ἡ αὐτός· τὰ γὰρ ἀ-
πόντα τῶν τρίτων προσώπων ἀναφέρουσαν ὑπό-
μνησιν, καὶ διὰ τοῦ γένους ἐποιεῖτο καὶ διὰ τοῦ χα

ἵνα μετὰ τῆς ποιότητος τοῦ χαρακτῆρος συνδια-
στείλῃ τὸ γένος. ἐντεῦθεν συνεπενοήθησαν καὶ αἱ
ἐπιθετικαὶ θέσεις. ἵνα καὶ τὰ παρακολουθήσαντα
τοῖς κοινῶς ἢ ἰδίως νοουμένοις ἀναπληρωθῇ. τῷ
μὲν ἵππῳ εἰ τύχοι τὸ λευκὸς. ἢ ταχύς. τῷ δὲ Πλά-
τωνι, τὸ σοφὸς. τὸ ἀγαθὸς. ἄλλα τε πάμπολλα
τὰ δυνάμενα παραπέμπεσθαι. ἐντεῦθεν καὶ αἱ συν-
θέσεις ἐπενοήθησαν. μεσαῖος. φερέπονος. φιλόλο-
γος. αἵπερ ἐξ ἐπισυμβεβηκότων ἐγίνοντο. αἱ μέν
τοιγε ἀντωνυμίαι, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπουσαι,
διὰ τῆς ἐν αὐταῖς ἐγκειμένης δείξεως, ἢ εἰς τὴν
ὑποκειμένην οὐσίαν, ἔχοιεν καὶ τὰ συμβεβηκότα
τῇ ποιότητι. λέγω τὰ δυνάμενα δι' ὄψεως ἐπινοη-
θῆναι. λευκὸν ἢ μέλαν. μακρὸν ἢ βραχύ. οὐχ ὑπὸ
δεῖξιν γὰρ πιπτούσης τῆς ψυχῆς, οὐδὲ τὰ ταύτῃ
ἐπιτρέχοντα δυσώπητα ἂν γένοιτο πρὸς τῶν ἀν-
τωνυμιῶν. ἔνθεν τοὺς πολλοὺς χαρακτῆρας παρῃ-
τημέναι εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι. ἑκάστη γὰρ αὐτῶν
καθ' ἑκάστην πτῶσιν ἀντὶ πάντων ὀνομάτων πα-
ραλαμβάνεται. καὶ εἰ τοῦτο ἀληθὲς, φυσικώτερον
ἄρα ἀφέστηκεν ἡ ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἀκόλουθος κλί-
σις. ἵνα μὴ διὰ παντὸς ὀνόματος παραλαμβα-
νόμεναι, μιᾷ καταλήξει τῇ ἐκ τούτων ὑποπτεύσω-
σι. διὸ καὶ τὰ γένη οὐκ ἐκκοπτόμενα τοῖς ἰδίοις
τέλεσι, κατάλληλον ἔχει τὴν ἐν τοῖς τρισὶ γένε-
σι θέσιν διὰ μιᾶς συλλαβῆς. ἥγε καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς δεῖ-
ξις, αὐτὸ μόνον οὐσίαν παρεμφαίνει. καὶ γὰρ εἰ συ-

τὰ συμπαρεπόμενα ἀκόλουθα. σαφὲς οὖν ὅτι ληροῦσιν οἱ ἐγχειρήσαντες εἰς τὸ ἀποκόπτειν τὰς φωνὰς ὡς ἀνακολούθοις καὶ παραλόγοις. παρατιθέμενοι τὴν ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἀναλογίαν. ὅπου οὐδ' ἐκεῖνο αὐτοῖς δέδοται, τὸ παντὶ ὀνόματι πᾶν ἀντιπαραβάλλειν. ἀλλ' εἰς τὸ τοιοῦτον ἄπειρος ἐστί τις τοῦ ὁμοίου ἀκολουθία. ἀντιπαραβάλλονται γὰρ αἱ λέξεις. καὶ εἰ τοῦτο, πῶς οὐ μάταιον, τὸ διάφορα μόρια λόγου ἀντιπαραβάλλειν. οὐδὲν δὲ ἐκώλυεν. ἐπεὶ καὶ προσώπων διακριτήριόν ἐστι τὸ μόριον, ἀντιπαραθέσθαι τὰς φωνὰς τῶν ῥημάτων. καὶ οὕτω πάλιν τὰς ἀντωνυμίας τοῦ δέοντος περιγράφειν. Ἴσως οὖν ἐκεῖνο τις ἐπιζητήσειεν. ἕνεκά τινος τὸ ἀκόλουθον ἀπέλυσαν αἱ ἀντωνυμίαι. καὶ διατί οὐ πάσαις ἡ τῶν ὀνομάτων θέσις ἐπενοήθη, εἰς ποιότητας κοινὰς ἢ ἰδίας. ὡς ἄνθρωπος Πλάτων. κἀπεὶ οὔτε σὺν δείξει τὰ τοιαῦτα οὔτε ἀναφορᾷ, πάμπολλος ἡ ἀπὸ τούτων θέσις ἐγίνετο. ἵν' ἑκάστου τὸ χαρακτηριστικὸν ἀπονέμοι τὴν ἑκάστου ποιότητα. Οὐ μετρίως γοῦν τὰς ποιότητας ἐπιταράττουσιν αἱ συνεμπίπτουσαι θέσεις. ἔν τε προσηγορικοῖς καὶ κυρίοις ὀνόμασι. διὸ καὶ ὑστεροῖτο διὰ τῶν ὀνομάτων νοουμένων πρόσωπον τοῦ ὁρισμοῦ, καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου ἰδιάσασα ἡ εὐθεῖα καθ' ἕκαστον χαρακτῆρα ἀπῄτει τὰς πλαγίας, ἀνηκούσας πρὸς τὸ ἴδιον τῆς εὐθείας. ἐντεῦθεν οὖν ἀναγκαίως καὶ τὰ γένη παρεισάγεται.

ἵνα μὴ

ξόμενα, γενικὴν καὶ τὰς ὑπολοίπους πτώσεις πρὸς ἀκολουθίαν τῆς εὐθείας ἀποτελεῖ. οὐχ ὑποστελλομένου τοῦ ἄρθρου. εἴγε καὶ αὐτὸ ἐδείχθη ἐν τῇ δεούσῃ ἀκολουθίᾳ κεκλιμένον. Αἱ δὲ προκείμεναι πρωτότυποι ἀντωνυμίαι, θεματικώτερον ἐκλίθησαν. οὐ δυναμένης τῆς ἐγὼ κατὰ λόγον τῶν πτωτικῶν τὴν ἐμοῦ γενικὴν παραδέξασθαι. οὐδὲ μὴν τῆς ἐμοῦ, τὴν ἐμοὶ ἢ ἐμέ. δεόντως καὶ τῶν παρεπομένων ἀριθμῶν ἐξαλλαγέντων πάλιν θεματικῶς. ἀδύνατον γὰρ τὴν μὴ κλιθεῖσαν γενικὴν ἐξ εὐθείας ἀριθμὸν ἀκόλουθον παραστῆσαι. κλιθεῖσα γὰρ, συγκλίνει τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς ἑξῆς πτώσεις. διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ἑτεροκλίτοις παρηκολούθει τὶς εὐθεῖα τῆς γενικῆς τὰ λοιπὰ σχήματα ἀποδιδούσης. οἷον ἡ μεγάλου, ἐποίησε τὸ μεγάλοι. καὶ ἐγκλίματος τοῦ τοιούτου ἡ μέγαλος εὐθεῖα διασώζεται, καὶ ὁμοίως ἡ ὕδατος. καὶ ἔτι ἡ γυναικός. ἥτε πολλοῦ. πολλοὶ γὰρ, καὶ ὕδατα. καὶ γυναῖκες. καὶ διὰ τοῦτο συνυπῆρχε τὸ, πολλός. τὸ γύναιξ. τὸ ὕδας. διὰ τοῦτο οὖν ἡ ἐμοῦ οὐ κλιθεῖσα, γενομένη δὲ ἐν θέματι, καὶ τὸ ἀκόλουθον τῶν πτώσεων παρῃτήσατο. καὶ τοὺς ἀκολούθους ἀριθμούς

ζʹ Εἰ δεόντως ἡ ἐκεῖνος καὶ αἱ σύζυγοι γένη παρεδέξαντο.

Η γοῦν ἐκεῖνος καὶ αἱ σύζυγοι κλιθεῖσαι, ἔσχον καὶ

τοῖς κλίνουσι τὰς ἀντωνυμίας. φαίνεται γὰρ ὅτι ἃ μὲν Ἀρίσταρχος, οὐ τὴν φωνὴν ὡρίσατο τῆς ἀντωνυμίας ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτῆς παρυφιστάμενον. καθὼς καὶ ἅπαντες οἱ ὅροι ἔχουσι. φασὶ γοῦν ἀσυνάρθρους ἀντωνυμίας. καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ φωνῇ, οὐκ εἰσὶν ἀσύναρθροι. ἐπεὶ φαμὲν, ἡ ἐγὼ μόνως ὀρθοτονεῖται. ἡ ἔγωγε ἀττική ἐστιν. ἐκεῖνο οὖν ἀντωνυμία, τὸ, μετὰ δείξεως ἢ ἀναφορᾶς ἀντονομαζόμενον. ᾧ οὐ σύνεστι τὸ ἄρθρον. ἰδοὺ γοῦν ἡ δεῖξις καὶ ὁ ὁρισμὸς τῶν προσώπων ἄχρι τρίτου διῆλθε. καὶ γὰρ ἀναφερόμεναι ὁρίζονται καθ' ὃ τὰ πρόσωπα ἐγνώσθη καὶ δεικνύμεναι καθ' ὃ τὰ πρόσωπα ὑπ' ὄψιν ἐστί. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡ συζυγία τῶν προσώπων. τὰ γὰρ ῥήματα ἀσύζυγα, ὁριζόμενα γὰρ κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον, ἀοριστοῦνται κατὰ τὸ τρίτον. τοῦ ἀστράπτει. καὶ τῶν τοιούτων ὑποστελλομένων. καθὸ ἡ τοιαύτη ἐνέργεια ἐξαιρέτως τῷ Διῒ ἀναπέμπεται. ὥστε οὐ τὸ ῥῆμα ὅρισται. οὐδὲ ὁ τούτου τὴν διάθεσιν ἐνεργῶν. πρόδηλος οὖν ἡ πολυμερὴς τῶν φωνῶν θέσις. ὑπὲρ τοῦ διὰ μιᾶς φωνῆς διάφορα πρόσωπα λέγεσθαι. παρηκολούθησε γὰρ τὸ, καὶ τὰς ἐν τρίτοις ἀοριστοῦσθαι. εἴγε μία λέξις πλείονα σημαίνουσα. ἀορίστου παρεμπτώσεως αἰτία γίνεται.

ϛ' Ὅτι δεόντως καὶ κατὰ πτῶσιν θεματικαὶ καὶ κατὰ ἀριθμόν.

Ε τι τὰ μὲν ἄλλα τῶν πτωτικῶν ἐπ' εὐθείας λήμματα

διαφέρουσα τῷ διαστήματι τῆς δείξεως. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῆς ὅδε.

ε' Διατί κατὰ τὸ τρίτον, τοῦ ι ἐπέκτασιν ἀνεδέξαντο, χωρὶς τῆς αὐτός.

Κἀπεὶ ἔφαμεν τὰς δεικτικὰς ἐπιτείνεσθαι εἰς πλείονα δεῖξιν, αἱ δὲ προκείμεναι φωναὶ, οὐκ ἠδύναντο τὸ διστὸν τοῦ τόνου ἀναδέξασθαι καθάπερ ἡ ἐμοῦ καὶ ἐμοὶ καὶ αἱ σύζυγοι διὰ τὴν ἐπὶ τέλους βαρεῖαν, εἰς παραγωγὴν τὴν διὰ τοῦ ι, μετῆλθον ἐπισπώμεναι κατὰ τοῦ τέλους τὴν ὀξεῖαν· εἰς ἐμφανισμὸν τῆς πλείονος ἐπιτάσεως. καθάπερ καὶ αἱ προκατειλεγμέναι κατὰ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον. ἐκεινοσί. οὑτοσί. ὁδί. προῦπτον γὰρ ὅτι στερουμένη ἡ αὐτὸς τῆς δείξεως, συνεστέρειτο καὶ παραγωγῆς ἐπαγομένης ἐπὶ πλείονα δεῖξιν. Δοκεῖ δέ μοι μὴ δὲ ἀλλοτρίως ἡ παραγωγὴ τοῦ ι παραδεδέχθαι. ἦν γὰρ τοῦτο θεματικὸν ἐν τρίτοις προσώποις τῆς εὐθείας. Πῶς οὖν οὐκ εὐήθεις οἱ πολὺ ἄβρωνα καταδραμόντες Ἀριστάρχου ὡς οὐ δεόντως φαμένου κατὰ πρόσωπα συζύγους τὰς ἀντωνυμίας. καθὸ κοινοὺς ὁ ὅρος καὶ ῥημάτων. καὶ μᾶλλον γε αὐτῶν. συζυγοῦσι γὰρ αἱ φωναί. κατά τε ποιότητα τῶν στοιχείων καὶ κατὰ ποσότητα τῶν συλλαβῶν. καὶ φαίνεται ὅτι καὶ κατὰ χρόνον καὶ τάσιν. ταῖς γε μὴν ἀντωνυμίαις οὐ σύνηθες τὸ τοιοῦτον. εἴγε αἱ πλείους ἀσύζυγοι ὡς σαφές ἐστι

τὰς δεικτικὰς καὶ ἀναφορικὰς εἰς μίαν ὀνομασίαν συνελθούσας. κατὰ γὰρ ἑκατέρας τὰς διαφορὰς, ἐν συνάγεται τὸ ἀντωνομάζεσθαι. ἢ γὰρ μὴ δυναμένων τῶν ὀνομάτων λέγεσθαι αὗται παραλαμβάνονται, ἢ λεγομένων μὲν, πάλιν δὲ δυναμένων παραλαμβάνεσθαι. εἰ γάρ τις ἀντὶ τοῦ, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ, ἀντιθῇ τὸ ζεὺς, οὐ συντάξει τοὺς δύο λόγους κατὰ τοῦ διός. ὡς ἀρχὴν δὲ λόγου ποιήσεται. ὁ αὐτὸς δὲ λόγος ἐπὶ ἁπασῶν τῶν οὕτω παραλαμβανομένων. πάρον γὰρ αὐτὶ τῶν ἀναφορικῶν τὰ ὀνόματα θέσθαι, καὶ τὰ τοῦ λόγου ἀνομοιῶσαι. ὁ ὁπηνίκα μέντοι τὸ, ἐκεῖνος καὶ οὗτος οὐδ᾽ εἰκῇ ποτὲ τὰ ὑπ᾽ ὄψιν, ἀναφέρουσι δὲ, δεῖ νοεῖν ὅτι ἐκ τούτων δεῖξις ἐπὶ τὸν νοῦν φέρεται. ὡς τὰς μὲν, τῆς ὄψεως εἶναι δείξεις, τὰς δὲ, τοῦ νοῦ. φύσει γοῦν οὖσαι δεικτικαὶ, καὶ τὸ αὐτικείμενον ἄρθρον τῇ συντάξει οὐ παραλαμβάνουσι.

δ'. Ὅτι ἀναγκαίως τὰ τρία πρόσωπα ἐν πλείοσι φωναῖς καταγίνεται.

Καὶ ἐπεξαιρέτως καὶ τὰ τρία πρόσωπα ἐν διαφόροις φωναῖς, διαφορὰ τρία ἀποτελοῦσι, τῶν ῥημάτων διὰ μιᾶς φωνῆς ἐπὶ πλείονα πρόσωπα συντεινόντων. γράφει Διονύσιος, ἢ Τρύφων. ἥτις ἄλλος τῶν δυναμένων πρᾶγμα παραδέξασθαι: οὐ μὴν ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν. εἴγε μὴν ἀναφορικὴ μὲν ἡ αὐτὸς, δεικτικὴ δὲ ἡ ἐκεῖνος καὶ ἔτι ἡ οὗτος.

μετατεθεῖσαι, ὥσπερεὶ ἀπὸ τῶν ἐγκλινόντων τὰ βάρη ἐφ' ἕτερον σῶμα, ἐγκλιτικαί· εἴγε τὸ, σοὶ μὲν ἐγὼ σὺ δ' ἐμοί, μετὰ τῆς ἐντελοῦς γραφῆς, καὶ τὸν ἴδιον τόνον ἔχει· τὸ δὲ ναίμοι τοῦτ' ἀγόρευσον, παρῆκε μὲν τὴν γραφήν· μετέθηκε δὲ καὶ τὸν τόνον· παρέπεται δὲ καὶ ἀναφορὰ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον· δι' ἧς τὰ προκατειλεγμένα ὀνόματα ἀναπολούμενα ἀντωνομάζεται. Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσεν, αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.

γ' Διατί αἱ μὲν, αὐτῶν δεικτικαί, αἱ δὲ, ἀναφορικαί·

E προδείξαμεν ἐν τοῖς προεκδοθεῖσιν, ὡς αἱ τοιαῦται τῶν ἀντωνυμιῶν, οὐχ ὡς ἔτυχεν ἀνθ' ἁπλῶν ὀνομάτων παρειλημμέναι εἰσίν· ἀλλὰ δυνάμει ἀντὶ τῶν ὀνομάτων τῶν μετὰ ἄρθρων παραλαμβανομένων. οὐ γὰρ μόνον ἀντωνόμασται, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀντωνυμιῶν συννοῆσαι, ἀλλὰ καὶ ἀναφέρεται. ὅπερ οὐκ ὀνομάτων ἴδιον, εἰ μὴ προσλάβοιεν τὰ ἄρθρα· ἔστι καὶ οὕτω φάναι· δι' οὗ ἀντωνομάζεται προκατειλεγμένου, διὰ τούτου συνδέξεται τὴν ἀναφοράν. Εἴγε ἰδίωμα ἀναφορᾶς, προκατειλεγμένου προσώπου δευτέρα γνῶσις· ἣν ἐπαγγέλλεται ἡ αὐτὸς ἀντωνυμία. δεδείξεται γὰρ ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς αἱ δεικτικαί, οὐκ εἰρημένων τῶν ὀνομάτων ἀνθυπηνέχθησαν· ἀλλ' οὐ δυναμένων παραληφθῆναι. καὶ οὕτω μερίζονται εἰς

πλῶσιν. πρὸς οἷς καὶ ἀντωνυμία ἐστὶ τὸ ἀντ' ὀνόματος παραλαμβανόμενον, καὶ ὄνομα μιμούμενον. καὶ σαφὲς ὅτι ἐπακολούθημα τὸ ἐγγινόμενον. καὶ ἔτι τὸ τέλει ἐπικρατεῖ τῶν μερῶν τοῦ λόγου. τὸ δὲ τέλος τῆς ἀντωνυμίας πλῶσίς ἐστιν. Ἐπικρατήσει ἄρα διὰ τοῦ τέλους τὸ καλεῖσθαι ἀντωνυμία. καὶ ῥήματος ἰδίωμα παραδέδοται. λέγω τὸ πρόσωπον. εὔλογον ἡγοῦμαι πρὸ τῆς κατὰ μέρος συντάξεως προδιασαφῆσαι τὰ ἐπακολουθοῦντα ἰδιώματα τοῖς μορίοις. ὑπὲρ τοῦ τὴν εἰρησομένην διδασκαλίαν τῆς συντάξεως εὐσυνοπτοτέραν γίνεσθαι. Πρόκειται μὲν οὖν ἡ ἐξαιρέ- γ'
τος κλίσις, κατὰ ἀμφότερα μόρια. σύνεστι δὲ δεῖ- ε
ξις διττή. ἡ κατὰ ἀπόλυτον ἐκφοράν. οἷον, ἔπαισέ με. φανερὸν γὰρ ὅτι δεῖξις αὐτὴ οὐκ ἀνατεταμένη. οὐδὲ πρός τι ἀνατεινομένη. καὶ ἡ ἀντιδιασταλτική. ἐμὲ αὐτὸν ἔπαισε. πρόδηλον γὰρ ὅτι ἀνατέταται τὰ τῆς δείξεως, καθάπερ τὰ ἐν τῇ ποιότητι νοεῖται. λευκός. ἀπολελυμένην ἔχει τὴν ποιότητα. ἀνατεταμένην δὲ ἐν τῷ λευκότερος. πρὸς ἕτερον γὰρ πρόσωπον ἀνατείνεται. ὃ πάντως ἐπιζητοῦμεν. ὡς λόγῳ καὶ τὸ ἐμέ, ἐπί τινα τὴν δεῖξιν ἀπήτησε πρὸς ὃ συνετάθη. διότι μέντοι ἐν ἁπάσαις τὸ τοιοῦτον οὐκ ἐγχωρεῖ, ἐν τοῖς κατὰ μέρος δειχθήσεται. καλοῦνται οὖν αἱ ἐντελεῖς κατὰ τὴν φωνὴν καὶ τὸν διεγηγερμένον, ὀρθοτονούμεναι. τάχα συνωνύμως ὄντος τοῦ ὀρθοῦ καὶ τοῦ ὑγιοῦς. αἱ δὲ τὸν τόνον

κλίσεως ἀποσπάσασαι, καὶ οὐ κατὰ σύγχυσιν, ἀλ
λὰ κατὰ μερισμὸν τὸν δέοντα. καὶ τῷ μὲν τέλει
δηλοῖ τὴν πτωτικὴν κλίσιν· τῷ δὲ ἄρχοντι, τὸν τῶν
προσώπων μερισμόν· σαφὲς γὰρ ὅτι ἡ κατὰ τὸ
αὐτὸ μέρος αἱ δύο κλίσεις ἐνεγένοντο, συνέβη
ἂν τῆς μὲν πτώσεως γινομένης, τὸ ἕτερον νοούμε
νον ἀποτρίβεσθαι τὸ τοῦ προσώπου διακριτικόν·
καὶ ἔμπαλιν τοῦ προσώπου μεταβαίνοντος, παρα
φθείρεσθαι τὸ τῆς πτώσεως ἰδίωμα. διὸ ἡ πτῶσιν
μὲν διακρίνουσα, ἀποτελεῖ τὸ, ἐμοῦ καὶ ἐμοὶ καὶ ἐ
μέ· πρόσωπον δὲ τὸ, ἐμοῦ σοῦ· πρόσωπον δὲ καὶ πτῶ
σιν, τὸ, ἐμοὶ σοί· καὶ ἐν ἅπασιν ὥρισται τοῖς προκα
τειλεγμένοις, διὰ τὸ, ἐν ἑκατέρῳ μέρει ἐγχωρῆ
σαι ἰδίωμα. ἑκάτεραι γοῦν αἱ κλίσεις ἀποστᾶ
σαι ἐπὶ τὰ ἴδια μόρια λέγω τὸ ὄνομα καὶ τὸ ῥῆμα,
τῷ τέλει συνεχρῶντο κατὰ τὴν κλίσιν· καλός· κα
λοῦ· καλῷ· γράφω· γράφεις· γράφει· οὐκ ἀπιθά
νως καὶ τῆς ἀντωνυμίας χρησαμένης τῇ ὑποσ
λῇ τοῦ σ, οὔσῃ διακριτικῇ τοῦ προσώπου.
σοί· οἷ· ὥσπερ καὶ λέγεις· λέγει. εὔηθες μέντοι ὑπο
λαμβάνω, ὃ ἐξεργάσεταί τις, διατί μὴ μᾶλλον
τὸ τέλος οὐ προσεχώρει τῷ προσώπῳ καθάπερ
ἐπὶ τῶν ῥημάτων, ἤπερ τῷ ἄρχοντι. ἔδει γὰρ ἅπαξ
ἐν ἑνὶ μέρει προχωρῆσαι τὸ τέλος. καὶ εἰ ἔστιν εἰ
πεῖν εὐλόγως τῷ πτωτικῷ· εἴγε καὶ πρότερον τοῦ
ῥήματος καθὼς ἀπεδείξαμεν. καὶ δῆλον ὅτι τὸ
τούτου ἰδίωμα ἐπικρατῆσαι τοῦ τέλους. λέγω τὴν

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΒΙΒΛΙΟΝ Β'.

α' Ὅτι ἀναγκαίως ἡ ἀντωνυμία καὶ θέσεως διάκρισιν ἀνεδέξατο καὶ προσώπων·

Τ Ἡ προεκτεθεῖσα σύνταξις τῶν ἄρθρων, ἀκόλουθον ὑπολαμβάνω καὶ περὶ τῆς τῶν ἀντωνυμιῶν συντάξεως διαλαβεῖν· ἐκεῖνα γὰρ μετ' ὀνομάτων ἐν τοῖς δέουσι παρελαμβάνετο· αὗται δὲ ἀντ' ὀνομάτων· οὐ παραδεχόμεναι τὴν τούτων προτακτικὴν σύνταξιν· καθ' ἃς προεκτεθείμεθα αἰτίας· καὶ σαφές ἐστιν ὅτι ἕνεκα τοῦ τοιούτου καὶ θέσεως ἐγένοντο δεικτικαί· ἵνα κατὰ παντὸς ὀνόματος ἀνθυπέλθωσι· καὶ προσώπων αὐτῶν διακριτικαί· ἵνα τὸ ἐλλιπὲς τοῦ ὀνόματος, λέγω τὴν τῶν προσώπων διάκρισιν αὗται ἀνθυπαχθεῖσαι ἀναπληρώσωσι· καὶ τοῦ μὲν ὀνόματος ἔχωσι τὴν θέσιν, τοῦ δὲ ῥήματος τὸ πρόσωπον·

α· Ὅτι δεόντως ἐν ἀρχῇ τὸ πρόσωπον διακρίνει· ἐν δὲ τῷ τέλει τὴν θέσιν· καὶ ὅτι φυσικῶς τὸ τέλος περὶ θέσιν καταγίνεται.

Ε Ἔνθεν δι' ὅλου κλίνονται, δύο τὰς γενικωτάτας

ια' Πότε πάντα τὰ ῥήματα συντάσσεται ἀντωνυμίαις καὶ πότε οὔ.

ιβ' Τίνες τῶν συνδέσμων ὀρθοτονοῦσι τὰς ἀντωνυμίας· καὶ τίς ἡ τούτου αἰτία.

ιγ' Περὶ διαφορᾶς τῶν συνδεδεμένων ἀντωνυμιῶν καὶ τῶν παρακειμένων τοῖς συνδέσμοις οὐ μὴν συνδεδεμένων.

ιδ' Τίς ἡ αἰτία τοῦ καὶ τὰς προθέσεις ὀρθοτονεῖν τὰς ἀντωνυμίας.

ιε' Ὅτι ἀναγκαίως αἱ μὲν, ἐγκλιτικαὶ ἐγένετο. αἱ

ις' Κατὰ πόσους τρόπους αἱ ἀντωνυμίαι (δὲ οὔ. ὀρθοτονοῦνται.

ιζ' Τίνες αὐτῶν μόνον ὀρθοτονοῦνται. Καὶ τούτου τὸ αἴτιον.

ιη' Ὅτι οὐ πάντως αἱ κατὰ τὸ τρίτον ὀρθοτονούμεναι, εἰς σύνθετον παραλαμβάνονται. Καὶ τίνες ἐγκλίνονται, τίνες δὲ οὔ.

ιθ' Ποίῳ λόγῳ Ἀρίσταρχος τὰς κατὰ τὸ τρίτον συνθέτους πληθυντικὰς ἀλόγους ἡγεῖται.

κ' Τίς ἀφορμὴ τοῦ ἐν πληθυντικοῖς μόνοις γεγενῆσθαι οὐ μὴν ἐν ἑνικῷ καὶ δυϊκῷ· καὶ διατί ἐκ πληθυντικῶν, πληθυντικαὶ συνθέσεις οὐκ ἐγένοντο.

κα' Ὅτι οὐ δεόντως ἀπὸ πληθυντικῆς ἀντωνυμίας ἐθνικὴ παραγωγὴ ἐγένετο, ἐν τῷ ἡμεδαπὸς καὶ ὑμεδαπός.

κβ' Ὅτι ἀναγκαίως ἡ κατὰ τὸ τρίτον παραγωγὴ ἐσιγήθη. Καὶ διατί προσηκόντως τὸ, ἀλλοδαπὸς συζεύγνυται.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΒΙΒΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τὰ δ᾽ ἔνεστιν ἐν τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ.

α' Ὅτι ἀναγκαίως ἡ ἀντωνυμία καὶ πτώσεως διάκρισιν ἀνεδέξατο καὶ προσώπων.

β' Ὅτι δεόντως ἐν ἀρχῇ τὸ πρόσωπον διακρίνει. ἐν δὲ τῷ τέλει τὴν πτῶσιν. καὶ ὅτι φυσικῶς τὸ τέλος περὶ πτῶσιν καταγίνεται.

γ' Διατί αἱ μὲν αὐτῶν δεικτικαί· αἱ δὲ ἀναφορικαί·

δ' Ὅτι ἀναγκαίως τὰ τρίτα πρόσωπα ἐν πλείοσι φωναῖς καταγίνεται.

ε' Διατί κατὰ τὸ τρίτον τοῦ ι ἐπέκτασιν ἀνεδέξαντο χωρὶς τῆς αὐτός.

ς' Ὅτι δεόντως καὶ κατὰ πτῶσιν θεματικαὶ καὶ κατὰ ἀριθμόν.

ζ' Εἰ δεόντως ὁ ἐκεῖνος καὶ αἱ σύζυγοι γένη παρεδέξαντο.

η' Τίς ἡ αἰτία τοῦ τὰ ἄρθρα παρὰ ποιηταῖς εἰς ἀντωνυμίαν παραλαμβάνεσθαι.

θ' Διατί αὐτὶ τοῦ ὀνόματος αἱ ἀντωνυμίαι ἐπενοήθησαν.

ι Ποῖα ῥήματα συντάσσεται ὀνόμασι κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πρόσωπον, καὶ ποῖα οὔ· καὶ τί τούτου τὸ αἴτιον.

χθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν· οἱ μὲν, δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος· ὡσεὶ καὶ ὑπ' ἐκείνου τοῦ σχήματος· προστεθείη ῥῆμα. πάλιν τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀπομεριζόμενον ἀνενδοίαστον ἔσται. οἱ δὲ δύο σκόπελοι ἱκάνουσιν, ὃς μὲν ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ. ὃς δὲ ἄχρι τοῦ ὀλύμπου. προϋπάρχοντος γὰρ τοῦ τοιούτου, ἀνάγκη πᾶσα τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ προσγίνεσθαι τὸ ῥῆμα, ἤγουν προϋποῦσαν εὐθεῖαν καθὼς ἀπέδειμεν εἰς γενικὴν μετελθεῖν· αὕτη γὰρ μόνη μὴ προσλαβοῦσα τὸ ῥῆμα, ἀπομερίζεται εἰς τὰ ἐξ αὐτῆς πρόσωπα νοούμενα· αἵ γε μὴν ἄλλαι πτώσεις οὐκέτι εἰ μὴ προσλάβοιεν ῥῆμα. Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν, οὔτασ' ἀτύμνιον· προφανῶς γὰρ πάλιν τὸ ὁ, ἀντὶ τοῦ ὅς ἐστί. χωρὶς εἰ μὴ πτωτικὸν λείπει, οὐ προηγήσεται πάντως τὸ ὁ προτακτικὸν ἄρθρον. ἔχοντος τῇδε τοῦ λόγου. τῶν Νεστοριδῶν, ὁ μὲν ἕτερος οὔτασ' ἀτύμνιον. τῶν δύο σκοπέλων· ὁ μὲν ἕτερος οὐρανὸν ἱκάνει. καθ' ὃν ἄν τις κἀκεῖνο ἀποστήσῃ· καὶ μὴν περαίνουσι δύο· ὑπολάβοι ἀμφοτέρωθεν· ἀλλ' ὁ μὲν, οὐκ ἔστιν οὗτος. πάλιν τοῦ ἐντελοῦς ὄντος, ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ ἔστιν οὗτος. ἀπὸ γὰρ κοινοῦ τοῦ περαίνουσι, δυνάμει ἔχει ἐγκείμενον ῥῆμα. τὸ, περαίνει, ἐφ' ὃ καὶ φέρεται. ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἀπὸ τοῦ ἀποφερομένου λόγου. ὃς δ' ἀπὸ ὁπόσων πάλιν περαίνει τὸν ἄξονα. τοῦτο γὰρ συμφράζεται. ἐκ γὰρ τοῦ βορεινοῦ ὕψους, αἴτιος ἐστὶ τῷ τοῦ Ὠκεανοῦ.

συμμαρτυρηθήσεται μετὰ ῥήματός τινος, ἑτέρας εὐθείας νοου-
μένης σὺν ἑτέρῳ ῥήματι τῷ ἦν· ἤτοι δύο εὐθεῖαι
κατάλληλον λόγον ἐποίησαν. Ἄμεινον οὖν ἐ-
κεῖνο φάναι· ὡς παραγία καὶ εὐθεῖα κατάλληλον
λόγον ποιεῖ· ἡ γοῦν εὐθεῖα ἡ διὰ τοῦ ὅς, εἰς τὴν αὐτὴν
εὐθεῖαν παραλαμβανέσθω τοῦ ἑταῖρος· ὃς ἦν αὐ-
τῷ πιστὸς ἑταῖρος, ἀπώλεσε τὰ προκατειλεγμέ-
να· λέγω ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν· καὶ καλὰς κνη-
μῖδας· καὶ θώρακα· ἕτερα γοῦν ἀντὶ τούτων ἁπάντων
ἐξαιτεῖται· χωρίς, εἰ μὴ θέλοι τις αἰτιατικὴν ἔξω-
θεν προσνεῖμαι· ἐφ᾽ ἣν πάντως ἐνεχθήσεται τὸ ἀ-
πώλεσε· καὶ ἡ πρόσθεσις τοῦ ἄρθρου γένοιτο τοῦ
ὅς· καὶ θώρηχ᾽ ὃς γὰρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος.

μʹ Πότε τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα κοινῶς παρα-
λαμβάνει τὸ ῥῆμα, καὶ πότε οὔ.

Τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ποτὲ μὲν ἐν κοινότητι ἔχει τὸ
ῥῆμα, ὅταν καὶ συμμερίζῃ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ὑπο-
κείμενα· φαμὲν γὰρ οὕτω φάναι· διέστησαν ἀετοί· ὃς
μὲν, ἀπὸ ἀνατολῶν· ὃς δὲ ἀπὸ δύσεως· ἢ καὶ ἐπὶ
τῆς τοιαύτης συντάξεως. Μετὰ τὸ, αἰθίοπας
συμφέρει ὑποτακτικὸν ἄρθρον τὸ οἵ· ὅπερ συνηθέστε-
ρον διὰ τοῦ τ. ὅμηρός φησι· τοὶ δίχα δεδαίαται
ἔσχατοι ἀνδρῶν· καὶ σαφές ἐστιν ὅτι ἡ τοῦ δεδαία-
ται σύνταξις φέρεται πρὸς τὴν πληθυντικὴν εὐθεῖ-
αν· ἥτις κατὰ τὸ ἑξῆς συμμεριζομένη πρὸς τὴν τῶν
αἰθιόπων διάστασιν, κοινὸν παραλαμβάνει τὸ ῥῆ-
μα μετὰ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων· αἰθίοπες τοὶ δι-

κῶν. ἤδη καὶ τῆς συντάξεως καὶ τῆς φωνῆς τὸ τοιοῦτον ἐνδεικνυμένης· ὡς ἔχει, τὸ, τῷ δ' οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει. καὶ γὰρ ἕνεκα τῆς συντάξεως, μετὰ τὸ ὄνομα τέθειται· καὶ ἕνεκα τῆς φωνῆς· ἀπὸ γὰρ τοῦ τ ἤρξατο, τῶν ὑποτακτικῶν δίχα τοῦ τ λεγομένων. καὶ ἐπὶ τῆς συντάξεως· φέρεται γὰρ ἐπὶ τὸ, ἰσοφαρίζει. Πότε μέντοι τὰ τοιαῦτα τῶν ἄρθρων, οὔτε ὑποτακτικὰ ἄρθρα δύνανται εἶναι, οὔτε προτακτικὰ ἀλλ' ἢ ἀντωνυμικὰ, ἢ ἀοριστούμενα μόρια, ἐπὰν τὰς συντάξεις ἐπέχωσι τῶν ἀντωνυμιῶν, παραστήσομεν. τούτου δὲ τῇδε ἔχοντος, ἐπιστατέον τῷ, καὶ θώρηχ' ὃ γάρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος. Πότερον τὸ ὃ προτακτικόν ἐστι πρὸς τὸ, πιστὸς ἑταῖρος, ἢ ἀνθ' ὑποτακτικοῦ ἐστι τοῦ ὅς, ἀναφερόμενον πρὸς τὸ, θώρηκα, ἢ πρὸς τὸ ἑταῖρος. καθ' ὑποτακτικὴν σύνταξιν εἴρηται. Ἀνέφικτον οὖν προτακτικὸν αὐτὸ παραδέξασθαι. οὐ γὰρ μετὰ προτακτικὸν ἄρθρον ῥῆμά ποτε ἐπιφέρεται. ἐπιφέρεται δὲ τὸ ἦν. ὃ οὐκέτ' ἄλλο τι ἀπαιτήσει, ἢ ὑποτακτικὸν ἄρθρον. ὅπερ οὐ πιθανὸν ἐπὶ τὸν θώρηκα ἀναφέρεσθαι· οὐ γὰρ τοῦτον μόνον ἀπώλεσεν ὁ Πάτροκλος. ἅμα γὰρ ἀσπίδι καὶ τρυφαλείᾳ. καὶ καλὰς κνημῖδας ἐπισφυρίοισιν ἀραρυίας. καὶ θώρηκα. καὶ ἐάν τις τὸ τοιοῦτον παραλάβῃ, ἐπιμάχεται τὸ ἀκατάλληλον τοῦ λόγου. δοθήσεται γὰρ ὅτι ἡ ὕπαρξις τοῦ θώρακος διὰ τῆς τοῦ ἄρθρου συντάξεως νοεῖται. καθὼς προαπεδείξαμεν. καὶ ἔστι τοῦτο, πρὸς τὸ, πιστὸς ἑταῖρος

διαθέσεως ἠρτημένης ἐκ τῶν μουσῶν, αἷς εὐθεῖαι συνεχῆνσαν, διὰ τὸ τὸν ἄνδρα τὴν διάθεσιν ἀναδέχεσθαι, καὶ ἐπὶ τὴν μῆνιν. ἔστι γὰρ ὃς ἐπάγχη. ἣ ἔθηκε μυρία κακὰ τοῖς ἕλλησι. καὶ ἔτι τοῦ τρίτου. ᾗ καὶ μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς, ὃς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγα γέγηθε καὶ γὰρ τὸ οἰμώξειεν, ἐπὶ τοῦ πηλέως τέθεικε, καὶ γέγηθε.

λθʹ Ὅτι καὶ ἐν διαφόρῳ δηλώσει ὑποτάσσηται. κατάλληλον λόγον ποιεῖ.

Ταύτῃ μοι δοκεῖ καὶ εἰ ἀκατάλληλοι κείμενα τὰ ἄρθρα πρὸς τὰ προκείμενα δηλωτικὰ, λόγον κατάλληλον συγκλείει. καθ' ὃ τοῖς ῥήμασι κατακλείοντα λόγον, τὴν τούτοις συνοδεύουσαν δήλωσιν μεταλαμβάνει. ὥστε τὴν ἀναφορὰν μὲν χαρίζεσθαι τῷ ὀνόματι. τὴν δὲ δήλωσιν, τῷ ῥήματι.

Ἐχαρισάμην φίλῳ, ὃν καὶ Τρύφων γινώσκει. εἴτε τὸ γινώσκειν αἰτιατικὴν ἀπαιτεῖ. Ἔτι ὁ Ἀρίσταρχός ἐστιν ὁ ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα. προφανῶς ἀνελλιπές ἐστιν. Εἰ μέντοι τὸ ὁ ἀντὶ τοῦ ὅστις θείη, οὐκέτι, ὁ Ἀρίσταρχός ἐστιν, ὃς ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα, φαίνεται ὅτι καθὼς προείπομεν, διὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου, προσλαβὼν τὸ ῥῆμα, ἀπαρτίζει τὸν λόγον. Ὁ ἀρίσταρχός ἐστιν, ὃς ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα, ἐθαυμάσθη. προφανὲς οὖν, ὅτι τὰ τῆς φωνῆς προτακτικὰ ἄρθρα, οὐκ ἄλλως συνγονθήσεται, ὅτι ἀνθ' ὑποτακτικῶν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπὶ ῥῆμα φέροιτο. ὅπερ ἴδιον ὑποτακτι-

ἀρθρικῇ συντάξει ἐπενθείη τις τὸν σύνδεσμον σα-
φὲς ὅτι ἀπηστάμενον τὸ ἄρθρον τὸ συνηχεῖσθαι, οὐκ
ἀνοίσει τὸ προκείμενον ὄνομα. ἄλλο δ' ἔτι, καὶ ἀο
ριστωδῶς νοούμενον ἀνθρώπῳ ὡμίλησα, ᾧ ξενίαν
παρέσχον. πῶς οὖν τοσαύτης διαφορᾶς οὔσης, πα
ραδέξεταί τις τὸ ὑφ' ἓν μέρος λόγου ὑπάγειν τὰ
ἄρθρα καὶ τὰς ἀντωνυμίας.

λη' Περὶ διαφορᾶς τῆς ἐν τοῖς προτακτικοῖς
πρὸς τὰ ὑποτακτικά.

Ἔτι τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα, οὐκ ἀδιαφορεῖ πρὸς τὸ
κατάλληλον τῆς πτώσεως τῶν προτασσομένων
αὐτῶν ὀνομάτων. πρὸς ἃ καὶ ἀναπέμπει τὴν ἀνα
φοράν. ἄνθρωπος ἦλθεν, ὃν ἐξένισα. φίλου ἤκουσα
ᾧ καὶ πρώην ξυνέβαλον. καὶ ἐξ εὐθείας μὲν ὀνόμα
τος παράθεσις γίνεται, καὶ πλαγίας πτώσεως. ἐ-
πεὶ ἑτέρῳ προσώπῳ ἡ διάθεσις τοῦ ῥήματος πρὸς
γίνηται. ἐκ δὲ πλαγίας ὀνόματος εὐθείας, ἀπηφέρε
ται ἄρθρα, ἐὰν ἡ τοῦ ἄρθρου ἀναφορὰ τὸ ῥῆμα πρὸς
γείμη τῷ προκειμένῳ ὀνόματι τῷ κατὰ τὴν πλα-
γίαν. τότε γὰρ δύο εὐθεῖαι νοοῦνται. λέγω τοῦ ὀνό
ματος καὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ ἄρθρου. ὅταν τὸ αὐτὸ
πρόσωπον τὰς δύο διαθέσεις συνέχῃ. τοῦ μὲν οὖν
πρώτου, γραμματικὸς ἦλθεν, ᾧ ὁ τρύφων ὡμίλη
σεν. ἐν γὰρ τῇ εὐθείᾳ τοῦ τρύφων τὰ τοῦ ῥήματος
ἐγένετο. τοῦ δὲ δευτέρου, ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα
πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη. οὐλομέ
νην, ἣ μυρί' ἀχαιοῖς. ἦσαν μὲν γὰρ πλάγιαι. τῆς δὲ

ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν ἄνθρωπος ὡμίλησε καὶ αὐτῷ παρέσχον ξενίαν· ὁ γραμματικὸς παρεγένετο καὶ οὗτος διελέξατο· πάλιν γὰρ ἡ ἐγκειμένη ἀναφορὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ συνυπῆρχε ταῖς τοιαύταις ἀντωνυμίαις· καὶ ἔνθεν τὰ τοῦ λόγου καθίστατο ἐγγίζοντα ἐν αὐτῷ· οὐχὶ οὖν ὑπολάβοι τις ὑφ' ἓν μέρος λόγου πίπτειν τὰ μόρια· οὐ πάντως· οὐ γὰρ ὅτι τὸ παρεπόμενον τοῖς ἄρθροις ἀπηνέγκαντο, καὶ ἄρθρα ἐστίν· εἴγε καὶ ἄλλοις διαφόροις διέστηκε μόρια· καὶ γὰρ τὰ ῥήματα τὸ εὔχρηστον τῶν κατ' εὐθεῖαν ἀντωνυμιῶν ἀπηνέγκαντο· καὶ οὐ πάντως ἓν μέρος λόγου· πάλιν γὰρ τὰ αὐτὰ πολλοῖς διέστηκεν ἰδιώμασιν· ἀλλὰ καὶ προεκτεθείμεθα· ὅτι ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων, ἀθροιστικὸς σύνδεσμος παραλαμβάνεται· καὶ οὐχὶ ἓν μέρος λόγου, οἱ ἀθροιστικοὶ σύνδεσμοι καὶ τὰ ἄρθρα· ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τὴν αὐτὴν σύνταξιν συμφέρονται αἱ ἀντωνυμίαι ἀπαιτοῦσι γὰρ πάλιν τὸν σύνδεσμον· γραμματικὸς παρεγένετο καὶ οὗτος διελέξατο· προὖπτον ὅτι εἰ ὑφέλοι τις τὸν σύνδεσμον· ἀσύνετα τὰ τοῦ λόγου γίνεται· πρὸς οὓς καὶ δύναται καὶ δεικτικώτερον αὐτὸ τὸ πρόσωπον νοεῖσθαι· γραμματικὸς παρεγένετο, καὶ οὗτος διελέξατο· λέγω δεικτικῶς· καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς, αὐτὸς ἀναφορικῆς, τὸ κατ' ἐξοχὴν πρόσωπον νοούμενον· γραμματικὸς παρεγένετο καὶ αὐτὸς διελέξατο· ὡς εἴ τις οὕτω λέγων· ὁ δεσπότης ὁ κύριος· εἰ μέντοι τῇ

ἀρθρικῇ

προκειμένῃ συντάξει προσδῶ τὰ προτακτικὰ ἄρθρα, ἀσύστατος ὁ λόγος γενήσεται. ὁ γραμματικὸς ἦλθεν, διελέξατο. τῷ ἀνθρώπῳ ὡμίλησα παρέσχον ξενίαν. χωρὶς εἰ μὴ συμπλεκτικὸν σύνδεσμον λάβοιεν, δυνάμενον εἰς κοινότητα τοῦ ἀνθρώπου παραλαμβάνεσθαι. καὶ πρὸ τούτου ὅτι τὸν καί. ἤ τινα τῶν οὕτως ἰσοδυναμούντων. ὡς ἀκριβέστερον ἐντελῶς ἐπεδείξαμεν ἐν τῇ τῶν συνδέσμων συντάξει. καθίσταται γοῦν οὕτως ὁ γραμματικὸς παρεγένετο καὶ διελέξατο. τῷ ἀνθρώπῳ ὡμίλησα. καὶ παρέσχον ξενίαν. καὶ φυσικώτερόν πως ἐστὶ τὸ ποιεῖν τοιοῦτον συννοῆσαι. ὡς ἔφαμεν τὸ ὑποτακτικὸν ἄρθρον σὺν ῥῆμα ἴδιον φέρεται. συνδεδεμένον διὰ τῆς ἀναφορᾶς τῷ προκειμένῳ ὀνόματι. καὶ ἐντεῦθεν ἁπλοῦν λόγον οὐ παριστάνει. κατὰ τὴν τῶν δύο ῥημάτων σύνταξιν. λέγω τὴν ἐν τῷ ὀνόματι καὶ τὴν ἐν αὐτῷ τῷ ἄρθρῳ. ὡς γὰρ πάλιν παρείπετο τῷ καὶ συνδέσμῳ. κοινὸν μὲν παρελάμβανε τὸ ὄνομα τὸ προκείμενον. συμπλέκον δὲ ἕτερον λόγον, παύτως καὶ ἕτερον ῥῆμα παρελάμβανε. καὶ οὕτω τὸ, παρεγένετο ὁ γραμματικός, ὃς διελέξατο, δύναμιν τὴν αὐτὴν ἀποτελεῖ, τῷ ὁ γραμματικὸς παρεγένετο καὶ διελέξατο ἐγγιζούσης καὶ τῆς ὀνομασίας τῶν μορίων. τὸ γὰρ συνηρτῆσθαι καὶ συνδεδέσθαι, οὐ μακρὰν τῆς συνωνυμίας πέπτωκεν. ἔτι δὲ καὶ ἄλλη σύνταξις ἰσοδυναμοῦσα τῇ ὑποτακτικῇ συντάξει τῶν ἄρθρων, ἡ διὰ τῶν

παραλαμβανομένη, οὕτω καθίστησι τὸν λόγον. διό τοι μέντοι τὰ προαιρετικὰ ῥήματα ἐξαιρέτως ἀπαιτεῖ ἀπαρεμφάτων σύνταξιν, κατὰ τὸν δέοντα καιρὸν παραστήσομεν. Κατὰ δὴ τὰς προειρημένας συντάξεις, ἡ ἑκὼν μετοχὴ ἀποστήσεται τῆς τῶν μετοχῶν ἐννοίας. Οὔτε γὰρ μετὰ ἀπαρεμφάτου συγκλείει λόγον, οὔτε χωρὶς ἀπαρεμφάτου. ὁ τὸν ἄνθρωπον ἑκὼν ὑβρίσας, οὗτός ἐστι. καὶ γὰρ χωρὶς τοῦ ἀπαρεμφάτου, ἀκατάλληλος ὁ λόγος. εἴρηται ἡμῖν ἀκριβέστερον ἐν τῷ περὶ μετοχῶν ἡ αἰτία τῆς καταλληλότητος.

λζ'. Περὶ συντάξεως ὑποτακτικῶν ἄρθρων.

Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἄρθρων ἅπερ οὐ μόνον τάξει καὶ φωνῇ διαφέρει τῶν προτακτικῶν, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ συντάξει πάνυ διαφέρει. καὶ πρόδηλα μὲν τὰ διάφορα τῆς φωνῆς καὶ τῆς τάξεως. περὶ ἧς καὶ προειλόμεθα ἐκθέσθαι τὰ προτακτικὰ τῶν ἄρθρων, συνοδεύει τοῖς ὀνόμασιν εἰς τὸ αὐτὸ ῥῆμα καὶ εἰς τὴν μετοχήν. Ἄνθρωπος περιπατεῖ. ἀνθρώπου ᾄδοντος ἤκουσα. Ἔπεισιν ἄρθρῳ. ὅπερ ἀδύνατον ἐγχωρῆσαι ἐν ὑποτακτικῷ. λέγω κατὰ γενικὴν σύνταξιν. ἑτέρου γὰρ ῥήματος παρέμπτωσιν αἰτεῖ. ἦλθε γραμματικός, ὃς διελέξατο. ὃς ἀνέγνω. καὶ ἐν μεταβάσει γίνεται τὰ τοῦ ῥήματος. λέγω ἐν ἑτέρῳ προσώπῳ. ἀνθρώπῳ ὡμίλησα, ᾧ παρέσχον ξενίαν. Εἰ μέντοι τις τῇ

προσλαμβάνει τὸ ἄρθρον· αὐτοῦ ἀκούω· ἀγροῦ δὲ ἀπόζω. σὺν δυσὶν ἄρθροις λέγεται ἐν προσηγορικοῖς· καθ' ἣν προεκτιθείμεθα σύνταξιν· τὸ τῆς ἐλάφου ἔκγονον. Ὁ τοῦ αὐτοῦ υἱός· μετὰ δὲ κυρίων, τὸ ἓν ἐκλείπει· καὶ τὸ κύριον χωρὶς τοῦ ἰδίου ἄρθρου λέγεται· ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος· ὁ Ἀπολλωνίου φίλος· καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον, κυρίου σύνταξιν ἀποφέρεται τὸ, βασιλεύς· φαμὲν γὰρ, ὁ βασιλέως οἰκέτης παρεγένετο. Τῶν ἄλλων προσηγορικῶν ἀπαραδέκτων ὄντων· καί ποτε εὐλόγως τὰ προσηγορικὰ δύο ἄρθρα αἰτεῖ. Οὐ γὰρ ἔνδεκτον ἀναφέρεσθαι κτῆμά τινος τοῦ κτήτορος μὴ οὐχὶ προαναφερομένου· ἢ γὰρ ἀμφότερα χωρὶς ἄρθρου, λέοντος σκυμνίον ἔδραμεν, ἢ ἀμφότερα συνενεχθήσεται· τὸ τοῦ λέοντος σκυμνίον ἔδραμεν. τὰ μέντοι κύρια διὰ τῆς ἰδίας θέσεως ἀναπολούμενα, οὐχ οὕτω προσδέεται τοῦ ἄρθρου. ταύτῃ τοι δοκεῖ εὐπαράδεκτον γενέσθαι, καὶ τὸ, ὁ βασιλέως οἰκέτης· καθὸ δυνάμει κύριόν ἐστιν ὄνομα. τὸ, ὁ βασιλεύς· νοεῖται γὰρ ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ὁ Πτολεμαῖος· καὶ μᾶλλόν γε ἰδιάζεται τοῦ Πτολεμαίου. οἵ γε ὁμώνυμοι μὲν, Πτολεμαῖοι· εἷς δὲ εἰς ὃν τὰ τῆς βασιλείας ἀνήνεχει· ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα σύνταξις μετοχικὴ μετὰ ἀπαρεμφάτου ῥήματος· καὶ τῆς ὑπολοίπου συντάξεως, ἣν προεκτιθείμεθα· ὁ τὸν ἄνθρωπον θέλων ὑβρίσαι, οὗτός ἐστι. καθόλου ἡ τῶν προαιρετικῶν ῥημάτων σύνταξις εἰς μετοχὴν με-

μα μετοχὴ γίνεται· ἵνα ἀποδῷ τῷ ἄρθρῳ καὶ τὴν ὀρθὴν πτῶσιν, καὶ τὸ ἀρσενικὸν γένος· καὶ ἐπεὶ ἀδύνατόν ἐστι δίχα ῥήματος λόγον συγκλείεσθαι, παραλαμβάνεταί τι τῆς ὑπάρξεως δηλοῦντος· ἵνα τὴν τοῦ δράσαντος προσώπου διάθεσιν δηλώσῃ· ἐπεὶ καὶ προσώπων ἡ μετοχὴ ἀμοιρεῖ· Ο τὸν αἴαντα ὑβρίσας τρύφων ἐστὶν ἢ τρύφων ὀνομάζεται· καὶ ἐπὶ τῶν ἀντωνυμιῶν, οὐ τὸ μόνον τὸ ἐστιν· ἢ ἔγκλιμα τούτου παραλαμβάνεται· οὗτός ἐστιν· ἢ οὗτος ἦν· ἐγώ εἰμι· σὺ εἶ· οὐσίας γὰρ μόνης εἰσὶ σημαντικαὶ αἱ ἀντωνυμίαι· ἣν παρσημαίνει τὸ εἰμί· τοῖς δὲ ὀνόμασι, τὸ ὀνομάζεται· καὶ τὰ σύζυγα· ἐπὶ τοῦ ὀνομάζειν, ἴδιον τὸ ὀνομάζεσθαι, ἢ καλεῖσθαι· Ο τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας, τρύφων λέγεται, ἢ καλεῖται· οὐχὶ οὖν καὶ τὸ ἐστι συντάσσεται πάνυ εὐλόγως· ἐπεὶ ἐν ὑπάρχει τοῖς μὲν ὀνομαζομένοις, τὸ οὐσιῶδες· οὐ μὴν τοῖς οὐσιώδεσιν, ἡ ἰδία διάθεσις τῶν ὀνομάτων· οὐ γὰρ εἰ οὗτος, πάντως καὶ ὀδυσσεύς· εἰ δέ τις ὀδυσσεὺς, πάντως καὶ οὗτος· οὗτος δὲ ὁ λαερτιάδης πολύμητις ὀδυσσεύς· αἱ τοιαῦται συντάξεις ἐγχωροῦσι, καὶ ἐπὶ γενικῶν καὶ ἐπὶ δοτικῶν· Τῶν γενικῶν ἐξαίρετον ἐχουσῶν, τὸ, καὶ μετοχῆς μὴ ἐπιφερομένης, προσλαμβάνειν ἄρθρον· ὃ πάντως φέρεται ἐπὶ τὸ κτῆμα, ὃ ἐξ αὐτῆς μόνης νοεῖται· διὸ καὶ ἐξαίρετον ἔχει τὴν σύνταξιν· Ο τοῦ ἀνθρώπου οἰκέτης ἔδραμεν· Εἰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχει ἐπὶ ῥῆμα δὲ φέροιτο, οὐ δὲ·

μετὰ τὸ, λόγιος, οὕτως οὐδὲ μετὰ τὸ, ἐν τῷ ὁ λόγιος ἄνθρωπος ἕτερον ἄρθρον· προσενήνεκται γὰρ διὰ τοῦ συνόντος ἐπιθέτου.

λϛʹ. Ὅτι καὶ ταῖς ἄλλαις πλαγίαις συντάσσεται τὸ ἄρθρον.

Τρύφων φησὶ προτάττεσθαι καὶ τῶν ἄλλων πλαγίων τὸ ἄρθρον τὸ ὁ μετοχῆς ἐπιφερομένης καὶ τῆς οὗτος ἀντωνυμίας μετὰ ῥήματος τοῦ ἐστιν. ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας οὗτός ἐστιν. οὐδὲν δὲ κωλύει καθολικώτερον φάναι. καὶ εὐθείας οἵας δή ποτε, ῥημάτων τε τῶν ὕπαρξιν σημαινόντων ἢ ὀνοματικὴν ἢ οὐσιώδη. ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας, Θέων ὀνομάζεται. ὁ τὸν ἄνθρωπον λακτίσας, ἵππος ἐστίν, ὁ τὸν ἄνθρωπον ὑβρίσας ἐγώ εἰμι. ἐπεξεργάζεσθαί τε τὴν αἰτίαν οὕτως ἔχουσαν. Αἱ πλάγιαι συντάσσονται ταῖς εὐθείαις μεταξὺ πίπτοντος ῥήματος, οὗ τὰ τῆς διαθέσεως ἐπὶ τὴν πλαγίαν μέτεισιν ἐκ τῆς συνούσης εὐθείας. τὸν ἄνθρωπον ὕβρισε Θέων. τὸν ἄνθρωπον ἐλάκτισεν ἵππος. ἐφ᾽ ἧς δὴ συντάξεως εἰ προσθείη μὲν τὸ ἄρθρον πρὸ τῆς ἐγκειμένης εὐθείας, μένει τὰ τοῦ λόγου κατάλληλα. τὸν ἄνθρωπον ὕβρισεν ὁ Θέων. τὸν ἄνθρωπον ἐλάκτισεν ὁ ἵππος. Εἰ μέντοι πρὸ τῆς αἰτιατικῆς, οὐ γενήσεται τὰ τοῦ λόγου κατάλληλα. ὁ τὸν ἄνθρωπον ὕβρισε Θέων. τὸ γὰρ ἄρθρον ἀποσπᾷ τῆς εὐθείας, τὸν λόγον παραφθείρει. καὶ ἔνθεν τὸ ῥη-

ὁ πατὴρ ὁ τούτου, οὐ προστίθεται τὸ τοῦ, ἄρθρον· οὐδὲ ἐν τῷ ὁ πατὴρ ὁ ἐκείνου· ἐπείγε οὐ δύνανται αἱ τοιαῦται ἀντωνυμιῶν δεικτικαὶ οὖσαι ἄρθρον ἀναδέξασθαι· καθὼς ἀπεδείξαμεν· ὁμοίως δὲ καὶ τὸ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς, τῆς συντάξεως τὸν αὐτὸν ἔχει λόγον· τὸ γὰρ πρόσωπον τὸ τῆς ἀντωνυμίας ὡς ἑπομένη, γενικῆς ἐστιν· ἧς ἦν καὶ μεταλαμβάνεται ὁ πατήρ μου·

κε΄ Πότε τὰ ἀπὸ ὀνόματος ἀρχόμενα δύναται προσλαμβάνειν ἕτερον ἄρθρον πρὸς τῆς ἀντωνυμίας. ὁ δοῦλος ὁ ἐμός· οὐ μὴν τὰ ἀπὸ ἀντωνυμίας ἀρξάμενα·

Μὴ δὲ παραλελείφθω κἀκεῖνο· ὡς τὰ ἐπιτρέχοντα ἐπιθετικὰ τὴν τῶν προσηγορικῶν θέσιν, προσλαμβάνοντα κατ᾽ ἀρχὴν τοῦ λόγου ἄρθρον, ἐμποδίζει τὴν τοῦ ἑτέρου ἄρθρου παρείσδυσιν· οἷόν τε γάρ ἐστι φάναι ὁ ἄνθρωπος ὁ ἀγαθός· οὐ μὴν ὁ ἀγαθὸς ὁ ἄνθρωπος· ὁ δοῦλος ὁ ἐμός· οὐ μὴν ὁ ἐμὸς ὁ δοῦλος· ὁ παῖς ὁ γράψας· οὐ μὴν ὁ γράψας ὁ παῖς· καὶ σαφὲς ὅτι αἰτία ἐστὶ τοιαύτη· ἐπεὶ τὰ ἐπιθετικώτερον ἀκουόμενα, φέρεται ἐπὶ τὰ ὑποκείμενα· οὐ μὴν τὰ ὑποκείμενα, πάντως ἐπὶ τὰ ἐπιθετικά· εἴγε τὸ, ἄνθρωπος οὐκ ἐπιζητεῖ τὸ, λόγιος, τόγε μὴν λόγιος τὸ, ἄνθρωπος· συμβαίνει δὲ καὶ τὴν συνοῦσαν ἀναφορὰν ἐν τῷ, ὁ λόγιος, συμφέρεσθαι ἐπὶ τὸ, ἄνθρωπος· καὶ ὡς οὐκ ἔστι προσθεῖναι.

τάξιν τῇ προειρημένῃ. τοῦ μὲν πρώτου, ὁ ἐμὸς πα-
τὴρ φιλοσοφεῖ. τοῦ δὲ δευτέρου ὁ πατὴρ ἐμός ἐστι.
τοῦ δὲ τρίτου, ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς φιλοσοφεῖ. ὁ πα-
τὴρ ὁ ἐμός ἐστιν. ἢ δώσει τις οὖν ὡς ἔφαμεν τὸ ἑξῆς
εἶναι, ὁ δὲ ἐμὸς πατὴρ ὁ ἰαθείς, ἢ ἑτέρου πρόσθε-
σιν ἄρθρου. πρὸ τοῦ ἐμὸς πάλιν τοῦ δ' ὑπερβιβα-
ζομένου. ὁ δὲ πατὴρ ὁ ἐμὸς ὁ ἰαθείς. χρὴ δὲ γινώ-
σκειν, ὡς ἡ ἀντωνυμικὴ σύνταξις ἀρξαμένη, ἀπα-
ραδεκτός ἐστι δύο ἄρθρων. ὁ ἐμὸς ἀγρός. ὁ ἐμὸς
δοῦλος. καθὼς πρόκειται.

λδ´ Περὶ τῶν τοῖς ὀνόμασι συμφερομένων κτη-
τικῶν ἀντωνυμιῶν, καὶ τῆς τού-
των διαφορᾶς.

Η δὲ τοῦ ὀνόματος προκατάρξασα, δύο ἄρθρων ἐστὶ
δεκτική. ὁ δοῦλος ὁ ἐμός. ὁ πατὴρ ὁ ἐμός. ὁ δοῦ-
λος ὁ ἐκείνου. τῶν δύο ἄρθρων δύο διαφορὰς διά-
φορους δηλούντων. Ἐν μὲν γὰρ τῷ, ὁ δοῦλος, τοιοῦ-
τόν ἐστιν. οὐκ ἄλλος ἢ ἐκεῖνος ὁ πάλαι νοούμε-
νος. ἐν δὲ τῷ, ὁ ἐκείνου, ὃς οὐκ ἦν ἄλλου ἢ τοῦ ἐκ-
πάλαι νοουμένου δεσπότου. καθὼς ἀπεδείξαμεν
ἐν τῷ ὁ πατὴρ ὁ ἐκείνου. καὶ ἔνθεν τρία ἄρθρα πα-
ραλαμβάνεται μετὰ δύο ὀνομάτων. κατὰ τὴν προ-
ειρημένην τήρησιν ὁ φίλος ὁ τοῦ ἀνθρώπου διὰ μὲν
τοῦ πρώτου, οὐκ ἄλλος ἢ ὁ προεγνωσμένος διὰ
δὲ τοῦ δευτέρου, οὐκ ἄλλου ἢ τοῦ προεγνωσμένου
ἀνθρώπου, οὗ καὶ τὸ τρίτον ἐστὶν ἄρθρον. ἐν γοῦν τῷ

ἄνθρωπος ἐνίκησε; τὸν μὲν ἄνθρωπον ἀγνοεῖ. τὸ δὲ πρᾶγμα κατελάβετο, ὅτι ἐνίκησεν. ὁ δὲ οὕτω λέγων, ὅτι πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐνίκησεν, ὁμολογεῖ μὲν εἰδέναι τὸν ἄνθρωπον. τὴν δὲ γενομένην πρᾶξιν εἰς τὸ νικῆσαι ἀγνοεῖ.

λγ' Πότε ταῖς κλητικαῖς ἀντωνυμίαις τὰ ἄρθρα προστίθεται, καὶ πότε οὔ.

Ἑξῆς ῥητέον καὶ περὶ τῆς τῶν κλητικῶν ἀντωνυμιῶν συντάξεως. αὗται προτασσόμεναι τῶν κλητικῶν νοουμένων ὀνομάτων. χωρὶς μὲν ἄρθρων, πλῆθος παρεμφαίνουσιν. ἐμὸς οἰκέτης προσῆλθε. καθὼς δὲ εἴπομεν προσλαβοῦσαι ἄρθρον, ὡς μοναδικὴν κλῆσιν παρεμφαίνουσιν. ὁ ἐμὸς οἰκέτης παρεγένετο. διὸ καὶ λείπεται τὰ τοιαῦτα ἄρθροις. σὸς δέ που ἔκφυγε κῆρας ἀδελφεός. περὶ ἑνὸς γὰρ τοῦ ἀγαμέμνονος ἀποφαίνεται. πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὀϊσθείς. μία γὰρ κλῆσις ἡ τῶν πατέρων. καὶ μᾶλλον τὸ ἑξῆς ἐστιν. ὁ δὲ ἐμὸς πατὴρ ὀϊσθείς. εἰ γὰρ προτεθείη μὲν τὸ ὄνομα, ἐπενεχείη δὲ ἡ ἀντωνυμία, πάντως καὶ τὸ τῆς ὑπάρξεως ῥῆμα ἐπενεχήσεται. βεβαίωσιν τῷ κλήτορι δηλοῦν. ὁ πατὴρ ἐμός ἐστιν. ὁ ἀγρὸς ἐμός ἐστιν. εἰ μέντοι ἀναστραφείη ἡ ἀντωνυμία, ὑπόλοιπος χρῆσις τῶν ῥημάτων ἀπαράδεκτος. ὁ ἐμὸς πατὴρ τρέχει. νικᾷ. ὑβρίζει. ὑβρίζεται. εἰ δὲ καὶ τῷ, ὁ πατὴρ ἐμός ἐστι προσθείη μὲν ἕτερον ἄρθρον, ἔχοι ἂν τὴν αὐτὴν σύν-

γος περιλαμβάνων τὸ, τινές· μερικωτέρας τῆς ἐ-
παναστάσεως γινομένης. τῶν ἑλλήνων τινὲς πό-
λεις ἐπανέστησαν· καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον ἄρα· τὸ
πῶς δαὶ τῶν ἄλλων τρώων ἄρθρον συνάξει· ἀλλὰ
φαίνεται ὅτι τὸν ἀρίσταρχον ἐκίνει τὸ ἔθιμον τοῦ ποιη-
τοῦ· ὃς συνήθως μὲν ἐλλείπει τοῖς ἄρθροις, συνά-
πτει δὲ μετὰ τὰ πύσματα τὸν δαὶ σύνδεσμον· τίς
δαὶ ἐστιν ὅδε ὅμιλος· πῶς δαὶ ναῦς ἔστηκε· κατὰ γὰρ
τὴν προειρημένην σύνταξιν, ἐπὶ τούτου πάλιν λεί-
πει τὸ ἄρθρον· καὶ ἦν ἐγκείμενος ὁ δαὶ σύνδεσμος·
λείποντος ἑνικοῦ ἄρθρου λέγω τοῦ ἡ· καὶ σαφὲς ὅ-
τι κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν, πρόδηλα τὰ τοῦ
λόγου καθεστήκει· λέγω ἡ λεῖψις μὲν τοῦ ἄρθρου·
παράθεσις δὲ ἡ τοῦ δαὶ συνδέσμου· καὶ οὕτως ἀ-
κριβέστερον τὸ ὁμηρικὸν ἔθος ἀπεδείκνυτο· καὶ
γὰρ ἐπ' ἄλλων τὸ δέον ἦν παραδέξασθαι, καὶ
τὸ σύνηθες προυκρίνετο· σὺ δὲ θᾶσσον ἀθηναίη ἐπί-
τειλον· λέγω κατὰ προστακτικὴν προφορὰν προ-
παροξύνων ἀλλ' ἦν ἄλλα τινὰ τὰ διδάσκοντα ἀ-
παρεμφάτως ἀναγνῶναι· εὐθέως ἐκ τοῦ παρα-
κειμένου· περὶ δ' ὥσκεν τρῶες· καὶ ἐκ τοῦ τάδ' ἄ-
ποινα δέχεσθε· καὶ πλείστων ἄλλων· αἰτία δ' ἐστὶ
τοῦ τὰ πυστικὰ ἐπιρρήματα εὐπαράδεκτον ποι-
εῖσθαι τὴν τῶν ἄρθρων ἐπένθεσιν· καθὸ οὐκ ἐπὶ τὰ
συνόντα δηλωτικὰ πάντως ἐν ἀγνοίᾳ ἐστίν· ἡ γὰρ
ἐκ τῶν πυσμάτων ἄγνοια ἐπιρρηματικὴ οὖσα,
ἐπὶ τὰ ῥήματα φαίνεται· εἴγε ὁ οὕτω λέγων, ποῖος·

πάνυ μίαν παραδεξάμενοι. ἰδοὺ γὰρ σὺν ἄρθροις φαμὲν, τίς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Τῶν προειρημένων συντάξεων αἱ μὴ δυνάμεναι τὰ ἄρθρα προσλαβεῖν, ἀμείψασαι τὸ πευστικὸν πύσμα εἰς ὑπὸ ῥηματικὸν, δεικτικαὶ γίνονται ἄρθρου. ποῖος ἄνθρωπος ἐνίκησε. πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐνίκησε. τίς δραμὼν ἐνίκησε. πῶς ὁ δραμὼν ἐνίκησε. πόσος ὄχλος παραγίνεται. πῶς ὁ ὄχλος παραγίνεται. Ἔστω οὖν καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις. ποῖαι τῶν τρώων φυλακαὶ φυλάσσονται. καὶ κατὰ τὴν προκειμένην αἰτίαν μεταλαμβανέσθω τὸ ἐπίρρημα. καὶ πάντως ἄρθρον ἀπαιτήσει. πῶς αἱ τῶν τρώων φυλακαὶ φυλάσσονται.

λβʹ Ποίῳ λόγῳ πῶς δαὶ τῶν ἄλλων τρώων φυλακαί τε καὶ εὐναί ἄρθρον οὐ παραδέχεται.

Τί οὖν οὐχὶ προσεπηνέχη ἐκεῖ πρὸς τοῦ ἀριστάρχου· πῶς δαὶ τῶν ἄλλων τρώων. καὶ τοῦ λόγου ἀπαιτοῦντος τὸ ἄρθρον, καὶ τῆς φωνῆς ἐγκειμένης τοῦ ἄρθρου, πρὸς οἷς οὐ μόνον μετὰ τὸ πύσμα τὸ ἄρθρον ὀφείλει παραλαμβάνεσθαι. ἀλλὰ καὶ καθὸ αἱ γενικαὶ μετὰ ἄρθρου λεγόμεναι, κατὰ σύνταξιν τὴν τῶν κτημάτων, ἔχουσι καὶ τὰ κτήματα σὺν ἄρθροις λεγόμενα. αἱ τῶν ἑλλήνων πόλεις ἐπανέστησαν τοῖς βαρβάροις. ἀσύνετον γὰρ τὸ δίχα τοῦ ἄρθρου. χρὴ γὰρ ἀμφότερα συναναφέρεσθαι. ἐπεί τοι εἰ λείψει τὸ ἄρθρον τοῦ, πόλεις, ἔσται ὁ λό-

λουθήσεται ὡς προείρηται ἐν μετοχῇ· τίς νικώμενος
ἐστὶ θέωνος· Μετὰ μέντοι ἄρθρου καὶ τῆς ὑπὸ
προθέσεως κατὰ γενικὴν τὴν συνοῦσαν διὰ τὸ
πάθος· οἷον τίς ἡ νικωμένη ἐστὶν ὑπὸ θέωνος· ἐφ' ἧς
πάλιν συντάξεως οὐ παρείπετο· λέγω δὴ τοῦ ἐ
ρωμένη ἐστὶ θέωνος· ἅπαξ γὰρ ἡ σύνταξις οὐ παρα
δεξαμένη τὸ ἄρθρον, οὐδὲ τὴν ὑπόλοιπον σύνταξιν
τῆς μετοχῆς ἀπεδίδου. Τὸ, ποῖος μετὰ προ
σηγορικῶν συντασσόμενον, ἡνίκα τὸ ἐστὶν ἐπιφέρε
ται, ἐπιδέχεται σύνταξιν τὴν τοῦ ἄρθρου.
Ποῖος ὁ ἄνθρωπός ἐστιν· ἄλλου δὲ ῥήματος ἐπιφε
ρομένου, ἀνέφικτος ἡ πρόθεσις τοῦ ἄρθρου.
Ποῖος ἄνθρωπος ἐνίκησε· καὶ τὰ ὑπόλοιπα δὲ πευ
στικὰ, περὶ τὰς αὐτὰς συντάξεις γίνεται. Πόσος
ὄχλος ἐν τῇ ἀγορᾷ διατρίβει. Πόσος ὄχλος
ἐστὶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· πηλίκος ἄνθρωπος ἐνίκησε
τὰ ὀλύμπια. Καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου ἡ τοιαύτη σύν
ταξις· πηλίκος ὁ παῖς· πηλίκος ὁ ἀνήρ ἐστι· πρό
δηλον ὡς διὰ τὴν τοῦ ἐστὶ σύνταξιν. Τὸ, τίς τὸ,
ποῖος, καὶ ἐπὶ τὰς ἐναντίας πευστικὰς φέρεται
πάντως σὺν ἄρθροις λεγομένας· χωρὶς εἰ μὴ ἀντω
νυμικαὶ εἴησαν· τίς τῶν ἑταίρων παραγίνεται· τίς
τῶν τριῶν ὑπερμαχεῖ· καὶ ἐπὶ τῶν κυρίων· πότε
ρος τῶν αἰάντων ἰσχυρότερος· ἐφ' ὧν πάλιν ἡ προ
αποδεδομένη ἀνθυπαγωγὴ παραλαμβάνεται.
καὶ ἐπ' ἀντωνυμιῶν· τίς ὑμῶν· πότερος ὑμῶν· πό
τερος αὐτῶν· πῶς οὖν οὐ γελοῖοι, οἱ καὶ ἄλλος ἀν'

Ἐπεὶ τὰ συνθετικὰ μετὰ κυρίων ἐκφερόμενα σὺν ἄρθρῳ παραλαμβάνεται. Τοιοῦτον γάρ ἐστι τὸ ὅλον. Αἴας δ᾽ ὁ τελαμώνιος. Αἴας δ᾽ ὁ σαλαμίνιος. Πάλιν γὰρ ἐκεῖ ἐδείξαμεν λείπειν τὸ ἄρθρον. Ἀλλὰ παροῖος ἴτω τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας. Μετὰ μέντοι προσηγορικῶν καὶ τῶν προειρημένων ῥημάτων, σύνταξις ἀρθρικὴ γίνεται. τίς ὁ ἄνθρωπος καλεῖται. πάνυ εὐλόγως. Πάλιν γὰρ τὸ τίς, τὸ ἴδιον συζητεῖ τοῦ ὀνόματος τοῦ κοινοῦ προεγνωσμένου. μετὰ δὲ τῆς τῶν μετοχῶν καὶ τῶν κλητικῶν ῥημάτων συμφορᾶς, αἱ προθέσεις τῶν ἄρθρων γίνονται. τοῦ λέγεται. ὀνομάζεται. καλεῖται. τίς ὁ παλαίσας λέγεται. τίς ὁ δραμὼν καλεῖται. τίς ὁ νικήσας ὀνομάζεται. Εἰ μὴ γὰρ τῇδε ἔχει, οὐδὲ τὸ ἄρθρον προστίθεται. τίς δραμὼν ἐστεφανώθη. τίς παλαίσας ἐδοξάσθη. τίς ἀναγνοὺς ἐτιμήθη. καὶ πρόδηλος πάλιν ἡ αἰτία. Εἴγε τὰ μὲν μετὰ ἄρθρων εἰρημένα, γνῶσιν τούτου διὰ τῆς μετοχῆς ἐπαγγέλλεται. καθὸ μόνον ἐνήργησεν. οὐ μὴν τὴν ἰδίαν παρακολουθοῦσαν θέσιν τοῦ ὀνόματος. ἡ γὰρ δίχα τοῦ ἄρθρου σύνταξις λεγομένη, ζητεῖ τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ τίς τὸ τῆς μετοχῆς. Ἐντεῦθεν οὖν συνάγεται, ὡς τὸ, ὁρωμένη ὀνοματικὴν ἔχει σύνταξιν. ἰδοὺ γὰρ χωρὶς ἄρθρου φαμὲν, ἐπιφερομένου ῥήματος τοῦ ὀνομάζεται. ἢ ἔστιν. ἢ τινος τῶν τοιούτων. τίς ὁρωμένη ἐστὶ θέωνος. ὡς εἰ καὶ φαίη τίς, τίς δούλη ἐστὶ θέωνος. ὅπερ. οὐ παρακο-

τῆς ἀναγκαίως συνενεχθείσης τῷ ὀνόματι τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας· ἵνα ἀφορίσῃ τὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος πρόσωπον πολλῶν ὄντων· καὶ σαφὲς ἐντεῦθεν· ὡς διὰ μὲν τῆς ὀνοματικῆς συντάξεως τὴν οὐσίαν ζητοῦμεν τοῦ ὑποκειμένου· ταύτην γὰρ μόνον αἱ ἀντωνυμίαι ἐμφαίνουσι· τῆς ὑπ' αὐτῶν δείξεως συνεξηγουμένης τὰ παρεπόμενα. ἔνθεν ἐπὶ πᾶν ὑποκείμενον συντείνουσι· διὰ μέντοι τῆς ἀντωνυμικῆς συντάξεως, τῆς μὲν οὐσίας ἐπιλαμβανόμεθα· τῆς δὲ ἐπιτρεχούσης ἰδιότητος κατὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν, οὐκ ἔτι· καὶ δῆλον ὡς ἀντὶ τῶν κυρίων ὀνομάτων εἰσὶν αἱ ἀντωνυμίαι· εἴγε διὰ τῆς ἐξ αὐτῶν λύσεως τὰ κύρια νοεῖται· κἀκ τῆς τῶν κυρίων πάλιν τὰ ἀντωνυμικὰ ἀνθυπάγεται· εἰ μὲν τοίγε μόνον παραλαμβάνοιτο τὸ, τίς, οἷον τίς ἐστι· καὶ τὰ ὑπόλοιπα ῥήματα συντάσσεσθαι· τίς περιπατεῖ· τίς ἀναγινώσκει· ἐφ' ὧν ἀνθυπαγωγὴ γινομένη, διὰ μὲν ἀντωνυμίας, οὐκ ἔτι δέεται ἑτέρας λύσεως, εἰ φαίημεν ἐγὼ ἢ οὗτος· ὡρισμένα γὰρ πρόσωπα ἐμφαίνει· ἐπὶ δὲ ὀνομάτων, διὰ τὴν παρεπομένην ὁμωνυμίαν, οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ ὁρισμῷ ἀνθυπάγεται ἡ σύνταξις· φαμένου γάρ τινος Αἴας, ἀνθυπαχθήσεται, ὁπότερος· διὰ τὴν προειρημένην ὁμωνυμίαν· ᾧ πάλιν ἀνθυπαχθήσεται, τὸ, ἰδίας παρακολουθήσαν τῷ ἑτέρῳ καθὼς προείπομεν μετὰ συντάξεως ἀρθρικῆς, τὸ, ὁ μέγας, ἢ ὁ Τελαμώνιος· Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι· πάνυ εὐλόγως·

σου ἐστήκει ἐν τῷ λιμένι· Μοναδικῆς δὲ πάλιν τῆς κτήσεως νοουμένης, προσθείη τις ἂν τὸ ἄρθρον· Καθὼς κἀκεῖνο νοητέον λείπειν· Ναῦς δέ μοι ἥδ᾽ ἕστηκε· καθὼς ἐν ἑτέροις ἔδειξαμεν. Νῦν δ᾽ ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον· Ὑπάρχει γὰρ ξὺν μιᾷ νηΐ. Ξυμφανὲς κἀκ τοῦ ὧδε· σημαίνοντος τὸ, οὕτως· ὡς ὁρᾷς· οὐχ ὡς ἀπέβαλλε βασιλεῖ· Προδήλως οὖν κἀκεῖνο λείπει ἄρθρῳ· Τὴν ἀχιλλέως οὐλομένην μῆνιν· ἐν γὰρ τὸ πάθος· ὡς μοῖρα· ὡς ψυχή·

λα' Πότε τοῖς ἐν πεύσει καταγινομένοις τὰ ἄρθρα προσνέμεται, καὶ πότε οὔ·

Α κολούθως χωρητέον καὶ ἐπὶ τὰς πυσματικὰς συντάξεις· τὸ δὲ τίς συντάσσεται κυρίοις ὀνόμασι μετὰ τοῦ ῥήματος τοῦ λέγεται· ὀνομάζεται· ἢ ἐστὶν ἤ τινος τῶν συνωνυμούντων· Ανθυποφορὰν δὲ ἔχει τὴν ἐκ τοῦ πύσματος ἀντωνυμικήν· τίς Τρύφων ὀνομάζεται; τίς Τρύφων λέγεται; Πρὸς ὃν φαμὲν· ἐγὼ ἢ οὗτος· ἤ τι τῶν συζύγων, ἢ ἀντιστρεμμένως μετὰ ἀντωνυμίας· ἀνθυποφορᾶς οὔσης ὀνοματικῆς· Διὰ μὲν γὰρ ἄγνοιαν κατηγορήματος φησὶν ὁ Νέστωρ· τίς οὗτος κατὰ νῆας κατὰ στρατὸν ἔρχεται οἶος· ὦ ἀνθυπηνέχθη, τὸ, γνώσεαι ἀτρείδην Αγαμέμνονα· ὁ μέντοι Πρίαμος ὁρῶν τὸν Αγαμέμνονα, πεῦσιν ποιεῖται τὴν κατὰ τοῦ κυρίου ὀνόματος· πρὸς ὃν πάλιν ὑπάγεται· οὗτος δ᾽ ἀτρεί

νον κατὰ τὴν ἐκλογὴν ὀνόματος. Ὅτι πρότερον εἴη κατορθούμενον. καθὰ προείρηται, ἤδη προεμελετήθη τοιαύτη ζήτησις ἐν τῇ ὁριστικῇ ἐγκλίσει, ἔγραψας ἢ ἔγραψες. οὐ διαφορᾶς οὔσης χρονικῆς. αὐτὸ δὲ μόνης γραφῆς δυναμένης, οὐκ ἀπιθάνως παραλαμβάνεσθαι. Ὡς ἀποδείκνυμεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων. αἱ προκείμεναι οὖν συντάξεις ὑποστελλομένων τῶν κυρίων ὀνομάτων ἀδιαφόρους ἔχουσι τὰς ἀναστροφὰς χωρὶς ἄρθρου λεγομένας. ἄνθρωπος δραμὼν ἐνίκησε. δραμὼν ἄνθρωπος ἐνίκησεν. ἄνθρωπον ἀγαθὸν ὕβρισεν. ἀγαθὸν ἄνθρωπον ὕβρισεν. οὐκ ἀποζητήσει οὖν τὸ, ἄνδρα πολύτροπον, πάντως ἄρθρον; χωρὶς εἰ μὴ τὸν κατ᾿ ἐξοχὴν ἄνδρα θέλοιμεν διαστεῖλαι. καθὼς ἐδείξαμεν καὶ ταῖς ἀρχαῖς. ὡς καὶ ἐξοχῆς παραστατικὰ τὰ ἄρθρα. Ὅτι οὕτω φαμέν. οὗτός ἐστιν ὁ Ἀνήρ. οὗτός ἐστιν ὁ γραμματικός. καθότι ἔστιν ἀπαιτοῦσαι καὶ ταῖς κατὰ γενικὴν κτητικαῖς συντάξεσι. μοναδικαὶ γὰρ οὖσαι αἱ κτήσεις, τὸ ἄρθρον ἀπαιτοῦσιν. οὐ τῇδε δὲ ἔχουσιν, εἰ χωρὶς ἄρθρων λέγονται.

Τοῦ μὲν προτέρου, ἡ ψυχή σου ἀγαθή ἐστιν. ἡ μοῖρα Νέστορος πολυχρόνιος ἦν. Τοῦ δὲ ἑτέρου, θεράπαινά σου πρὸς ἐμὲ ἦλθε. Γνώριμος Ἀριστάρχου διελέξατό μοι. ταῦτα γὰρ εἰ ἐθέλοι τις μοναδικῶς ἐκθέσθαι, προσθήσει ἄρθρον. ἡ θεράπαινα σου. ὁ γνώριμος Ἀριστάρχου. Καὶ πολλῶν ὑπουσῶν νεῶν, φαίη τις ἂν νκῶσσου κατέπλευσε ναῦς

ἐστὶ τὸ, ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω, τῷ τιμηθήσεται. κατὰ τὴν χρόνου ἔννοιαν τῇ ἐγκλίσει διήλλαχε. καθὸ τὸ μὲν, προστακτικόν. τὸ δὲ, ὁριστικόν.

λʹ. Περὶ διαφορᾶς τῶν ἀποφερομένων ῥημάτων.

Πῶς οὖν οὐ τέλειοί εἰσιν οἱ μὴ ὑπολαβόντες ῥήματα προστακτικὰ μέλλοντος χρόνου. ὅπου γε πάντα συνωθεῖται εἰς τὴν τοῦ μέλλοντος ἔννοιαν. Ἐπὶ γὰρ μὴ γινομένοις ἢ μὴ γεγονόσιν ἡ πρόσταξις. τὰ δὲ μὴ γενόμενα ἢ μὴ γεγονότα, ἐπιτηδειότητα δὲ ἔχοντα εἰς τὸ ἔσεσθαι, μέλλοντός ἐστιν. Εἴγε καὶ τῶν προσταχθέντων τὰ μὴ γενόμενα, λόγον ἔχει μετὰ ἀποφάσεως καὶ τῆς τοῦ μέλλοντος ἐννοίας· οὐ δυνήσομαι. οὐ κρινῶ. καὶ γὰρ οὕτω φαμὲν, οὐ δύναμαι βαστάσαι, ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ, οὐ δυνήσομαι. Εἰς τὸ γενέσθαι οὖν ἢ μὴ γενέσθαι ἡ πρόσταξις γίνεται. Ἀποφασκομένη ἀπὸ τῆς τοῦ μέλλοντος ἐννοίας. Εἰς μὲν παράτασιν, σκαπτέτω τὰς ἀμπέλους. Εἰς δὲ συντελείωσιν, σκαψάτω τὰς ἀμπέλους. τί δὲ τὸ παρατάξαι τοῖς παραδεξαμένοις μέλλοντος προστακτικά. μόνον τὸ γραψέτω. καὶ τὸ, οἶσε θέειον γρηῦ. ἅπερ ἀπολύεται ἐντελέστερον ἐν τῷ περὶ προστακτικῶν. Ἀπαιτοῦντος δὲ καὶ νῦν τοῦ λόγου, ὀλίγα παραθησόμεθα. Ὅτι κριτικώτερον μὲν τὸ οἶσε.. κατ' ἐναλλαγὴν εἴρηται τῆς φωνῆς τῆς φέρε. τῆς γραψέτω. καὶ τὰ ὅμοια. οὐ κατὰ διάφορον μὲν χρόνον. κατὰ

θρου. οἷον τέ ἐστι τοῖς προσηγορικοῖς ὀνόμασι προσνέμειν ἄρθρον, καὶ ταῖς συντασσομέναις μετοχαῖς. Οὕτως ὁ δειπνήσας κοιμᾶται. καθότι καὶ ἐπὶ τῶν προσηγορικῶν καὶ ἐπιθετικῶν. ὁ ἵππος ὁ λευκὸς τρέχει. ὅπερ ταὐτὸ συνάγει τοῖς ἀπὸ τοῦ ἐπιθετικοῦ ἀρχομένοις σὺν τῷ ἄρθρῳ καὶ τοῖς ἀπὸ μετοχῆς. ὁ λευκὸς ἵππος τρέχει. ὁ δειπνήσας πάλιν κοιμᾶται. ἃ δὴ καὶ μᾶλλον καταλληλότερά ἐστι τῶν ὑπερκειμένων.

κθʹ. Ὅτι τὰ ἄρθρα ἀοριστωδῶς ἀκούεται.

Ἔτι κἀκεῖνο ῥητέον. ὡς ἡ προστακτικὴ ἐκφορὰ τῶν ῥημάτων αἰτία γίνεται τοῦ ἀοριστωδῶς νοεῖσθαι τὴν σύνταξιν τοῦ ἄρθρου, καὶ τῆς μετοχῆς. Ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω. ἡ γὰρ ὁριστικὴ ἔγκλισις, ἐπὶ ἐνεστῶτι καὶ παρῳχημένοις ἀναφορικωτέραν τὴν σύνταξιν ποιεῖται. ὁ τυραννοκτονήσας τιμᾶται. ὁ τυραννοκτονήσας ἐτιμήθη. Πάλιν γὰρ ἡ τοῦ μέλλοντος ἀοριστωδῶς νοεῖται, καθ' ἣν προετεθείμεθα τήρησιν. ὁ τυραννοκτονήσας τιμηθήσεται. πάνυ εὐλόγως. Εἴγε τὰ γενόμενα καὶ γεγονότα πάνυ εὐλόγως εὔδηλα. τὰ ἐσόμενα ἀδηλότερα. καὶ ἐντεῦθεν ἀοριστοῦται τὰ τῆς συντάξεως. καὶ προφανῶς ἐκ τοῦ τοιούτου δείκνυται, ὡς ἅπαντα τὰ προστακτικὰ ἐγκείμενα ἔχει τὴν τοῦ μέλλοντος διάθεσιν πρὸς τασσόμενα εἰς παρατατικὴν διάθεσιν. ἢ εἰς ὑπερσυντελικήν. Σχεδὸν γὰρ ἐν ἴσῳ

πλῆθος συμφανὲς ἐκ τοῦ ἀποβαλλομένου ἄρθρου. Καὶ πάλιν τοῦ ἑνὸς νοουμένου Πτολεμαίου, γυμνασιαρχήσας Πτολεμαῖος ἐτιμήθη. ἔστι καὶ ἐν προστακτικοῖς ἡ τοιαύτη σύνταξις. Ἐφ' οὗ καὶ τρίτος λόγος ἀνακύπτει. καὶ ἔστω ὁ μὲν πρῶτος τοιοῦτος. χρονικὴν διαφορὰν παρεμφαίνων. ὁ παῖς δειπνήσας, κοιμάσθω. ὁ δὲ δεύτερος, ἡνίκα πλῆθος παρεμφαίνεται. ὁ δειπνήσας παῖς κοιμάσθω. ἐφ' οὗ καὶ ἀοριστώδης ἡ σύνταξις γίνεται. τοῦ ἄρθρου ἔνθεν καὶ οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς τὰ τοιαῦτα μόρια ἀοριστώδη ἐκάλεσαν. Τρίτος δὲ, ὃς τὴν αὐτὴν μὲν ἔχει σύνταξιν. οὐ μὴν ἀοριστωδῶς πάντως νοεῖται. ἀναφορικῶς δέ. Φέρε γάρ τινα δειπνῆσαι τῶν παίδων. καὶ μετὰ τοῦτο γίνεσθαι τὰ τῆς προστάξεως. καὶ πάλιν τὰ τοῦ λόγου τῇδε καταστήσεται. ὁ δειπνήσας παῖς κοιμάσθω. καθὼς ἢ ἐν πᾶσιν ἀτακτήσει παῖς, ἐφ' οὗ αὖ φαίη ὁ διδάσκαλος ὁ ἀτακτήσας παῖς, τυπτέσθω. οὐκ ἔστιν ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐν τριβεστέρᾳ χωρὶς ἄρθρων λεγομένη, καθάπερ ἐπὶ τῶν κυρίων. εἴγε τὰ κύρια διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἰδιότητα οὐχ οὕτως προσδέεται τοῦ ἄρθρου, καθάπερ τὰ κοινὴν ἔννοιαν ἔχοντα. δυνάμει γὰρ συντέλλεται ἐκ τῆς πολλῆς κοινότητος τῇ παραθέσει τοῦ ἄρθρου. Εἴγε ἀοριστῶδες μὲν, τὸ, παῖς δειπνήσας ἐκοιμήθη. οὐ μὴν τὸ ὁ παῖς δειπνήσας ἐκοιμήθη, εὐπαράδεκτον δὲ τὸ ὁ Πτολεμαῖος δειπνήσας ἐκοιμήθη οὐχ οὕτως ἀπαιτοῦν τὸ ἄρ-

ἐγχωρεῖ τοῦ ἄρθρου. καθὸ ἀπὸ μιᾶς ὕλης τῶν ὀνομάτων ἄγεται. τὸ δὲ ἑτέρου, ὁ σεμνὸς, σοφός ἐστιν. ὁ σεμνὸς, φρόνιμός ἐστιν. ὁ σώφρων ἀγαθός ἐστιν ὁ ἀγαθὸς σώφρων ἐστί. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ῥημάτων ὁ αὐτὸς λόγος.

κζʹ Περὶ συντάξεως μετοχῶν. καὶ ὀνομάτων. καὶ διαφορᾶς τῶν συνόντων ἄρθρων.

Συμφέρεται τοῖς ὀνόμασι καὶ ἡ τῶν μετοχῶν σύνταξις. καθ' ὃν ἐπεδείξαμεν λόγον ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. Μετὰ μὲν οὖν κυρίων, ἡνίκα οὕτω φαμέν. ὁ Πτολεμαῖος γυμνασιαρχήσας ἐτιμήθη. ὁ Διονύσιος τυραννήσας ἐμέμφθη. ὥσπερ καὶ χωρὶς ἄρθρου τὸν αὐτὸν λόγον συγκλείει, καὶ ἡ μὲν τοιαύτη σύνταξις, χρονικῶς νοεῖται. Μετὰ τὸ γυμνασιαρχῆσαι ἐτιμήθη. Μετὰ τὸ τυραννῆσαι ἐμέμφθη. εἰ δὲ αἱ μετοχαὶ προσλάβοιεν τὰ ἄρθρα, πλειόνων Πτολεμαίων ἔμφασις νοεῖται. ὥς που οὐκ ἀπιθανῶς ἐστὶ φάναι. Ὡς τὰ ἑνικὰ ἄρθρα παρεμφαίνει καὶ πλῆθος. εἰ γὰρ τῇδέ τις ἀποφαίνοιτο, ὁ γυμνασιαρχήσας Πτολεμαῖος ἐτιμήθη, οὐχ ἕνα δηλώσει Πτολεμαῖον, ἀλλὰ πλείονας. ἐξ ὧν ὁ εἷς τιμῆς μετέλαβεν.

κηʹ Ὅτι παράθεσις ἑνικοῦ ἄρθρου πλήθους ἔννοιαν παρίστησι.

Ὅτι δὲ τὸ ἄρθρον αἴτιόν ἐστι τῆς παρεμφάσεως τοῦ

φικτον μὲν τὸ τ̃ ῥήματος κατάλληλον δὲ τῆς μετο χῆς· λέγω τὸ ἐξεναρίζων, τῇ προκειμένῃ συντάξει ἀδιαφόρως τὰ ἄρθρα προστιθέσται. Εἰ ὡς εἴπομεν τὰ ἐπιφερόμενα ῥήματα πρώτης κατηγοροίη ποιότητος. Πάλιν δὲ ἔστω ὑποδείγματα τ̃ μὲν προτέρου, ὁ γραμματικὸς Τρύφων ἀείδει· ἦν γὰρ ἀσύνετον φάναι ὁ Τρύφων γραμματικὸς ἀείδει· τοῦ δὲ δευτέρου, ὁ γραμματικὸς Τρύφων καλεῖται· ὁ γραμματικὸς Τρύφων παρεγένετο· ὁ Τρύφων γραμματικὸς παρεγένετο· καὶ σαφὲς ὅτι τὰ ῥήματα κατηγοροῦντα τοῦ ἐπιθετικοῦ, εὐλόγως τὴν τοῦ ἄρθρου σύνταξιν παρείλετο· ἔνθεν δὲ τὰ τῆς ἀναστροφῆς δῆλα· οὕνεκα τὸν χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα· εἰ γὰρ ἀφέλοι τις τὸ, ἠτίμησεν, αὐτοθεὶ δὲ τὸ ὀνόμασι, διάφορον πάλιν ἔχει τὴν σύνταξιν· οὕνεκα τὸν χρύσην ὠνόμασεν ἀρητῆρα·

κϛ´ Πότε ἓν ἄρθρον παραλαμβάνεται ἐν ταῖς συντάξεσι καὶ πότε δύο.

Η αὐτὴ σύνταξις καὶ ἐν προσηγορικοῖς· καὶ ἐν ἐπιθετικοῖς· ὁ λευκὸς ἵππος τρέχει· ὁ ἵππος λευκός ἐστιν· εἰ μὲν τοι εἴη δύο ἐπιθετικὰ, δύο καὶ τὰ ἄρθρα προσγίνεται· πάλιν τῶν προειρημένων ῥημάτων ὑποστελλομένων, ὁ σεμνὸς, ὁ καλὸς ὑβρίζεται· ὁ φρόνιμος, ὁ ἀγαθὸς ἐξέστη τοῦ καθήκοντος· πρόδηλον τὸ ἀκατάλληλον, εἰ ἀφέλοι τις τὸ ἕτερον τῶν ἄρθρων· καὶ δῆλον ἐστιν ὡς οὐ τὸ θάτερον

τῶν λεγομένων τρόπων, οὐδὲ ἔννοιαν παραθέμενος.

κέ. Πότε τοῖς ἐπιθετικοῖς· καὶ πότε τοῖς κυρίοις ἢ προσηγορικοῖς.

Τὰ δὲ ἐπιθετικὰ ἐπὰν συντάσσηται κυρίοις ὀνόμασι, πάντως σὺν ἄρθροις λέγεται, εἰ μὴ τὰ ὑπαρκτικὰ τῶν ῥημάτων ἐπιφέροιτο. Ὁ γραμματικὸς Τρύφων ἀναγινώσκει. Ὁ φιλόσοφος Τρύφων περιπατεῖ. καὶ οὐκ ἄλλως ἀποστήσεται τὸ ἄρθρον, εἰ μὴ ὑπαρκτικὴ μετοχὴ ἐπενεχθείη. γραμματικὸς ὢν Τρύφων ἀναγινώσκει. φιλόσοφος ὢν Δίων διαλέγεται. πάνυ εὐλόγως· διὰ τὴν νῦν ἐμφανιζομένην ποιότητα, διὰ τῆς ὤν. οὐδὲ γὰρ ἐν ῥήματι τὸ τοιοῦτον ἐδύνατο παραληφθῆναι ἕνεκα τοῦ ἐπιφερομένου ῥήματος. Ἐπεὶ καὶ δύο ῥήματα οὐ δύναται μίαν σύνταξιν ἐπιδέξασθαι δίχα συμπλοκῆς. καὶ σαφὲς ἐκ τοῦ ὑποδείγματος, τοῦ μὲν προειρημένου, ὁ φιλόσοφος Δίων διαλέγεται. τοῦ δὲ δευτέρου, φιλόσοφος ὢν Δίων διαλέγεται. τοῦ δὲ τρίτου, φιλόσοφός ἐστι Δίων καὶ διαλέγεται. οὐ γὰρ συστήσεται δίχα τοῦ καὶ συνδέσμου· φιλόσοφός ἐστι Δίων διαλέγεται. H Εἴρηται δὲ ἀκριβέστερον ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐν τῷ περὶ μετοχῶν. ἐν ᾧ καὶ ἐπεδείξαμεν, ὡς τὸ, αὐτὰρ ὁ βῆ Ρῆσόν τε καὶ Ἀντίφονον ἐξεναρίζων. εἰ μὴ ἔστιν ὄνομα τὸ βήρησον, ἐπὶ ῥῆμα πάντως τὸ συγκλεῖον τὴν διάνοιαν ἀναζητήσεται τὸ τέλος. λέγω τὸ ἐξενάριζεν. εἰ δὲ ἐγκεῖται τὸ βῆ ῥῆμα, ἀνέ-

γεται τοῦ προκαταγγελμένου, ἐν τῷ ὕστατος ἄρνειος μήλων ἔστειχε θύραζε. τοῦ κατὰ νῶτα λαβών. εἰ γὰρ μὴ οὕτως εἴη οὐ λείπει τὸ ἄρθρον. πληρέστερον γὰρ ἐκεῖ προσκείσεται. τὰ δὲ μῆλα λαβὼν ἀπεδείρετο. Προκατείλεκτο γὰρ καθ᾽ ὃν καιρὸν ἐνεβιάζετο ὑπὸ τῆς κίρκης. δῆλον ὁ λόγος ἐπὶ πάσης τῆς τῶν ῥημάτων συντάξεως. ὑποστελλομένων τῶν ἐσομένην ὕπαρξιν δηλούντων. ἔστω ὑποδείγματα Διονύσιος ὁ γνώριμός μου, θέλει φιλολογεῖν. οὗτος ὁ αὐτὸς θέλει ἀναγινώσκειν. καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὁ αὐτὸς λόγος. Εἰ μέντοι ἐπιφέροιτο τὸ γενέσθαι, τὸ καλεῖσθαι, τὰ τούτοις σύζυγα, ἀπαιτήσεται τὸ ἄρθρον, Διονύσιος θέλει μοι γνώριμος γενέσθαι, θέων. γραμματικὸς θέλει καλεῖσθαι, πάνυ ἀλόγως. ἐσομένην γὰρ ποιότητα τὸ ῥῆμα ὑπαγορεύει. τὸ δὲ ἄρθρον, τὴν γενομένην οἶδεν. εἰ οὖν προσθείη τις καὶ τὸ ἄρθρον. ἕτερον προσθήσει ἐπιθετικόν. ἐφ᾽ ὃ ἐπενεχθήσεται τὸ ῥῆμα. ἐπεὶ τὸ ἄρθρον ἀπηνέγκατο τὸ ἕτερον, ὡς ἂν ἐν γνώσει προϋφεστώσῃ. Διονύσιος ὁ γνώριμός μου θέλει γενέσθαι φιλόσοφος. προφανὲς γὰρ πάλιν, ὅτι εἰ τὸ ἄρθρον τις ὑφέλοι, ἀκατάλληλον τὸ τοῦ λόγου γένοιτο ἄν, τοῦ ῥήματος οὐ δυναμένου εἰς τὰ δύο ἐπίθετα ἐγχωρῆσαι. καὶ κατ᾽ ἄλλας δὲ συντάξεις δύο ὀνομάτων εἰς ἓν πρόσωπον συντεινόντων, διαφορά τις ἐστὶ τῶν προκατειλεγμένων ῥημάτων. ἐξ ὧν καὶ ὁ Τρύφων ἤρξατο τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις σύνταξιν παραδιδόναι. Τῶν προκα-

ματος διάθεσις κλίνεται. ὁ ἐμός. τοῦ ἐμοῦ. τῷ ἐμῷ. Συμμεθίσταται δέ τι καὶ ἐπὶ τοῦ γένους. ἡ ἐμή. τὸ ἐμόν. προφανὲς γὰρ ὅτι ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον τοῦ κτήτορος. διάφορα δὲ τὰ κτήματα ἐν γένει. Ὁ αὐτὸς λόγος κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ. ἔστι γὰρ πάλιν. εἷς μὲν ὁ κτήτωρ, πλείονα δὲ τὰ κτήματα κατὰ πᾶν γένος. οἱ ἐμοί. αἱ ἐμαί. τὰ ἐμά. καὶ ἀμειφθῇ τὰ τοῦ ἀριθμοῦ, καὶ τὰ τοῦ ἄρθρου συναμείβεται. φέρε δὲ πλείονας ἑνὸς ἀγροῦ ἐπικρατεῖν. φαίης ἂν ὁ ἡμέτερος ἀγρὸς σκάπτεται. τοῦ ἄρθρου ἑνουμένου πρὸς τὸ ὑποκείμενον κτῆμα, καθὼς οὖν πρόκειται ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, οὐδ᾽ οὕτως ἐπὶ τὴν δεῖξιν φέρεται τῶν ἀντωνυμιῶν τὰ συναρτώμενα ἄρθρα. Καὶ αὕτη δὲ ἐστιν ἀπόδειξις. τοῦ τὸ ὦ μὴ εἶναι ἄρθρον. καθότι προτίθεται ἔσθ᾽ ὅτε δεικτικῶς τῆς, οὗτος. καὶ τοσαῦτα περί τε τῶν μοναδικῶς προσλαμβανόντων τὰ ἄρθρα, καὶ ἔτι τῶν ἀπροσλήπτων.

κδ' Πότε τῆς αὐτῆς συντάξεως οὔσης, προστίθεται τὰ ἄρθρα καὶ οὐ προστίθεται.

Η γε μὴν ὑπόλοιπος σύνταξις κατὰ μίαν προφορὰν ἰδιωτικοῦ, πρὸς τὸ δέον τοῦ λόγου τὰ ἄρθρα προσλήψεται. Ἵππος τρέχει. ἢ ἐπὶ προεγνωσμένῳ. τῷ ἵππῳ. ὁ ἵππος τρέχει. πλεῖον κατηγόρησεν. ἔνθεν φαμὲν λείπειν τὸ ἄρθρον, ἐν τῷ, ἀρήϊον δέ μοι οἴω δυνήμαδες ἑταῖροι. καθὸ περὶ ἐκείνου διαλέ-

θρα εἰς μίαν τὴν εὐθεῖαν ἀναφέρεται οὐκ ἄρα ἐν τῷ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς κατηνάγκασται τὸ ἕτερον τῶν ἄρθρων ἐπὶ τὴν ἀντωνυμίαν φέρεσθαι. Ἡ οὖν ἐμοῦ δὶς οὖσα γενική, τὸ μὲν, τοῦ κτήτορος ἔχει τὸ πρόσωπον ἀντωνυμικόν· ἐξ οὗ καὶ τὴν ὀνομασίαν εἶχε· τὸ, ἀντωνυμία καλεῖσθαι· ὅπερ ὁμολογεῖ τὴν δεῖξιν τοῦ ὡρισμένου προσώπου· καὶ ἔτι τὴν μετάβασιν τὴν ἐπὶ τὸ δεύτερον καὶ τρίτον· τὸ δὲ ἕτερον, τοῦ ὑπακουομένου κτήματος· ὃ κλίσιν ποιεῖται τὴν εἰς τὰς πτώσεις· μετάθεσίν τε τὴν εἰς τὰ γένη· ἀριθμούς τε τοὺς κατὰ ἀκολουθίαν τοῖς ὀνόμασι· τὸ γὰρ ἀντωνυμικὸν πρόσωπον ἐν γενικῇ μόνον νοούμενον, ἄκλιτόν ἐστιν εἰς τὰς πτώσεις· ἡ γὰρ πτῶσις· ἡ γενικὴ κρατεῖ τὴν κτητικὴν ἔννοιαν· διὰ τοῦτο καὶ πᾶσα κτητικὴ ἀντωνυμία μετὰ τοῦ κτήματος εἰς γενικὴν ἀναλύεται· καὶ φαίνεται, ὅτι αἱ μὲν πρωτότυποι, οὐ κλίνονται εἰς τὰς πτώσεις· αἱ δὲ κτητικαὶ, οὐκ εἰς ἄλλο τι, ἢ εἰς πτώσεις καὶ εἰς ἀριθμούς· καὶ ἕνεκα τούτων τοῖς δύο προσώποις ἴδια μόρια παρίσταται τῷ μὲν ὀνομαστικῷ, τὸ ἄρθρον· τῷ δὲ ἀντωνυμικῷ ἡ συνήθως ἐπιταττομένη ἐπιταγματικὴ ἀντωνυμία, κατὰ μίαν πτῶσιν τὴν γενικήν· ἣν καὶ φαμὲν μόνην ἐγκεῖσθαι ἐν τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ. Ἀλλ᾽ ἑὸν αὐτῶν χρεῖος, ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ· αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν, ἢ καὶ ἑὸν αὐτοῦ χρεῖος.

Ἐν δὲ ἁπάσαις πτώσεσι τὸ ἄρθρον, καθὸ ἡ τοῦ κτή-

τῆς συντάξεως. ἔδοξε καὶ τῇ τοιαύτῃ αὐτωνυμίᾳ ἴδιον ἄρθρον προσνέμειν καὶ τῷ ὑπακουομένῳ σχήματι. ἔστι δὲ παραπέμπεσθαι τὴν τοιαύτην πιθανότητα πρῶτον. Εἰ ἑκατέρῳ μορίῳ πρόσεστιν ἄρθρον, τί οὐκ ἤρξατο ἀπὸ τοῦ, ὁ ἐμὸς, καὶ ἐπήνεγκε τὸ, ὁ πατὴρ μετὰ τοῦ ἄρθρου. καὶ φαίνεται ὅτι ἐν ἴσῳ τὰ τοῦ λόγου ἐγένετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς προτέρας, δύο ἦν τὰ ἄρθρα· ἐπὶ δὲ τῆς δευτέρας, ἀδύνατον ἦν δύο ἄρθρα παραθέσθαι. Δεύτερον, οὐ παρὰ τὰς μεταθέσεις τῶν ἄρθρων, καὶ τὰς ἐξ αὐτῶν γινομένας διαφορὰς τῆς φράσεως, ἀποστήσεται τοῦ μὴ συμφέρεσθαι τοῖς ὀνόμασι τὰ ἄρθρα. εἴγε διαφέρει τὸ, οἱ νῦν ἄνθρωποι ἀγαθοί εἰσι. τοῦ νῦν οἱ ἄνθρωποι ἀγαθοί εἰσι καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις τολμήσει φάναι, ὅτι οὐ τὸ οἱ. τοῦ ἄνθρωποι ἐστὶν ἄρθρον. οὐκ ἄρα παρὰ τὴν ἐξαλλαγὴν τῆς φράσεως, κατὰ τὴν μετάθεσιν, οὐχὶ τοῦ σχήματός ἐστι τὸ ἄρθρον, ἐν τῷ, ὁ ἐμὸς πατήρ. καὶ ἐν τῷ, ἐμὸς ὁ πατήρ. τὴν δὲ τούτων διαφορὰν, κατὰ τὸ δέον ἀκριβώσομεν. τὸ μὲν δύο ἄρθρα κατὰ μιᾶς πτώσεως φέρεσθαι, οὐκ ἔστιν ἀσύστατον. Ἔστι γοῦν φάναι ὁ πατὴρ ὁ ἐκείνου. καὶ προφανὲς ὅτι τῷ, πατὴρ τὰ δύο ἄρθρα συντείνει. ἐπεὶ πῶς ἡ ἀπαράδεκτος αὐτωνυμία τῶν ἄρθρων, ἐν γενικῇ πτώσει εὐθείας ἄρθρον παραδέχεται. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων. ὁ δοῦλος ὁ τοῦ ἀριστάρχου πρὸς ἐμὲ ἦλθεν ἰδοὺ γὰρ καὶ ἡ γενικὴ τὸ ἴδιον ἐπέχει ἄρθρον. καὶ τὰ λειπόμενα δύο ἄρ-

σύζυγοι. οὐδὲ ῥητέον, ὅτι μὴ παρὰ τρίταις. ἀλλὰ καὶ αἱ σύζυγοι ταῖς κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον. ὧν ἡ σύνταξις οὐ παράδεκτος. μὴ δὲ ἐκεῖνό γε παραλελείφθω, ὡς ἐξαιρέτως ἡ ἀττικὴ χρῆσις, οὐδὲ οὕτως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παρελάμβανε. ὡς ἐν τῷ, τὸν ἐμέ, τὸν σέ. αὐτίκα γοῦν καὶ παρὰ καλλιμάχῳ. τὸν σὲ κροτοπιάδην. εἴγε πάλιν ἡ τοιαύτη σύνταξις ἐπίφορος πρὸς τὴν τοῦ ἄρθρου παράθεσιν. Προείρηται δὲ ἡμῖν ὡς καὶ ἐξοχῆς ἕνεκα τὰ ἄρθρα παραλαμβάνεται. ἀλλὰ καὶ τὰς καλουμένας συνάρθρους ἀντωνυμίας, ἐν πρώτῳ, καὶ δευτέρῳ προσώπῳ δεικτικῶς παραλαμβανομένας, οἰήσεταί τις παραδέχεσθαι τὰ ἄρθρα, ἐν τῷ, ὁ ἐμός. ὁ σός. ἢ ὁ ἡμέτερος. ἦν δὲ ἡ σύνταξις οὐ τοῦ ἀντωνυμικοῦ προσώπου. λέγω τοῦ κατὰ τὸν κτήτορα. τοῦ δὲ ὑπακουομένου κατὰ τὸ κτῆμα. λέγω τὸ, δοῦλος ἢ τὸ οἶκος. ἤ τινος τῶν τοιούτων. Ἄβρων μέντοι ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμίας, οὐκ εἶναί φησι τὰ ἄρθρα τῶν ὑπακουομένων. λόγῳ τοιούτῳ. Εἰ γὰρ τὰ ἄρθρα ἐπὶ τὰ ὑπακουόμενα φέρεται, πάντως ἂν τὴν αὐτὴν καταλληλότητα ἐφύλασσον ὑπερβιβασθέντα πρὸ τῶν ὀνομάτων. οὐ τοῦτο δέ ἐστι τὸ, ὁ ἐμὸς πατὴρ τῷ, ἐμὸς ὁ πατήρ, καὶ ὅθεν τοῖς τοιούτοις ἀνεπληρώθη τὸ ἄρθρον τοῦ ὀνόματος, ἐν τῷ, ὁ πατήρ, πῶς ἔτι ὁ ἐμὸς ἄρθρον προσλαμβάνει, ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς φιλοσοφεῖ, εἰ μὴ ἡ ἀντωνυμία ἄρθρου εἴχετο. καὶ ἕνεκα τῆς τοιαύ-

ἄρθρον. Εἰκός τινα φῆσαι. εἰ πρὸ τῶν δεικτικῶν μορίων τὰ ἄρθρα οὐ τίθεται, ἐχρῆν αὐτὰ μόνον ταῖς δεικτικαῖς ἀντωνυμίαις μὴ συνεῖναι. ταῖς γε μὴν κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, πάλιν ὑποστελλομένων τῶν δεικτικῶν ἀκωλύτως προσαρτᾶσθαι. ἀλλ' οὐδ' αὗται δέονται τοῦ ἄρθρου. δι' αὐτῶν γάρ εἰσιν ἀναφορικαί. ὥς τε καὶ ἀποδείξομεν ἀμοιβὴν γινομένην αὐτῶν τε καὶ τῶν ἄρθρων.

κγ' Ὅτι μόνη ἡ αὐτὸς τὸ ἄρθρον προσέλαβεν.

Ἀλλὰ πῶς πάλιν ἡ αὐτὸς ἄρθρον προσέλαβεν, εἴπερ ἀναφοραὶ οὐ προσλαμβάνουσι. καὶ πρὸς τοῦτο δέ ἐστι φάναι. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις μορίοις τὸ τοιοῦτόν ἐστιν εὑρέσθαι. εἴγε ἔγκειται ἐν τῷ πριαμίδης ὁ υἱός. καὶ ἀναγκαίως πρόσκειται ἐν τῷ πριαμίδην νόθον υἱόν. ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς, ἔγκειται τὸ μᾶλλον. καὶ πολλάκις συμπαραλαμβάνεται ἡ τοῦ μᾶλλον σύνταξις. ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε. Τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἔγκειται μὲν ἐν τῇ αὐτός ἡ ἀναφορά, ὁπηνίκα δ' ἑτέρα προσγίνεται, τὸ ἐγκείμενον τῆς ἀναφορᾶς ἐν τῇ αὐτὸς συμπαραλαμβάνεται διὰ τοῦ ἄρθρου. δηλοῦντος καὶ αὐτοῦ ἀναφοράν. καὶ οὕτω δὶς ἀναφέρεται. ὡς δὶς καὶ ἀποτέταται τὸ, ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε. προφανὲς δ' ὅτι τῇ συνηθεστέρᾳ ἀντωνυμίᾳ προπεχώρηκε τὸ τῆς συντάξεως. ἡ τοί, καὶ ἡ ἕ, καὶ ἡ μίν, καὶ αἱ

τὰ μὲν ὀνόματα μετὰ ἄρθρων ἐκφέρεται, αἱ δὲ ἀντὶ τούτων παραλαμβανόμεναι ἀντωνυμίαι, ἀπεώσαντο τὴν τῶν ἄρθρων παράθεσιν; ἢ τάχα καὶ τῆς φωνῆς ἐπιζητούσης τὴν τῶν ἄρθρων σύνταξιν ἕνεκα τοῦ συγκεχυμένου κατὰ τὴν φωνὴν γένους. ἔστιν οὖν πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι· ὅτι ὡς παρ' αὐτὰ τὰ ὀνόματα δι' ἅτινα παρεπόμενα, οὐδ' ὅλως δύναται ἄρθρον παραδέξασθαι, ὡς ἐδείχθη, τὸν αὐτὸν ἄρα τρόπον καὶ τὰ μόρια τὰ ἀντὶ τούτων παραλαμβανόμενα, ὑφέξει αἰτίαν τῆς ὑπερβολῆς τῶν ἄρθρων. προσώπων ἀοριστουμένων διακριτικά ἐστι τὰ μόρια. διὸ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν πρόσωπα νοούμενα ἐν ὁρισμῷ καταλαμβάνεται. καὶ σαφὲς ὅτι αἱ ἐξ αὐτῶν ἀποδείξεις πρῶται ἔφοδοί εἰσι τῶν ὑποκειμένων προσώπων. οὐ δεόμεναι τῆς τῶν ἄρθρων συντάξεως. οὐ γὰρ ἀναφέρεται τὰ πρόσωπα. ὑπ' ὄψιν δὲ δείκνυται. ἀναγκαίῳ ἄρα λόγῳ κεκώλυται τὰ τῆς συντάξεως τρόπον ἔχοντα τῶν ἀντεστραμμένων. ὃν γὰρ τρόπον κατὰ τῶν στοιχείων ἐστὶν ἐπινοῆσαι τὰ ὑποτακτικὰ οὔποτε προτακτικὰ γενόμενα τῶν, οἷς ὑποτάγη, τὸν αὐτὸν τρόπον στοιχείου λόγον ἐπέχοντα τὰ μέρη τοῦ λόγου, τὸ τοιοῦτον ἀποδείκνυται. προτακτικὴ γάρ ἐστιν ἀντωνυμία ἡ πρώτην θέσιν ἐπαγγελλομένη τῶν προσώπων. ἡ δὲ τῶν ἄρθρων παράθεσις, ἐν δευτέρᾳ τάξει παραλαμβάνεται, ὑποταγέντων ταῖς ἀντωνυμίαις. ἐγὼ ὁ λαλήσας. τὴν γὰρ πρώτην θέσιν τοῦ ἐγώ, ἀνεπλήρωσε τὸ

εὐριπίδου περιέχουσι τὸν θηβαϊκὸν πόλεμον. τὸ πρῶτον Ἀλκαίου ἀνέγνων. καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν χωρὶς ἄρθρου οὐ δυναμένων ἐκφέρεσθαι. καὶ ἔτι τῶν μὴ δυναμένων ἄρθρον προσλαβεῖν.

κβʹ Ὅτι οὐδὲ αἱ ἀντωνυμίαι τὰ προτακτικὰ ἄρθρα γινώσκουσι.

Ἐξῆς ῥητέον περὶ τῆς τῶν ἄρθρων συντάξεως πρὸς τὰς ἀντωνυμίας. ἅς τινες ἐξαιρέτως συνάρθρους καὶ ἀσυνάρθρους ἐκάλεσαν. ὡς οὐ δυναμένων τῶν προκατειλεγμένων ὀνομάτων ἀσυνάρθρων καλεῖσθαι. καὶ ἴσως ἂν εἴη μᾶλλον ἡ τοιαύτη θέσις. καθὸ τὰ μὴ προσλαβόντα οὐδ᾽ ὅλως εὐπαράδεκτά εἰσιν εἰς τὴν παράθεσιν τῶν ἄρθρων. τὰ δὲ προσλαμβάνοντα, οὐδέποτε χωρὶς τούτων. καὶ γὰρ τὰ ἐν στερήσει λεγόμενα, ἐπιβάλλοντος ἀταξία νοεῖται. ἡνίκα γὰρ λέγομεν ἄτεχνον αὐλητήν, ἐπιβαλλούσης τῆς τέχνης ἀταξίαν παρίσταμεν. καὶ οὕτω φαμέν. οὗτος ἄφιλος. δέον γὰρ φιλικὸν εἶναι. ἦν καὶ τοῖς ὀνόμασι συμπαρεπόμενα τὰ ἄρθρα, καὶ τοῖς ἀπαιτήσασι παρείπετο ἂν τὸ καλεῖσθαι ἀσυνάρθροις ὀνόμασιν. Εἴπερ οὖν ἀναφορᾶς μὴ οὔσης παρέπεται ἡ τοιαύτη θέσις. ἐξ ἰδίας ἐννοίας ἀναγομένου τοῦ ὀνόματος. πῶς οὐ μᾶλλον τοῖς μὴ δ᾽ ὅλως δυναμένοις μορίοις ἐν παραδοχῇ τοῦ ἄρθρου γενέσθαι, ἡ τοιαύτη θέσις παρακολουθήσει. ὥσγε ἐκ τῶν εἰρημένων δεδείξεται. Οὐχὶ οὖν ἄτοπον ἔσται, πῶς

τὸ σύζυγον ἀναγκαίως ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, ἐν τῷ ὀνόματι, τῷ τοῦ οἷος· διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἰωνικὴ μετάθεσις ἐξηλλάγη τῶν μορίων· ἐπεὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα μετατιθέασιν οἱ Ἴωνες· καὶ τὰ δασέα εἰς ψιλά· ὡς ἐπὶ τὸ τάφος θετηπότες· ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῶν συναλοιφῶν· καθορᾶς πόλιν·

κʹ Ὅτι οὐχ ἧς ἄλλο τι οἱ Ἴωνες ἠδύναντο μεταβάλλειν τὸ π̄ ἢ εἰς κ̄, ὡς ἐν τῷ κοῖος καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Οὐ μὴν ἐπὶ τὸ ποῖος καὶ τῶν ὁμοίων· εἴτε κοῖός φασι καὶ κόσος· οὐ γὰρ διὰ τοῦ φ̄ ἐδύνατο τὰ τοιαῦτα μόρια ἐκφέρεσθαι· διὰ τὸ αὐτὰ προσδιδόμενον φωνῆεν δασύ· ἀλλ' οὐδ' ἄλλο τι σύμφωνον ἐδύνατο παραδέξασθαι, ἢ μόνον τὸ κ̄· δέδεικται γὰρ ὅτι καὶ αὐτὰ πρόσθεσις ψιλὸν ἀπαιτῇ σύμφωνον, ἀλλ' οὐδὲν ἐλλείπετο ψιλὸν ἢ τὸ τ̄· ὅπερ κατείληπτο εἰς τὸ τοῖος καὶ τόσος.

καʹ Ὅτι οὐδ' αἱ τῶν ἑλλήνων συντάξεις ἄρθρον προσλαβεῖν δύνανται.

Ἀλλ' οὐδὲ αἱ τῶν ἑλλήνων συντάξεις ἀναδέξονται τὴν τῶν ἄρθρων παράθεσιν· εἴτε ἐκ κοινῆς ἐννοίας, λέγω τῆς τῶν συνταγμάτων ἢ κτημάτων διάκρισιν πρώτην δηλοῦσι· πρῶτον Ἀλκαίου· φοίνισσαι Εὐριπίδου· ἐν γνώσει γὰρ τὰ τοιαῦτα γενόμενα, ἀκολούθως τὸ ἄρθρον προσλαμβάνει· αἱ φοίνισσαι

τὰ γένος ἀμείβεται ὁ ἵππος καὶ ἡ ἵππος· πῶς οὖν ὁ ποῖος καὶ ἡ ποία, τοῖς μὲν γὰρ ὀνόμασιν ἔθος ὅτι καὶ τὸ γένος συγκοινωνεῖ· οὐ μὴν τοῖς ἄρθροις· φαμὲν οἱ ἵπποι καὶ τοὺς ἵππους· πῶς οὖν φαμὲν ὁπόσοι ὁπόσους· ἀλλ' οὐδ' ἐν συνθέσει τις ὑπολάβοι τὸ ἄρθρον· καθὸ τὰ ἄρθρα οὐ συντίθενται· ἀλλ' εἰ καὶ συνετίθετο, διὰ τῆς τοιαύτης συνθέσεως ἀδυνατεῖ· εἴγε ἐδείξαμεν τὰ πύσματα μαχόμενα τῇ τῶν ἄρθρων ἐννοίᾳ· ἔτι κἀκ τῆς φωνῆς παραστήσασθαι τά τε παροξυνόμενα ἢ προπερισπώμενα, σύνθεσιν ἀναδεξάμενα προπαροξύνονται κοῦρος· ἄκουρος· ἐπίκουρος· δοῦλος ἄδουλος· πόνος ἄπονος· δημόσιος παραδημόσιος· πῶς οὖν ὁ ποῖος φαμὲν καὶ ὁπόσος· ἀλλὰ κἀκ τοῦ γένους· εἴγε τὰ σύνθετα πρόδηλον ἔχει τὴν κοινότητα τῶν ὀνομάτων· ὅπερ οὐ παρέπεται τῷ ὁποῖος καὶ ὁπόσος· ἔτι δὲ καὶ τοῖς ῥήμασιν ἑνικὰ ἄρθρα προτίθεται, ἐμφαίνοντα γένος ἀρσενικόν· τοῦ ὅπου· τῇ ὅπῃ· ἀλλ' ὡς γελοῖον τὰ τοιαῦτα ἄρθρα φάναι, σύνηθες κἀκεῖνα παραδέξασθαι ἄρθρα· καθὼς οὖν πρόκειται, αἱ τοιαῦται φωναὶ, ἁπλαῖ λέξεις εἰσὶ, κατὰ τὰς αὐτὰς ἀποδόσεις διάφορον πνεῦμα ἀπαιτοῦσι· τὸ οἷος ἀπὸ δασείας ἤρξατο καὶ πάλιν τὸ τοιούτου σύζυγον, καὶ τὸ φωνῆεν παρῃτήσατο, καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἐν τῷ φωνήεντι· καὶ ἐντεῦθεν παρεδέξατο τὸ ψιλὸν ἀντίστοιχον τὸ τ· τοῖος· καὶ ἔτι τὸ ποῖος· ἀρξάμενον πάλιν ἀπὸ ψιλοῦ ἀντιστοίχου, ἔχε

ιθ' Ὅτι ἀναγκαίως ἡ δασεῖα πρὸ τοῦ π ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνεχώρησεν· καὶ ὅτι ἐν τῷ ὁποῖος τὸ ο οὐκ ἄρθρον ἐστίν·

Οὐχὶ οὖν οἰήσεταί τις ἐν τῷ ὁποῖος ἄρθρον εἶναι τὸ ο· ἔκ τε τῆς φωνῆς καθὸ δασύνεται, οὐ δυναμένου τοῦ ο δασύνεσθαι πρὸ τοῦ π, καὶ καθότι ἐπί τι ἀναφέρεται ἡ σύνταξις προσώπου αὐτοῦ· ἐν τῷ ὁποῖός ἐστι Θέων, τοιοῦτός ἐστι καὶ ὁ Τρύφων· ἀλλ' ἔστι γε πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι, ὅτι οὐ τῷ, ποῖος τὸ ο προσῆλθεν· ἀλλ' ἔστιν ἁπλοῦν ἓν μόριον λόγου τὸ, ὁποῖος· σημαῖνον, οὐ τὴν ἐν τοῖς ἄρθροις ἀναφοράν, ὡς φαμὲν ὁ ἄνθρωπος παρεγένετο· ὁ ἵππος ἔδραμεν. ἐπί τινι γὰρ ἐγνωσμένῳ κατὰ τὴν ἰδίαν ποιότητα τὸ τοιοῦτον παραλαμβάνεται· ἥ γε μὴν διὰ τοῦ, ὁποῖος ἀναπόλησις, ὁμοιωματικὴν ἀνταπόδοσιν ζητεῖ, καθάπερ ἐπὶ τοῦ οἷος· ἴσως τὸ παρακολουθεῖ κἀπὶ τοῦ ὅσος καὶ ἡλίκος· οὐ γὰρ δήπου κἀπὶ τούτων ἄρθρων ἔννοιά τις ἐστιν· ἀδιαφόρως οὖν πάλιν τὰ ἀνταποδιδόμενα τοιαῦτ' ἔστι τοῖς ἀπὸ τοῦ ο καὶ τ ἀρχομένοις· καὶ γὰρ οὕτω φαμέν· οἷός ἐστι Τρύφων· τοιοῦτός ἐστι καὶ Θέων· τὸ αὐτὸ κἀπὶ τοῦ ὅσος καὶ ὁπόσος· καὶ τῶν ὁμοίων· καὶ τὰ παρεπόμενα δὲ γένη· καὶ ἔτι αἱ πτώσεις καὶ οἱ ἀριθμοί, ἐμφανῶς ἐνδείκνυνται, τὸ μὴ τὰ τοιαῦτα ἄρθρα εἶναι· συγκλίνεται γὰρ τοῖς πτωτικοῖς τὰ ἄρθρα· πῶς οὖν ὁποίου· καὶ ὁποίῳ καὶ ὁποῖον· κατὰ

τὰ γένος

ἀληθὲς κατὰ πολὺ διώκεται τὸ ω̄. κατὰ μηδένα τρόπον συνέπτωσιν ὀνοματικὴν ἀναδεδεγμένον. τὰ μέντοι διαφόρου ἀριθμοῦ καὶ διαφόρου γένους συμφερόμενα, ἄρθρα μὲν οὐδέποτ' ἐστίν. ἄκλιτα δὲ μόρια. σύνδεσμοι. ἐπιρρήματα. καὶ προθέσεις. καὶ σαφὲς ὅτι ἐν ᾧ οὐ σύνδεσμος οὐ πρόθεσις, ἐν τούτῳ ἐπίρρημα κλητικὸν ἄκλιτον. ἀλλὰ διὰ τί συμφέρεται ὀνόματι. ὅτι κλητικὸν ἐπίφθεγμα ὡς τὰ ὀμοτικά. λέγω, τὸ νὴ ἢ μά, τῇ αἰτιατικῇ πτώσει. καὶ οὐ πάντως ἄρθρα. ὧν καὶ ἡ σύνταξις, ἐπὶ τὰ συγκεχυμένα τοῦ ω̄ συντείνει. παντὶ γὰρ ἀριθμῷ συμφέρεται. παντὶ γένει. δείξομέν τε ὡς καὶ σύνδεσμοι ἐπὶ πτώσεις φέρονται διαφόρους. ἕνεκεν Ἀπολλωνίου. ἕνεκεν Διονυσίου. ἕνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου. καὶ οὐ τοῦτο τὸ ἐξαίρετον τῆς πτώσεως. ἀλλ' ὅτι ἐπιδέξεται τὸν ἕνεκα σύνδεσμον. οὐκ ἄρα παρὰ τὰς ἐξαιρέτους συντάξεις ἀποστήσεται τὰ μόρια τῆς ἐννοίας.

ια' Ὅτι τὰ πευστικὰ τῶν ὀνομάτων οὐ προσλαμβάνει ἄρθρον.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὰ πευστικὰ ὀνόματα ἀπαράδεκτά ἐστι, τῆς τῶν ἄρθρων παραθέσεως. ἐπεὶ ἃ μὲν ἐμφανίζει πρόσωπον προδεδηλωμένον. ἃ δὲ ἐν ἀγνοίᾳ καθέστηκε προσώπου. καθάπερ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐδείχθη.

καὶ ἐν θηλυκοῖς τε, διατί οὐχ ὁμοφωνεῖ ἡ εὐθεῖα
τῇ κλητικῇ· καὶ ἔτι ἐν οὐδετέροις, πῶς οὐ κατὰ τὴν
πληθυντικὴν προφορὰν αἱ εὐθεῖαι ταῖς κλητικαῖς
ὁμοφωνοῦσιν· ὅπερ ἐστὶν ἴδιον παντὸς ὀνοματικοῦ πα-
ραδέξασθαι τοῦ συνέχοντος κλητικήν· πῶς δὲ ἀ-
συνομένων τῶν δίχα τοῦ τ ἐκφερομένων ἄρ-
θρων, αὐτὸ ψιλοῦται· πῶς δ᾽ οὐχ ὁμοτονεῖ ταῖς
εὐθείαις· οὐ γὰρ ἀνέφικτον τὸ ω εἰς ὀξεῖαν τάσιν,
καθότι ἔνιαι τῶν συλλαβῶν· τί δέ, ἀποστερᾶται οὐκ
ἐνεκλίθη κατὰ τὰς αἰολικὰς ἀναγνώσεις ὑπὸ ἀ-
ριστάρχου· καθὸ καὶ τὰ ἄλλα τῶν προτασσομένων
ἄρθρων· ἢ ἐν ὑπονοίᾳ καὶ αὐτὸς οὐκ εἶχε τὸ μόρι-
ον· διατί οὐκ ἀπὸ τοῦ τ ἤρξατο, ὡς τὰ ἄλλα τῶν
προτακτικῶν· οὐ γὰρ ἀφορμὴ τῆς ἀποβολῆς τοῦ
τ, διότι ὑποτακτικὸν οὐκ ἔχει· ἢ καθότι οὐδὲ προ-
τακτικὸν ἄρθρον ἐστι· πρὸς τὴν συνέμπτωσιν τῶν
γενῶν φησι τρύφων· μὴ δὲ τὸ τῶν ἄρθρον χρὴ παρα-
δέχεσθαι, ὅτι τριγενές· εἰ δὲ τὸ τῶν ἄρθρον, καὶ τὸ
ω ἄρθρον· τὴν αὐτὴν σύμπτωσιν παραδεξάμενον·
ληρῶδες δὲ τὸ τοιοῦτον· πάνυ γὰρ ἄρθρον τὸ, τῶν
διὰ τὴν συνέμπτωσιν· εἴγε συναπήχθη τῷ πρὸς ὃ
ἤρτηται· μέμνηται γὰρ τῶν φίλων· μουσῶν· κα-
λῶν· καὶ σχεδὸν πᾶσα συνέμπτωσις γενῶν· μίμη-
μά ἐστιν ὀνοματικῆς συμπτώσεως, κατὰ γένη·
καὶ ἐν σχήματι καταγένηται, ὡς ἐν τῷ μὰ τὼ θεώ·
ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ καλυψαμένω· καὶ τοσούτῳ μᾶλ-
λον ἀπαιτεῖται τὸ ἄρθρα εἶναι· καὶ εἰ τὸ τοιοῦτο ἀ-

ἰδοὺ καὶ τὸ λεῖπον τοῦ τ ἀνεπλήρωσε τὸ δώριον ἔθος· προτί· λέγοντι· φαντί· τοὶ ἄνθρωποι· ταὶ γυναῖκες· οὐκ ἀπιθάνως· ἡ γὰρ διάλεκτος κατάπυκνος ἐπὶ τὴν τοῦ τ χρῆσιν· προτί· λέγοντι· φαντί· πόρυτι· τύ· ἄλλα μυρία. εἰ γὰρ ἐκ μεταθέσεώς ἐστι τὰ τῆς χρήσεως, πολλῷ μᾶλλον ἐφελκύσεται τὸ λεῖπον. σαφὲς κἀκ τοῦ πνεύματος· οὐ γὰρ ἄλλως δασύνεται τὰ ἄρθρα, εἰ μὴ ἀποβάλλῃ τὸ τ. Ἔστι πιστώσασθαι κἀκ τοῦ οὐδετέρου ἀρξαμένου μὲν ἀπὸ τοῦ τ. λήξαντος δὲ εἰς ο· καθὸ ἀπῄτει ὁ παρασχηματισμὸς, τῶν εἰς ος ληγόντων ἀρσενικῶν· καὶ φαίνεται ὅτι εἰς ἐμφανισμὸν τοῦ συγκεχυμένου γένους κατὰ τὰς τοιαύτας αἰτίας, τὸ πάθος οὐκ ἀπίθανον ἐγένετο· αἱ γοῦν ἀντωνυμίαι οὐ βοηθούμεναι τῇ τοῦ ἄρθρου παραθέσει, ἐμιμήσαντο κατὰ τὸ οὐδέτερον τὸ λῆγον τοῦ ἄρθρου· ἐκεῖνο· τοῦτο· καὶ κατὰ συνεκδρομὴν τούτων· ὅτε φαμὲν αὐτό. Ἀναλογώτερον οὖν ὁ ἀττικὸς ἀποδοὺς τὸ ἄρθρον τῇ ἀντωνυμίᾳ, ἀπεπλήρου τὸ εἰς παρολκὴν πάθους παραλαμβανόμενον ἐν τῷ ταυτό. Ἔστι οὖν ἐκεῖνο φάναι· ὅτι δι' ὅσων συνάγεται λόγων ἡ ἀκολουθία τῶν ἄρθρων διὰ τοσούτων ἀνθιστατεῖ ἡ τοῦ ω φωνή· εἰ αἱ ἐγκλίσεις τῶν ἄρθρων μιμοῦνται τὴν ἐν τοῖς ὀνόμασι κλίσιν, κλητικὴ δ' οὐδέποτε πλείονι χρόνῳ χρῆται εὐθείας, πῶς τὸ ω πλεῖόν ἐστι τοῦ ο· τί γὰρ μᾶλλον οὐκ εἰς ο ἔλεξεν· ὡς πρὸς ἀκολουθίαν γενικῆς τῆς τοῦ· καὶ αἰτιατικῆς τῆς τόν.

το, ᾧ λόγῳ συλλαβαὶ καὶ αἱ μονογράμματοι· ἦν δὲ ἴδιον κλητικῆς τὸ ὦ.

ιζʹ Ὅτι αἱ εὐθεῖαι τῶν ἄρθρων ἀναγκαίως καὶ τὸ τ ἀπέβαλον, καὶ τὸ ὦ ἐπιρρηματικόν ἐστι.

Οὐ παρέλκον δ' ἐστὶ καὶ διὰ τῆς φωνῆς παραστῆσαι τὸ ἀκόλουθον τῶν ἄλλων, ὡς πρὸς τὴν αὐτὴν παράθεσιν τοῦ ὦ· τὸ μὲν τῆς εὐθείας, ὃ ἀναγκαίως, καὶ ἕτερον πάθος ἀνεδέξατο· λέγω τὴν ἀποβολὴν τοῦ τ· ἔμελλε γὰρ ταὐτὸ γίνεσθαι τῷ ὑποτακτικῷ· οὗ τὸ τῆς συντάξεως, οὐ ταὐτὰ ἀπαιτεῖ τῷ προτακτικῷ· ὡς δεδείξεται ἐν τῷ περὶ ὑποτακτικῶν· καὶ ἐντεῦθεν ἔμελλε τὰ τοῦ λόγου ἀκαταλληλότερα φαίνεσθαι· ὅτι γὰρ καὶ τὸ τ λείπει, σαφὲς ἐκ τοῦ τὴν αὐτὴν εἶναι κατάληξιν τῶν προτακτικῶν καὶ ὑποτακτικῶν· ἔστι δὲ τὸ ὑποτακτικὸν ὅς· καθότι καὶ ἐπὶ τοῦ, οὗ· καὶ τοῦ· καὶ ᾧ· καὶ τῷ· καὶ ὅν, καὶ τόν· σαφὲς κἀκ τοῦ πληθυντικοῦ· τὰ γὰρ εἰς οι πληθυντικῶν τὰ ἑνικὰ εἰς ος, κἂν ἐκ συνηρημένων ᾖ· ὡς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦς· καὶ τῶν ὁμοίων· συμφανὲς δὲ κἀκ τῶν πλαγίων θέσεων· εἴγε ἅπασαι αἱ τοιαῦται, τῶν εἰς ος εὐθειῶν εἰσι· καὶ ἔτι ἡ θεσσαλικὴ διαίρεσις, κατὰ ἑνικήν· λέγω ἐπὶ τῆς τοῖ ο· ὡς καλοῖο· θηλυκοῦ τε τοῦ ἡ· Πάλιν γὰρ τοῖς εἰς ος λήγουσι τὸ τοιοῦτον γένος παράκειται· οὐ γὰρ εἰς η ἔληξεν, εἰ μὴ συντάξεως εἴχετο τῆς τοῦ τ· καθότι καὶ τῷ νοητὸς, τὸ νοητὴ παράκειται.

παρακόλουθον τὰ τοῦ λόγου παρατήσεται μόρια, ὡς δὲ πρόκειται ἐκ τῆς παρεπομένης ἰδιότητος· φησὶ γοῦν ὁ Τρύφων· Καθότι ἡ κλητικὴ καὶ δευτέρου προσώπου ἦ, καὶ τὸ ὦ ἄρθρον συνόδευόν ἐστι τῇ συνηρτημένῃ κλητικῇ· Ἀλλὰ τὸ μὲν ὄνομα διασώζει τὸ ἴδιον κατὰ πᾶσαν θέσιν· εἴγε οὐκ ἴδιον αὐτῷ παρέπεται τὸ κατὰ πρόσωπα ἐγγίνεσθαι· ὅπουγε καὶ ἐν πρώτῳ καὶ δευτέρῳ παραλαμβάνεται· εἰμὶ Ὀδυσσεύς· καὶ ἀπὸ δευτέρου προσώπου Ὀδυσσεύς εἶ· συνοῦσα παρέχει τὴν ἰδίαν ποιότητα· ἥγε μὴν τοῦ ἄρθρου παράθεσις, ἐν ἰδίωμα ἔχει τὴν τῶν τρίτων προσώπων ἀναπόλησιν· ἐναντιώτατον δ' ἔχει τὸ ὑπ' ὄψιν παραλαμβανόμενον πρόσωπον, ὅπουγε καὶ τὸ· ἐμὸς ἐστί, προσλαμβάνον τὸ ἄρθρον κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον, οὐκέτι προσλαμβάνει ἐν τῷ ἐμὸς εἶ· διὰ τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον σύνταξιν. Εἰ ἄρα οὖν ταὐτὸ μόριον παρὰ τὸ ἀδιάφορον πρόσωπον καὶ ἄρθρον προσλαμβάνει, καὶ οὐ προσλαμβάνει, πῶς οὐ μᾶλλον καὶ τὰ τῇ φωνῇ παραλλάξαντα ἐκστήσεται τῆς τοῦ ἄρθρου παραθέσεως· μάλιστά γε τῆς φωνῆς ἐνδεξαμένης διὰ τῆς πάμπαν ἀκολουθίας τὸ ἀκοινώνητον τῶν ἄρθρων· ζητούσης ἄρα τῆς κλητικῆς δεύτερον πρόσωπον, ἀόριστον ζητεῖν εἰ τὸ ὦ ἄρθρον ἐστι. Πῶς οὖν κατελέχθη πρὸς πάντων. Φαίην ἂν συνεκδρομῇ τῶν ἄλλων πτώσεων ἐπεὶ τὰ ταύταις συνδιάζοντα ἄρθρα ἐκάλει

κῆς ἄρθρον μὴ φαίνοιτο ἄρθρον. Ὅτι σύνταξιν τὴν πρὸς τὸ δεύτερον πρόσωπον ποιεῖται.

Ἀλλ' ἔστι καὶ πρὸς ταῦτα φάναι; ὡς τὸ πρῶτον οὐκ ἀληθεύει, τὸ, μὴ ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι τὰ ἄρθρα. ἐν γὰρ τῇ δεούσῃ ἀκολουθίᾳ καταγίνεται. αὐτὸ μόνον, τῆς εὐθείας ἐμπαθοῦς γενομένης. ἀλλ' ὅτι ὀφείλει καὶ ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι, δῆλον ἐκ τοῦ ἐνηρτῆσθαι αὐτὸ τοῖς κατὰ ἀκολουθίαν πτωτικοῖς. καὶ ἕνεκα τούτου συνελεύσεται τῇ τούτων ἀκολούθῳ κλίσει. Ἐπεὶ πῶς ἂν ἄρθρον γένοιτο. ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖνό ἐστιν ἀναγκαστικὸν, τοῦ πάντως ἐν θέμασιν αὐτὸ καταγίνεσθαι· ἵνα μὴ διὰ μιᾶς λέξεως ἀκολούθου, μέρος λόγου καταχωρίζηται· τῷ μὴ ἐν πλήθει λέξεων τὰ μέρη τοῦ λόγου διακρίνεσθαι ἐν δ' ἐννοίᾳ ἰδίᾳ. ἀλλ' εἰ καὶ τὸ τοιοῦτόν τις μὴ δῷη, καθὸ καὶ μέρη λόγου ὄντα ἀνακόλουθα οὐ μὴν διαφεύγοντα τὸν μερισμὸν τῆς ἐννοίας, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἰδέαν τοῦ μερισμοῦ, ἐκεῖνο ἀληθεύει. Ὡς τὰ ἐκτὸς γιγνόμενα τῆς ἰδίας ἐννοίας, κἂν πάνυ τῆς δεούσης ἀκολουθίας ἔχωνται, κατὰ φωνὴν, ὡς ἔχει τὰ τῆς ὁμοφωνίας, οὐκ εἰς τὸν αὐτὸν μερισμὸν καταλήψεται. Πῶς οὖν οὐ μᾶλλον περιγραφήσεται, τὸ εἶναι ἄρθρον τὸ ὦ· ἀπονεῦσαν καὶ τὴν ἀκολουθίαν τῶν φωνῶν κατὰ πάντα τρόπον. καὶ ἐπὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου.

Y ἀποτεμνέσθω δὲ ὁ λόγος εἰς τὸ τοιοῦτον. ὡς οὔτε περὶ τὸ ἀκόλουθον τῶν φωνῶν, οὔτε μὴν περὶ τὸ ἀ-

ἔτι γ' ἔολπα. διστάζεται τὸ παρὰ Μενάνδρῳ· ὦ λάχης λάχης. πότερον ἐν σχήματί ἐστι τῷ προκειμένῳ, ἢ δεόντως μετὰ τοῦ ἄρθρου καὶ τὴν πτῶσιν ἔχει τῆς κλητικῆς· καὶ ἔστιν εἰς τὸ τοιοῦτο πάμπολλα παραθέσθαι.

ιϛ' Ὅτι ἀκόλουθα τὰ ἄρθρα κατὰ πτῶσιν, καὶ ὅτι τὸ ὦ οὐκ ἄρθρον ἐστίν.

Ὁ μὲν οὖν Τρύφων ἐκ τῶν παρεπομένων τῇ φωνῇ, ὡς ἔστι κατὰ πολὺ ἀφεστῶσα τῆς ἀκολουθίας τῶν ἄρθρων, περιγράφει τὸ μόριον τοῦτο ἰδέας· ἀλλὰ καὶ ἔτι διὰ τῆς ἐννοίας ἐν οἷς τὰ μὲν ἄλλα ἄρθρα τὴν ἐν τρίτοις προσώποις σύνταξιν ἀνεδέχετο· τὸ δὲ ὦ, τὴν ἐν δευτέροις· ἅπερ πάλιν ἀνασκευάζει ὃς τὸ κοινὸν τῆς δόξης προαγόμενος. καὶ πρὸς μὲν τὸν ἀπὸ τῆς φωνῆς λόγον φησὶ, μὴ δεῖν τὰ ἄρθρα ἐν ἀκολουθίᾳ εἶναι, καθότι καὶ ἄλλα πολλὰ ἀνακόλουθα κατὰ πτώσεις· καὶ τὰ σύνοντα γένη οὐκ εὔλογόν τε ἡγεῖται μιᾷ φωνῇ κεκλίσθαι τῶν ἄρθρων· ἵνα μὴ ἐν μιᾷ λέξει μέρος λόγου καταχωρίζηται. Πρὸς δὲ τὸν ἀπὸ τῆς ἐννοίας λόγον ὡς οὐκ ἐν τρίτῳ προσώπῳ καταγίνεται τὸ ὦ, ἐκεῖνό φησιν· ὡς οὐδὲ ἡ κλητικὴ ὄνομα εἴη· ἐπειδὴ πρὸς δεύτερον πρόσωπον τῶν ἄλλων πτώσεων τὴν ἐν τρίτοις προσώποις σύνταξιν ποιουμένων, καὶ τὸ ἀπεμφαῖνον τὴν κλητικὴν ὄνομα μὴ παραδέχεσθαι. Ἀπεμφαῖνον ἄρα καὶ τὸ τῆς κλητι-

ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ· καὶ τῷ δ' ἅμα κίε ἀδελφός· οὐ λέληθέ με ἡ ὑπαρκτικὴ τῶν ῥημάτων σύνταξις, παραδεχομένη μετὰ τοῦ ἀμφότεροι τὰ συνόντα ὀνόματα χωρὶς ἄρθρου· ἀμφότεροι φίλοι εἰσίν· ἀμφότεροι ἄνθρωποί εἰσιν· ἀμφότεροι γραμματικοὶ ὀνομάζονται. Καθὸ ὑπέκειτο μέν τις οἱ διὰ τοῦ ἀμφότεροι. Τὸ δ' ἐπιγεγενημένον ταύτῃ ἡ ὑπαρκτικὴ σύνταξις ἀφηγεῖται· ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τοιοῦτον ἀκριβέστερον φανήσεται.

κε΄ Ὁμοίως ὅτι καὶ αἱ κλητικαὶ ἀνέφικτοι εἰς ἄρθρων παράθεσιν.

Μετὰ μέντοι τὰς εἰρημένας συντάξεις τῶν ἄρθρων ἀκολούθως σκεπτέον, εἰ καὶ αἱ κλητικαὶ τῶν ὀνομάτων κατὰ τὴν κοινὴν δόξαν δεικτικαί εἰσιν ἄρθρων· διαστολὴν γάρ ἐξ αὐτῶν φησι γίνεσθαι τῶν συνεμπιπτουσῶν εὐθειῶν τε καὶ κλητικῆς. Ὁ θεῶν ὦ θεῶν· ὁ ἑλικῶν, ὦ ἑλικῶν· ἢ γοῦν καὶ αἱ φωναὶ ἐναλλαγεῖσαι τῶν ὀνομάτων κατά τι ἐθνικὸν ἔθος, πάλιν ἡ παράθεσις τοῦ ἄρθρου τὸ σχῆμα διελέγξει· κλητικῆς μὲν γάρ ἐστι τὸ θυέστα· ἀλλ' ὁ πηνίκα προσλαμβάνει τὸ ὁ ἄρθρον τῷ τηνικαῦτα συντάξεως τῆς κατ' εὐθεῖαν τυγχάνει· ἀτὰρ ὁ αὖτε θυέστ' ἀγαμέμνονι λίπε. Καὶ ἢ εὐθείας εἴη· πάλιν ἡ παράθεσις τοῦ ἄρθρου κλητικὴν σύνταξιν ἀποτελεῖ. Ὦ φίλτατ' αἴας· καὶ ἔτι ὦ φίλος· οὐ-

ἀμφότεροι· καὶ τῆς φύσεως τὸ τοιοῦτον ἀπαγγελλούσης, καὶ τοῦ συμπαρεπομένου λόγου.

Ἐξ οὗ δείκνυται ὡς οὐ ταυτόν ἐστι τῷ δύο, τὸ, ἀμφότεροι. Εἴγε κατὰ τὸν δέοντα λόγον τῷ, δύο καὶ τὸ ἄρθρον προστίθεται· καθὸ καὶ τοῖς ἑξῆς ἅπασιν ἀριθμοῖς· οὐ μὴν τῷ προκειμένῳ μορίῳ. Ἔστι δὲ αἰτία ἥδε· ἐπὶ δυάδος ἐγνωσμένης τὸ, ἀμφότεροι παραλαμβάνεται. Ἔστιν οὖν φάναι, δύο ἄνθρωποι τρέχουσιν· ὡς ἂν τοῦ δύο πρώτην γνῶσιν τὴν κατὰ τῶν ἀνθρώπων ὑπαγορεύοντος. τοῦ δὲ ἀμφότεροι δηλοῦντος, τὴν πάλαι γνῶσιν. ἔνθεν οὐδὲ ἔστι προσθεῖναι μετὰ τὴν τοῦ δύο σύνταξιν πρὸ τοῦ, ἄνθρωποι τὸ ἄρθρον· δύο οἱ ἄνθρωποι τρέχουσι· πρώτη γὰρ ἦν ἀφήγησις. ἡ δὲ πρόσθεσις τοῦ ἄρθρου ἐδείχθη ἀναπολοῦσα τὰ προδεδηλωμένα. Μετὰ μέντοι τὸ, ἀμφότεροι, ἀμφότεροι οἱ ἄνθρωποι τρέχουσιν· ἀμφότεροι οἱ φίλοι τρέχουσι· προέγνωστο γὰρ ἡ τοῦ ἀμφότεροι δυὰς καὶ διὰ τοῦτο ἀνέφικτος ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις. ἀναπολήθεῖσα γοῦν ἡ τοῦ δύο σύνταξις, δεικτικὴ γίνεται τοῦ ἄρθρου οἱ δύο ἄνθρωποι τρέχουσι· πρόδηλον οὖν ὅτι ἡ τοῦ ἀμφότεροι σύνταξις τὸ εὔχρηστον τοῦ ἄρθρου ὑπαγορεύουσα, ὡς πληρώσῃ, τὴν τούτου σύνταξιν ἀπεώσατο. Τὸ γὰρ ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, κατηγορεῖ τῶν ἐγνωσμένων, διὰ τῶν προκειμένων λόγων· λέγω δὲ Ἕκτορος καὶ Ἀλεξάνδρου.

Η ὅτι τὰ ἐπιμεριζόμενα μέρη ὄντα ὅλου ἀθροίσματος, κλητικὴν σύνταξιν ἀπαιτεῖ. δι' ἄλλης δὲ πτώσεως οὐκ ἐμφανίζεται κλῆσις, ἢ διὰ μόνης γενικῆς καὶ τοιαῦτα περὶ τῶν ἀεὶ συνυπαρχόντων ἄρθρων τοῖς πτωτικοῖς. ἑξῆς χωρητέον καὶ ἐπὶ τὰ ἀδυνατοῦντα μόρια τὴν σύνταξιν τῶν ἄρθρων παραδέξασθαι.

ιγ' Ὅτι τὸ ἀλλήλων ἀπαράδεκτον ἄρθρου.

Α νέφικτον δὲ τὸ ἀλλήλων εἰς ἄρθρου παράθεσιν. καὶ προφανές ἐστιν ἐκ τῆς παρὰ πᾶσι χρήσεως καὶ τοῦ συμπαρεπομένου λόγου. μετὰ ῥήματος γὰρ διαβατικὴν προσώπων παράθεσιν σημαίνει. ἀλλήλοις τρώσαντε. ἀλλήλοις δ' ἐλήϊσαν. ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα. αἱ δὴ τοιαῦται συντάξεις ἐν ὀρθῇ καὶ πλαγίᾳ πτώσει νοοῦνται. ἔστι δὲ τὸ προκείμενον ὄνομα ἐπὶ ὀρθῇ καὶ πλαγίᾳ. ἄλλοι γὰρ ἄλλων. καὶ ἄλλοι ἄλλοις, καὶ ἄλλοι ἄλλους. ὁποτέρᾳ οὖν πτώσει ἐπειδὰν προσέλθῃ τὸ ἄρθρον ἀκαταλληλότητα παρέξει. ἢ γὰρ τῇ λεγομένῃ ὀρθῇ, τὸ ἐγκείμενον τῆς πλαγίας οὐ παραδέξεται. καὶ ἢ τῷ τῆς πλαγίας, τὸ ἐγκείμενον τῆς ὀρθῆς ἀντικείσεται. ἑνὶ γὰρ ὀνόματι δύο προτακτικὰ ἄρθρα συντάττεσθαι, ἀμήχανον. καὶ οὕτως ἡ σύνταξις ἀνέφικτος ἐγένετο.

ιδ' Ὅτι καὶ τὸ ἀμφότεροι.

Ο μοίως ἀνέφικτον τὸ ἄρθρον πρὸς σύνταξιν τὴν τοῦ.

θεσίς ἐστι τοῦ ἄρθρου· συνιδιάζουσα τὸ ἐπιθετικὸν τῷ κυρίῳ ὀνόματι.

ια´ Ὅτι καὶ τὸ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν ἀθηναίων, ἀναγκαίως προσέλαβε τὸ ἄρθρον.

Υ πὸ τὸν αὐτὸν λόγον πίπτει καὶ ἡ τοιαύτη σύνταξις. βασιλεὺς Μακεδόνων Φίλιππος, ἀθηναίων τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν. Ἐστι γὰρ τὸ συμφραζόμενον τοιοῦτον· ἀθηναίοις χαίρειν. κἀπειδὴ οὐχ ἅπασι τοῦτο παρείπετο, ἦσαν γὰρ οἱ μὲν, δημόται, οἱ δὲ, βουλευταὶ, ἐδέετο δὲ τῆς διαστέλλοντος ἐπιθέτου, ἡ ἐπισταλτικὴ σύνταξις, ἀπεμέρισε τοὺς μὲν βουλευτὰς, διὰ τὸ, τῇ βουλῇ· τοὺς δὲ δημότας, διὰ τὸ, τῷ δήμῳ· ὥστε πάλιν τὸ συμφραζόμενον εἶναι, τοῖς βουλευταῖς καὶ δημόταις καὶ σαφὲς ὅτι τὴν τοιαύτην ἄθροισιν ἀπηνέγκατο τὰ ἀθροιστικὰ ὀνόματα. ἅπερ ἑνικῶς μὲν λέγεται, καὶ διὰ τοῦτο δύναμεις, τὸ, ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος πρὸς τὸ ὑπακουόμενον τὸ σχῆμα ὑπήκουσεν. Ἐδέει χεν ἄρα ὡς κατηναγκασμένη ἐστὶν ἡ σύνταξις τοῦ ἄρθρου, καὶ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χαίρειν.

ιβ´ Περὶ τῶν κτητικῶν δυναμένων ἄρθρον παραδέξασθαι.

Κ ἀκεῖνο δ᾽ ἐπιστατέον· τί δή ποτε οὐκ ἐν ἄλλῃ θέσει προσεχώρει τὰ τῆς συντάξεως· καὶ μάλιστα ἐν τῇ δοτικῇ, ἧς ἐστι σύνταξις μόνη δὲ τῇ γενικῇ.

τῆς ἐπιτρεχούσης τὰ ὀνόματα ἐπιθετικῆς προσθέσεως· Τρύφων ὁ γραμματικὸς· Δίων ὁ φιλόσοφος ἡ κατ' ἐθνικὴν σύνταξιν Ἀπολλόδωρος ὁ κυρηναῖος καὶ οὕτω τὰ κύρια ὑπεκλύεται τῆς εἰς πλείονα πρόσωπα συντεινούσης ἐννοίας. Διὸ καὶ τῇ προκειμένῃ συντάξει τοῦτο ἐνεχώρησεν· ἔνθεν καὶ ὁ Μενέλαος μεταπεμπόμενος τὸν Αἴαντα, οὐκ ἀπιθάνως διὰ δύο ἐπιθέτων τὸν Αἴαντα τῆς ὁμωνυμίας ἀπέλυσεν· ἐν τῷ, ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας· καὶ ἐν ἑτέροις· Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι. Σαφὲς δ' ὅτι καὶ ἡ προκειμένη σύνταξις, καὶ ἀμφότερα τὰ ἐπιθετικὰ ἀπαιτεῖ, ἕνεκα τοῦ διὰ φιλοφροσύνην παραλαμβανομένου ῥήματος· λέγω τοῦ χαίρειν· περὶ οὗ τῆς συντάξεως καὶ ὅλως τὰ τῆς συνεπείας κατὰ τὸ δέον ἐρήσεται. Ἄλλως πάλιν τὰ ἐπιθετικὰ τῶν ὀνομάτων διὰ πλείονος ὕλης χωρεῖ, πρόδηλον. Ἵν' οὖν καὶ τὸ τοιοῦτον ἀπαρτισθῇ τῆς συντάξεως, ἀναγκαίως προστίθεται τὸ ἄρθρον· σημαῖνον ἔσθ' ὅτε καὶ μοναδικὴν ἀναφοράν· καθὼς καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις ἐδιδάξαμεν. Ἔτι καὶ οὕτω φαίνεται τὰ ἄρθρα ἔσθ' ὅτε προστιθέμενα, ἰδιότητα ὀνόματος παρίστησιν· οὕτω γὰρ ἐκδήλου τὸ πλοῖον εἰς Ἀθήνας παραγενόμενον κατέπλευσεν. Εἰ χε τὴν συνέχειαν τοῦ ἄρθρου, ἐν τῷ, τὸ πλοῖον κατέπλευσε· καθὸ, καὶ ὡς τὸ, ὁ ποιητὴς ὑπαγορεύει τὸν Ὅμηρον, δεόντως ἄρα καὶ κατὰ τὸ τοιοῦτον ἡ πρὸς

μὴ ἐμέ· οὐ τοῦτο προστάσσοντες, ἅπαντας τοὺς ἐν ὑποστάσει ὑβρίζειν, τοὺς δὲ ἐπιτηδείους· ἐκεῖνό γε μὴν πάλιν ἐλλείπει. Ἡ δ' ἄλλοις μὲν ἕασσεν· θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ δέκτο δέπας· ἐμπεριεκτικὸν γάρ ἐστιν ἁπάντων τῶν συμπεριεχομένων θεῶν· οὔτε μὴν τὰ τοιαῦτα ἐλλείπει· ἄλλοι μὲν χαλκῷ· ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ· οὔτε γὰρ τῶν πάντων τὸ, ἄλλοι νῦν περιεκτικόν ἐστιν, οὔτε ἐκ τοῦ πρότερον ἐπιμερίζεται τὸ ἐπιφερόμενον· ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ. Ἐν ἴσῳ γὰρ ἀριθμῷ σχεδὸν τὰ τῆς συντάξεως ἐγένετο. Προσκείσεται γὰρ καὶ τὸ, ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, πάντες σοὶ ἐπιτίθενται· διὰ τὴν τοῦ ὅσοι σύνταξιν καθὸ προέλαβε τὴν ἀρχήν· δεδείξεται γὰρ ὅτι τῷ ἀοριστώδει ἐμποδίζει τὰς τῶν ἄρθρων παρεμπτώσεις

i Ὅτι ἀσύστατον χωρὶς ἄρθρων ἐκφέρεσθαι τὰς ἐν ἐπισταλτικῇ δοτικὰς τῶν ἐπιθετικῶν ὀνομάτων.

Ἔτι πᾶσα δοτικὴ ἐπιθετικοῦ ὀνόματος, κατ' ἐπισταλτικὴν σύνταξιν συνέχει τὸ ἄρθρον. Διονύσιος Τρύφωνι τῷ ἀγαθωτάτῳ χαίρειν· τῷ τιμιωτάτῳ· ἀσύνετον γὰρ τὸ δίχα τοῦ ἄρθρου λεγόμενον. Ἔχει δὲ λόγον ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου τοιοῦτον· ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασι παρεμπίπτει ἡ αὐτωνυμία. Ἡ τὸ ἀμφίβολον οὐκ ἀπολύεται δίχα

δὲ ὑποδείγματα τῆς μὲν κατὰ τὸ ἔθος προφορᾶς τάδε. Οἱ μὲν ἄλλοι ἕλληνες δασύνουσι τὰ ἐν τῇ λέξει φωνήεντα. αἰολεῖς δὲ μόνοι ψιλοῦσι. Τμῆμα γὰρ τῶν ἑλλήνων οἱ αἰολεῖς. καὶ εἰ τῇδέ τις μᾶλλον ἀποφαίνοιτο. Οἱ μὲν ἄλλοι δωριεῖς τηροῦσι τὸ θ. λάκωνες δὲ καὶ εἰς σ μεταβάλλουσι. Πάλιν γὰρ ἐμπεριεκτικὸν γέγονε πλήθους, τῶν ὑποτεμνομένων δωριέων. Ὁ αὐτὸς λόγος παρακολουθήσει κατὰ τὴν παροῦσαν ἔφοδον ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων. Τοῦ δὲ ἑτέρου, ἄλλοις ἀνθρώποις ὁμίλει, μὴ τοῖς περὶ τρύφωνα. οὐ γὰρ δή γε νῦν τὸ, ἄλλοι, πάντων ἀνθρώπων περιεκτικόν ἐστιν ἄλλοι μὲν γὰρ καὶ χαρίζονται ἡμῖν. σὺ δὲ καὶ προσαφαιρῆ ἄλλους ὕβριζε μὴ ἡμᾶς, οὐδὲ μία γὰρ ἀνάγκη προσνέμειν τὸ ἄρθρον. ὅπου γε καὶ ἐντελής ἐστιν ἡ φράσις καὶ ἀπαράδεκτος. ἡ μέντοι προκειμένη ἀσύνδετος εἰ δίχα τοῦ ἄρθρου λέγοιτο, ἄλλοι μὲν ἕλληνες δασύνουσι τὰ φωνήεντα. αἰολεῖς δὲ οὐδαμῶς. ταύτῃ γοῦν τῇ ἐφόδῳ διακρινοῦμεν καὶ τὸ, παρὰ ποιηταῖς ἐμπεριεκτικὸν καθεστὼς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ, ἄλλοι καὶ ἐπιμεριζόμενον εἰς τὸν διαπαιτήσει τὸ ἄρθρον. οὐ μὴν τὸ ἄλλοι μοι δοκέουσι παυρότεροι ἔμμεναι ἵπποι. οὐ γὰρ τῇδε ἔχει τὸ, τ' ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο. οὐ πάντας ἐξ ἀνάγκης παραλήψεται τὸ ἄρθρον. τί γὰρ εἰ οὕτω λέγει, ἐνίοις ἐπίταοσε. καθάπερ ἐν τῷ βίῳ φαμέν. ἄλλοις πρόσεχου μὴ ἐμοί. καὶ ἔτι ἄλλοις ὕβριζε

στῆσαι τὸ οὐδέον τῆς συντάξεως. ἄλλως τε ἐδείξαμεν, ὡς οὐ πᾶσα γενικὴ τὸ ἄρθρον ἀπαιτεῖ. ἡ δὲ ἐν τῇ προκειμένῃ συντάξει, εἴ πῃ τε κριτικὴ ἀδεία ἐξαρτουμένη τὸ καὶ πλεονάζειν καὶ ἐλλείπειν, παραλείπει τι τῶν τοιούτων, τὸ αὐτὶ παραπεπηγμένον τοῦ λόγου παραστῆσαι καὶ τὸ λεῖπον καὶ τὸ πλεονάζον. φέρε γὰρ πάντα τὰ τῆς τοιαύτης συντάξεως τινα παραλαμβάνειν. ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο. ἄλλοι μὲν ῥα θεοί τε. ἄλλοι μὲν χαλκῷ. ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν ὀλύμπῳ. ἢ δ' ἄλλοις μὲν ἔασεν. ἄλλοι μοι δοκέουσι παρότεροι ἔμμεναι ἵπποι. ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. καὶ ἐπ' ἄλλων πλείστων. πότερον ἐλλείπει τῇ τῶν ἄρθρων παραθέσει, ἢ ἐντελής ἐστι. καὶ πότερον ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, ἤ τινα αὐτῶν. οὐχὶ οὖν ἄχρηστος ὁ λόγος. ἀναπληρῶν μὲν τὸ λεῖπον. οὐ πλεονάζον δὲ ἐν τῷ μὴ δεομένῳ. ἢ ἐκεῖνο ἀπόδειξίς ἐστι, τὸ ἀναμεῖναι τὴν ζηνοδότου γραφὴν ἐν τῷ, ὧ λλοι μὲν ῥα θεοί τε. καὶ σαφὲς ὅτι ἐκεῖ πάλιν οὐ προσοίσομεν. ὅπου οὐδὲ ὁ ζηνόδοτος.

Αλλοισι μὲν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα παρείσθω, παρολκὴν μᾶλλον παρέχοντα ἢ παράδοσιν πραγμάτων, πάντοτε οὖν τὸ ἄλλοι συνάπτει τὸ ἄρθρον. ἡνίκα τοῦ κατηγορουμένου πλήθους ὅλον ἐστὶν ἐμπεριληπτικόν. τήν τε διαίρεσιν πάλιν μερικὴν ποιεῖται. οὐ γὰρ τῇ δὲ ἔχον, οὐ πάντως ἕξει καὶ τὸ ἄρθρον παραλαμβανόμενον. ἐκκείσθω

φίλοι ἐλαττόν ἐστι τῶν φίλων. ἤπερ τὸ ἐναντίον προφανῶν οὐσῶν τῶν τοιούτων συντάξεων, οἱ ἥσσονταί τινες καὶ μὴ παραλάβωσι τὸν λόγον, διασώζειν τὰ τῆς συντάξεως. οὗτοι δὲ ὅμοιόν τι πείσονται τοῖς ἐκτριβῆς τὰ σχήματα τῶν λέξεων παρειληφόσιν. οὐ μὴν ἐκ δυνάμεως τῶν κατὰ παράδοσιν τῶν ἑλλήνων, καὶ τῆς συμπαρεπομένης ἐν αὐτοῖς ἀναλογίας. οἷς παρακολουθεῖ τὸ ἂν διαμάρτοιέν τι σχῆμα, μὴ δύνασθαι διορθοῦν τὸ ἁμάρτημα. διὰ τὴν παρακολουθοῦσαν αὐτοῖς ἀπειρίαν. καθάπερ οὖν πάμπολλός ἐστιν ἡ εὐχρηστία τῆς κατὰ τὸν ἑλληνισμὸν παραδόσεως. κατορθοῦσα μὲν τὴν τῶν ποιημάτων ἀνάγνωσιν, τήν τε ἀνὰ χεῖρα ὁμιλίαν, καὶ ἔτι συγκρίνουσα τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις θέσιν τῶν ὀνομάτων, τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ ἡ προκειμένη ζήτησις τῆς καταλληλότητος, τὰ ὁπωσδήποτε διαπεσόντα ἐν λόγῳ κατορθώσει. ἤδη μέντοι γε καί τινα τῶν κατὰ παράδοσιν οὐ διεσταλμένην ἔχει προφοράν. τῶν μὲν, δισταζόντων, εἰ τὸ ἔρηκας ἑλληνικὸν, ἤπερ εἴρηκες διὰ τοῦ ε. ἢ ὥς τινες ἀποφαίνονται ἑρμεῖ διὰ διφθόγγου, τοῦ λόγου αὐτοῦ τινος τὴν διὰ τοῦ η γραφήν. καὶ φαίνεται ὅτι ἡ τοῦ λόγου συνέχεια, τὸ ἐγκακίᾳ ἐρημένον παρατρίψει. τοιοῦτον οὖν πάλιν τοι παρακολουθήσει, κατὰ τῆς προκειμένης τηρήσεως. ἀμφιβαλλομένων γὰρ τοίνων, τὰ τοῦ λόγου ἐγγενόμενα μετά τινος φυσικῆς παρακολουθήσεως ἀποστήσει

μένων. φημὶ δὲ ἐπιμεριζομένων. ἐπεὶ οἱ ὄντε γενικὴν, οὐ τὸ τοιοῦτον ἐπιδεχομένην, καὶ χωρὶς ἄρθρων λέγεσθαι. ἀνθρώπων ἀκούω. φίλων προνοοῦμαι. οὐ μὴν φίλων, ὃς μὲν ἀγαθός ἐστιν, ὃς δὲ πονηρός. πάντως γὰρ σὺν τῷ ἄρθρῳ. οὐ μόνον οὖν ἐπ' ἐκείνων ἡ δήλωσις. νεσορίσθαι δ' ὁ μὲν. οὕτως ἀτύμγιον, ἀλλὰ προφανὲς, ὅτι καὶ τὸ ἄρθρον λείπει. καὶ σαφὲς ὅτι τὸ σχῆμα ἐξηγήσατο τὸ ἀσύστατον τοῦ λόγου. γενικῆς γὰρ οὔσης, οὐκ ἂν ἔλειψε τὸ ἄρθρον. τὸ μέντοι, οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ἀνὰ τὸ μόνον τὴν δήλωσιν ἐνήλλαξεν. ἔχει δὲ τὰ τῆς συντάξεως, ἀπολογίαν τοιαύτην. τὰ ἐπιμεριζόμενα ἐκ προϋφεστῶτός ἐστι πλήθους ἐν γνώσει παραλαμβανομένου. εἴγε τὸ μέρος τῶν πρός τι καθέστηκε. καὶ ἔχει πρὸς τὸ ὅλον τὴν ἀπότασιν. ἀνάγκη οὖν ἐστι προσγίνεσθαι τὸ ἄρθρον τῷ ἐμπεριληπτικῷ τοῦ μέρους. ἵνα τὴν προϋφεστῶσαν γνῶσιν δηλώσῃ. ἔστι δὲ καὶ ἐκ παρεπομένου παραστῆσαι. ὡς τὰ καλούμενα πληθυντικὰ ἀδιάκριτα ὄντα τοῦ ἀριθμοῦ, προσδιακρίνεται οὐ μόνον κατὰ τὴν πρόσθεσιν τῶν ἀριθμῶν, φέρε γὰρ οὕτω φάναι, φίλων πέντε ἐλθόντων, φίλων δέκα ἐλθόντων, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν τοιαύτην σύνταξιν. τὸ γὰρ μὴ κυρίῳ ἀριθμῷ, ἀλλ' οὖν γε τῷ ἐπ' ἐλάττου ἐπαριθμουμένῳ. εἰ γὰρ τὰ ἐπιμεριζόμενα ἐλάττονά εἰσι τῶν ὅλων, φανερὸν ὅτι τὸ, τῶν φίλων καθέστηκε πλέον, τοῦ οἱ μὲν, εἰσὶν ἀγαθοί. οἱ δὲ, φαῦλοι. εἰ γοῦν πάλιν τὰ τῆς συντάξεώς τις ἀφέλοι, οὐ μᾶλλον τὸ

θῶς προεδείξαμεν. ὅτι τῶν ἐγκλίσεων τὰ ὀνόματα, αὐτὰ τὰ ἀπαρέμφατά ἐστι διὸ κατ' ἐξαίρετον αὐτοῖς πρόσεισιν ἡ τῶν ἄρθρων παράθεσις. καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐγκλίσεων δι' αὐτῶν δηλοῦται καθὼς προαπεδείξαμεν. κἀκεῖνο δὲ προσθετέον. ὡς τὰ ὀνοματικὰ ἐπιῤῥηματικῶς νοούμενα, τῇ ἐξ αὐτῶν παραθέσει εἰς τὴν ὀνοματικὴν ὑποστρέφει σύνταξιν. τὸ γὰρ ταχὺ ἐλθὸν παιδίον δυνάμενον ἀκούεσθαι ταχέως ἐλθὸν παιδίον, προσλαβὸν τὸ ἄρθρον, ἀποβάλλει τὴν ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν. τὸ ταχὺ ἐλθὸν παιδίον, ὠφέλησεν ἡμᾶς. καὶ ἐὰν τῷ, εὐρὺ ῥέει, προσθείη τις τὸ ἄρθρον, φήσας, τὸ εὐρὺ ῥέει, ὄνομα ποιήσειεν αὖ τὸ εὐρύ. πῶς οὖν οὐ βίαιον, τὸ μεταποιοῦν μόριον τὰς ἐπιῤῥηματικὰς εἰς ὀνοματικὰς συντάξεις ἐπιῤῥηματικῶς παραλαμβάνειν.

θʹ Τίνες τῶν γενικῶν αὐτῶν ἄρθρων καταλέγουσιν ἔννοιαν.

Πᾶσα γενικὴ παντὸς ὀνόματος ἐπιμεριζομένη, πάντως συνέχει τὸ ἄρθρον, ἐκκείσθωσαν δὲ ὑποδείγματα. τῶν ἀνθρώπων, οἱ μὲν, εἰσὶν ἕλληνες. οἱ δὲ, βάρβαροι. τῶν αἰάντων, ὁ μὲν, ἐπικαλεῖται τελαμώνιος. ὁ δὲ, λοκρός. τῶν ἀδελφῶν μου, ὁ μὲν, ῥήτωρ ἐστίν. ὁ δὲ ἕτερος, γραμματικός. καὶ ἐφ' ἑνικῶν τῶν δυναμένων τμῆσιν ἀναδέξασθαι. ὡς ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ. ἀργύρου. καὶ τῶν οὕτω παραλαμβανο-

θεμένη, ἐπιῤῥηματικῶς ἀκούεται, ἤπερ ὀνοματι-
κῶς. εἰ οὖν ἴσως ἀποφαινοίμεθα ταχὺ παρεγένου.
ὅς τε εὐρὺ ῥέει πυλίων διὰ γαίης. οὐ μὲν καλὸν ἀ-
τέμβειν οὐδὲ δίκαιον. τάχιον διαλέγου. ὅπερ δύ-
ναται καὶ ἐπὶ προγενείας τῶν ἄρθρων ἐγχωρεῖν. εἰ
γὰρ τὸ δεῖν ταχὺ λέγειν ἢ ταχὺ τρέχειν, ἐν ἴσῳ
ἐστὶ τῷ δεῖν ταχέως τρέχειν, καὶ τὸ παρεμπί-
πτον οὐδέτερον ἄρθρων πρὸ τοῦ ῥήματος, τὸ αὐτὸ
ἀναδέξεται τῇ προειρημένῃ συντάξει. ἐπιῤῥημα-
τικῶς νοούμενον κατὰ ἀρθρικὴν ἀναφοράν. ἀλλ' ἔστι
γε πρὸς τὸ τοιοῦτον φάναι. ὅτι τὰ συντάξεως ἐπιῤ-
ῥηματικῆς τυχόντα πτωτικά, τὸν τόπον ἀπενεγ-
κάμενα τοῦ ἐπιῤῥήματος, ἄκλιτα καθίσταται, μι-
μούμενα τὸ μοναδικὸν τῶν ἐπιῤῥημάτων. φέρε
γὰρ οὕτω φάναι ἐπὶ ὀνοματικῆς συντάξεως. τα-
χὺ ἐλθὸν παιδίον ὤνησεν ἡμᾶς. ταχέος ἐλθόντος
παιδίου, ὠφελήθημεν. κἀπὶ τῶν ἑξῆς πτώσεων.
συμπαραλαμβανομένης τῆς συντάξεως τῆς
δεούσης. ἡνίκα δὲ ἐπιῤῥηματικῶς, καθ' ἕνα σχημα-
τισμὸν λέγομεν. οἷον ταχὺ ἐλθὸν παιδίον. ταχὺ
ἐλθόντος παιδίου. ταχὺ ἐλθόντι παιδίῳ. εἰ δὲ τοῦ-
το ἀληθές, ἔδει τὸ ἄρθρον εἴπερ ἐπιῤῥηματικῶς
παρέκειτο, ἄκλιτον καθίστασθαι. νυνὶ δὲ κλίνεται
καὶ κλιθὲν ἀμετάστατόν ἐστι τῆς συντάξεως. καὶ
φαίνεται ὅτι ὁ προκείμενος λόγος οὐ μᾶλλον
παρέστησε τὰ ἄρθρα ἐπιῤῥήματα, ἤπερ τὰ ῥήματα
ὀνόματα, τῆς τῶν ἐγκλίσεων μεταλήψεως κα-

ὅτι καὶ ἑνικὰ καὶ δυϊκὰ καὶ πληθυντικὰ, καὶ προσώπων διακρίσεις ἔχει, ἐν συνεμφάσει ἐξ ἀριθμουμένων, τοῦ ἐμὲ γράφειν· σὲ γράφειν· ἐκεῖνον γράφειν· ἡμᾶς γράφειν, ὑμᾶς γράφειν· ἐκείνους γράφειν· ἀλλ' ἔνεστιν ἐξαιρέτως ἐν τοῖς ἑξῆς ἔτι καὶ περὶ τούτων διαλαβεῖν· ἐν οἷς καὶ ζητήσομεν, διατὶ ἐπ' αἰτιατικὴν φαίνεται. ἄλλως τε καὶ γὰρ ἃ φησὶ χωρὶς ἄρθρων λέγεσθαι, δύναται καὶ μετὰ ἄρθρων παραλαμβάνεσθαι· τὸ φιλοσοφεῖν βούλομαι, ἤπερ τὸ πλουτεῖν· ὡς πρόκειται οὖν ἡ τῶν ἄρθρων τῶν ἀπαρεμφάτων σύνταξις, ἡ αὐτή ἐστι τῇ τῶν στοιχείων συντάξει· χρὴ μέντοι νοεῖν, ὅτι διχῶς πρόσεισι τὸ ἄρθρον· ὅτε μὲν τῷ λόγῳ τῷ προκειμένῳ καθάπερ ἐπεδείξαμεν ἐπὶ παντὸς μορίου λόγου· ὅτε δὲ, ὡς πρὸς τὸ πρᾶγμα· καὶ τοῦ μὲν προτέρου, τὸ γράφειν, πρώτης ἐστὶ συζυγίας· τὸ γράφειν, διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται· καὶ ὅσα οὕτω δύναται κατὰ τῆς φωνῆς λέγεσθαι· τοῦ δὲ δευτέρου, τὸ γράφειν ἐπίπονόν ἐστι· τὸ γράφειν φιλοπόνου ἀνδρός ἐστιν· οὐκ ἔστι μέντοι παρέλκον ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν ἀποδεῖξαι, ὅτι τὰ οὕτω παρατιθέμενα τοῖς ῥήμασιν ἄρθρα, οὐ μὴν συῤῥήματά ἐστιν· ἐπεὶ οὖν οὐκ ἀπίθανος ὁ λόγος παρυφίσταται· τοῦ, μὴ τάχιστα τὰ ἄρθρα τὰ τοιαῦτα ἀρθρικῶς νοεῖσθαι, συῤῥηματικῶς δὲ, φέρε διαλαβεῖν καὶ περὶ τοῦ τοιούτου· ἡ κατὰ τὸ οὐδέτερον θέσις συνεχέστερον πρὸ τῶν ῥημάτων τί-

βεῖν· ὡς πᾶν ἀπαρέμφατον ὄνομά ἐστι ῥηματικόν· εἴγε καὶ οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς αὐτὸ μὲν καλοῦσι ῥῆμα· τὸ δὲ περιπατεῖ ἢ γράφει, κατηγόρημα, ἢ σύμβαμα· καὶ ἔτι τὰς ἀπὸ τούτων ἐγκλίσεις· διὰ τοῦτο καὶ ὡς ἂν γενικὸν ὄνομα τὸ ἀπαρέμφατον, πᾶσα ἔγκλισις ὑποστρέφει. εἰ γάρ τις τῇδε ἀποφαίνοιτο, περιπατεῖ Τρύφων, μεταβάλλοι δέ τις τοῦτο εἰς ἀφήγησιν τοῦ εἰρημένου, προσθεὶς τὸ ἐγκείμενον τῇ ὁριστικῇ ἐκλίσει, λέγω τὸ, ὡρίσατο, οὕτως, ἂν εἴποι· ὡρίσατο περιπατεῖν Τρύφωνα. καὶ ἐπὶ τῆς εὐκτικῆς προφορᾶς, περιπατοίη Τρύφων, πάλιν τὸ ἐγκείμενον τῆς εὐχῆς συμπαραλαβὼν, φαίη ἂν· ηὔξατο περιπατεῖν Τρύφωνα. καὶ ἔτι ἐπὶ τῆς προστακτικῆς ἐγκλίσεως, περιπατείτω Τρύφων, εἴποι ἂν· προσέταξε περιπατεῖν Τρύφωνα· ἔνθεν μοι δοκοῦσιν εὐήθως ἀναστρέφεσθαι οἱ ἐπιζητοῦντες, διὰ τί ἐλλείπει προσώποις καὶ ἀριθμοῖς· καὶ ἔτι ψυχικῇ διαθέσει, εἴγε οὐ πληθύνεται· ὅτι πᾶν πρᾶγμα ἕν ἐστιν· εἴγε οὐκ ἔχει ψυχικὴν διάθεσιν· ὅτι μὴ δὲ εἰς πρόσωπα ἀνεκυκλήθη· ἅπερ ἔμψυχα ὄντα, τὴν ἐν αὐτοῖς διάθεσιν τῆς ψυχῆς ἐπαγγέλλεται· ὥς γε δυνάμει αὐτὸ τὸ ῥῆμα, οὔτε πρόσωπα ἐπιδέχεται, οὔτε ἀριθμούς· ἀλλ᾽ ἐγγενόμενον ἐν προσώποις, τότε καὶ τὰ πρόσωπα διέστειλεν· ὄντα λοιπὸν ἢ ἑνικὰ, ἢ δυϊκὰ, ἢ πληθυντικά· προὖπτον δὲ ὅτι οὐδὲ ψυχικὴν διάθεσιν, καθὼς προείπομεν. πῶς οὖν οὐκ εὐηθέστεροι οἱ κἀκεῖνο ἀποφαινόμενοι·

τὸ ι, πάλιν ὡς δύο εὐθειῶν νοουμένων, ἀκατάλληλα τὰ τοῦ λόγου γίνεται. ὅτι δὲ διὰ τὸ ἄκλιτον τῆς φωνῆς ἡ τοῦ ἄρθρου πρόθεσις γίνεται, σαφὲς κἀκ τῶν κλινομένων, καὶ κατὰ φωνήν. δίωνος ἡ ἐκφώνησις, μεγίστη ἐστίν. ἰδοὺ γὰρ μὴ συνόντος τοῦ ἄρθρου, κατάλληλα τὰ τοῦ λόγου ἐστίν. ὁ αὐτὸς λόγος κἀπὶ τῆς δοτικῆς. δίωνι πρόσκειται τὸ ι. ἐδείχθη ἄρα ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ τῶν στοιχείων, ὡς ἀναγκαίως οὐ μεθίησι τὰ ἄρθρα.

η' Ὅτι οὐ τεκμήριον τοῦ τὰ ἀπαρέμφατα μετ᾽ ἄρθρου μὲν λεγόμενα ὀνοματικὰ εἶναι. χωρὶς δὲ τούτων ῥήματα.

Καὶ ἕνεκα τοῦ τοιούτου, οὐ συγκατατιθείμην ἂν τρύφωνι ἀποφαινομένῳ ἐν τῷ περὶ ἄρθρων. ὡς τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα, πῆ μὲν ὀνόματά ἐστι τῶν ῥημάτων. ὅτε καὶ ὡς ὀνόματα ἄρθρα προσλαμβάνει. τῷ περιπατεῖν ἥδομαι. τοῦ περιπατεῖν πρόνοιαν ἔχω. καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας. τὸ περιπατεῖν αἰσχρόν ἐστι. χωρὶς μέντοι ἄρθρου λεγόμενα, ῥήματα ἂν εἴη. περιπατεῖν θέλω ἢ περιεστάναι. τοιαύταις γὰρ τοῖσι συντάξεσιν ἐδόκει μερίζειν, τὸ μὲν, ὡς ὀνοματικόν. τὸ δὲ ὡς ῥηματικὸν προκεῖται. οὗ ὁ λόγος φυσικώτατος, ὃς οὐ παρὰ τὰς ἐλλείψεις τῶν ἄρθρων, ἢ παραθέσεις ἐξελέγξει, τοῦ ἃ μὲν εἶναι ὀνόματα, ἃ δὲ μή. ἅπαξ γὰρ ἐκεῖνό ἐστι διαλα-

σαι γνῶσιν δηλοῖ· ὁ δὲ παῖς ἀγνοεῖ τὸ στοιχεῖον· ὑγιῶς ἄρα φαμὲν κατὰ τὰς διδαχάς, τοῦτο α ἐστί· ἤδη μέν τοι ἀναλαβόντες τὴν γνῶσιν αὐτοῦ, ὡς προδεδιδαγμένοι, ἀναγκαίως τὴν κατ' αὐτοῦ ἀναπόλησιν παρεμφαίνοντες, πάντως καὶ σὺν ἄρθρῳ ἀποφαινόμεθα· τὸ α, πηλίκον ἐστι θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων· τουτέστιν ὃ προεμάθομεν ἄλφα. ἤδη μέν τοι λημματιζομένης τῆς εὐθείας, σύνεστι καὶ ἡ ὁμόφωνος αἰτιατικὴ ταῖς αὐταῖς ἐφόδοις· καὶ μετὰ ἄρθρου λεγομένη καὶ χωρὶς ἄρθρου· πάλιν κατὰ τὴν πρώτην θέσιν, τοῦτο α προσαγορεύει ὁ διδάσκαλος· καὶ πάλιν κατὰ τὴν προϋπεκειμένην γνῶσιν, τὸ α ἀπήλειψεν ὁ παῖς· ἡ μέν τοι γενικὴ καὶ ἡ συμπαθοῦσα αὐτῇ δοτική, οὐκ ἔχουσα διὰ τῆς φωνῆς τὴν γενικὴν ἀποδεῖξαι, ἐπεὶ ἄκλιτα τὰ στοιχεῖα, βοηθεῖται τῇ τοῦ ἄρθρου κεκλιμένῃ γενικῇ· οἷον τοῦ α ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστί· καὶ ἐπὶ τῆς δοτικῆς ὁ αὐτὸς λόγος· εἰ γὰρ τὸ ἄρθρον τις ἀφέλοι, ἡ λειπομένη φωνὴ ὡς εὐθεῖα λελείψεται· καὶ καθὼς εἴπομεν ἡ πρώτη θέσις, εὐθεῖά ἐστι· καὶ οὕτω γίνεται ἀκατάλληλα τοῦ λόγου α ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστίν· οὐ γὰρ μᾶλλον τῷ α τὸ ἐστι συντετάξεται, ἢ περὶ τὸ μεγίστη ἐκφώνησις· ἐπεὶ δύο οὖν εὐθεῖαι οὐδέ ποτε συνίστανται, ὡς δύο εὐθειῶν νοουμένων, ἀκατάλληλα τὰ τοῦ λόγου γίνεται· ὁ αὐτὸς λόγος κατὰ τῆς δοτικῆς· τῷ α πρόσκειται τὸ ι· ἐὰν γὰρ εἴπωμεν, α πρόσκειται

τὰ οὐ μεθίησι, καθάπερ ἰδίας συλλαβάς· καὶ πρῶ-
τόν γε ἀρκτέον τῆς τῶν στοιχείων συντάξεως ὡς
πρὸς τὰ ἄρθρα. τὰ τοίνυν στοιχεῖα ἐν εὐθείᾳ καὶ αἰτι-
ατικῇ, ἤτοι χωρὶς ἄρθρου λέγεται, ἢ σὺν ἄρθρῳ· καὶ
χωρὶς μὲν ἄρθρου, ἡνίκα φαμὲν οὕτω· τοῦτο ᾱ ἐστί·
τοῦτο β̄ ἐστί· νῦν εὐθείας νοουμένης· ὡς εἰ καί τις
φαίη, τοῦτο ἄνθρωπός ἐστι· ἵππος ἐστι. διδάσκει
καὶ ἡ τοῦ ῥήματος σύνοδος συντείνουσα ἐπὶ τὴν
εὐθεῖαν. κατὰ δὲ αἰτιατικὴν, τοῦτο ἄλφα προσα-
γορεύει ὁ διδάσκαλος· τοῦτο βῆμα. πάλιν ἐκ τῆς
μεταβάσεως τοῦ ῥήματος συντεινούσης ἐπὶ τὸ, δι-
δάσκαλος· καὶ τοῦ στοιχείου νοουμένου κατ᾽ αἰτι-
ατικήν· ὡς εἰ καὶ οὕτως ἀποφαινόμεθα· τοῦτον τὸν
χαρακτῆρα σημαίνει ὁ διδάσκαλος. σὺν δὲ ἄρθρῳ,
ὅτε οὕτω φαμέν· τὸ ᾱ δίχρονόν ἐστι· τὸ ᾱ τελικόν
ἐστι θηλυκῶν καὶ οὐδετέρων· καὶ ἔτι κατ᾽ αἰτιατι-
κήν· τὸ ᾱ ἀπήλειψεν ὁ παῖς· ὡς εἰ καὶ τὸν χαρα-
κτῆρα ἀπήλειψε. κατὰ μέντοι γενικὴν καὶ δοτι-
κὴν ἀδύνατον ἐκστῆναι τὸ ἄρθρον τῆς συντάξεως
τῶν στοιχείων· ὅτε οὕτω φαμέν· τῷ ᾱ παρέπεται
τὸ ἐκτείνεσθαι καὶ συστέλλεσθαι. τοῦ ᾱ τὴν κεραί-
αν ἀπήλειψε. τοῦ ᾱ ἡ ἐκφώνησις μεγίστη ἐστίν.
ἔστι δὲ αἰτία τῆς συντάξεως ἥδε. μονόπτωτά ἐστι
τὰ στοιχεῖα· καὶ προὖπτον· ὅτι ἡ αὐτῶν πρώτη ἐκ-
φώνησις καὶ θέσις ἐν εὐθείᾳ ἐστίν. αὕτη οὖν ἄγνω-
στος οὖσα τοῖς ἀρτιμαθέσι τῶν παίδων, ἀναγκαίως
δίχα ἄρθρου λέγεται. εἰ γὰρ τὸ ἄρθρον προὐφεστῶ

οὕτως ἀκουομένου τοῦ, ὁ γραμματικὸς καθὼς πρόκειται. ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ προληπτικώτερον πρόσωπον ἀναφέρει. ὅτε δὴ καὶ ἀοριστῶδες φαίνεται. ὅτε οὕτω φαμέν. ὁ τυραννοκτονήσας, τιμάσθω. τὸ γὰρ ὡς ἐσόμενον πρόσωπον ἀνεπόλησεν. ὅμοιον καθεστὼς ἐκείνῳ. Κεῖνος γὰρ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχος ἄλλων. ὅς κέ σ' ἐέδνοισιν βρίσας οἶκον δ' ἀγάγηται. οὐ γὰρ ὅμοιόν ἐστι. τῷ κεῖνος ἀνὴρ ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιδος. ἐπεὶ τοῦτο μὲν, τὸ προγεγονὸς πρόσωπον ἀναπολεῖ. τὸ δὲ προκείμενον τὸ ἐσόμενον. οὐ λέληθέ με, ὡς δύναται καὶ προϋφεστὼς πρόσωπον ἀναφέρειν, τὸ, ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω. φέρε γὰρ ἡ τύχη τυραννοκτονῆσαί τινα καὶ μήπω τετιμῆσθαι. ἐπιβάλλοντος δὲ τοῦ τοιούτου φαμέν τινα, ὁ τυραννοκτονήσας τιμάσθω. ὅπερ πάνυ ἐμφανέστατον γενήσεται μετὰ ὁριστικῆς προφορᾶς. καὶ μάλιστα ἐπὶ παρῳχημένου χρόνου. ὁ τυραννοκτονήσας τετίμηται. δέδεικται δὲ, ὡς καὶ πλήθους ἔσθ' ὅτε ἔμφασιν ποιεῖ.

ζ' Ὅτι ἀδύνατον τὰ ἐν γενικῇ ἢ δοτικῇ νοούμενα στοιχεῖα χωρὶς ἄρθρου λέγεσθαι.

Κατὰ τὰς προειρημένας οὖν ἐννοίας τοῦ μορίου, σκεπτέον εἰ πᾶσι τοῖς πτωτικοῖς συμφέρεται. καὶ τίνα τούτων ἀδυνατεῖ τὴν ἐξ αὐτῶν συνάρτησιν ἀναδέξασθαι. καὶ τίνα ἅπαξ ἀναδεξάμενα αὐ/

δέξασθαι, ἀοριστουμένου τοῦ λόγου. καὶ ἴσως τις φήσει· οὐχὶ οὖν καὶ ἐν ἄλλοις ἐλλειπτική ἐστι τῶν ἄρθρων ἡ σύνταξις πρὸς ὃν φήσομεν· ὡς δυνάμει τὰ ἐλλείποντα παράκειται· ἐμφαινόμενα διὰ τῶν ἐπιζητούντων αὐτὰ λόγων. ἐπεὶ μέντοι τῆς προκειμένης συντάξεως, τοῦ καταλλήλου οὐκ ἐπιζητοῦντος, τὰ τοῦ γένους συνεκέχυτο. καὶ διὰ τοῦτο οἶμαι πάνυ ἀκριβῶς διὰ τῆς ὀνομασίας τῶν γενῶν ἀνεπλήρωσε τὸν λόγον τοῦ θήλεια καὶ τοῦ ἄρρην.

ς' Ὅτι μετὰ ἀναφορᾶς τὰ ἄρθρα καὶ ἄλλα τινα σημαίνει.

Ἔστιν οὖν καθὸ καὶ ἐν ἄλλοις ἀπεφηνάμεθα ἴδιον ἄρθρου ἡ ἀναφορά· ἥ ἐστι προκατειλεγμένου προσώπου παραστατική· ἀναφέρεται δὲ τὰ ὀνόματα ἤτοι κατ᾽ ἐξοχὴν, ὅτε φαμέν· οὗτός ἐστιν ὁ γραμματικός· τοιοῦτόν τι ἐμφαίνοντες· ὁ πάντων προήκων· ὡς ἔστιν εἰπεῖν· ὁ γενικώτατος. τῇδε γὰρ καὶ ὡς συλλαβὴν τὸ ἄρθρον ἀπηνέγκατο ὁ ποιητής· ἀπενεγκάμενος καὶ τὴν πάντων ἐξοχήν· καὶ τὴν πρὸς ἁπάντων προπεφρασμένην γνῶσιν· ἢ καὶ κατὰ μοναδικὴν κτῆσιν· ὁ γὰρ οὕτως ἀποφαινόμενος δοῦλός σου ταῦτα ἐποίησε, πλῆθος ὑπαγορεύει δούλων· ὁ δὲ μετὰ τοῦ ἄρθρου· ὁ δοῦλός σου ταῦτα ἐποίησε, μοναδικὴν κτῆσιν ὑπαγορεύει. ἢ καὶ κατ᾽ αὐτὸ μόνον ἁπλῆν ἀναφοράν· ὅτε φαμὲν, ἄνθρωπος ἦλθέ σε ζητῶν· ὁ γραμματικός σε ἐζήτει. νῦν οὐχ

λίας ἀπολύεται. ὅτε φαμὲν τῶν μουσῶν, οὐδὲν καὶ
λύεσθαι, ὡς τὰ ὀνόματα ἐπενοήθη εἰς διάκρισιν
τῶν ἐν τοῖς ἄρθροις γενῶν. ὅπερ εὔηθες. ἐκ παρεπο-
μένου οὖν οἴομαι αὐτὰ ἀπολύειν τῆς ἀμφιβολίας
τῶν γενῶν. καὶ τρίτου δέ ἐστιν ἐκεῖνο προσθεῖναι. ὡς
ἐχρῆν μόνον τοῖς ἀμφιβολίαν τοῦ γένους προβαλ-
λομένοις παρατίθεσθαι τὰ ἄρθρα, οὐ μὴν τοῖς δυ-
ναμένοις δι' ἑαυτῶν τὸ γένος ἐνδείξασθαι. ὡς ἐπὶ τοῦ
θεός. ὅτε φαμὲν ὁ θεὸς καὶ ἡ θεός. ὁ ἵππος καὶ ἡ ἵππος.
οὐ μὴν τῷ, γυνὴ προσκείσεται. ὅπου γε καὶ σχεδὸν τὸ
ὄνομα τοῦ γενικοῦ γένους ἔγκειται. νυνὶ δὲ τῷ μὲν
γυνὴ προσκείσεται ἔν τισι λόγοις μετὰ τῆς δεούσης
συντάξεως. τῷ δὲ θεὸς ἢ ἵππος ἢ τινι τῶν τοιού-
των, κατ' οὐδένα τρόπον παρατεθήσεται. Εγκεί-
σθω δὲ ὑποδείγματα τοῦ μὲν προτέρου, πῶς, ἡ
γυνή σε ὕβρισε. τὸ γὰρ δίχα τοῦ ἄρθρου, ἀσύνετον.
τοῦ δὲ ἑτέρου θεὸς τίς σε ἠλέησεν. ἀδύνατον γὰρ
ἐπὶ τούτου τὸ ἄρθρον προστεθῆναι. καθότι παρεστή-
σαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν. ἐπὶ τοῦ μήτις οὖν θή-
λεια θεῶν τότε, μήτε τις ἄρσην, ὡς ἀκριβῶς προσ-
έθηκε τὸ θήλεια. σχεδὸν γὰρ πρὸς ἥραν καὶ ἀθηνᾶν
ἀποτείνεται. τὸ δὲ μήτε τις ἄρσην, σχεδὸν προσερ-
ρίπται. ὑπὲρ τοῦ μὴ ἄντικρυς αὐτὸν πρὸς τοὺς δαί-
μονας ἀποφαίνεσθαι. καὶ σαφὲς ὅτι ὅπερ ἔμελλε
διακρίνειν τὸ ἄρθρον παρατεθέν, ἐκ παρεπομένου,
τοῦτο τὸ θήλεια καὶ τὸ ἄρθρον ἀφηγήσατο. ἐπεὶ τὸ
ἴδιον τοῦ ἄρθρου οὐκ ἠδύνατο ἡ σύνταξις παρα-

πρῶτον, ὅτι οὐδὲν μόριον λόγου ὑπενοήθη εἰς διάκρισιν ἀμφιβολίας ἑτέρου μορίοις λόγου· ἕκαστον δὲ αὐτῶν ἐξ ἰδίας ἐννοίας ἀνάγεται· ὡς δεδείξεται ἐν τοῖς ἑξῆς· ἀπολύεται δὲ γοῦν ἡ τοῦ γένους σύνοδος ἐκ τῶν παρεπομένων μορίων τοῦ λόγου καθότι καὶ τὰ ἄλλα μόρια ἐν πλείοσι σημαινομένοις γινόμενα, διὰ μιᾶς φωνῆς τῇ προειρημένῃ συντάξει ἀπολύεται τῆς ἀμφιβόλου προφορᾶς· οὐ συνόντος γοῦν τοῦ ἄρθρου ἐν τῷ, σώφρων οὖσα Ἑλένη ἡρπάσθη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τὸ ἀμφίβολον τοῦ σώφρων ἐκ τῶν συμπαρεπομένων ἀπέβαλε· τὸ μέντοι ἐκ τῶν θεῶν ἐπεκλώσθη Ὀδυσσεῖ τὸ μὴ παθεῖν κατὰ θάλασσαν, καὶ μετὰ ἄρθρου λέγηται, ἀλλ' ὅμως ἐπικρατεῖται πρὸς τῆς ἀμφιβολίας τοῦ γένους, πότερον οἱ θεοὶ, ἢ αἱ μοῖραι· πῶς οὖν οὐ γελοῖον εἰς διάκρισιν γένους παραλαμβάνεσθαι τὰ ἄρθρα· ὅπου γε ἄρθρου μὲν ὄντος, ἀμφιβάλλεταί τινος· μὴ ὄντος δὲ, ἀπολύεται τῆς ἀμφιβολίας. Δεύτερον οὐκ ὤφειλε τὸ εἰς διάκρισιν γένους παραλαμβανόμενον, εἰς τὸ αὐτὸ ἐμπίπτειν, τὸ, δι' ὃ καὶ αὐτὸ ἐπενοήθη, λέγω δὴ τὴν σύγχυσιν τοῦ γένους· ὅπου γε τὸ, τω· ἢ τοῖν, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, οὐχ ἑνὸς λόγου κατηγορεῖται· καὶ εἰ παραδεξαίμεθα τὸ, ὦ ἄρθρον ἁπάντων τῶν γενῶν μετὰ τῶν συνόντων ἀριθμῶν, ἐπινοηθήσεται ἄλλα μὲν ἄρθρα εἰς τὴν τῶν τοιούτων ἄρθρων διάκρισιν· ἢ εἴπερ ἔσθ' ὅτε ταῦτα διὰ τῶν συνόντων ὀνομάτων τῆς κατὰ τὸ γένος ἀμφιβο

ἐστι τοῦ δέ. ἀνάγεται γὰρ πρὸς τὸ σύνδεσμον. τὸ λέγε, προστακτικόν ἐστι. δῆλον ὡς πρὸς τὸ ῥῆμα. καὶ ἐπί γε τῶν πτωτικῶν. ὅτε γὰρ φαμὲν ὁ Ἀρίσταρχος, πρὸς τὸ νοούμενον γένος τὸ ἄρθρον παρατίθεμεν. ὅτε δὲ οὕτω, τὸ ἀρίσταρχοι προπαροξύνεται τὸ ἀρίσταρχοι ὥς οἱ λέγει, πρὸς τὸ ὄνομα τῆς φωνῆς φαμὲν, ὑπακουομένου τοῦ ὀνόματος. καθότι καὶ εἴ τις οὕτως εἴποι. ἢ σήμερον. ἢ χθές. διὸ καὶ ἐνικῶς πάντοτε τὰ τοιαῦτα ἄρθρα παραλαμβάνεται. πᾶν γὰρ μέρος λόγου ἕν ἐστιν ἐξ αὐτῶν γε μὴν παρυφίσταταί τινα πληθυντικά. ἐν γὰρ τῷ ἄνθρωποι, ὅσον ἐφ᾽ ἑαυτῷ κατὰ τὸν μερισμὸν τοῦ λόγου, παριστάνει ἐκ τοῦ δηλουμένου πληθυντικὴν ἔννοιαν. ἀλλὰ καὶ ὅτε τινὲς ἀποφαίνονται ἀσυνάρθρους τὰς ἀντωνυμίας, οὐ πρὸς τὴν φωνὴν ἀποτείνονται. πρὸς δὲ τὸ ἐξ αὐτῆς δηλούμενον ὃ μετὰ δείξεως ἐστι προσώπων παραστατικόν. ἐπεὶ πάλιν ὅσον ἐφ᾽ ἑαυτῇ ἡ φωνὴ προσλαμβάνει ἄρθρον. ὅτε φαμὲν, ὁ ἐγὼ μόνον ὀρθοτονεῖται.

ε′ Ὅτι οὐχ ὡς διάκρισιν τοῦ γένους τὰ ἄρθρα ἐπενοήθη.

Οὐ μετρίως δέ τινες ἐσφάλησαν ὑπολαβόντες τὴν παράθεσιν τῶν ἄρθρων εἰς γένους διάκρισιν παρατίθεσθαι τοῖς ὀνόμασι. πρὸς οὓς ἀντείρηται διὰ πλειόνων ἐν τῷ περὶ γενῶν. καὶ νῦν δὲ ἀπαιτούσης τῆς συντάξεως, ὀλίγα πρὸς αὐτοὺς ἐκθησόμεθα. ἅπερ διελέγξει τὴν διεψευσμένην αὐτῶν δόξαν.

πρώην· πάλαι· ἢ τόπον· ἐν ᾧ τὰ τῆς πράξεως γίνεται. ποῦ νῦν δὲ δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα δῖον. καὶ διαφορᾷ τῇ ἐκ τόπου. ἢ εἰς τόπον. πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; πόθεν παρεγένου. γινώσκει γοῦν ὁ ὀδυσσεὺς, πόθεν ἦλθεν Ἐλπήνωρ καὶ οὔ φησι πόθεν ἦλθες. οὐ δὲ μὴν τὴν ἔφοδον. διό φησι πόθεν ἦλθες; ὡς μὲν οὖν τὰ προκείμενα μόρια ἀναγκαίως καὶ ἀπὸ ῥηματικά ἐστιν ἢ ὀνοματικὰ, ἀπεδείχθη. περὶ ὧν τῆς συντάξεως κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρήσεται. Ἐπεὶ οὖν τὰ ὑπόλοιπα τῶν μερῶν τοῦ λόγου ἀνάγεται πρὸς τὴν τοῦ ῥήματος καὶ τοῦ ὀνόματος σύνταξιν, ἑξῆς καὶ τὴν τοῦ ὀνόματος ἔχει θέσιν δέον διαλαβεῖν περὶ ἑκάστου τοῦ τε παραλαμβανομένου καὶ τοῦ ἀντιπαραγομένου. ἢ καὶ συμπαραλαμβανομένου. ὡς αἱ ἀντωνυμίαι, ἀντὶ τῶν ὀνομάτων. καὶ μετὰ τῶν ῥημάτων, καὶ ἀπὸ τῶν ἑξῆς μερῶν τοῦ λόγου.

δ' Ὅτι παρυφίσταται παντὶ μέρει λόγου οὐδὲν σημαίνοντι ἑνικὸν ἄρθρον.

Τὰ μὲν οὖν ἄρθρα ἢ τῶν ὀνομάτων σύνταξις παραλαμβάνει. καὶ ἔτι ἢ τῶν ῥημάτων. ὡς ἔστιν ἀπὸ τῶν ἀπαρεμφάτων φάναι. τὸ φιλολογεῖν ὠφέλιμον· τῷ περιπατεῖν ἥδομαι. καὶ ἔτι παντὶ μορίῳ λόγου οὐδὲν σημαίνοντι πλέον, ἢ αὐτὸ μόνον τὸ ὄνομα τῆς φωνῆς. ὥστε πρὸς τὸ ὑπακουόμενον ἔξωθεν τὸ ἄρθρον ἀνατείνεσθαι. Ὁ μὲν, προτακτικὸς

πρὸς τὸ πρωτότυπον πτώσει· λέγω τῇ ποῖος· ὡς λόγῳ καὶ τὸ ἡμεδαπὸς ἔχον τὴν ἀντωνυμικὴν πτῶσιν· καὶ ἔτι τὸ ἡμεδαπός, τό, τε παρὰ τὸ ἄλλος ἀλλοδαπός· πάλιν τὴν ἀναίρεσιν τῶν προσώπων τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς ἐπαγγελλομένης. τούτῳ μέντοι διοίσοντα· ἢ τὰ μὲν ἐκ τοῦ ποῖος ἀνθυπαγόμενα, μετὰ ἄρθρου ῥητά ἐστι· ποῖος τρύφων; ἆ τύχη ὁ μέλας ἢ ὁ λευκός; ὁ πότερος Αἴας; ὁ λοκρὸς ἢ ὁ τελαμώνιος; ποδαπός ἐστι τρύφων; τὸ μὲν ἀνενδοίαστον καὶ ὑγιές, ἀλεξανδρεύς· ἀθηναῖος· τὸ δὲ παρέμπτωτον διὰ τὴν πρὸς τὸ πρωτότυπον ὡς ἔφαμεν πτῶσιν, μέλας ἢ λευκός· ἤδη μέντοι ὑπὸ ὄψιν πιπτούσης τῆς οὐσίας καὶ τῆς ποιότητος· καὶ ἀπὸ τῶν συμπαρεπομένων ἔτι προσγίνεται πτῶσις ἢ κατὰ τῆς ἰδιότητος τοῦ ὀνόματος. ἀφορᾷ γοῦν ὁ Πρίαμος πάντα τὰ προειρημένα. τὴν μὲν οὐσίαν, ἐν τῷ, ὅδε· καὶ τὸ ἔθνος, ἐν τῷ ἀχαιὸς ἀνήρ· καὶ τὴν ποιότητα, ἐν τῷ ἠΰς· καὶ τὴν πηλικότητα, ἐν τῷ μέγας· οὐ μὴν τὴν ἰδιότητα τοῦ ὀνόματος· ὅθεν ἀναπληροῦται ἐν τῷ, οὗτος δ' αἴας ἐστὶ πελώριος· καὶ τὰ ἐπιρρήματα δὲ φέρεται ἐπὶ τὰς ἀγνοουμένας διαθέσεις· ἢ κατὰ ποιότητα τῆς πράξεως· ὡς φαμέν· πῶς ἀνέγνω· ἀνθυπάγοντες δυνάμει ἐπιθετικὸν τὸ ἐπίρρημα· ἆ τείχη, καλῶς· ῥητορικῶς· φιλοσόφως· ἢ οὐ τοῦτο ἐπιζητοῦντες· χρόνον δέ, καθ' ὃν τὰ τῆς διαθέσεως ἐγένετο· πότε· ἡνίκα· οἷς ἀνθυπάγεται πάλιν, ἐχθές·

ὅτε φαμὲν ἐγώ· κἀπεὶ οὐκ ἐμφανῆ ὄντα τὰ συμ-
βαίνοντα τοῖς προκειμένοις ὀνόμασιν, αὐτὸ γὰρ
τὸ τίς, ὄνομα τῆς οὐσίας ἐζήτει, ἢ ἐπέτρεχε τὸ
ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ πηλίκον, προσυπείνο-
ται καὶ ἡ κατὰ τούτων πεῦσις· ὅτε κατὰ μὲν ποιό-
τητα ζητοῦντες λέγομεν ποῖος· κατὰ δὲ ποσότη-
τα, πόσος· κατὰ δὲ πηλικότητα, πηλίκος· καὶ ἐν
παραγωγῇ ἐθνικῇ τῇ ἀπὸ τοῦ ποῖος τὸ ποδαπὸς·
ὥστε ἀνθυπάγεσθαι μὲν τῷ ποῖος προλε-
λημματισμένον ἀπὸ τοῦ τίς ὡς κατ' ἐπιθετικὴν
πεῦσιν εἰ τύχοι, ὁ γραμματικός· ὁ μουσικός·
ὁ δρομεύς· ἔχοντος τοῦ λόγου τῇδε· τίς ἀναγινώ-
σκει; τρύφων· πότερος ἢ ποῖος ὁ γραμματικός,
ἢ ὁ ῥήτωρ; ἅπαντα τὰ δυνάμενα ἐπισυμβαίνειν
τοῖς ἐκ τοῦ τίς ἀνθυπαγομένοις ὀνόμασι κατ'
ἐπιθετικὴν ἔννοιαν. διότι μέντοι τὰ ἀνθυπαγόμενα
μετὰ ἄρθρου τὴν ἀνταπόδοσιν ἔχει, ὕστερον εἰρή-
σεται. ἀλλ' ἐπειδὴ καί τινά ἐστι δι' ἑνικοῦ χαρακτῆ-
ρος πλῆθος ἐμφαίνοντα, καὶ τούτων τῇ ἀγνοίᾳ ἡ
πεῦσις χαρακτῆρα ἀπένειμε· λέγω ἐν τῷ πόσος
ὅτε τὸ πλῆθος πυνθανόμεθα· καὶ ὅτε τάξιν τὴν
καθ' ἕκαστον ἀριθμὸν τοῦ πλήθους ἐπιζητοῦμεν· ὡς ἐν
τῷ πόστος· καὶ ὡς προείπομεν τοῦ μεγέθους· πηλί-
κος· καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐννοίας ποδαπός· ἢ ἔσθ' ὅτε
ἀνθυπάγεται καὶ τὰ ἐν ποιότητι τύχῃ· ὅτε λέγομεν
ποδαπός ἐστι τρύφων; μέλας· ἢ λευκός· ἤτοι ποιοῦ-
τον· ἀπὸ οἱ μὲν οὐκ ἀληθῶς ἀνθυπάγεσθαι, τῇ
πρὸς

χωρὶς τῆς τῶν λέξεων ὕλης. καθάπερ οἱ τῶν σω/
μάτων δεσμοὶ οὐκ ἐστὶ χρειώδεις αὐτοστάτων ὄν
των τῶν σωμάτων. Ἔστι δὲ καὶ διὰ πλειόνων τὰ
τῆς τάξεως ἀποδείξασθαι. ἀλλ' ἐπεὶ οὐ περὶ ταύ/
της σκοπὸς ἡμῖν πρόκειται, αὐτοῦ που περιγρα/
πτέον τὸν λόγον. κἀκεῖνό γε πρῶτον ἐπιστατέον
πρὸς τῆς κατὰ μέρος τοῦ λόγου συντάξεως.
Ὅτι δήποτε τὰ πευστικὰ τῶν μορίων εἰς δύο μέρη
λόγου ἐχώρησε. λέγω τὸ ὀνοματικὸν καὶ ἀπορρη/
ματικόν. καὶ διὰ τί οὐκ εἰς ἓν ὀνοματικὸν καὶ ἓν
ἀπορρηματικὸν ἀλλ' εἰς πλείονα. τίς. ποῖος. πόσος. πό/
σος. πηλίκος. ποδαπός. πῶς. πότε. πηνίκα. ποῦ.
πῆ. πόθεν. ἢ καὶ αὕτη ἀπόδειξίς ἐστι τοῦ τὰ ἐμ/
ψυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ
ῥῆμα. ἅπερ οὐκ ἐν γνώσει ὄντα, τὴν κατ' αὐτῶν
πεῦσιν ἔχει συνεχῶς παραλαμβανομένην. ἣν δὲ
καὶ ἐν πλείοσιν ὀνοματικοῖς καὶ ἐν πλείοσιν ἀπορ/
ρηματικοῖς διὰ λόγου τοιοῦτον. ὕπαρξιν τινὸς ὑπο
κειμένου ζητοῦντες, φαμὲν, τίς κινεῖται. τίς περι/
πατεῖ. τίς λαλεῖ. προδήλου μὲν οὔσης τῆς κινή/
σεως περιπατήσεως καὶ λαλιᾶς. τοῦ δὲ ἐνεργοῦν
τος προσώπου ἀδήλου καθεστῶτος. ἔνθα καὶ αἱ ἀν
θυπαγωγαὶ ὀνοματικαὶ γίνονται προσηγορικαὶ
ἢ κύρια. τῶν κυρίως ἐμφανιζόντων τὴν οὐσίαν. φα
μὲν γὰρ ὁ ἄνθρωπος περιπατεῖ ἢ Τρύφων. ἢ ἵππος.
ἐγκειμένου πάλιν τοῦ ἀνθρώπου. ἢ κύριον τὸ αὐτ'
ὀνόματος παραλαμβανόμενον λέγω τοῦ κυρίου.

παραγομένης ἀντωνυμίας μετὰ ἐπιθέτου· ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις· ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν· ὅς γὰρ ῥα μάλιστα ἥνδανε κηρύκων· τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος· ὑπὲρ τῆς τοιαύτης συντάξεως κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον ἐντελῶς τὰ τῆς συντάξεως ἀποδείξομεν. Φαίνεται δ᾽ ὅτι καὶ ἡ πρόθεσις, οὐ πρώτην ἔχουσα θέσιν καὶ ἀρχαιοτέραν τῶν ἄλλων λέξεων, τῇ δὲ κατειλέχη· ὅπου γε κατ᾽ ἰδίας ἐννοίας τὴν ὀνομασίαν εἴληχεν· ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ, τῶν προϋπόντων μορίων προτίθεσθαι. ἀπὸ δὲ μὴ προϋφεστήκοι, οὐδ᾽ αὕτη συστήσεται· καθὼς ἐπεδείκνυμεν κἀπὶ τῆς μετοχῆς· ἔνθα γοῦν καὶ τῆς τάξεως ἔτυχεν. εἴ γε ὅτε μὲν κατὰ σύνθεσιν· ὅτε δὲ κατὰ παράθεσιν προτίθεται τῶν προκατειλεγμένων μορίων· ὥστε μεταγενεστέρα μέν ἐστι τῇ φύσει· τῇ τάξει δὲ ἀρκτική· καθό ἐστι νοῆσαι κἀπὶ τοῦ καλουμένου προτακτικοῦ ἄρθρου· οὐ γὰρ δή γε ὅτι καὶ προτάσσεται καὶ πρεσβύτερον τῶν ὀνομάτων· ἰδοὺ γὰρ παρατιθέμενον τοῖς ὀνόμασι, τὴν ἐκ παλαι τούτων γνῶσιν ἀποτελεῖ. Κἀπειδὴ τὸ ἐπίρρημα ῥήματός ἐστι δυνάμει συνθετικὴ σύνταξις, ὡς καὶ ἡ ἐγγινομένη θέσις τοῦ ὀνόματος μαρτυρεῖ, δεύτερόν γε ἄρα καὶ τὸ ἐπίρρημα προθέσεως, τῆς κατὰ σύνθεσιν καὶ κατὰ παράθεσιν προτιθεμένης τῶν ὀνομάτων· ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς κατειλεγμένοις, ὁ τούτων συνδετικὸς σύνδεσμος παρελαμβάνετο, οὐδὲν δυνάμενος ἰδίᾳ παραστῆσαι

μένων μορίων προτέραν θέσιν, καταλείπεται τὸ μὴ δὲ μετοχὴν καλεῖν. μὴ δὲ μὴν οὐδέτερον, ἐπεὶ τινῶν δύο προϋφεστώτων, γένοιτο ἂν ἀποφατικὸν τὸ οὐδέτερον. τινῶν δὲ μεθέξει ἡ μετοχή. ἀλλ' οὐδὲ ἄλλου μορίου δύναιτο ἄν τις παρέμπτωσιν ποιήσασθαι. λέγω ἀντωνυμίας. ἐπιρρήματος συνδέσμου. ἢ ἄλλου του. οὐδὲ γὰρ τῆς τούτων ἰδιότητος μετέχει. Οὐχ ὡς ἔτυχε δὲ καὶ ἡ τοῦ ἄρθρου τάξις προσερρίφη. ὑπαγορεύουσα μὲν τὸ συνηρτημένον τοῖς πτωτικοῖς. ἐκκλίνασα δὲ τὴν ἀπαράδεκτον τῶν ἄρθρων ἀντωνυμίαν. ὅπου καὶ μέχρι ῥήματος ἡ τούτου συνάρτησίς ἐστι. τὸ φιλολογεῖν καλόν ἐστι. τῷ περιπατεῖν ἥδομαι. οὐδὲ κόσεται ἀποστάσεως ἡ ὑποῦσα ἀντωνυμία. ὅπου καὶ παρεκινδύνευε. μετὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν παραλαμβάνεσθαι. πρόδηλον δ' ὅτι καὶ τὸ ἀντί τινος παραλαμβανόμενον, μεταγενεστέραν θέσιν ὁμολογεῖ. καὶ εἰ τὸ ἄρθρον μετὰ ὀνόματος, καὶ ἡ ἀντωνυμία ἀντ' ὀνόματος, δέδοται ὅτι τὸ συνυπάρχον ἄρθρον τῷ ὀνόματι πρεσβύτερόν ἐστι τῆς ἀντωνυμίας. Ἴσως γὰρ καὶ αἱ ἀναφορικαὶ ἀντωνυμίαι, ἀντ' ὀνομάτων εἰσὶ τῶν σὺν ἄρθροις λεγομένων. οὐ γὰρ δήγε τὰ ὀνόματα ἐξ αὐτῶν ἀναφορὰν παρίστησιν, εἰ μὴ συμπαραλάβοιεν τὸ ἄρθρον. οὗ ἐξαίρετός ἐστιν ἡ ἀναφορά. δυνάμει ἄρα ἀντὶ ἄρθρων παραλαμβάνεται. αὐτὰ οὖν τὰ ἄρθρα τῆς πρὸς τὰ ὀνόματα συναρτήσεως ἀποσπάντα εἰς τὴν ὑποτε

χοντο. ἢ ὅτι προϋφεστώτων τῶν ῥημάτων καὶ ἀνα-
πληρούντων τὸ τῆς εὐθείας ἀπόλυτον πρόσωπον,
εἰς οὐδὲν χρειώδεις ἐπενοοῦντο αἱ τῆς εὐθείας ἐγκλι-
τικαὶ ἀντωνυμίαι. τάχα παρελκόμεναι πλέον τῶν
παραπληρωματικῶν συνδέσμων· οὓς ἀποδείξο-
μεν καὶ ἀναγκαίως παραλαμβανομένους. ἡ γοῦν
ἐγκλιθεῖσα τῆς ὀρθῆς πτώσεως παρὰ Δωριεῦσι
τύ· ἀναγκαίως παρέφθειρε καὶ τὴν εὐθεῖαν μετα-
στᾶσα εἰς τὴν συγγενῆ αἰτιατικήν. καὶ φαίνεται ὅτι
ἐνέμειναν αἱ τῆς εὐθείας ἀντωνυμίαι οὐδ' ἄλλο τι,
ἢ καθὸ τὰ ῥήματα οὐ δυνάμενα παραστῆσαι τὴν
ἀντιδιαστολὴν, συμπαρελάμβανε τὴν ἀντωνυμί-
αν ἕνεκα τοῦ ἐξαιρέτου αὐτῆς ἰδιώματος, λέγω
τῆς ἀντιδιαστολῆς. Καὶ ἡ μετοχὴ δὲ κατὰ τὴν
δέουσαν ἀκολουθίαν κατειλέχθη μετὰ τὸ ῥῆμα.
τῆς τάξεως ἐμφαινούσης τὴν αὐτοῦ ῥήματος μετά-
πτωσιν εἰς αὐτὴν, ὥσπερ ἐν τῷ περὶ μετοχῆς διὰ
πλειόνων παρεστήσαμεν. ὡς ἀναγκαίως αἱ μετα-
λήψεις τῶν ῥημάτων ἐγίνοντο εἰς πτωτικὰ σχήμα-
τα, σὺν τοῖς παρεπομένοις γένεσι. τῶν ῥημάτων
οὐ δυναμένων τὴν καταλληλότητα παραστῆσαι.
προφανὲς δ' ὅτι ἡ ἐγγινομένη θέσις τοῦ ὀνόμα-
τος, οὐκ ἄλλως ἂν ἐφυλάχθη, εἰ μὴ μετὰ τὸ ὄνομα
καὶ τὸ ῥῆμα, τὸ ἐκ τούτων ἐκ καταφάσεως ἠρτη-
μένον μόριον παρελαμβάνετο. ὡς καὶ μετὰ τὸ ἀρ-
σενικὸν καὶ θηλυκὸν, τὸ τούτων ἀποφατικὸν οὐδέ-
τερον. εἰ γὰρ μὴ παραδεξαίμεθα τὴν τῶν προκει-

καὶ διὰ τοῦτο προσυπονοεῖται ἡ ἀντωνυμία ἐν προσώποις καταγινομένη· ἀναπληροῦσα καὶ τὴν θέσιν τοῦ ὀνόματος, καὶ τὴν τάξιν τοῦ ῥήματος· ὡς ἐν τοῖς τοιούτοις· ἐγὼ γράφω· σὺ γράφεις· καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐνεποδίζετο τὸ, τρίτῳ λέγειν προσώπῳ, ἀρίσταρχος ἀναγινώσκει· ὡς ἂν δὴ τρίτων συνόντων· οὐ τοῦτο δὲ παρίστημι, ὡς αἱ κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀντωνυμίαι πολλαί εἰσι δυναμένων τῶν ὀνομάτων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον παραλαμβάνεσθαι. διότι γὰρ καὶ ἐν τρίτοις προσώποις καταγίνονται αἱ ἀντωνυμίαι, ἐν τοῖς κατὰ μέρος εἰρήσεται· καὶ εἰ τοῦτο ἀληθὲς, προφανὲς ὅτι προυστήσεται ἡ τῶν ῥημάτων τάξις, διὰ τῶν ταῦτα ὑπονοηθεισῶν ἀντωνυμιῶν· τὸ δὲ μεῖζον, τὰ ῥήματα προσώπων τῶν κατ᾽ εὐθεῖαν νοουμένων ἐστὶ παραστατικά. ἅπερ ἀπολύτως νοεῖται· ὁ γὰρ ἀποφαινόμενος περιπατῶ· ἢ γράφω, οὐ πρὸς ἑτέρου προσώπου ἔνδειξιν ὁρίζεται· αἵ τε ἀντωνυμίαι εἰς διάκρισιν προσώπου ὑπονοηθεῖσαι, ἐν μὲν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν, ἦσαν καὶ ἐγκλιτικαί· αἵπερ εἰσὶν ἀπολύτων προσώπων παραστατικαί. παραλαμβάνονται δὲ καὶ εἰς ὀρθὴν πτῶσιν, εἰς παρέμπτωσιν ἀντιδιασταλλομένου προσώπου· ὡς ἔχει, τὸ, παῖδα δέ μοι λύσατε, πρὸς τὸ ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν. καὶ τὸ, ἤδ᾽ ἐμὲ χερσὶν ἔλουσα, πρὸς τὸ, φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων. πῶς οὖν αἱ τῆς εὐθείας πτώσεως ἀντωνυμίαι τὸ ἐγκλιτικὸν πρόσωπον οὐ παρεδέ-

ὤν τις ἐκεῖνο ἀποφαίνοιτο, ὡς ἐκ τῆς κοινῆς ὀνομασίας τῶν λέξεων αὐτὸ ἀπηνέγκατο τὴν ὀνομασίαν ἁπάντων, καὶ κατὰ τοῦτο αὖ εἴ πριὲν εἰληφέναι πρώτην θέσιν, ὡς τὴν πρώτην τῶν λέξεων ἐπιδειξάμενον, καθότι καὶ δείκνυμεν ὡς ἕνεκα τῆς εὑρέσεως τῶν στοιχείων, πάντα τὰ στοιχεῖα παρὰ τὸ ἀλφεῖν, ἠδύνατο δῆθεν ὀνομασίᾳ χρῆσθαι τῇ τοῦ ᾱ· ὅπερ ἀφείλετο τὴν πάντων ὀνομασίαν, διὰ τὴν ἐν ἑαυτῷ γενομένην πρώτην θέσιν· συνδραμόντος καὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ φθόγγου· συνέτρεχε γὰρ ἡ τοῦ ἀλφεῖν ἀρχὴ τῇ ἐκφωνήσει τοῦ στοιχείου, τῶν ὑπολειπομένων ἰδίας ἐπικλήσεις εἰληφότων. οὐκ ἀλόγως δὲ ἐκεῖνο οἶμαι τις ἐπιστήσει τῇδε. τί ποτε οὐχὶ μετὰ τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν, τὸ ἀντὶ τούτου μόριον παραλαμβανόμενον ὑπετάγη, λέγω δὴ τὴν ἀντωνυμίαν, ἥγε κατὰ ἀμοιβὴν τοῦ ὀνόματος, πάλιν σὺν τῷ ῥήματι συνέχει τὸν λόγον, ἀλλὰ τὸ ῥῆμα. περὶ οὗ αὖ προφανὴς ἀπόδειξις γένοιτο ἤδε· ὡς ἕνεκα τῆς τῶν ῥημάτων συνόδου ἐπενοήθησαν αἱ ἀντωνυμίαι, ἐπεὶ γὰρ τὰ ὀνόματα τρίτων προσώπων ἐστὶν ἀποφαντικὰ, καθὸ αἱ ἀπ' αὐτῶν θέσεις γινόμεναι· οὔτε ἐκ τοῦ ἀποφαινομένου προσώπου ἐστὶν, ὅπερ ἐστὶν ἴδιον πρώτου προσώπου. οὐ γὰρ δή γε ἑαυτοῖς τίθενται οἱ παῖδες τὰ ὀνόματα, οὐ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀποφαινόμενοι τὰς ὀνομασίας ποιούμεθα, ὅπερ ἐστὶ δευτέρου προσώπου· ἡ δὲ τὰ ῥήματα ἐν τρισὶ προσώποις καταγινόμενα,

σήμερον. εἰ μέντοι τις ὑφέλοι τὸ ἐπίρρημα, οὐ
πάντως λείψει ὁ λόγος, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος. ὀλισθή-
σας κατέπεσεν. ἀλλ' εἰ καὶ τὴν μετοχήν, οὐδ' οὕτω
λείψει. ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος κατέπεσεν. οὐδ' εἰ τὴν
πρόθεσιν. ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ἔπεσεν. ἀλλ' οὐδ' εἰ ἄρ-
θρον. τὸ γὰρ ἄνθρωπος ἔπεσεν, οὐ πάντως ἀναφο-
ρὰν ζητεῖ. πρώτην δ' ἀφήγησιν τοῦ ἀνθρώπου. οὐ
τοῦτο δέ φημι ὅτι καὶ ἐξ ἀντωνυμίας, αὐτοτέλεια
συνίσταται. ὅπου φαμὲν οὕτως. ἐγὼ περιπατῶ. σὺ
περιπατεῖς. τότε γὰρ συνίσταται καὶ αὐτοτέλεια,
ὅταν ἀντ' ὀνόματος παραληφθῇ ἡ ἀντωνυμία,
καὶ δυνάμει πάλιν ἡ αὐτὴ σύνταξις ᾖ. ὁπότερον
δὲ ἀνθυπάγεται ἀντωνυμία, ἐν τοῖς κατὰ μέρος
δειχθήσεται. καὶ τίνα ῥήματα πρὸς τὰς εὐθείας συνάρ-
τᾶται. καὶ τίνα αὖ τῶν πλαγίας ἐπιζητεῖ. καὶ τοῦ ῥή-
ματος δὲ ἀναγκαίως πρόκειται τὸ ὄνομα. ἐπεὶ
τὸ διατιθέναι καὶ διατίθεσθαι σώματος ἴδιον, τοῖς
σώμασιν ἐπίκειται ἡ θέσις τῶν ὀνομάτων. ἐξ ὧν ἡ
ἰδιότης τοῦ ῥήματος. λέγω τὴν ἐνέργειαν καὶ τὸ
πάθος. παρυφίσταται οὖν ἡ εὐθεῖα ἐν αὐτοῖς τοῖς
ῥήμασι, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον ὁριζο-
μένη. κατὰ δὲ τὸ τρίτον, διὰ τὸ ἄπειρα εἶναι τὰ
τρίτα, ἀοριστουμένη. χωρὶς εἰ μὴ ἐξαίρετος ἂν ἐνέρ-
γεια γένοιτο. καθάπερ ἐπὶ τοῦ ἀστράπτει ἢ βρον-
τᾷ. κατεκράτησεν οὖν καὶ ἡ ἀπ' αὐτοῦ θέσις, τὸ
πάντα τὰ τοῦ λόγου μέρη καλεῖσθαι ὀνόματα.
ὡς ἂν αὐτοῦ προϋφεστῶτος. εἰ γὰρ ἐκ τῶν ἐναντί-

θηλυκόν· καὶ τρίτον, ἐκ τούτων ἀποφατικὸν οὐδέ,
τερον· καὶ ἔτι ἄλλων πλείστων γε· περὶ ὧν ἰδίᾳ ποιη
σόμεθα συναγωγήν· κατεπεῖγον μέντοι ἐστὶν ἕνε
κα τῶν προκειμένων λόγων, αἴτι παραβάλλε/
σθαι τὴν τάξιν τῶν μερῶν τοῦ λόγου· ἴσως τινὲς
ἀπειρότερον ἀναστρέφοντες περὶ τὰ τοιαῦτα τὰς
ἰδίας ἀπειρίας παραμυθοῦνται, ὡς οὐ δέον περὶ
τὰς τοιαύτας ζητήσεις καταγίνεσθαι ὑπολαβόν
τες τὰ τοιαῦτα κατὰ τύχην τεθεματίσθαι· ἀλλὰ
τούτοις προσγενήσεται· ἐν τοῖς καθόλου μηδὲν ἐν
τάξει παραλαμβάνειν· μὴ δὲ παρὰ τάξιν τι ἡ/
μαρτῆσθαι· ὅπερ πάντη ἠλίθιον· εἰ γὰρ ἐπί τινων
δοίης, ἀνάγκη κἀπὶ πάντων δοῦναι· ἔστιν οὖν τά
ξις μίμημα τοῦ αὐτοτελοῦς λόγου· πάνυ ἀκρι/
βῶς πρῶτον τὸ ὄνομα θεματίσασα· μεθ' ὃ τὸ ῥῆ/
μα· εἴγε πᾶς λόγος ἄνευ τούτων οὐ συγκλείεται·
παρὸν γοῦν πιστώσασθαι ἐκ συντάξεως οἷον πε/
ριεχούσης τὰ μέρη τοῦ λόγου· ἐξ ἧς εἴπερ ὑποστα
λήσεται ὄνομα ἢ ῥῆμα, τὰ τοῦ λόγου οὐ συγκλεί
εται· εἰ μέντοι πάντα τὰ ὑπόλοιπα, οὐ πάντως ἐλ
λείπει ὁ λόγος· ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὀλισθήσας σή/
μερον κατέπεσεν· ἔγκειται δὲ τὰ μέρη τοῦ λόγου
περὶ τὸν σύνδεσμον· ἐπεὶ προστεθεὶς ἕτερον λόγον
ἀπαιτήσει· φέρε οὖν ἐκλεῖψαι τὸ ὄνομα ἢ τὸ ῥῆ/
μα, καὶ ἐλλείψει ὁ λόγος ἐπιζητῶν ὅπου μὲν τὸ ὄ/
νομα, ὅπου δὲ τὸ ῥῆμα· ὁ αὐτὸς ὀλισθήσας σήμε
ρον κατέπεσεν· ἢ ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος ὀλισθήσας

ἀεὶ μορίων συσσημαίνει. εἴγε ἐν γενικῇ μὲν λεγόμενον δι' ἀπολλωνίου. ὡσεὶ γινώσκοντος ἀπολλωνίου. κατὰ δὲ τὴν αἰτιατικὴν πτῶσιν δι' ἀπολλώνιον. ὡς ἂν αὐτοῦ αἰτίου ὄντος. οἵ τε σύνδεσμοι πρὸς τὰς τῶν λόγων συντάξεις καὶ ἀκολουθίας, τὰς ἰδίας δυνάμεις παρεμφαίνουσιν, ὅτε συμπλεκτικῶς μὲν ἀκούεται ὁ ἤτοι. ἤτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἕζετο. ἐν ἴσῃ γὰρ δυνάμει τοῦ μὲν παρείληπται. διὸ καὶ κατὰ τὴν ἑξῆς συμπλοκὴν ἀναγκαίως ἐπήνεγκε ὁ δέ. ἐν τῷ τοῖσι δ' ἀνέστη. ὅτε δὲ διαζευκτικῶς. ἤτοι νέος ἐστὶν, ἠὲ παλαιός. τῇδε ἔχει καὶ τὰ ἄρθρα. συμφερόμενα γὰρ τοῖς ὀνόμασι, τὴν ἐν αὐτοῖς δύναμιν ἐπαγγέλλεται. οὐκ ἔχοντα δὲ τῇδε, μεθίσταται εἰς τὰς καλουμένας ἀντωνυμίας. ὡς δεδείξεται ἐν τοῖς κατὰ μέρος. ἔνθα καὶ ἀποδείξομεν τὸ αἴτιον, καθότι καὶ ἐπ' ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου ταυτὸ παρακολουθήσει. ὥσπερ πολλάκις καὶ τὰ ὀνόματα ἐπιρρηματικῶς ἀκούεται. ἴσως δὲ καὶ ἡ τάξις τῶν στοιχείων ἐν λόγῳ παραλαμβανομένη τοῦ διότι τὸ α προκεῖται, εἶτα μετ' αὐτὸ τὸ β, ἀπαιτήσει καὶ τὴν κατὰ λόγον τῶν μερῶν τοῦ λόγου τάξιν. διότι τὸ ὄνομα πρόκειται. μεθ' ὅ ἐστι τὸ ῥῆμα καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέρη τοῦ λόγου. ὡσεὶ καὶ πάλιν ἐν ταῖς πτώσεσιν ἡ λεγομένη εὐθεῖα. καὶ γενικὴ καὶ αἱ ὑπόλοιποι. ἔν τε ταῖς χρονικαῖς τομαῖς κατὰ τὰ ῥήματα, ὁ ἐνεστὼς, εἶτα ὁ παρατατικός. καὶ οἱ λοιποὶ χρόνοι. ἔν τε γένεσι, τὸ ἀρσενικόν. μεθ' ὅ, τὸ

γων πείουνται· ὡς ἔχει τὸ, ἴωμεν ὡς ἐκέλευσ᾽ ἀνὰ δρυμὰ φαίδιμ᾽ ὀδυσσεύς· εὕρομεν ἐν βιβλίοισι πτυγμένα δώματα καλά· ἐδεῖ γὰρ συμπλέξαι τὸ καί· καὶ εὕρομεν ἐν βιβλίοισι· στοιχεῖα ὑπερτίθεται, ἡνίκα ἡ καρδία κραδία παρὰ τὸ κρατῶ, κάρτος· ἀλλὰ καὶ συλλαβαί· ἡνίκα τὸ ἐξ ἀπίνης· ἐξαίφνης· ἡνίκα τὸ ὄρωρεν ὤρορεν· ἀλλὰ καὶ λέξεις· ὅπε ὁ οἰνοφόρος φερέοινος λέγεται· ὅπε ἀνδρόγυνοι, γύνανδροι ἀλλὰ καὶ λόγους τὰς μὲν, ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε· αὐτὰρ ὁ εἴσω ἵε καὶ ὑπὲρ βηλαῖον οὐδόν·

γ´ Ὅτι κατὰ τὴν δέουσαν τάξιν τὰ μέρη τοῦ λόγου κατείλεκται.

Ἐπεὶ δὲ ὃν τρόπον τῶν στοιχείων τὰ μέν ἐστι φωνήεντα, ἃ καὶ καθ᾽ ἑαυτὰ φωνὴν ἀποτελεῖ, τὰ δὲ σύμφωνα, ἃ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν φωνηέντων οὐκ ἔχει ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐστὶν ἐπινοῆσαι κατὰ τῶν λέξεων· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν τρόπον τινὰ τῶν φωνηέντων ῥηταί εἰσι· καθάπερ ἐπὶ τῶν ῥημάτων ἐστὶν ἐπινοῆσαι· ὀνομάτων· ἀντωνυμιῶν· ἐπιρρημάτων· ἃ περ ἐπιλέγεται ταῖς γινομέναις· ἐνεργείαις· ἡνίκα γὰρ ἐπιφθεγγόμεθα, τὸ, κάλλιστα τοῖς κατὰ τὸ δέον ἐνεργοῦσιν ἢ ὑγιῶς ἢ καλῶς· αἱ δὲ, ὥσπερ εἰς σύμφωνα ἀνάλογοῦσι τὰ φωνήεντα· οὐ δυνάμενα κατ᾽ ἰδίαν ῥητὰ εἶναι· τουτέστι τὰ προκατειλεγμένα τῶν μερῶν τοῦ λόγου· καθάπερ ἐπὶ τῶν προθέσεων· τῶν ἄρθρων· τῶν συνδέσμων· τὰ γὰρ τοιαῦτα

καὶ μερῶν λόγου, λ̄ σ̄. ν̄ σ̄. ἄλλας πλείστας.
ἀλλὰ τῶν λέξεων, τὸ αὐτό· προθέσεις οὕτω καλουμένας
καὶ προτακτικὰ ἄρθρα καὶ ὑποτακτικὰ καὶ ἐπί/
ῤῥήματα, ἃ μᾶλλον ἀπὸ τῆς συντάξεως τὴν
ὀνομασίαν ἔλαβεν, ἤπερ ἀπὸ τοῦ δηλουμένου. καὶ
ἐν λόγῳ δὲ ἔστι τὸ τοιοῦτον εὑρέσθαι, ὅ ποτε τὰ
ἐκ συνημμένων ἀληθῆ προλημματίζομενα τῶν
συμφερομένων ἅπερ ἔγκειται κατὰ τὴν πρώτην
τοῦ λόγου συναφήν. εἴτις οὕτως ἀποφαίνοιτο. εἰ
περιπατεῖ Διονύσιος, κινεῖται. Διονύσιος κινεῖ/
ται ἄρα περιπατεῖ. ἀντιστρέφοντος γὰρ τοῦ λόγου,
οὐκ ἀληθὲς τὸ ὅλον. Στοιχεῖον ἔσθ' ὅτε εἰς δύο
μερίζεται τρόπῳ συλλαβικῷ. Ἠδὲ. ἔαδε. ἀλλὰ
καὶ δύο εἰς ἓν συναλείφεται. βέλεα βέλη. καὶ συλ
λαβὴ εἰς δύο μερίζεται. λέγω τὴν κυρίως συλλα
βήν. κοῖλον, κόϊλον. ἀλλὰ καὶ δύο συλλαβαὶ εἰς
μίαν συνίζουσιν. ἡνίκα παρὰ τὴν γήραι συλλα/
βήν, δισύλλαβον φαμὲν τὴν γῆρα. παρὰ τὴν ἀΐ/
δης, ᾅδης. ἀλλὰ καὶ λέξεις. ἡνίκα ἡ ἀκρόπολις, ἄ/
κρα πόλις. ἡ καλλίχωρος, χώρα καλή. καὶ ἔτι
συνάγριον, ἄγριον σῦν. ἀλλὰ καὶ τὰ λελυμένα συνί
ζει. ὡς ὑφ' ἓν μόριος λόγου ἀναγινώσκομεν. τὸ πασιμέ
λουσα καὶ κηρεσιφορήτοις. ἀλλὰ καὶ τοῖς λόγοις οἱ
παρεπόμενοι σύνδεσμοι ἔσθ' ὅτε ἑνοῦσι δύο λόγους
ἢ καὶ πλείους. καθάπερ οἱ συνδεόμενοι λόγοι ἐκ συ
νημμένων ἢ παρασυνημμένων, ἢ καὶ ἔτι συμπε/
πλεγμένων. οἱ πάλιν ἀποσταντες διάλυσιν τῶν λό/

καὶ παρεπέμψατο. ἐκδεξάμενος μᾶλλον τὸν δαὶ σύνδεσμον ἤπερ τὸ αἱ ἄρθρον. ἐν τῷ, πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων, ἀποδείξεται δὲ ἐν τοῖς κατὰ μέρος τὰ τοιαῦτα. πρόδηλον δὲ, ὅτι καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἀποκοπαὶ εἰσὶν ὥς τινες ὑπέλαβον. ἀλλ᾽ ἄνα ἀμέμονάς γε. παρὰ δ᾽ ἀνέρος καταθῆσθ, ἀλλὰ πάθη λόγου ἐλλείποντος ῥήματος. ὅτε γὰρ ὅλης λέξεως ἀποκοπὴ γίνεται, μαρτυρεῖ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ πάθους. εἴγε πᾶσα ἀποκοπὴ μέρος τι τοῦ ὅλου λεγομένου ὑπαγορεύει. οὐκ ἀπίθανον δ᾽ οἶμαι κἀκεῖνο παραστῆσαι. παρεπόμενον γὰρ ἐσθ᾽ ὅτε ταῖς λέξεσι καὶ περὶ τὰς γραφὰς ἁμαρτάνεσθαι. ἃς ἢ προφανῶς ἐστι καταλαβέσθαι διὰ τῆς ἀκοῆς, ἢ ἀδήλου τοῦ τοιούτου ὄντος. ἡ κατὰ τὸν λογισμὸν ἐξέτασις κατορθοῖ. ἣν καλοῦμεν λόγον τὸν περὶ ὀρθογραφίας. τοιοῦτόν τι παρεπόμενον ὑπολαμβάνω καὶ τοῖς λόγοις. ἐπειδὰν γὰρ τὰ μὴ δέοντα τῶν λέξεων συναφθῇ, τὸ τοιοῦτον καλοῦμεν σολοικισμόν. ὡς τῶν στοιχείων τοῦ λόγου ἀκαταλλήλως συνελθόντων. εἰ γὰρ οὖν ἐστι μαθεῖν τἀκριβὲς τῆς γραφῆς, μαθεῖν ἄρα ἐστὶ καὶ τἀκριβὲς τῆς συντάξεως τοῦ λόγου. φαμὲν προτακτικὰ στοιχεῖα ἔν τε συμφώνοις. ἔν τε φωνήεσι. καὶ ἐν συλλαβαῖς. ἡνίκα τὴν διὰ τοῦ η καὶ υ προτακτικὴν συλλαβήν ἐστιν εὑρέσθαι. καὶ ἁπάσας τὰς ἐν φωνήεσι διφθόγγους κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος ὑποτακτικὰς, τὰς διὰ τοῦ γ μ ἢ χ μ. ἐπιπεπληκτι

πα· πλεονάζουσι δὲ καὶ λέξεις ἕζομαι καθέζομαι· καὶ
ἔπω ἐννέπω· ἀντίος ἐναντίος· οὐ σύ γ' ἔπειτα Τυδέος
ἔκγονος ἐσσί· ὅπου γε καὶ παρὰ πληρωματικοὺς συν-
δέσμους φαμέν· φαμὲν δ' εἴτε καὶ λόγους ποτὲ πα-
ρέλκειν πρὸς οὐδὲν συντείνοντας, εἴτε πλείους ἀ-
θετήσεις ὑπ' Ἀριστάρχου διὰ τοὺς τοιούτους τρό-
πους ἐγένοντο· ἀλλὰ καὶ ἐναντία πάθη ἐνδεία στοι-
χείου γίνεται· γαῖα αἶα, παρὰ τὸ σκῆπτρον· ὁ σκη-
πτοῦχος βασιλεύς· τὴν δὲ ἔχει καὶ παρὰ τὸ φαί-
δρος, ὁ φαίδιμος· αἱ τοιαῦται παραθέσεις σχεδὸν
ἀπερίληπτοί εἰσι, πάμπολλαι οὖσαι· ἀλλὰ καὶ συλλα-
βῆς· ἡνίκα τὸ θέλω, λῶ· ἡνίκα τὸ αἰγοπόλος, αἰπό-
λος· ἀλλὰ καὶ λέξεως· ἡνίκα ἀπαιτεῖ τό, ἀλλ' ὑμεῖς
ὄρχεσθε τὴν ἀπὸ πρόθεσιν· καὶ τὸ πικρὰς ὠ-
δῖνας ἔχουσα· ἡ γὰρ αὐτοτέλεια τοῦ λόγου, ὡς στοι-
χεῖον ἐζήτησε τὴν παρὰ πρόθεσιν· τό, τε ἀρηΐου
μοι οἴω, λείπει τὸ ἄρθρον· ὁ γὰρ λόγος τὴν ἀναφο-
ρὰν τοῦ λόγου ἐπιζητῶν, τὴν τοῦ ἄρθρου ἐνδεικνύ-
ται ἔλλειψιν· σχεδὸν δὲ ὅλη ἡ πραγματεία ἡ ἐξη-
σομένη, καὶ τὰ τοιαῦτα προσδιακρινεῖ· ἐπεὶ πόθεν
ἐστοχάσατο Ζηνόδοτος τό, ὤλλοι κατὰ συναλοιφὴν
τοῦ ἄρθρου γράφειν, εἰ μὴ ἐκ τῆς δεούσης συντά-
ξεως κοινούμενος· καὶ πόθεν Ἀρίσταρχος οὐκ ἔλε-
γε μὲν πλεονάζειν τὸ ἄρθρον, παρέγραφε δὲ ὡς ἐλ-
λείποντος συνήθως τοῖς ἄρθροις· ἔχων γοῦν ἐκεῖσε
ἀφορμὴν τῆς ἀρθρικῆς γραφῆς· ἀπαιτοῦντος τοῦ
λόγου τὸ ἄρθρον, πρὸς τὸ σύνηθες τοῦ τρίτου ἐ-

κατὰ σύνταξιν αὐτοτελοῦς λόγου, τὸ κατάλληλον τῆς συντάξεως ἀναδέξασθαι· τὸ γὰρ ἐξ ἑκάστης λέξεως παρυφιστάμενον νοητὸν, τρόπον τινὰ στοιχεῖόν ἐστι τοῦ λόγου· καὶ ὡς τὰ στοιχεῖα συλλαβὰς ἀποτελεῖ κατὰ τὰς ἐπιπλοκὰς, οὕτω καὶ ἡ σύνταξις τῶν νοητῶν, τρόπον τινὰ συλλαβὰς ἀποτελέσει, διὰ τὰς ἐπιπλοκὰς τῶν λέξεων.

β' Ὅτι τὰ ἀποσυμβαίνοντα τῷ στοιχείῳ· καὶ ἐν συλλαβῇ εὑρίσκεται καὶ ἐν λόγῳ.

Καὶ ἔτι ὃν τρόπον ἐκ τῶν συλλαβῶν αἱ λέξεις, οὕτως ἐκ τῆς καταλληλότητος τῶν νοητῶν, ὁ αὐτοτελὴς λόγος· ἔστιν γοῦν ἐκ τῶν παρεπομένων τὸ τοιοῦτο ἀποδεῖξαι, ἐν οἷς τὸ αὐτὸ δὶς στοιχεῖον παραλαμβάνεται· ἔλλαβεν· ἔννεπεν· ἀλλὰ καὶ συλλαβή· ἐλέλεκτο· ἐλέλεγες· πάμπαν· ἀλλὰ καὶ λέξις· μῶσα γεμῶσα λιγεῖα· βαρὺς· βαρὺς σύνοικος· ἀλλὰ καὶ μέχρι λόγου τὸ τοιοῦτο διήκει· ἡνίκα τὰ ἠρεμοῦντα αὖθις ἐπαναλαμβάνεται· ὁ τε μὲν ἀναγκαίως· ὁ τε δὲ ἐν παρολκῇ· καὶ πλεονάζον στοιχεῖον· λέγω οὖν τὸ αὐτό· φαμὲν οὕτω· ἐν τῷ ὕδωρ τὸ δ πλεονάζει, τοῦ ὕειν ἐγκειμένου· καὶ τὸ α ἐν τῷ ἀλαλητός· ὅπερ δύναται καὶ ἐν πλεονασμῷ συλλαβῆς παραλαμβάνεσθαι· ἐπεὶ καταχρηστικώτερον αἱ μονογράμματοι ἐκφωνήσεις συλλαβαὶ εἴρηνται, φαμὲν καὶ τὰ τοιαῦτα πλεονάζειν συλλαβῇ· ὀρέεσσι· κύνεσσι· λελάχωσι· καὶ ἄλλα πλεῖ-

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΒΙΒΛΙΟΝ Α'.

α' Ὅπου πρότερον καὶ τὰ στοιχεῖα καὶ αἱ συλλαβαὶ κατὰ τὸ δέον συμπλεκόμεναι τὰς λέξεις ἀποτελοῦσιν, οὕτω καὶ αἱ λέξεις τὸν λόγον.

Ἐν ταῖς προεκδοθείσαις ἡμῖν σχολαῖς, ἡ περὶ τὰς φωνὰς παράδοσις καθὼς ἀπῄτει ὁ περὶ αὐτῶν λόγος, κατείλεκται. ἡ δὲ νῦν ῥηθησομένη ἔκδοσις, περιέξει τὴν ἐκ τούτων γινομένην σύνταξιν, εἰς καταλληλότητα τοῦ αὐτοτελοῦς λόγου· ἣν πάνυ προῄρημαι ἀναγκαιοτάτην οὖσαν πρὸς ἐξήγησιν τῶν ποιημάτων μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐκθέσθαι· ἤδη γὰρ καὶ ἡ πρώτη ῥηθεῖσα ἀμερὴς ὕλη τῶν στοιχείων, τοῦτο πολὺ πρότερον κατεπηγγείλατο· οὐχ ὡς ἔτυχεν ἐπιπλοκὰς ποιησαμένη τῶν στοιχείων· ἀλλ' ἐν τῇ κατὰ τὸ δέον συντάξει· ἐξ ἧς σχεδὸν καὶ τὴν ὀνομασίαν εἴληχεν· ἥτε ἐπαναβεβηκυῖα συλλαβὴ, ταυτὸ ἀνεδέξατο· εἴγε αἱ ἐκ τούτων συντάξεις ἀναπληρούμεναι, κατὰ τὸ δέον ἀποτελοῦσι τὴν λέξιν· καὶ σαφὲς ὅτι ἀκόλουθόν ἐστι τὸ, καὶ τὰς λέξεις μέρος οὔσας τοῦ

ι′ Ὅτι ἀσύστατον χωρὶς ἄρθρων ἐκφέρεσθαι τὰς ἐν ἐπισταλτικῇ δεικτικὰς τῶν ἐπιθέτων ὀνομάτων.

ια′ Ὅτι καὶ τὸ τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν ἀθηναίων ἀναγκαίως προσέλαβε τὸ ἄρθρον.

ιβ′ Περὶ πτωτικῶν τῶν μὴ δυναμένων ἄρθρα παραδέξασθαι.

ιγ′ Ὅτι τὸ ἀλλήλων ἀπαράδεκτον ἄρθρου.

ιδ′ Ὁμοίως ὅτι καὶ τὸ ἀμφότεροι.

ιε′ Ὁμοίως ὅτι καὶ αἱ κλητικαὶ ἀνέφικτοι εἰς ἄρθρων παράθεσιν, καὶ ὅτι τὸ ὦ οὐκ ἄρθρον.

ιϛ′ Ὅτι ἀκόλουθα τὰ ἄρθρα κατὰ πτῶσιν.

ιζ′ Ὅτι αἱ εὐθεῖαι τῶν ἄρθρων ἀναγκαίως καὶ τὸ τ ἀπέβαλον καὶ τὸ ὦ ἐπιρρηματικόν ἐστι.

ιη′ Ὁμοίως ὅτι τὰ πευστικὰ τῶν ὀνομάτων οὐ προσλαμβάνει ἄρθρον.

ιθ′ Ὅτι ἀναγκαίως ἡ δασεῖα πρὸ τοῦ π ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνεχώρησεν καὶ ὅτι ἐν τῷ ὁποῖος τὸ ὁ οὐκ ἄρθρον ἐστίν.

κ′ Ὅτι οὐκ εἰς ἄλλο τι οἱ ἴωνες ἠδύναντο μεταβάλλειν τὸ π ἢ εἰς κ, ὡς ἐν τῷ κοῖος καὶ τοῖς ὁμοίοις.

κα′ Ὅτι οὐδ᾽ αἱ τῶν ἑλλήνων συντάξεις ἄρθρον προσλαβεῖν δύνανται.

κβ′ Ὅτι οὐδ᾽ αἱ ἀντωνυμίαι τὰ προτακτικὰ ἄρθρα γινώσκουσιν.

κγ′ Ὅτι μόνη ἡ αὐτὸς τὸ ἄρθρον προσέλαβεν καὶ ὅτι ἐν τῷ ὁ ἐμὸς οὐ τῆς ἀντωνυμίας τὸ ἄρθρον.

κδ′ Πότε τῆς αὐτῆς συντάξεως οὔσης προστίθε-

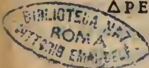
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΔΡΕΩΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ. ΒΙΒΛΙΟΝ Α΄.

Τὰ δ᾽ ἔνεστιν ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ.

θα καὶ τὴν μερικὴν προσῳδίαν καὶ τὴν καθολικὴν συνεγράψατο ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος παρακληθείς. καθολικὴ δὲ λέγεται, ὅτι ἀπὸ μονοσυλλάβου λέξεως ἕως δισυλλάβου παραλαμβάνει. ἐν ᾗ μετὰ τὸ πρὸς Μάρκον προοίμιον, οὕτω τὴν προσῳδίαν ὁρίζεται. καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ Ἀπολλωνίου καὶ Ἡρωδιανοῦ.

※

ΒΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Πολλώνιος οὗτος, ἀλεξανδρεὺς μὲν
α' ἦν τὸ γένος· μητρὸς μὲν, Ἀριάδνης· πατρὸς δὲ, Μνησιθέου· ἔσχε δὲ υἱὸν Ἡρωδιανὸν γραμματικόν· ᾤκει δὲ ἐν τῷ βρουχείῳ περὶ τὸν δρόμον, ἐν τόπῳ οὕτω καλουμένῳ περὶ τὴν ἀλεξάνδρειαν· ἔνθα καὶ ἐτάφη· ἔγραψε δὲ καὶ περὶ τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου καὶ περὶ συντάξεως· ἐκλήθη δὲ δύσκολος· ἐπεὶ καὶ δυσχερής ἐστι κατὰ τὴν φράσιν· δι' ὀλίγων δὲ λέξεων πολλὰ παρίστησι νοήματα· ἢ ὅτι κακότροπος ἦν· ἢ ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλύτους ἀπορίας ἔλεγεν· Ἔθος γὰρ ἦν τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς εἰς ἕνα τόπον συνέρχεσθαι· καὶ γυμνασίας χάριν, αἰνιγματώδεις τινὰς καὶ ἀσαφεῖς λέξεις φθέγγεσθαι· τοσοῦτον δὲ ἦν πένης ὁ Ἀπολλώνιος, ὡς ἐν ὀστράκῳ γράφειν τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα διὰ τὸ μὴ εὐπορεῖν χάρτας πρίασθαι· ἐπαίδευσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἡρωδιανὸν τοσοῦτον, ὅσον τὰ τέλη τῆς παιδεύσεως εἰληφότα, ἀποστῆναι ἀπ' αὐτοῦ διὰ τὸν οἰκεῖον κλῆρον· ἢ διὰ τὸ μητρυιὰν αὐτῷ ἐπισυναγαγεῖν· ἀφίκετο δὲ ἐς ῥώμην ἐπὶ Μάρκου Ἀντωνίου· καὶ διέγραψεν ἐκεῖσε τὰ κάλλιστα· καὶ τοσοῦτον, ὅσον καὶ φίλος τῷ Μάρκῳ γέγονεν· ἐν

EVPHROSYNVS BONINVS ARTIVM ET MEDICINÆ DOCTOR. CHRI/STOPHORO SERNISIO SVO. S. P. D.

Dum tibi mnemosines natarum, dum tibi apollinis dulce melos adeo suauissime Christophore cordi esse uideo ut inter laboriosa fori fastidia, mercatoriosq; fluctus ἄμουσος nequaquam penitus esse patiare, necessarium esse existimaui nostras tibi quoq; nugas impartiri. quapropter Apollonij alexandrei de constructione libellum magniq; Basilij grammaticas breues ἐξετάσεις opus (ut aiunt) natum apud me proxima fœtura iccirco tibi potius dicandū esse putaui, ut siqua (quæ multa erunt) nostra non impressorum culpa in eo errata inuenies clementissime (ut alijs quoq; sole) nobis indulgeas. neq; non Poetarum, non Rhetorum, non grammaticorum præceptis imbutum esse memineris, sed aut febribus ut medicum par est pellendis aut igne ferroq; secandis ἕλκεσι doctiorem esse non ignores quamobrē parua hæc nostra lubens accipe munuscula. nec quamuis minora sint quam te deceat iccirco asperneris. nam & maiora molimur. quæ curis solutiores ocissime ni fallor dabimus. Hermogenis rhetoricen pulcherrimo hoc litterarum typo iamiam excudere mens est niq; inuida parcarum manus fila nostra truncare nimis properabit in dies altiora petemus. hæc interim legere legendoq; acrius castigare non dedignaberis. Vale.

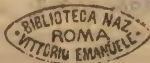
ΕΝ ΤΩΙΔΕ ΤΩΙ ΒΙΒΛΙΩΙ ΤΑΔΕ ΠΕΡΙΕΧΕΤΑΙ.

Ἀπολλωνίου ἀλεξανδρέως περὶ συντάξεως.
Μεγάλου Βασιλείου περὶ γραμματικῆς γυμνασίας.

IN HOC LIBRO HÆC CONTINENTVR.

Apollonij alexandrei de constructione.
Magni Basilij de grammatica exercitatione.

BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
68
11 B
33

